“İlâhî buldurup sözüme rağbet
Bu şehrengîze ver şehr içre şöhret”

“Let the Divine breathe value into my verse / Let this şehrengiz be famed throughout the cit.”

“Özel Bir Kent ve Sanat Kitabı”
Kocaeli Şehrengîzî
Akın Ekici Sanatı İle Bir Kent ve Zaman Meridyeni

“A Special Book of City and Art”
Kocaeli’s Şehrengizes
A City and a Meridian of Time Through the Art of Akın Ekici

Prof. Dr. UĞUR BATI

PROF. DR. UĞUR BATI

"Özel Bir Kent ve Sanat Kitabı"

Kocaeli Şehrengîzî

Bir Zaman Meridyeni

"A Special Book of City and Art"

Kocaeli's Şehrengizes

A Time Meridian

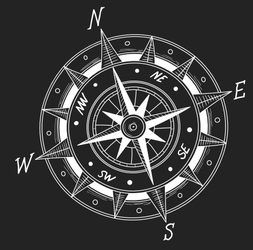
KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR

ÇALIŞINCA OLUYOR

ONUR SEVEİM - DARICA GÜNBATIMI / DARICA SUNSET

Author
Prof. Dr. Uğur BATI

30° East Meridian

Şehrengizes

A Fractal City

künye / book imprint

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları No: 65

Kitap Sahibi
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Adına
Doç. Dr. Tahir Büyükakın

Genel Koordinatör
Dr. Hayri Baraçlı
Doç. Dr. Ali Yeşildal

Ressam
Akın Ekici

Yazar/Küratör
Prof. Dr. Uğur Batı

Çevirmen
Zeynep Ayık

Genel Yönetmenler
Murat Yavuz
Adil Yıldırım

Yönetmen
Ümran Avcı

Kitap Görsel Yönetmeni/Tasarımcı
Özkan Kale

Katkıda Bulunan Misafir Sanatçılar
İsmail Hakkı Gurbetçi
Esra Uyman
Gülen Turan
Hayrettin Susam
Mine Aydoğan
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Moda Akademisi

Fotoğraflar
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kent Arşivi
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi
Fotoğraf Yarışması 2021, 2022 Özel Arşiv
Akın Ekici Atölye Arşivi
Ramazan Avcı

Düzenleyen
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Adına
Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı

Metin düzenleme
Serda Kranda Kapucuoğlu
Hüsamettin Oğuz

Basım Yılı
2025, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi
Karabaş Mah. Salim Dervişoğlu Cad. No:80 41040 İzmit / Kocaeli
T. +90 262 318 10 00, buyuksehir153@kocaeli.bel.tr

Kocaeli Metropolitan Municipality Cultural Publications No: 65

Publisher
On Behalf of Kocaeli Metropolitan Municipality
Assoc. Prof. Dr. Tahir Büyükakın

General Coordinators
Dr. Hayri Baraçlı
Assoc. Prof. Dr. Ali Yeşildal

Painter
Akın Ekici

Author / Curator
Prof. Dr. Uğur Batı

Translator
Zeynep Ayık

Executive Directors
Murat Yavuz
Adil Yıldırım

Director
Ümran Avcı

Visual Director / Designer
Özkan Kale

Guest Artists
İsmail Hakkı Gurbetçi
Esra Uyman
Gülen Turan
Hayrettin Susam
Mine Aydoğan
Kocaeli Metropolitan Municipality Fashion Academy

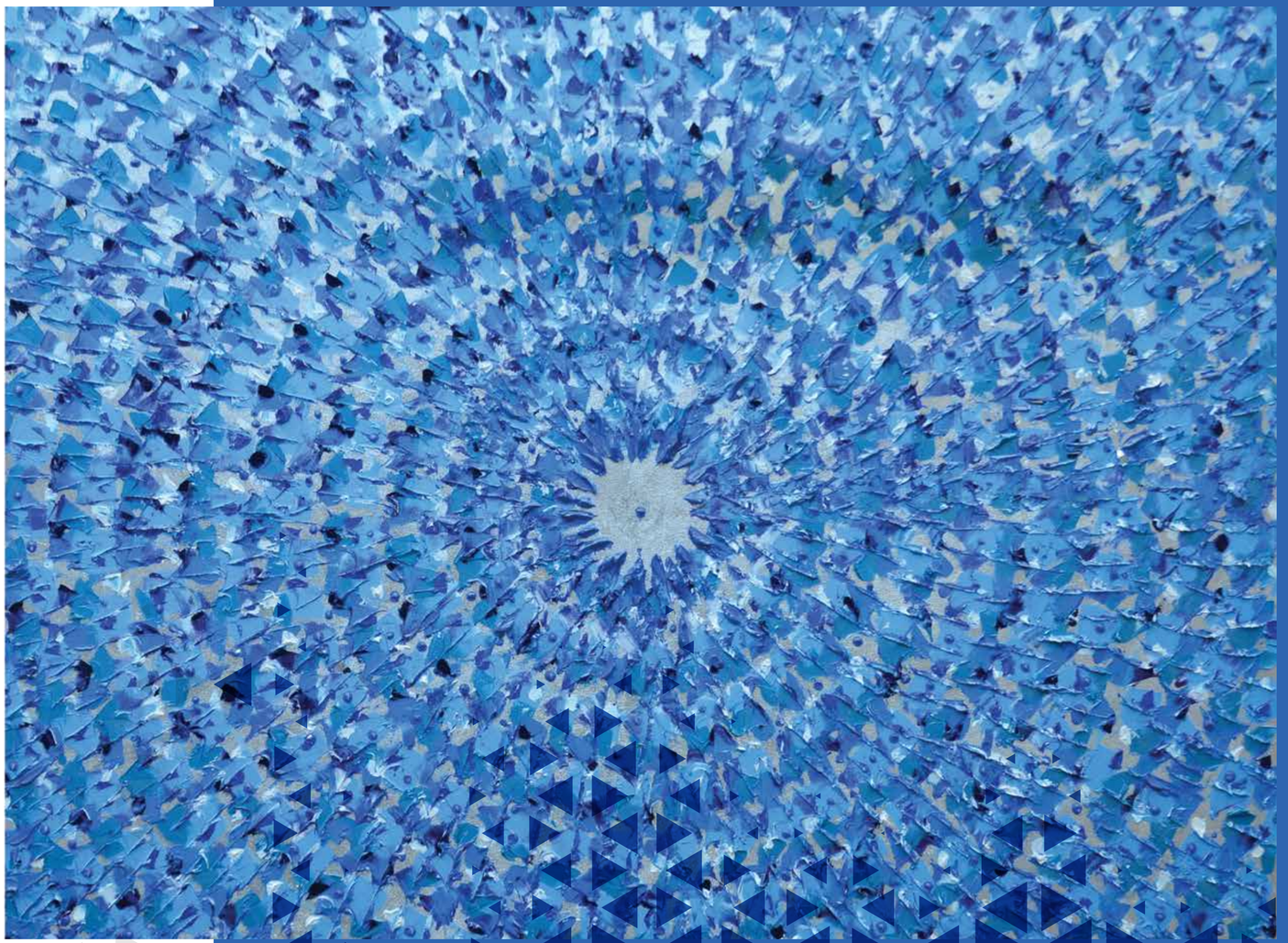
Photography
Kocaeli Metropolitan Municipality Urban Archive
Kocaeli Metropolitan Municipality
Photography Contest Special Archive (2021–2022)
Akın Ekici Studio Archive
Ramazan Avcı

Edited by
On Behalf of Kocaeli Metropolitan Municipality
Department of Culture and Social Affairs

Text Editing
Serda Kranda Kapucuoğlu
Hüsamettin Oğuz

Year of Publication
2025, Kocaeli Metropolitan Municipality
Karabaş Mah. Salim Dervişoğlu Cad. No:80 41040 İzmit / Kocaeli
T. +90 262 318 10 00, buyuksehir153@kocaeli.bel.tr

Bu kitabın tüm yayın hakları Kocaeli Büyükşehir Belediyesine aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. İzinsiz çoğaltılamaz ve basılamaz.
Bu eserdeki yazıların sorumluluğu yazarına aittir. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin kültür hizmetidir. Para ile Satılamaz.
All publication rights of this book belong to Kocaeli Metropolitan Municipality. Quotations may be made by citing the source. It may not be reproduced or published without permission. The responsibility for the content of each text belongs to its respective author. This is a cultural service of Kocaeli Metropolitan Municipality. Not for sale.

E-ISBN: 978-625-95191-1-1

EGE TURKUAZI, 2023, TÜYB, 100x100 cm / AEGEAN TURQUOISE

CUMHURİYET COŞKUSU, 2024, TÜYB, 150x200 cm / REPUBLIC ENTHUSIASM

30° DOĞU MERİDYENİ KOCAELİ SERGİSİ / İMECE SANATÇI KATILIMCILARI

30° EAST MERIDIAN – KOCAELİ EXHIBITION COLLECTIVE WORK – PARTICIPATING ARTISTS

Hat Sanatçısı — Calligraphy Artist
İsmail Hakkı Gurbetçi

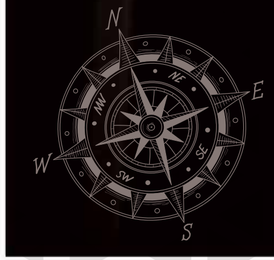
Seramik Sanatçısı — Ceramic Artist
Esra Uyman

Batik Sanatçısı — Batik Artist
Mine Aydoğan

Renk Sanatçısı — Color Artist
Gülen Turan

Baskı Sanatçısı — Printmaking Artist
Hayrettin Susam

Görsel Yönetmen — Visual Director
Özkan Kale

Time Flows Along an Invisible Line!

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR
ÇALIŞINCA OLUYOR

Time flows along an invisible line. It leaves a fine trace at the heart of geography and shapes the destiny of a city. This line—the 30th Eastern Meridian—is that unseen river passing through the heart of Kocaeli, not merely regulating the hours but also shaping a culture, a spirit, and an understanding of civilization.

Kocaeli is where time takes its first breath. In this city, not only does the sun rise, but the rhythm of life also starts; stories awaken, and the day of a nation whose heartbeat synchronizes with industry is built. Each morning, before touching the rest of Anatolia, the morning light first graces Kocaeli. Each cycle is born here and returns to itself—just like cyclical time, where every small part mirrors the greater whole, forming a perfect cycle that stretches into infinity.

The book you now hold, "A Special Book of City and Art" Kocaeli's Şehrengizes A City and a Meridian of Time Through the Art of Akın Ekici, presents an artistic journey where time, space, and meaning are i. The moments captured within Akın Ekici's geometric artistry resonate through the words of Prof. Dr. Uğur Batı. In this unique meeting of art and science, literature and aesthetics, the city is rewritten, repainted, and reimagined. This narrative holds the delicate grace of a crocus blooming in Kartepe, and the whisper of an ancient memory hidden in the deep blue of the Gulf.

The lengthening memories in the shadow of the İzmit Clock Tower, the seasons reflected on the silhouette of the Samanlı Mountains, the sun rising from the Pink Cliffs and setting so magnificently over Lovers' Hill... The voice of the history that has hosted countless ancient civilizations and waved the flags of 1923... And at the heart of it all, a city, Kocaeli, that continually finds its place anew in every moment of time.

This book serves as a living memory of a city. It bridges myth with industry, nature with technology, and architecture with poetry on the same page. The collection- from fashion design to calligraphy, from batik to ceramics - transforms the layered identity of Kocaeli into a vivid atlas of art, both horizontal and vertical. Every page offers a glimpse into the city's rich past and future.

This work is both a visual and an intellectual testimony to a beginning. It is an urban story in which history and imagination, tradition and modernity merge through an interdisciplinary lens, transforming time into a narrative.

I extend my heartfelt gratitude to Prof. Dr. Uğur Batı, artist Akın Ekici, and all the artists who contributed to the creation of this meaningful and profound project. Art is a city's voice, its way of telling its story again and again. In Kocaeli, we have always stood with art that speaks with identity, spirit, and depth—and we will continue to do so.
I firmly believe that this special work, reflecting Kocaeli through the mirror of civilization, will leave a lasting impression on our city's cultural memory.

Until we meet again in many more cycles and many more sunrises...

Assoc. Prof. Dr. Tahir Büyükakın
Mayor of Kocaeli Metropolitan Municipality

Zaman, Görünmeyen Bir Hat Üzerinde Akar!

Zaman, görünmeyen bir hat üzerinde akar. Coğrafyanın kalbine ince bir çizgiyle düşer ve sonra bir şehrin kaderini belirler. İşte bu çizgi, 30° Doğu Meridyeni, yeryüzünde zamanı başlatan ve Kocaeli'nin bağrından geçen o görünmez nehir, sadece saatleri değil, bir kültürü, bir ruhu ve bir medeniyet anlayışını da şekillendirir.

Kocaeli, zamanın başladığı yerdir. Bu şehirde yalnızca güneş doğmaz, aynı zamanda ritim başlar, hikâyeler uyanır, sanayiyle kalp atışı eşitlenen bir milletin günü inşa edilir. Her sabah, Anadolu'nun dört bir yanına yayılan ışık, önce Kocaeli'ye uğrar. Her döngü, bu şehirde doğar ve yeniden kendine döner. Tıpkı döngüsel bir zaman gibi... Her küçük parçanın büyük bütüne benzediği, sonsuzluğa uzanan o kusursuz döngü...

İşte elinizde tuttuğunuz "Kocaeli Şehrengîzî Akın Ekici Sanatı İle Bir Kent ve Zaman Meridyeni kitabı, zamanın, mekânın ve anlamın iç içe geçtiği bir sanat anlatısıdır. Ressam Akın Ekici'nin geometrik formlarda sakladığı zaman, Prof. Dr. Uğur Batı'nın sözcüklerinde yankılanır. Sanat ve bilimin, edebiyat ve estetiğin eşsiz buluşmasında; bu şehir, yeniden yazılır, yeniden resmedilir, yeniden duyulur.

Bu anlatının içinde Kartepe'de açan çiğdemin zarafeti de vardır, Körfez'in mavisinde saklı bin yıllık bir hatıranın soluğu da...

İzmit Saat Kulesi'nin gölgesinde uzayan anılar, Samanlı Dağları'nın siluetine yansıyan mevsimler, Pembe Kayalar'dan doğan ve Âşıklar Tepesi'nden eşsiz şekilde batan güneş... Birçok köklü medeniyete ev sahipliği yapan ve 1923'ün bayraklarıyla dalgalanan bir tarihin sesi... Ve tüm bunların ortasında, zamanın her diliminde kendine yeniden yer bulan bir şehir: Kocaeli.

Bu kitap, bir kentin belleğidir. Sanayi ile mitolojiyi, doğa ile teknolojiyi, mimari ile şiiri aynı sayfada buluşturur. Moda tasarımlarından hat sanatına, batikten seramiğe uzanan koleksiyon, Kocaeli'nin katmanlı ruhunu yatay ve dikey bir sanat atlasına dönüştürür. Her sayfa, bu şehrin hem geçmişine hem geleceğine açılan bir penceredir.

Bu eser, o başlangıcın hem görsel hem zihinsel bir kaydıdır. Tarih ile tahayyülün, gelenek ile çağdaşlığın, disiplinler arası bir bakışla yeniden yorumlandığı; zamanın bir kurguya dönüştüğü bir şehir masalıdır bu.

Böylesine anlamlı ve katmanlı bir çalışmanın ortaya çıkmasında emeği geçen başta Prof. Dr. Uğur Batı'ya, ressam Akın Ekici'ye ve tüm sanatçılarımıza yürekten teşekkür ediyorum. Sanat, bir şehrin kendini yeniden anlatma biçimidir. Biz bu şehirde her zaman sözü olan, kimliği olan, ruhu olan sanatın yanında olduk, olmaya devam edeceğiz. Şehrengîzlerin en özelinde, Kocaeli'yi bir medeniyet aynasında seyreden bu eşsiz çalışmanın şehrimizin kültürel hafızasında iz bırakacağına inanıyorum.

Nice döngüde, nice güneş doğuşunda yeniden buluşmak dileğiyle...

Doç. Dr. Tahir Büyükakın
Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı

Neden 30° Doğu Meridyeni Kocaeli?

Why the 30° East Meridian for Kocaeli?

Kitaptaki ve Sergideki Tema:
Kocaeli, Türkiye'nin Zaman Geçişidir!

Uluslararası ortak saat kullanımı amacıyla ortak bir başlangıç belirlenerek (Greenwich) oluşturulmuş, on beş boylamın güneş önünden bir saatte geçişi esas alınarak on beş boylam aralıkla çizilen saat dilimleridir. Bir ülke on beş boylam aralıklarından hangisi içerisinde yer alıyorsa o boylamın saatini ulusal saati olarak kullanır. Türkiye'de 2016 yılına kadar kışın ikinci saat dilimi olan (GMT+2) İzmit'ten geçen 30° Doğu meridyeni saatlerini ayarlanırken yazın ise gün ışığından daha fazla yararlanmak amacıyla Iğdır'dan geçen 45°D boylamına (üçüncü saat dilimi) saatlerini ayarlanmaktaydı. Türkiye'de saatler kış döneminde başlangıç meridyeninden 2 saat, yazın 3 saat ilerdeydi. Yaz saatinde Iğdır'da, kış saatindeyse İzmit'te güneşin doğuş ve batış saatleri coğrafya sorularında sabit olarak hesaplanır. Ancak 2016 yılında kış saati uygulamasının kaldırılmasıyla tüm yıl için üçüncü saat dilimi olan GMT+3 (Iğdır) Türkiye'nin ulusal saatidir. Bir ülke içinde meridyenlerden herhangi birinin yerel saatinin ülke sınırları içinde kullanılmasına ulusal saat (ortak) saat denir.

30° Doğu Meridyeni, Kocaeli'den ve diğer bazı illerden geçer ve uzun yıllar için Türkiye için zamanın başlangıcı oldu. Onun anti meridyeni olan 150° Batı Meridyeniyle birlikte tam bir meridyen dairesi oluşturur; zamanı kusursuz bir döngüye dönüştürürdü. Bu, zamanın fraktal yapısı olarak kabul edildi tarafımızdan Ve şöyle bir felsefe oluşturduk: Kendisini tekrar eden bir döngü, bir sarmaldır. Her sabah, her gece... devam eder. Her şey Kocaeli'nde başladı uzun yıllar için, Kocaeli'de bitti. Kendisini tekrar eden bir nevi zaman döngüsünü işaret eder bu. Bir sarnal. Türkiye, Kocaeli'tye her gün bir kere uğradı! Her sabah her şey Kocaeli'de başladı! Kocaeli'de bitti.

Sanayinin. Dinamizmin. Kültürün. Doğanın. Gelmişin, geçmişin ve gelecek olanın... Ve hep yeniden...Yatay ve Dikey Derin Bir Kent Koleksiyonu!

Türkiye, uzun yıllar için her gün bir kez Kocaeli'ye uğradı!
Her sabah her şey Kocaeli'de başladı, Kocaeli'de bitti.
Kocaeli adeta metaforik olarak Türkiye'de hayatın başladığı yer oldu.

Gelmişin, geçmişin ve gelecek olanın... merkezi oldu.
Bu kıymetli anıyı yad etmek, bilinir kılmak, Kocaeli kent markasına katkıda bulunmasını sağlamak amacıyla bu tema seçildi.

The Theme of the Book and Exhibition:
Kocaeli – Turkey's Passage Through Time

The global time system is built on a shared point of origin – Greenwich – and consists of time zones drawn at 15-degree intervals of longitude, based on the Earth's rotation and the position of the sun. Each country adopts the meridian that lies closest within its territory as the basis for its national time. Until 2016, Turkey operated on two different meridians depending on the season. In winter, the country followed GMT+2, centered on the 30th Meridian East, which passes through İzmit. In summer, to make better use of daylight, the clocks were adjusted to GMT+3, aligning with the 45° Meridian East, which passes through Iğdır. In Turkey, during the winter months, clocks were set two hours ahead of the prime meridian, while in summer they were three hours ahead.Sunrise and sunset times for geography exams were consistently calculated using Iğdır's clock during daylight saving time (summer) and İzmit's clock in standard time (winter).

However, with the abolition of daylight saving time in 2016, Turkey adopted the third time zone – GMT+3, centered on Iğdır – as its year-round national time. Within a country, the local time of any meridian used nationwide is called the national time (or common time).(Source: https://tr.wikipedia.org/wiki/Ulusal_saat)

The 30° Meridian East passes through Kocaeli and several other provinces, and for many years it marked the beginning of time for Turkey. Together with its antimeridian, the 150° Meridian West, it forms a complete meridian circle – transforming time into a flawless cycle. We have embraced this as the fractal nature of time, and developed a philosophy around it: a self-repeating spiral, an eternal loop. Every morning, every night... it continues without end. For many years, everything began in Kocaeli – and everything ended there. This represents a time cycle that repeats itself, like a spiral. Turkey visits Kocaeli once every day! Every morning, all begins in Kocaeli! And ends in Kocaeli.

Industry. Dynamism. Culture. Nature. The past, the present, and what is yet to come...
Always anew... A deep, horizontal and vertical collection of a city.

For years, each day, Turkiye passes through Kocaeli.
Every morning, all began there, and ended there.
Metaphorically, Kocaeli became the place where life in Turkey begins.

It became the center for the past, the present, and the future.
This theme was chosen to honor and commemorate this precious memory, and to contribute to strengthening Kocaeli's identity as a city brand.

MELİH SULAR - SAATÇİ / WATCHMAKER

TÜRKİYE'DE SANAT KOCAELİ'DE PARLAR!

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi, kültür sanat hizmetlerinin Türkiye'de parladığı şehirdir. 365 gün ve panoramik olarak her alanda her yaş grubuna hitap eden genişlikte bir içerik Kocaeli halkı ile buluşur. Tiyatro, sergiler, sanat, atölyeler, bilim, bireysel atölye etkinlikleri ve özel gün etkinlikleri hizmetleri vatandaşa sunulmaktadır.

Kocaeli Bilim Merkezi
Kocaeli Bilim Merkezi'nde bireysel atölye etkinlikleri, okul grup ziyaretleri ve özel gün etkinlikleri hizmetleri ücretsiz bir şekilde vatandaşa sunulmaktadır.

Kocaeli Şehir Tiyatrosu
Kocaeli Şehir Tiyatrosu halkın sanat düzeyi ve bilincini yükseltilmesine katkı sağlamaktadır. Bu amaçla yerli ve yabancı tiyatro eserlerinin seçkin örneklerini Kocaeli seyircisine ve turneler yoluyla da diğer kentlerdeki tiyatro severlerle buluşturmaktadır.

Kocaeli Seka Park ve Seka Kâğıt Müzesi
Seka Park, Kocaeli şehir merkezinde sahile sıfır bir alanda, Türkiye'nin en büyük endüstriyel dönüşüm projelerinden biri olan eski Seka Kâğıt Fabrikası arazisindedir. Dünyanın en büyük kent parklarından biridir. 12 bin 345 metrekare alan üzerine kurulan SEKA Kâğıt Müzesi'nde ise ziyaretçiler, Cumhuriyet dönemi sanayileşme sürecinde önemli bir yere sahip olan fabrikanın kuruluş sürecinden başlayıp, İzmit'ten Türkiye'ye yayılan kâğıdın hayat hikâyesini görüntüler eşliğinde izleyebilmektedirler.

Gebze Osman Hamdi Bey Kültür Merkezi
Gebze Osman Hamdi Bey Kültür Merkezi'nde tiyatro, sinema, sahne gösterileri, film gösterimi ve sergi gibi etkinlikler gerçekleştirilmektedir.

Kocaeli Ansiklopedisi
Kocaeli Ansiklopedisi Projesi Kocaeli tarihi, edebiyatı, sanatı, mimarisi, sporu ve müziği başta olmak üzere bütün kültürel değerlerin yer aldığı bir çalışmadan oluşmaktadır.

Kocaeli Uluslararası Kongre Merkezi
Kocaeli Uluslararası Kongre Merkezi'nde oditoryum salon, çok amaçlı salonlar, fuaye, sergi salonları, senato salonu, ofisler, nikah salonu ve sosyal donatılar bulunmaktadır.

Sanayinin. Dinamizmin. Kültürün. Doğanın. Gelmişin, geçmişin ve gelecek olanın... Ve hep yeniden...Yatay ve Dikey Derin Bir Kent İçin Harika Bir Kültür Merkezi!

"İnsanın dünyadaki esas vazifesi dünyayı güzelleştirmektir." der Bilge Mimar Turgut Cansever. Bu gaye, su üzerinde yayılan halkalar misali sırasıyla kendi evini, kapının önünü, sokağını, mahalleni, yaşadığın şehri güzelleştirmekle mümkündür. Söz konusu Kocaeli olunca, bizlerin vazifesi zaten güzel olan bir şehrin mevcut güzelliklerini muhafaza etmek ve güzelliğine güzellik katmak haline geliyor. Güzellik; Kocaeli'deki ulu bir çınarı, kadim bir çeşmeyi, baharda açan çiçekleri, mahalleyi, caddeyi, sokağı; Kocaeli'yi Kocaeli yapan her şeyi kapsıyor.

Her ne kadar Kocaeli denilince pek çoklarının aklına ilk olarak sanayi gelse de kültür, sanat, doğa ve tarih de şehrin en az sanayi kadar önemli aktörleridir. Coğrafi konumu ve kendisine bahşedilen doğal güzellikler Kocaeli'yi asırlardan bu yana bir cazibe merkezi yapmış, medeniyetlerin birikimleri şehri bir hazine sandığı haline getirmiştir. Genç cumhuriyetimizin heyecan dolu sanayi hamlelerinden, Osmanlı'nın ilk dönemlerinden yadigar eserlere; hep payidar kalacak sanılan Roma'nın surlarını ihtişamla ördüğü bir kaleden, antik çağlardan bu yana şifa dağıtan hamamlara, Kocaeli'nin muhteşem zenginlikteki tarih katmanları şaşırtıcı sürprizlerle doludur. Kocaeli'nin en az tarihi kadar görkemli bir başka hazinesi de doğası. Yeşil ve mavinin bu denli yakıştığı, ormanlarında kuşların cıvıldadığı, iki denize birden kıyısı olan Kocaeli, sadece görülesi değil yaşanılası doğasıyla, Türkiye'nin saklı cennetidir. Eşsiz doğası ve göz alıcı tarihinden süzülerek ortaya çıkan kültürü yansıtmak ise sanatla daha bir anlam kazanacaktır.

Gelelim SEKA'ya.... SEKA'nın zamana direnen tuğlaları arasında artık yeni bir ses yankılanıyor: Kumaşların hışırtısı, dijital çizimlerin sessizliği, bir ilhamın kesilmeden uzayıp giden ipliği... Cumhuriyetin ilanından hemen sonra kurulan, sanayi devriminin simgelerinden biri haline gelen, SEKA Kağıt Fabrikası şimdi de Türkiye'nin en büyük endüstriyel dönüşümüne ev sahipliği yapıyor. Fabrikanın 520 dönümlük arazisi Kocaeli Büyükşehir Belediyesi tarafından yeniden kurgulanarak yeni bir kimlik kazanıp, Türkiye'nin en modern parkına dönüştü.

Seka Kültür Havzası içerisinde dünyanın en büyük Kağıt Müzesi olan Seka Kağıt Müzesi, Kocaeli Bilim Merkezi ve Kültür Evleri yer alırken, Seka Sanat İhtisas Merkezi de Kocaeli'nin en büyük sergi alanı içinde barındırıyor. Kağıt Fabrikası aktif halindeyken Taşlı Değirmen olarak hizmet veren 2 bin 200 metrekarelik alan özgün formunun dışına çıkılmadan, tarihi dokusu içinde kentin kültür ve sanat hayatına yön vermeye başladı. Seka Sanat İhtisas Merkezi 3 ayrı bölümden oluşmaktadır. Kocaeli Büyükşehir Belediye Konservatuvarının Güzel Sanatlar ve Geleneksel Sanatlar Bölümleri ve İstihdam Akademileri çatısı altındaki Moda Akademisi ve 520 metrekarelik tam donanımlı alanıyla Sanat Galerisi.

İstihdam Akademileri -Moda Akademisi
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi tarafından kurulan Moda Akademisi, yalnızca bir eğitim merkezi değil; hayal kuran ellerin sanata, üretime ve istihdama dönüştüğü güçlü bir yolculuğun adı. Dünya trendlerine uygun sektörün ihtiyaçlarını

SEKA SANAT İHTİSAS MERKEZİNİ ANLAMAK!

karşılayabilecek nitelikte verilen eğitimlerle tasarımdan üretime; hazır giyim sektöründe alanında uzman kursiyerler yetiştiren moda akademisinde 9 branşta (Kadın Modelistliği, Erkek Modelistliği, Drapaj Eğitimi, Bilgisayarlı Modelistlik Eğitimi, Bilgisayarlı Tasarım, Görsel Mağazacılık ve Vitrin Tasarımı, Moda Koleksiyon Geliştirme, Perakende Koleksiyonu Planlama ve Uygulama, Dikiş Atölyesi) öğrenciler eğitim almaktadır. Öğrenciler her yıl eğitim döneminden önce yetenek sınavıyla belirlenmektedir.

Kocaeli Büyükşehir Belediye Konservatuvarı Güzel Sanatlar ve Geleneksel Sanatlar Bölümleri

"Avrupa Standartlarında Sanat Eğitimi"
Türkiye'de en çok branşta eğitim veren Kocaeli Büyükşehir Belediye Konservatuvarı Geleneksel ve Güzel Sanatlar alanında Türkiye'nin önemli sanatçılarının ve akademisyenlerinin eğitmenliğinde profesyonel sanat eğitimi kursları vermektedir. Akademik sanat eğitimi vererek geleneksel birikimi evrensel düzeye taşıyarak, alanında yeterli ve yaratıcı sanatçılar yetiştirmek amacı ile geleneksel ve güzel sanatlar çatısı altında 8 branşta (Resim, Seramik, Çini, Ebru, Hat, Tezhip, Minyatür, Katı) alanında öğrenciler eğitmenlerden eğitim almaktadır. Öğrenciler her yıl eğitim döneminden önce yetenek sınavıyla belirlenmektedir.

Modern bir mimari ile restorasyonu tamamlanan dersliklerde, profesyonel ekipmanlar eşliğinde yaratıcı eserler üretilmektedir. Bu kültür ve sanat alanında üretilen eserlerin sergilenmesi için bir sergi alanı bulunmak ile birlikte, geleneksel sanatlar içerisinde hat, tezhip, minyatür ve kat'ı alanlarında, güzel sanatlar alanında ise seramik-çini derslerinin beraberinde bölümlerin içeriğinde çocuklardan yetişkinlere geniş bir yaş skalasına hitap eden resim ve ebru dersleri bulunmaktadır.

Geleceğe Bir Tuval, Bin Fırça Darbesi
Zihnimizde ve anılarımızda canlanan tüm çizgilerin sanatsal kompozisyonla bir portrede birleştirildiği, geleneğin geleceğe fırça darbeleri ve çizgilerle aktarıldığı, öğrencilerin içlerindeki yeteneklerini renkler ve Geleneksel Türk El Süsleme Sanatları ile ürüne dönüştürdüğü bir sanatsal üretim merkezi Seka'da hayat bulmaktadır.

Sanat sosyal sınıfların ayrımı ile değil, verilen eğitimler ile halkın her kademesine hitap ve hizmet eden birleştirici bir güçtür. Seka Sanat İhtisas Merkezi, Geleneksel ve Güzel Sanatların profesyonel eğitiminin verildiği, Moda Akademisinde sektöre istihdam sağlayacak bireylerin yetiştiği ve önemli sergilere ev sahipliği yapan bir mekândır.

Moda Akademisi:
Bir Akademiden Daha Fazlası ve Sergideki Rolü
8 Mart 2024'te SEKA Sanat İhtisas Merkezi'nde kapılarını açan Moda Akademisi, Kocaeli'nin ilk kapsamlı moda eğitimi kurumu olarak, bölgedeki mesleki eğitime estetik bir derinlik kazandırıyor. "İstihdam Akademileri" çatısı altında yürütülen bu girişim; giyim, dijital üretim, kişiye özel tasarım, vitrin düzenleme ve koleksiyon yönetimi gibi birçok alanda tamamen ücretsiz eğitim sunuyor.
Akademideki tüm eğitimler, yalnızca sektör bilgisi vermeyi değil, aynı zamanda kültürel farkındalık, sanatsal vizyon ve çağdaş moda okuryazarlığı kazandırmayı amaçlıyor. Bu özgün yapının temel felsefesi ise net:

"Sanatla güçlen, üretimle geliş, istihdamla var ol."
Bir Yolculuk Olarak Eğitim
Moda Akademisi'nin eğitim modeli, klasik anlamda bir kurs anlayışını geride bırakıyor. Her katılımcı yazılı ve uygulamalı sınavlardan geçerek programa kabul ediliyor. Süreç adil, şeffaf ve yetenek odaklı yürütülüyor. Bu seçicilik, katılımcıların yalnızca öğrenmeye değil, yaratmaya hazır bireyler olarak eğitime katılmalarını sağlıyor.

Eğitim kadrosu ise bu yaratım sürecinin en değerli yapı taşları arasında yer alıyor. Alanında uzman hem öğretici hem de sanatçı olan bu eğitmenler, Akademi'nin ruhunu taşıyor. Bu güçlü ekip, teknik yeterliliği estetik duyarlılıkla birleştiren eşsiz bir öğrenme ortamı sunuyor.

Sanatla Eğitim Arasında Bir Kesişim
Moda Akademisi'nin farklılaştığı en önemli alanlardan biri, eğitimi bir sanat pratiğine dönüştürme yaklaşımıdır. Drapajla bedenin bir heykel gibi işlenmesi, koleksiyon geliştirme sürecinde hikâye anlatımı kullanılması, vitrin düzenlemelerinde görsel kompozisyon ilkelerinin öne çıkması bu estetik yaklaşımın yansımalarıdır. Katılımcılar sadece teknik bilgi kazanmaz; aynı zamanda kültürel ve sanatsal bir farkındalık geliştirir. Bu nedenle Akademi, estetik okuryazarlık ve kültürel ifade becerileri kazandıran bir platform hâline gelir.

30° Doğu Meridyeni: Tasarımın Şehri Okuması
Moda Akademisi'nin sanatla kurduğu ilişkinin en güçlü yansımalarından biri, "30° Doğu Meridyeni: Bir Zaman Fraktalı" sergisidir. Küratörlüğünü Prof. Dr. Uğur Batı'nın yaptığı bu sergi, Kocaeli'nin doğa, tarih ve sanayi üçgenindeki çok katmanlı ruhunu moda tasarımıyla yorumlamayı amaçlamaktadır. Sergide yer alan her tasarım, eğitmenlerin yaratıcı gücüyle vücut buldu:

- "Zamanın Yansıması" – Beyza Zenginer Genç'in konsept danışmanlığında, folyo, metal ve tel kullanılarak geçmişin izleriyle doğanın yansımaları harmanlandı.
- "Keltepe Çiçeği – Çiğdemin Fısıltısı" – Özlem İçen Zanburkan'ın doğaya duyarlı drapaj estetiğiyle, organze ve saten kumaşların dansına dönüştü.
- "Devinim" – Kadir Kaba'nın dijital tasarım vizyonuyla deniz ve kara arasındaki geçiş, doğal malzemelerle anlatıldı.
- "Kartepe Kuğusu" – Ebru Öztürk'ün kalıp ustalığıyla kuş tüyü ve Abraham kumaşın zarafeti birleşti.
- "Zamanın Çizgileri" – Seren Uğur'un koleksiyon kurgusu, Kocaeli'nin tarihsel katmanlarını sanatsal yorumla işledi.
- "Gece Gündüz Akışı" – Yıldız Ersöz ve Zekiye Sağlam'ın teknik-dokusal iş birliğiyle şehrin ışıkları ve doğa ritmi aynı formda buluştu.

Bu sergi, Moda Akademisi'nin yalnızca eğitim değil, aynı zamanda bölgesel hafızayı işleyen bir sanat atölyesi olduğunu da gözler önüne serdi.

Dijitalden Vitrine, Tasarımdan Girişime

Moda Akademisi'nde eğitimler hem teorik dersler hem de uygulamalı atölyelerle yürütülüyor. Katılımcılar bilgisayarlı tasarım programları (Gerber, Adobe Illustrator, Photoshop) kullanmayı öğrenirken, styling danışmanlığı, vitrin sanatı ve dijital içerik üretimi gibi alanlarda da kendilerini geliştiriyor. Eğitim sonunda kişisel koleksiyonlarını hazırlayarak sektöre sağlam bir portföyle adım atıyorlar.

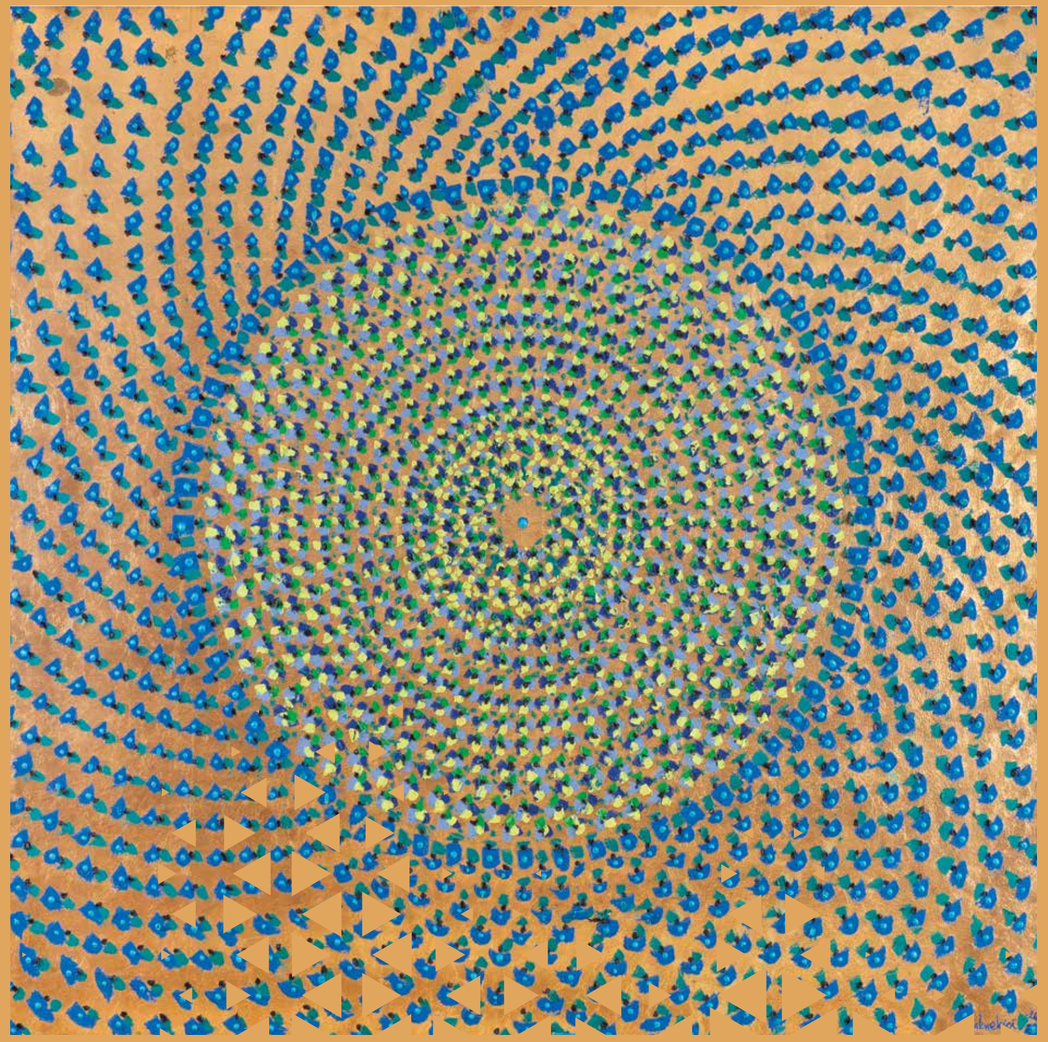
Dahası, katılımcılar kendi markalarını kurma, sürdürülebilir moda alanında girişim başlatma ya da e-ticaret platformlarında içerik üretme gibi çok yönlü kariyer fırsatlarına yönlendiriliyor.

Moda Akademisi:
Şehrin Kalbinden Geleceğe Akan Bir Tasarım Damarı

Bugün Kocaeli'de bir genç, bir kumaş parçasına dokunurken sadece bir giysi değil, bir kimlik tasarlıyor. Moda Akademisi, sanatı bir araç değil, bir yol arkadaşına dönüştürerek bu gençlere estetikle düşünmeyi, üretimle var olmayı ve tasarımla anlatmayı öğretiyor.

Bu, Türkiye için çok iyi bir model görünüyor.

KOCAELİ'NİN GÜN DÖNGÜSÜ, 2024, 150x150 cm - DAY CYCLE OF KOCAELI

In Turkey, Art Shines in Kocaeli!

Kocaeli is a shining example of cultural and artistic vitality in Turkey. All year round, residents enjoy an extensive and inclusive selection of activities designed to engage people of all ages and interests. The municipality offers a rich variety of services including theater, exhibitions, art events, workshops, scientific programs, individual creative activities, and celebrations of special occasions.

Kocaeli Science Center
At the Kocaeli Science Center, individual workshops, school group visits, and special event programs are offered to the public completely free of charge.
The Kocaeli Science Center provides free access to a variety of programs, including hands-on workshops for individuals, school group tours, and special event activities.

Kocaeli City Theatre
Kocaeli City Theatre contributes to elevate the public's artistic awareness and appreciation. As part of this mission, it brings high-quality productions of both domestic and international plays to local audiences in Kocaeli and shares them with wider audiences across the country through touring performances.

Kocaeli Seka Park and Seka Paper Museum
Located on the coastline in Kocaeli's city center, Seka Park was developed on the grounds of the former Seka Paper Factory, marking one of Turkey's most significant industrial regeneration efforts. Today, it stands as one of the world's largest urban parks.

The Seka Paper Museum, situated on a 12,345 square meter area, offers visitors a visual journey through the history of paper in Turkey, starting from the establishment of the factory–an iconic symbol of the industrialization period during the Republican era–and following its impact from İzmit to the rest of the country.

Gebze Osman Hamdi Bey Cultural Center
A wide range of cultural activities take place at the Gebze Osman Hamdi Bey Cultural Center, including theatrical plays, film screenings, stage performances, and art exhibitions.

Kocaeli Encyclopedia
The Kocaeli Encyclopedia is a project dedicated to compiling the city's rich cultural assets, with a focus on its history, literature, arts, architecture, sports, and music.

Kocaeli International Congress Center
The Kocaeli International Congress Center offers a range of facilities such as an auditorium, multi-purpose halls, exhibition and foyer spaces, a senate room, offices, a wedding hall, and other social amenities.

Industry. Dynamism. Culture. Nature. The past, the present, and what is yet to come... And always anew... A magnificent cultural center for a city rich in both horizontal and vertical depth!

As the Wise Architect Turgut Cansever said, 'The fundamental duty of humankind is to beautify the world." This noble aim unfolds like ripples on water: first by beautifying one's own home, then the doorstep, the street, the neighborhood, and finally the city where one lives. When it comes to Kocaeli, our duty is to preserve the existing beauty of this already beautiful city, and to add layers of grace and charm. Beauty here embraces the mighty plane tree, the ancient fountain, the blossoms of spring, the neighborhood, the avenues, the street, everything that makes Kocaeli, Kocaeli.

Although industry may be the first thing that comes to many minds when they hear Kocaeli, culture, art, nature, and history are equally vital actors in the city's story. Its geographic position and bestowed natural beauties have made Kocaeli a center of attraction for centuries, transforming it into a treasure chest of accumulated civilizations. From the vibrant industrial leaps of our young Republic, to the relics left from the early Ottoman era; from the fortress whose walls were majestically built by the Romans – thought eternal – to the healing baths that have served since antiquity, Kocaeli's richly layered history surprises with countless hidden gems.

Yet Kocaeli holds another treasure as magnificent as its history: its nature. A harmonious blend of green and blue, where birds sing in lush forests and two seas embrace its shores, Kocaeli is not just a place to see – but to truly live in. Its enchanting nature is a hidden paradise of Turkey. And it is through art that the culture, distilled from this unique nature and dazzling history, finds its fullest expression and meaning.

Let's Talk About SEKA...
Amid the timeless bricks of SEKA, a new sound now resonates:
the rustle of fabrics, the silence of digital drawings, the continuous thread of an uninterrupted inspiration... Founded shortly after the proclamation of the Republic and becoming a symbol of the industrial revolution, the SEKA Paper Factory now hosts Turkey's largest industrial transformation. Its 520-acre site has been reimagined by the Kocaeli Metropolitan Municipality, gaining a new identity as the country's most modern park.

Within the SEKA Cultural Basin lie the world's largest Paper Museum – the SEKA Paper Museum – the Kocaeli Science Center, and Cultural Houses. The SEKA Art Specialization Center occupies the largest exhibition space in Kocaeli. While the Paper Factory was still active, the 2,200-square-meter area known as the Stone Mill began to shape the city's cultural and artistic life without altering its original form, preserving its historic texture. The SEKA Art Specialization Center consists of three main parts: The Fine Arts and Traditional Arts Departments of the Kocaeli Metropolitan Municipality Conservatory, the Fashion Academy under the Employment Academies, and an Art Gallery boasting a fully equipped 520-square-meter space.

Employment Academies – Fashion Academy
Founded by the Kocaeli Metropolitan Municipality, the Fashion Academy is more than just an educational center; it is the name of a powerful journey where dreaming hands transform into art, production, and employment. Offering training aligned with global trends and industry needs, the academy nurtures expert trainees specialized in all aspects of the ready-to-wear sector–from design to production. The Fashion Academy provides education across nine disciplines: Women's Pattern Making, Men's Pattern Making, Draping, Computer-Aided Pattern Making, Computer-Aided Design, Visual Merchandising and Window Display Design, Fashion Collection Development, Retail Collection Planning and Implementation, and Sewing Workshop. Currently, 242 students receive instruction from 10 qualified trainers. Each year, students are selected through a talent exam held before the academic term begins. Kocaeli Metropolitan Municipality Conservatory – Departments of Fine Arts and Traditional Arts

"Art Education at European Standards"
Kocaeli Metropolitan Municipality Conservatory, offering the widest range of disciplines in Turkey, provides professional art courses taught by prominent artists and academicians in the fields of Traditional and Fine Arts. Aiming to elevate traditional heritage to a universal level through academic art education, the conservatory nurtures skilled and creative artists across eight disciplines: Painting, Ceramics, Tile Art, Ebru (Marbling), Calligraphy, Illumination

UNDERSTANDING SEKA ART SPECIALIZATION CENTER

(Tezhip), Miniature, and Khat (Inscription). Currently, 179 students receive training from 8 expert instructors. Student admissions are determined annually through a talent exam held before the academic year begins.

In modern classrooms restored with contemporary architecture, students create original works using professional equipment. To showcase these cultural and artistic creations, there is a dedicated exhibition space. Within traditional arts, courses cover calligraphy, illumination, miniature painting, and khat inscription. In fine arts, ceramics and tile art classes are offered alongside painting and marbling art lessons, which serve a broad age range from children to adults.

A Canvas for the Future, A Thousand Brushstrokes
At SEKA, a center of artistic creation comes to life – where every line etched in memory or imagination is brought together in a portrait through artistic composition; where tradition is passed on to the future through brushstrokes and patterns; where students transform their inner talents into tangible works through color and the rich legacy of Traditional Turkish Decorative Arts.

Art is not a domain of social division, but a unifying force that, through education, serves and speaks to all levels of society. The SEKA Art Specialization Center stands as a place where professional training in Traditional and Fine Arts is provided, where the Fashion Academy raises individuals ready to meet the demands of the industry, and where significant exhibitions are hosted year-round.

Fashion Academy: More Than an Academy – and Its Role in the Exhibition
Opened on March 8, 2024, at the SEKA Art Specialization Center, the Fashion Academy is Kocaeli's first comprehensive institution dedicated to fashion education bringing an aesthetic depth to vocational training in the region. Established under the umbrella of the Employment Academies, this initiative offers entirely free training across a wide range of fields: apparel design, digital production, custom tailoring, visual merchandising, and collection management. The curriculum at the Fashion Academy aims not only to provide technical expertise but also to cultivate cultural awareness, artistic vision, and contemporary fashion literacy. At the heart of this unique institution lies a clear and powerful philosophy: "Empowered by art, enriched through production, sustained by employment."

Education as a Journey
The educational model of the Fashion Academy moves far beyond the conventional idea of a training course. Each participant is admitted through both written and practical examinations. The process is fair, transparent, and centered on talent. This selectivity ensures that students enter not merely as learners, but as individuals ready to create.

The teaching staff plays a vital role in this creative journey. These instructors are not only experts in their fields, but also practicing artists embodying the very spirit of the Academy. This Professional team offers a powerful learning environment where technical competence meets aesthetic sensitivity.

At the Intersection of Art and Education
One of the most defining aspects of the Fashion Academy is its approach to transforming education into an artistic practice. Draping becomes a form of sculpting the body; storytelling shapes the collection development process; and visual composition principles guide the creation of display designs and window installations. These are reflections of a deeply aesthetic perspective.

Participants do not merely acquire technical knowledge, they also develop a refined cultural and artistic awareness. As a result, the Academy becomes a platform that nurtures aesthetic literacy and the ability to express culture through design.

30° East Meridian: A City Read Through Design
One of the most compelling reflections of the Fashion Academy's relationship with art is the exhibition titled "30° East Meridian: A Time Fractal," curated by Prof. Dr. Uğur Batı.
This exhibition seeks to interpret the layered spirit of Kocaeli shaped by nature, history, and industry through the language of fashion design. Each piece on display is the result of the creative vision of the Academy's instructors:

- "Reflection of Time" – Under the conceptual guidance of Beyza Zenginer Genç, traces of the past were merged with reflections of nature through the use of foil, metal, and wire.
- "Keltepe Flower – The Whisper of the Crocus" – Interpreted by Özlem İçen Zanburkan, organza and satin fabrics intertwine in a draping aesthetic sensitive to nature.
- "Motion" – Kadir Kaba's digital design vision evokes the transition between sea and land, using raw and natural materials.
- "The Swan of Kartepe" – The grace of bird feathers and Abraham fabric are sculpted through the pattern mastery of Ebru Öztürk.
- "Lines of Time" – Through her collection narrative, Seren Uğur artistically interpreted the historical layers of Kocaeli, weaving them into a cohesive design vision.
- "Flow of Day and Night" In a technical and textural collaboration, Yıldız Ersöz and Zekiye Sağlam brought together the city's lights and the rhythm of nature within a single unified form.

This exhibition reveals that the Fashion Academy is more than an educational institution, it is a creative workshop where regional memory is translated into art.

From Digital to Display, From Design to Initiative
At the Fashion Academy, education unfolds through a balanced blend of theoretical classes and hands-on workshops. Participants gain proficiency in digital design software such as Gerber, Adobe Illustrator, and Photoshop, while also developing skills in styling consultancy, visual merchandising, and digital content creation. By the end of the program, each student prepares a personal collection and steps into the industry with a strong, well-crafted portfolio.

Moreover, participants are guided toward diverse career paths, including launching their own brands, initiating ventures in sustainable fashion, or creating content for e-commerce platforms.

Fashion Academy: A Design Artery Flowing from the Heart of the City into the Future

Today in Kocaeli, when a young person touches a piece of fabric, they are not simply designing a garment, they are shaping an identity. The Fashion Academy transforms art into a companion along this journey, teaching these young creators to think with aesthetics, exist through production, and express through design.

This appears to be a highly promising model for Turkey.

içindekiler

TÜRKİYE'DE SANAT KOCAELİ'DE PARLAR!	16
SEKA SANAT İHTİSAS MERKEZİNİ ANLAMAK!	**17**
KİTAP HAKKINDA TEKNİK NOT	26
AKIN EKİCİ	**27**
KİTABIN RESSAMINDAN	28
ŞEHRENGİZ TÜRÜ HAKKINDA	**32**
UĞUR BATI	33
SEBEB-İ TELİF	**36**
GİRİZGÂH	42
AHVÂL-I NAZM-I KİTAB	**48**
ŞEHR-ÂŞUB	52
DİBÂCE	**56**
ÂGĀZ-I DÂSİTÂN	62
VAKTİ KOLLAYAN SAAT KULESİ	**68**
SONBAHAR AKŞAMLARINDA KÖRFEZDE BİR HÜZÜN	74
KOCAELİ'DE PEMBELİKLER	**78**
ANTİK ÇAĞ'DA KOCAELİ	82
PORTAKAL HAFIZ KONAĞI	**86**
KASR-I HÜMAYUN	92
KOCAELİ AYDINLANIYOR!	**198**
TAŞLARA KAZINAN EFSANE	102
ÇİÇEK HER ŞEHİRDE VARDIR	**106**
KOCAELİ'NİN KANATLI KRALLIĞI	112
VALİDE SULTAN KÖPRÜSÜ	**116**
DÖRT MEVSİM DOĞA VE KOCAELİ	120
GÜNEŞİN ASİLLERİ O KUŞLAR BURADA KALSIN!	**126**
BİR LEYLEK BAHARI İKİYİ BÖLMÜŞ!	132
GÜLTEPE NEKROPOLÜ	**136**
ŞAİRLERİN MEVSİMİ SONBAHARDA KOCAELİ	142
KOCAELİ VE OSMANGAZİ KÖPRÜSÜ	**146**
EFSUNLU IŞIKLAR VE MİMARLAR ŞEHRİ KOCAELİ	150
KOCAELİ'Yİ RENKLERLE KUCAKLAYIN!	**154**
URYÂNÎ ALİ EFENDİ	160
CHARLES DE PEYSSONNEL	**164**
KOCAELİ SANAT KÖPRÜSÜ	168
PEMBE KAYALAR VE ZAMANIN FISILDADIKLARI	**172**
HARİKALAR SAHİLİ	178
KERPE LİMANINDAN	**182**
1923 METREKARELİK BİR TUTKU!	186
İZMİT EVLERİ	**190**
YILDIZLARIN İZİNDE	197
KOCAELİ'DE YILDIZ SALNAMESİ	**204**
KOCAELİ'NİN KÜLTÜREL SİLÜETİ	208
TOPRAĞIN DUA EDİLEN ZAMANLARI	**212**
KOCAELİ'NİN DÖRT MEVSİMLİK MASALI	214
KÖPRÜDE YANAN ATEŞ	**222**
KOCAELİ'NİN KUVA-Yİ MİLLİYE DÖNEMİNDEKİ ROLÜ VE ÖNEMİ	226
KOCAELİ'NİN KALBİNDE SAKLI CENNET	**228**
KUZUYAYLA	236
TELEFERİK	**240**
HÂTİME-İ RENGÎN-NÂME	246
30° DOĞU MERİDYENİ	**252**
BİBLİYOGRAFYA	256

index

In Turkey, Art Shines İn Kocaeli!	20
Understanding Seka Art Specialization Center	**21**
Technical Overview Of The Book	26
Akin Ekici	**27**
From The Artist Of Book	30
About The Genre Of Şehrengiz	**32**
Uğur Batı	33
The Reason For Composition	**38**
Prologue	44
The Reason For Composition	**50**
Shahr-Âshub	54
Preface	**60**
Âğāz-I Dâsitân	62
The Clock Tower That Keeps Time	**70**
A Melancholy Over The Gulf On Autumn Evenings	76
The Pinks Of Kocaeli	**80**
Kocaeli İn Antiquity	84
Portakal Hafiz Mansion	**88**
Imperial Pavillion	94
Pertev Mehmet Said Pasha	**100**
A Legend Carved İn Stone	104
Flowers Bloom İn Every City	**108**
Kocaeli's Winged Kingdom	114
Valide Sultan Bridge	**118**
Nature Through The Four Seasons & Kocaeli	122
Those Birds, Nobles Of The Sun, Must Stay Here!	**128**
A Stork Has Split Spring İn Two!	134
Gültepe Necropolis	**138**
Autumn İn Kocaeli	144
Kocaeli And Osmangazi Bridge	**148**
The Enchanted Lights And The City Of Architects	152
Embrace Kocaeli With Colors!	**156**
Uryânî Ali Efendi	162
Charles De Peyssonnel	**166**
Kocaeli Art Bridge	170
The Pink Cliffs And What Time Whispers	**174**
The Shore Of Wonders	180
From The Port Of Kerpe	**182**
A Passion Spanning 1923 Square Meters!	188
Izmit Houses	**192**
In The Track Of The Stars	199
Starry Almanac	**206**
The Cultural Silhouette Of Kocaeli	210
Sacred Moments Of The Earth	**212**
Kocaeli's Four-Season Tale	216
The Burning Fire On The Bridge	**224**
Kocaeli's Role And Significance During The National Struggle	226
A Hidden Paradise İn The Heart Of Kocaeli	**230**
Kuzuyayla	238
The Cable Car	**244**
The Colorful Epilogue	248
30th Meridian East	**254**
Bibliography	258

KİTAP HAKKINDA TEKNİK NOT

Kocaeli Şehrengizi, sanat, edebiyat, şehir kültürü, tarih, mitoloji ekseninde özelleştirilmiş bir kitaptır. İçinde kurgunun, şiirin, göstergebilim, retorik ve hikâye anlatımının çeşitli unsurlarını içerir. Eserde farklı disiplinlerden gelen bir araştırma kurgusu vardır. Kocaeli kentine dair, bu kadim ve modern şehre dair mekân, insan, tarihsel unsurların hikayeleştirilmesi yapılmıştır. Şehrengiz kaleme alınırken devasa bir eser olarak nitelemekten mutluluk duyduğum 1.701 madde, 3 cilt ve 3.474 sayfadan oluşan Kocaeli Ansiklopedisinden de faydalanılmıştır. Kocaeli tarihi, edebiyatı, sanatı, mimarisi, sporu ve müziği başta olmak üzere bütün kültürel değerlerin yer aldığı bu çalışma, Kocaeli Şehrengiz'inin geçerliliği konusunda da önemlidir.

Bu Kocaeli Şehrengiz'ine, "30° Doğu Meridyeni" üzerinden hazırladığı resimleriyle, süreçte hazırladığı kendi resimleriyle başarılı ressam Akın Ekici'nin eserleri de konu olmuştur.

Kitapta kullanılan eserlerin görselleri, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kültür Müdürlüğü Arşivi ve Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlemiş olduğu bir yarışmanın yanında, Akın Ekici Atölyesi özel arşivinden alınmıştır. Aynı zamanda araştırmacı Prof. Dr. Uğur Batı çeşitli tarihlerde eserleri fotoğraflayarak kayıt altına almıştır.

TECHNICAL OVERVIEW OF THE BOOK

Kocaeli's Şehrengiz is a distinctive publication that blends art, literature, urban culture, history, and mythology into a multidisciplinary narrative. It incorporates elements of fiction, poetry, semiotics, rhetoric, and storytelling to portray the essence of Kocaeli. Through this work, the city's people, places, and historical landmarks are reimagined and narrated in a literary style. In developing the Şehrengiz, extensive reference was made to the Kocaeli Encyclopedia–a remarkable work consisting of 1,701 entries, 3 volumes, and 3,474 pages. This comprehensive resource, which covers the city's cultural assets including history, literature, art, architecture, sports, and music, greatly enriches the background and reliability of this book.

The book also features original artworks by acclaimed painter Akın Ekici, including a series of illustrations based on the 30° Eastern Meridian and other paintings created throughout the project.

Visual materials in the book were drawn from several sources: the archives of the Kocaeli Metropolitan Municipality Directorate of Culture, a municipal art competition, and the private archive of the Akın Ekici Studio. Additionally, Prof. Dr. Uğur Batı contributed by photographing various artworks over the course of the research process.

FATİH EMEL / KANOCU - CANOEIST

AKIN EKİCİ Bir Ressamın Profili

A PAINTER'S PROFILE

- Ressam
- Art Mediator
- Uluslararası Sergiler, Moğolistan, ABD, Romanya, Tiflis, Londra
- Devrim Erbil Sanat Kültür ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti Üyesi,
- WWF-Türkiye, Doğal Hayatı Koruma Vakfı Mütevelli Heyeti Üyesi,
- Birçok ulusal kişisel resim sergisi
- Birçok uluslararası koleksiyon katılımı.

Bazı ressamların fermanı çıkmalıdır belki de. Öyle düşünürüm. Ferleri geçmiştendir, izinleri alınmıştır, fermanı böyle çıkmıştır, onlara icazet böyle çıkmıştır. Akın Ekici de türlü türlü renkler desenleyerek pirleri, nakipleri, turkuazları, çiçekleri, günebakanları, derinleri, fırtınaları, baharları ve insanları tuvalin içine saklamaktadır. Bunu her mevsimde yapmaktadır. Her gündüzde yapmaktadır. Her gecede yapmaktadır. İnsanın içinde ne kadar selatin ve vezir düşünce varsa, onun ruhunda ne kadar medrese, darülkurra, darulhadis varsa, insanın zihninde ne kadar mimari; han, hamam, zaviye, vezir ve ayan sarayları, çeşmeler, sebilhane varsa onu çizer aslında. Onları önce gök kubbeye, sonra kentin bağrına saklar; ardından da tüm bu muhteviyatı, insanın iç dünyasına yerleştirir. Ki biz, kendi gözümüzle görebilelim, kendi zihnimizle hayal edebilelim diye... Kendisinin kariyerine bakınca... 2009 yılında, Beyoğlu Akademililer Sanat Merkezi'ne katıldı. Ressam Resul Aytemür ile başladığı figüratif çalışmalar zamanla yerini soyutlamalara ve soyut resim alanına yönelişe bıraktı. Devrim Erbil Sanat, Kültür ve Eğitim Vakfı'nda, Devrim Erbil'le birlikte atölye çalışmalarına ve workshoplara katıldı; çeşitli sergilerde yer aldı. 2013 yılında ise Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Prof. Dr. Kemal İskender'den Resim Okuma ve Modern Üslup Tarihi dersleri aldı.

Kendine özgü geliştirdiği spatula tekniğiyle, kalın boya kullanımına dayanan, çok katmanlı ve çok renkli çalışmalarıyla dikkat çeker. Hareket ve dinamizmi ön plana alan bu yaklaşım, sanatçının soyut ve soyutlama tarzındaki eserlerinde belirgin bir biçimde hissedilir. Yurtiçinde ve yurtdışında pek çok grup sergisi ve sanat fuarında yer alan sanatçı, bugüne dek İstanbul, İzmir, Ankara, Ulanbator (Moğolistan), Tiflis (Gürcistan) ve New Jersey (ABD) gibi şehirlerde toplam on iki kişisel sergi gerçekleştirmiştir. Eserleri özel koleksiyonların yanı sıra, Moğolistan Milli Modern Sanatlar Galerisi Daimî Sergi Koleksiyonunda, Dışişleri Bakanlığı Ulanbator/Moğolistan Büyükelçiliği ve Tiflis/Gürcistan Büyükelçiliği koleksiyonlarında ile Portakalçiçeği Uluslararası Plastik Sanatlar Kolonisi Koleksiyonunda yer almaktadır. Dünyaca ünlü ressamların eserlerinin bulunduğu Moğolistan Milli Modern Sanatlar Galerisi Daimî Sergi Koleksiyonuna eseri kabul edilen ilk Türk ressam olmuştur. Sanatçı Eylül 2021'de, Yunten Art Association tarafından organize edilen ve Tokyo Metropolitan Müzesinde gerçekleştirilen Kâğıt Üzerinde/On the Paper sergisinde yer almıştır. Sanatçı, Ist Sanat Derneği, Romanya Ulusal Edebiyat Müzesi, Arta Fara Frontiere Romen-Türk Derneği ve Carol I Universitesi Merkez Kütüphanesi organizasyonunda ve T.C. Bükreş Büyükelçiliği'nin destekleriyle sergiler yaptı. En son 2024'te Romanya Bükreş ve Köstence uluslararası sergilerini yaptı.

- Painter
- Art Mediator
- International Exhibitions: Mongolia, USA, Romania, Tbilisi, London
- Board of Trustees Member, Devrim Erbil Foundation for Art, Culture, and Education
- Board of Trustees Member, WWF-Turkey, World Wildlife Fund
- Numerous solo exhibitions across Turkey
- Included in numerous international art collections.

Perhaps some painters deserve a decree. That is how I see it. Their brilliance comes from the past, their permissions granted, their decrees thus issued--their mastery legitimized in this way. Akın Ekici creates intricate patterns with a variety of colours, depicting masters, guild leaders, turquoise, blossoms, sunflowers, depths, storms, springs, and humans. He paints tirelessly--through every season, every day, and every night. His work reflects the richness of the human soul: the grandeur of sultans and viziers, the wisdom of madrasas and darülkurra (a traditional Ottoman school dedicated to Qur'anic recitation), Darülhadis (a traditional Ottoman institution for the study of Hadith, the sayings and traditions of the Prophet Muhammad) and the elegance of architecture--inns, bathhouses, zaviye (a small Sufi lodge used for religious practice and spiritual retreat), vizier palace, ayan palace (a residence of Ottoman provincial notables), fountains, and sebilhane (a type of ornamental public fountain built to provide free drinking water, common in Ottoman architecture). First, they are hidden beneath the celestial dome, then within the city itself – and finally, within the very being that gives them meaning and form. His art invites us to see through our own eyes and imagine through our own minds. His art invites us to see through our own eyes and imagine through our own minds.
As for his artistic journey, in 2009, he joined the Beyoğlu Akademililer Art Center, where he initially focused on figurative painting under the guidance of Resul Aytemür. Over time, he gravitated toward abstraction and abstract painting. He collaborated with Devrim Erbil at the Devrim Erbil Foundation for Art, Culture, and Education, participating in workshops and exhibitions. In 2013, he studied Reading Painting and History of Modern Styles with Prof. Dr. Kemal Iskender at Mimar Sinan Fine Arts University.

Through the use of his distinctive palette knife technique and layers of thick, multicoloured paint, he creates abstract and abstract style pieces that convey motion and dynamic. He has taken part in many group exhibitions and art fairs both in Turkey and internationally. To date, he has held twelve solo exhibitions in cities such as Istanbul, Izmir, Ankara, Ulaanbaatar (Mongolia), Tbilisi (Georgia), and New Jersey (USA). His works are included in several significant collections, including private collections, the Permanent Collection of the Mongolian National Gallery of Modern Art, and the Turkish Embassies in Ulaanbaatar and Tbilisi, Portakalçiçeği International Plastic Arts Colony Collection. Notably, he became the first Turkish artist to be accepted into the Permanent Collection of the Mongolian National Gallery of Modern Art, which features works by internationally acclaimed painters. In September 2021, he participated in the On the Paper exhibition organized by Yunten Art Association, held at the Tokyo Metropolitan Art Museum. The artist has exhibited in the organization of Ist Art Association, Romanian National Literature Museum, Arta Fara Frontiere Romanian-Turkish Association and Carol I University Central Library, and with the support of the Turkish Embassy in Bucharest. He held international exhibitions in 2024 in Bucharest, Romania and Constanta.

KİTABIN RESSAMINDAN

Hayat, kendimize, ailemize, çevremize, doğaya, sosyal olaylara, politikaya, sevince, mutluluğa, kedere, acıya ve benzeri birçok şeye dair her türlü veriyi aynı anda beynimize yerleştirip bunlardan bir ürün çıkartarak yolumuza devam etmemizi ister bizden. Çok katmanlı, açıklı koyulu, çok renkli, çok sesli bir kaos mozaiğinden damıtılarak biz olmaya çalışırız. Ortaya çıkan bu ürün hayatın bize dayattığı veya önümüze koyduğu bir "Biz"dir artık. Ve her Biz'in bir hikâyesi vardır. Benim sanatım da bu hikâyelerin toplandığı bir kitabı yansıtır. Eserlerim çok katmanlı, çok renkli, çok sesli, çok figürlü kaosun ahenkli, dinamik, uyumlu ve keyifli bir dinginliğe dönüşmesini yani toplumsal barışı hedeflemektedir. Küratörüm Uğur Batı ile Kocaeli kent hafızası için yaptığımız 30° Derece Doğu Meridyeni Şehrengîz koleksiyonu ve onun kitabı, kayıp değil canlı bir hafızayı destekleyecek. Sanat ile mimari bir arada olacak. Kent olacak. Tarih olacak. İnsan ile renk olacak. Mekân ile duygu olacak. Bu, bir birliktelik projesi ve harika bir deneysel çalışma oldu. Mutluyuz.

Kitabı okumaya geçmeden önce biraz kendimden söz etmek isterim. Öncelikle ben eserlerimi evrensel beğeniyi ve estetik algısını göz önünde tutarak yapmaya çalışırım. Öyle bir iş yapmalıyım ki o işin algısı ve beğenilmesi sadece bir ülkenin geleneksel sanat anlayışı ve zevki ile sınırlı kalmasın dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun ilgi görsün ve beğenilsin diye düşünürüm. Eserlerimin soyut, süprematif ve fraktal nitelik taşıması sanırım bu isteğimin yerine gelmesi için önemli etken oldu. Zira modern sanatta geometrik yapıya dayanan süprematif eserler ve doğa ve insanın yaradılışında var olan sonsuz tekrara atıf yapan fraktal eserler tüm dünyadaki izleyicinin ilgisini çekmeyi başarmış eserledir. Bu nitelikteki soyut ve soyutlama tarzı eserlerimde ben herkesin merakla çözmeye çalışacağı eğlenceli bir bulmaca ya da her izleyenin kendinden, ülkesinin kültüründen gelen verilerle tamamlayacağı bir pazıl hikâyenin başlangıcını ortaya koyarım. İzleyici benim eserlerimi kendi algısına göre biçimleyip kendi hikayesine dönüştürebilir. Yani sanki eseri bir noktaya kadar ben getirmişim de eserin son halini vermeyi izleyiciye bırakmışım gibi algılanacak kurgular yaparım. Eserlerimin bu niteliğini keşfetmem 2018 yılında İstanbul Karbon Galeride açmış olduğum REM temalı sergim sırasında oldu.

Bu sergide yer alan ve bana göre belli bir kavramı ortaya koymaya çalışan eserlerimde izleyicinin benim hiç düşünmediğim aklımın ucundan bile geçirmediği olguları, varlıkları bulduklarını anlatmalarıydı. Herkes o soyut eser içindeki dokuları, desenleri kendi algısına göre belirli bir takım figürlerle ilişkilendirip kendi hikayesini yazmıştı. Özellikle sergiyi ziyaret eden yabancı bir grup kafamda şimşekler çakmasına neden oldu. Zira onların o eserle ilgili olarak bana anlattıkları Türk izleyiciden çok farklıydı. Örneğin bu sergide yer alan Anılar/ Memories isimli çok renkli kaos niteliğindeki fraktal eserimde bir Türk izleyici eserdeki doku ve desenleri kedi, köpek, kuş, balık, deve, zürafa gibi hayvanlara benzeterek sanki Nuh'un Gemisinin tuvale aktarıldığı şeklinde yorum yaparken, Baltık ülkelerinden geldiklerini öğrendiğim bir grup izleyiciye bu eserde siz ne görüyorsunuz diye sorduğumda; Aurora diye adlandırılan kuzey ışıklarının buz denizi üzerindeki renkli yansımasını gördüklerini söylemişlerdi. Demek ki eserlerim kişilerin yaşadıkları coğrafya ve kültürleri çerçevesinde yorumlanıp kendi hikayelerine dönüşüyordu. İşte bu gözlemlerim sonrasında tesadüfen gelişen ilk yurt dışı kişisel sergimde aynı sonucu test etmek istedim. Sergim 2019 yılı Haziran'ında, çok uzaklarda, Moğolistan'ın başkenti Ulanbator'da açılan Ulanbator Büyükelçiliğimizce düzenlen 50 parça eserden oluşan bir sergiydi. Türkiye ile Moğolistan arasındaki diplomatik ilişkilerin kuruluşunun 50. Yılı münasebetiyle gerçekleştirilen bir sergiydi. Bu serginin temasını Yolcudan Yolcuya Hikayeler olarak koymuştum. Zira ben bir Türk ressam olarak orada kendi hikayelerimi Moğol izleyiciye sunacaktım. Ancak acaba bu eserler Moğol izleyicide ne tür hikayelere dönüşecekti? Tam da beklediğim gibi oldu. Sergiye koyduğumuz bir hatıra defterine izleyicinin sergideki eserler hakkında ne düşündüklerini bu eserlerde ne tür hikayeler gördüklerini yazmalarını istedim. Büyükelçiliğimizin sergi alanına koyduğu bu defterin sayfalarına yazılan onlarca hikâyede hemen hemen hiç bir Türk izleyicinin düşünmeyeceği olguların eserlerde görüldüğü ve her izleyicinin de diğerlerinden farklı yorumlar yaptığı görüldü. Ancak yorumların hepsi Moğolistan coğrafyasına aitti. Hatta benim Fabl isimli altın varaklı tuval üzerine kahverengi dokularla ortaya koyduğum ve sanki hayvan figürlerini soyut olarak tasvir etmeye çalıştığım eserim, Moğolistan'ın uçsuz bucaksız stepleri üzerinde yer alan göçebe halkı, onların atlarını, Ger çadırlarını ifade ediyor olarak yorumlandı ve çok beğenildi. Sonrasında bu eserim sergimin yapıldığı Moğolistan Ulusal Modern Sanatlar Müzesi daimi koleksiyonuna kabul edildi. Öğrendim ki dünyanın birçok ülkesinden çok değerli eserlerin yer aldığı bu müzenin daimi sergi koleksiyonuna eseri kabul edilen ilk Türk ressam olmuştum. Moğolistan'da sergilediğim koleksiyon beş ay sonra Gürcistan'ın başkenti Tiflis'te izleyici karşısına çıktı. Bu kez Tiflis Büyükelçiliğimiz, bu şehrin en güzel sanat galerinden biri olan ve eski bir ipek fabrikasından dönüştürülen Silk Faktory isimli sanat galerisinde Yolcudan Yolcuya Hikayeler-Tiflis isimli ikinci kişisel yurtdışı devlet sergimi düzenledi.

Ulanbator'da izleyiciye sunduğum defterin kalan sayfalarını bu kez Gürcü izleyiciye kendi algı ve hikayelerini yazmaları için sundum. Yine tam isabet. Yorumlar Gürcistan coğrafyası ve kültürüne ilişkindi. Her iki ülkedeki Büyükelçiliklerimiz yerel dillerde yazılan bu defterdeki yazıları Türkçeye çevirerek bana vermişti. Birbirinden değişik ve ilginç gözlemler, yorumlar okuyordum. İşte o zaman artık iyice emin olmuştum. Benim kendimce bir Türk olarak ortaya koyduğum hikayeler başka ülkelerde başka hikayelere dönüşüyor, bu ülke izleyicileri tarafından ilgiyle ve memnuniyetle izleniyordu. Aynı anlayışla 2021-22 yıllarında ABD'nin New Jersey ve Newyork eyaletlerinde üç kişisel sergi gerçekleştirdim. Eserlerim bu kez ABD'li izleyici tarafından beğenildi yorumlandı, bazıları onların koleksiyonlarına dahil oldu. ABD sergilerimden önce Londra'da beş Türk ve beş İngiliz sanatçının yer aldığı bir grup sergisine katıldım. Tespitlerim yine aynıydı. Eserlerim hep beğeniliyor ilgi görüyordu. Aynı şekilde bir eserim Tokyo Metropolitan Müzesinde 6 ay boyunca bir grup sergisinde yer aldı. Süreç içinde Paris, Forli (İtalya), Selanik, Atina, Bükreş, Sibiu (Romanya) gibi şehirlerde düzenlenen grup sergilerinde yer aldım. Evrensel nitelik taşıdığını düşündüğüm bu süprematif ve fraktal eserlerim her ülkede ilgi gördü, bazıları o ülkelerde izleyicilerin koleksiyonlarına girdi. Yine bazı yabancı sanat fuarlarında eserlerim yer aldı. Bunlardan biri dünyaca ünlü Saatchi Galerinin Londra'da düzenlediği Focus London sanat fuarıydı. Yine ilgi ile karşılandı süprematif fraktal döngülerim. Burada sergilenen iki eserimin ikisi de İngiltere'de kaldı, buradaki evlerde yaşanan hayatların bir parçası oldu. Derken Bükreş Büyükelçiliğimizim düzenlediği Son Bahar Renkleri isimli üçüncü kişisel devlet sergim 2024 Eylül ayında gerçekleşti. Bu sergide küratörüm Yıldız İbram ile birlikte kurguladığımız Türk ve Romen ortak kültürlerine atıf yapan soyut eserlerim çok büyük ilgi gördü. Bu sergi 29 Ekim Cumhuriyet Resepsiyonu ve Türk İş adamları Derneği Cumhuriyet Balosu sergilerinde de yenilenen ilave eserlerle tekrar edildi. Akabinde aralık ayında Köstence Başkonsolosluğumuz ve Yunus Emre Enstitüsü tarafından Köstence Sanat Müzesinde bir sergim daha yapıldı. Bundan sonraki ilk yurtdışı sergim de yine bir devlet sergisi ola rak New York ABD Başkonsolosluğu tarafından 29 Ekim 2025'de NY Türk Evinde düzenlenecek. Bugün, Moğolistan, Gürcistan, ABD, İngiltere gibi ülkelerde özel ve devlet koleksiyonlarında eserlerim bulunmaktadır.

Tüm bu sergiler bir öncekinin ilgi görmesi ve başarısı üzerine bir diğer ülke veya şehirde yapılması şansını kendi kendine yaratan sergiler oldu. Geleneksel ve yerelden gelen motifleri modern ve evrensel boyuta taşıdığına inandığım süprematif ve fraktal yapıdaki eserlerim her coğrafyada ayrı bir hikâyeye dönüşme potansiyeli taşıdıkları için ben kendimi uluslararası bir ressam olarak görüyorum.

GÜRSEL EGEMEN ERGİN / KARTEPE

FROM THE ARTIST of BOOK

Life constantly asks us to take in and process a wide range of experiences—personal, familial, environmental, social, political, joyful, painful—all at once. From this layered, vibrant, and often chaotic mosaic, we try to shape a sense of identity. What emerges is a version of "us" shaped by what life presents or imposes. And every version of "us" carries its own story. My art reflects a book in which these stories are collected. Through my work, I seek to turn complex, multicolored, and multi-voiced chaos into a state of harmony—an aesthetic stillness that suggests social peace and cohesion. Together with my curator, Uğur Batı, we created the 30° East Meridian Şehrengîz collection and its accompanying book as a tribute to the memory of the city of Kocaeli—not as something lost, but as something living and ongoing. It brings together art and architecture, city and history, people and color, space and emotion. This project has been a collaboration and a powerful experimental journey. We are proud and grateful for the experience.

Before you read the book, I would like to share a few words about myself.

First and foremost, I strive to create my works with a deep awareness of universal aesthetic values and global appreciation. I have always felt that the work I produce must transcend the boundaries of any one nation's artistic tradition, it should resonate with viewers across cultures, languages, and geographies. I believe that the abstract, suprematist, and fractal qualities of my art have played a significant role in achieving this. Suprematist works – rooted in geometric forms – and fractal compositions that echo the infinite repetition found in nature and human existence have long captivated the attention of global audiences in modern art.

In my abstract and abstraction-based works, I aim to present the beginning of a story–like a playful puzzle waiting to be solved with curiosity, or a fragmented tale that each viewer completes with elements drawn from their own experiences and cultural background. My artworks invite the viewer to reshape them through their own perception and turn them into personal narratives.

It's as if I bring the work to a certain point–then leave it to the viewer to complete. I construct compositions that encourage this perception. I first discovered this quality in my work during my 2018 exhibition at Istanbul's Karbon Gallery, themed REM.

What struck me most in that exhibition was how viewers found elements, phenomena, beings I had never even imagined, in works that, to me, were shaped around a specific concept. Each person interpreted the textures and patterns within those abstract pieces in their own way, associating them with distinct figures and crafting their own narratives. A particularly eye-opening moment came when a group of foreign visitors attended the exhibition. Their interpretations of the work were strikingly different from those of the Turkish audience. For example, in my vibrant, chaos-like fractal piece titled Memories, one Turkish viewer associated the textures and patterns with animals such as cats, dogs, birds, fish, camels, and giraffes–suggesting that it resembled Noah's Ark transferred onto canvas. But when I asked a group of viewers from the Baltic region what they saw in the same work, they responded that it reminded them of the colorful reflections of the Northern Lights–Aurora–shimmering above an icy sea.

Thus, my works were interpreted through the lens of each viewer's geography and culture, transforming into their own personal stories. Inspired by these observations, I set out to test this very phenomenon during my first solo exhibition abroad, which came about quite serendipitously. In June 2019, my exhibition opened far away in Ulaanbaatar, the capital of Mongolia, organized by our embassy there. It featured 50 works and was held to commemorate the 50th anniversary of diplomatic relations between Turkey and Mongolia. I titled this exhibition Stories from Traveler to Traveler, as I, a Turkish painter, was presenting my own stories to the Mongolian audience. Yet, I wondered what kinds of stories these works would evoke for Mongolian viewers. As expected, the response was exactly what I had hoped for. At the exhibition, we placed a guestbook in the gallery space where visitors were invited to share their thoughts on the works and the stories they perceived within them. The dozens of entries revealed interpretations rooted deeply in Mongolian geography and culture–phenomena that Turkish viewers would rarely consider. Moreover, each visitor's perspective was uniquely different from the others. One of my works, titled Fable–a gold-leafed canvas with brown textures, abstractly depicting animal figures–was interpreted as representing Mongolia's vast steppes, its nomadic people, their horses, and traditional gers (felt tents). The piece was very well received.
Subsequently, it was accepted into the permanent collection of the National Museum of Modern Art of Mongolia, making me the first Turkish painter to have a work included in this prestigious museum, which houses valuable artworks from many countries around the world. Five months after its debut in Mongolia, the collection was exhibited in Tbilisi, the capital of Georgia. This time, the Turkish Embassy in Tbilisi organized my second solo international state exhibition titled Stories from Traveler to Traveler – Tbilisi at Silk Factory, one of the city's most prestigious art galleries, housed in a converted historic silk factory.

I offered the remaining pages of the guestbook I had presented in Ulaanbaatar to the Georgian audience, inviting them to share their own perceptions and stories. Once again, the responses were strikingly on point, reflecting the geography and culture of Georgia. Both embassies kindly translated these entries–written in the local languages–into Turkish and shared them with me. Reading these diverse and fascinating observations, I became even more certain: the stories I create as a Turkish artist transform into new narratives in other countries, and these audiences engage with and appreciate them with genuine interest and satisfaction. In the same spirit, I held three solo exhibitions between 2021 and 2022 in the U.S. states of New Jersey and New York. My works were appreciated and interpreted by American audiences, with some pieces becoming part of private collections. Prior to these exhibitions, I participated in a group exhibition in London featuring five Turkish and five British artists. My observations remained consistent: my works were always well-received and attracted genuine interest. Similarly, one of my pieces was included in a group exhibition at the Tokyo Metropolitan Museum for six months. Over time, I have also taken part in group exhibitions held in cities such as Paris, Forlì (Italy), Thessaloniki, Athens, Bucharest, and Sibiu (Romania).

I believe these suprematist and fractal works of mine carry a universal quality, which has resonated with audiences in every country where they have been exhibited. Some pieces have even found their way into private collections abroad. Additionally, my works have been showcased at several international art fairs, including the renowned Focus London art fair held at the Saatchi Gallery in London. My suprematist fractal cycles continued to receive enthusiastic attention. Both of the works exhibited here remained in the UK, becoming part of the lives within those homes. In September 2024, my third solo state exhibition titled Colors of Late Autumn, organized by our Embassy in Bucharest, took place. Together with my curator Yıldız İbram, we designed abstract works referencing the shared cultural heritage between Turkey and Romania, which attracted great interest. This exhibition was revisited with additional new works at the Republic Day Reception on October 29 and the Turkish Businessmen Association's Republic Ball. Following that, in December, another exhibition was held at the Constanța Art Museum, organized by our Consulate General in Constanța and the Yunus Emre Institute. My next international exhibition, also a state-sponsored one, is scheduled to open on October 29, 2025, at the Turkish House in New York, organized by the U.S. Consulate General in New York. Today, my works reside in private and state collections across countries including Mongolia, Georgia, the United States, and the United Kingdom.

Each of these exhibitions emerged from the success and interest generated by the previous one, creating opportunities for presentations in new countries and cities. I consider myself an international artist because my suprematist and fractal works, which carry traditional and local motifs into a modern and universal dimension, hold the potential to transform into unique stories across different geographies.

MUSTAFA GEZER / HAMAM - HAMMAM

ŞEHRENGİZ[1] TÜRÜ HAKKINDA

Türk edebiyatında özel bir formdur "Şehrengiz". Fars edebiyatında ise "Şehr-âşûb" olarak bilinir. Farsça birleşik bir sıfattır; "şehr" (şehir) ve "-engîz" kelimelerinin birlikteliğinden oluşur. Etimolojine baktığımızda, "-engîz", Farsça "tahrik etmek, uyandırmak, heyecanlandırmak, ayaklandırmak" anlamına gelen "engîhten" fiilinin birleşik sıfatlar kuran ortacıdır.

Şehrengizler şehir ruhudur.
O nedenle her şehrengiz, özgüdür.
O şehre özeldir.

Klasik Türk edebiyatında XVI. yüzyılda ortaya çıkan ve XVIII. yüzyılda sona eren, bir şehrin güzellikleri ile güzellerini anlatan manzum bir edebi türdür. Şehrengizler tarihi önemdedir. Şehrengizler, yazıldıkları şehirlerin sosyal ve kültürel tarihini belgeleyen kıymetli eserlerdir. Eğer şehrengiz formu olmasaydı, yüzlerce yıl öncesine ait şehir ve insan yaşamlarına, kent kültürüne dair pek çok bilgiden haberdar olamazdık. Yazıldıkları şehirlere dair detayların verildiği bu tür eserler, edebiyatımızda XVI. yüzyıldan itibaren aşikârdır. Şehrengizler, klâsik Türk şiirinin yerli türleri arasında en önemlilerindendir. Bu kitapta da bir sanat etkinliğinden, bir temadan, bir konseptten yola çıkılarak, Akın Ekici'nin Uğur Batı küratörlüğünde gerçekleştirdiği "30° Doğu Meridyeni Kocaeli" koleksiyonu imgesel olarak çalışılacak.

About the Genre of Şehrengiz

"Şehrengiz" is a unique literary style in Turkish literature. In Persian literature, it is known as Şehr-âşûb. The phrase is a Persian compound adjective formed by combining the words şehr (meaning "city") and -engîz. The suffix -engîz derives from the Persian verb engîhten, which means "to provoke, awaken, excite, or stir up," and serves as a participial element in compound adjectives.

Şehrengiz texts embody the spirit of a city.
Therefore, each şehrengiz is unique–
It is specific to the city it portrays.

The "Şehrengiz" is a poetic literary genre that emerged in 16th-century classical Turkish literature and came to an end in the 18th century. It describes the beauties of a city and its beautiful inhabitants. The historical significance of the Şehrengiz is considerable. These works are invaluable as they serve as records of the social and cultural histories of the cities where they were written. Without the Şehrengiz form, we would be deprived of much knowledge about the lives of cities and their people, as well as the urban culture from centuries ago. Works of this kind, providing intricate details about their respective cities, have been a prominent feature in Turkish literature since the 16th century. Among the indigenous forms of classical Turkish poetry, the Şehrengiz stands as one of the most important. In this book, starting from an artistic event, theme, and concept, Akın Ekici's "30° East Meridian Kocaeli" collection, curated by Uğur Batı, will be explored through imagery.

ZAMAN AKIŞI, 2024, 110x110 cm / TIME FLOW

1 Karaca, Derya, Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi / The Journal of International Social Research Cilt: 11 Sayı: 55 Şubat 2018 Volume: 11 Issue: 55 February 2018, www.sosyalarastirmalar.com Issn: 1307-9581, http://dx.doi.org/10.17719/jisr.201855371841 Karaca, Derya, The Journal of International Social Research Volume: 11 Issue: 55 February 2018, www.sosyalarastirmalar.com Issn: 1307-9581, http://dx.doi.org/10.17719/jisr.2018553718

UĞUR BATI Yazar Hakkında
About the Author

Prof.Dr.
Akademisyen, Yazar
Küratör, Sanat Yönetmeni
İletişim ve Davranış Bilimi Uzmanı
Sanat Yazarı
Harvard Business Review Köşe Yazarı
Bloomberg Businesweek Yazarı
Independent Köşe Yazarı
GQ Köşe Yazarı
Esquire Köşe Yazarı
Dünya Gazetesi Köşe Yazarı
Haberler.com Köşe Yazarı
26 Kitap Yazarı

Prof.Dr.
Academician and Writer
Art Director, Curator
Communication and Behavioral Sciences Specialist
Art Writer
Harvard Uni. Creative Writing School
Harvard Business Review Columnist
Independent Columnist
Bloomberg BW. Columnist
Esquire Columnist
Haberler.com Columnist
GQ Columnist
Dünya Columnist
26 Books

For the visionary artist Akın Ekici, time and geometry are of central importance. The essence of his art lies in the interwoven cycles of time and space. In his paintings, Ekici seems to transform into a geometric system himself. A closer examination of his work reveals smaller forms that resemble the larger structure, gradually reducing in scale yet maintaining the same shape—re.

İlham verici ressam Akın Ekici için de zaman ve geometri esastır. Onun resminin nüvesini, iç içe döngülerdeki zaman ve mekân oluşturur. Ekici, resimlerinde adeta bir geometri sistemine dönüşür. Eserlerine dikkatle baktığımızda, büyük şekli oluşturan ve orantılı olarak küçülerek yine büyük şekle benzeyen küçük formların, kendini tekrar ederek sonsuzluğa uzandığını görürüz.

Sebeb-i Telif[2]

30° Doğu Meridyeni Kocaeli'den "Bir Zaman Fraktalı"... Resim, sanat, edebiyat, kent, kültür, insanlar ve ihtimaldir.

Ressamlar, insanlar, kentler ve zaman...

Ressamlar, sanatçılar ve hayal sahipleri; yaşadıkları gökyüzünü sınırsızlaştırmaya çalışan zanaatkârlardır. Çekildikleri "dünyamsı" kutudan kurtulmaya, hayatlarını eşsizleştirmeye çalışan, somutu soyuta, soyutu somuta katık eden, her şeyi birbirine katan, bazılarını dışına çıkaran uyumsuzlardır. İnsana, doğaya, kente, varlığa hayallerini, belki de öfkelerini verirler. Bunu sadece farklı bir yolla yaparlar: Renkle, çizgiyle, dokuyla, teknikle...

Zaman böyle oluşur, bugünün zamanı da işte böyle bir zamandır. Hayaller, böyle bir zamanın hayalleri. İhtimaller de... Belki güzellikler... Dehalar... Farklılıklar... Kentler... Kocaeli mesela. 30 derecede bir kent...

Akın Ekici Bize Ne Anlatır?
Her ressamın ruhunun bir şehre, bir insana, bir olguya, bir fikre ait olduğuna inanırım. Bu kitabın da hususu olan Türk resminin en özgün soyutlama ustalarından biri olan Akın Ekici'nin ruhunun bir kısmı ise bu koleksiyonla Kocaeli'ye dokunmuştur. Bu bir ruh aidiyetidir. Dikkatli bakarsanız görürsünüz, yüksek sanatın sınırları, Ekici'nin tuvaline dokunduğu anda daha da genişler. Sonra tuvalden başka formlara genişler. Tüm çalışmalarında şiirsellik hemen görülür. O sadece resim değil, "döngünün" şairidir. Zamanın temsilidir. Bambaşka malzemelerle dünyanın en verimli, en yaratıcı, en derinlikli ressamlarındandır.

Onun eserleri, geleneksel ve modern unsurları ustaca harmanlayarak zamanımızın sanat anlayışına yeni bir soluk getirir. Her türlü satıh onun için bir sanat "ihtimalidir". Veluttur Akın Ekici. Sanat her yerdedir. O nedenle "döngüsel bir genişliği" vardır... Batik... Mozaik... İpek, seramik, metal, kumaş sanatları (Gutto, Avalon, Kolaj, Schenille), özgün baskı... Hepsi Akın Ekici'nin sanatındadır. Bunu herkesin görmesi gerekir.

Zamanın Ardında Bir Hikâye:
30° Doğu Meridyeni Kocaeli
30° Doğu Meridyeni, ki Kocaeli'nden geçer, Türkiye için zamanın başlangıcıdır. Onun antimeridyeni olan 150° Batı Meridyeni ile tam bir meridyen dairesi oluşturur ve zamanı kusursuz bir döngüye dönüştürür. Bu, zamanın fraktal yapısıdır; kendisini tekrar eden bir tür zaman döngüsü. Bir sarmal. Her sabah, her gece... Her şey Kocaeli'nden başlar. Tüm Türkiye, her gün mutlaka Kocaeli'ye bir kere uğrar! Her sabah her şey Kocaeli'nde başlar, Kocaeli'nde biter...

Zaman Fraktalları
Serginin ana üslubu olan fraktallar nedir peki? Latince'deki "fractus" kelimesinden türetilen fraktal, aslında bir geometri sistemidir. Fraktalları yakından incelediğinizde, büyük şekli oluşturan ve orantılı olarak küçülerek oluşan küçük şekillerin, büyük şekle benzediğini ve bu kendini tekrar etme durumunun sonsuzluğa uzandığını görürsünüz. Tıpkı zaman gibi! Bu yüzden filozofların dediği gibi, her bir salisede ömrün bütünü saklıdır. Fraktallar bu anlamda "göz kamaştıran geometrik şekiller"dir. Büyükten küçüğe birbirine benzeyen sayısız geometrik şeklin oluşturduğu, sonsuzluğa doğru uzanan, karmaşık ve büyüleyici yapılardır. Doğadaki birçok formda görebilirsiniz. Zamanın da bir fraktalı vardır. Fraktalları zaman içinde düşündüğümüzde, her salise kendini sürekli tekrar ederek sonsuzluğu oluşturur. Zamanın en küçük birimi olan Planck Zamanı, sonsuzluğun en küçük parçasıdır.

Akın Ekici Fraktalları
İlham verici ressam Akın Ekici için de zaman ve geometri esastır. Onun resminin nüvesini, iç içe döngülerdeki zaman ve mekân oluşturur. Ekici, resimlerinde adeta bir geometri sistemine dönüşür. Eserlerine dikkatle baktığımızda, büyük şekli oluşturan ve orantılı olarak küçülerek yine büyük şekle benzeyen küçük formların, kendini tekrar ederek sonsuzluğa uzandığını görürüz. Bu, kusursuz bir resim sistemi anlamına gelir. Bence, bir Akın Ekici resmini "özgün" ve "estetik" kılan da tam olarak budur. Fraktal kavramını ortaya atan Benoit Mandelbrot'a, fraktalın ne olduğu sorulduğunda, ağaç örneğini verir; ağacın dallarının ağacın kendisine benzediğini ve dallandıkça kendine benzeyen küçük ağaççıklara dönüştüğünü anlatır. Akın Ekici'nin figürlerinin her birinde de bu temsili görürüz. Akın Ekici fraktallarının doğadan esinlenerek ortaya çıktığı düşünülebilir. Kültürden esinlenerek ortaya çıktığı söylenebilir. Bedenden, duygulardan kaynaklandığı iddia edilebilir. Hatta en çok, insan ruhundan ilham aldığı söylenebilir. Akın Ekici fraktalları, Kocaeli kentini resmederken soyut bir derinlik ortaya çıkaracaktır.

Çok güzel bir kitap olsun umudundayız. Çoğu zaman klasik mesnevî tarzında kaleme alınan Şehrengiz türü yapıtlarda bir şehri ve o şehrin güzellerini, güzelliklerini anlatır. Kocaeli'de o güzellikler ne fazladır. Bu eserlerin girizgahlarında şehirle ilgili çok umumi bilgiler verilir ve şehre övgü düzülür. Bazen bahar ve tabiat tasvirleri yapıldıktan sonra, bir şehirdeki güzellerin bir veya iki beyitlik tanımları verilir. Bu güzeller güzellikleriyle şehri birbirine kattıklarından eserlere 'Şehr-engiz', yani latife bir söyleyişler şehir karıştıran denilmiştir. Şimdi girizgah'tan itibaren Kocaeli'ne girelim.

2 Sebeb-i telifler, divan edebiyatındaki bazı türlerde eserin yazılış sebeplerinin açıklandığı bölümlerdir. Klasik edebiyatta mesnevilerin sebeb-i telifleri çoğunlukla benzer motiflerle karşımıza çıkmaktadır.

KOCAELİ PANOROMA, 2025, TÜYB, 120x160 cm

The Reason for Composition[2]

Along the 30th eastern meridian, from Kocaeli– A Fractal of Time...
Painting, art, literature, city, culture, people–and possibility.
Painters, people, cities, and time...

Painters, artists, and dreamers are craftsmen striving to unbind the skies they live under. They are the misfits who try to escape the box called "worldliness," who seek to make their lives unique, who blend the concrete with the abstract, mix everything together–while casting some things out. They gift their dreams–perhaps even their fury– to humanity, to nature, to the city, to being itself. And they do it differently– with color, with line, with texture, with technique...

Thus time is born–and this moment, too, is such a time. Dreams belong to such a time. As do possibilities... Perhaps beauty... brilliance... difference... cities... Kocaeli, for instance– a city poised on the 30th degree.

What Does Akın Ekici Whisper to Us?

I have always believed that an artist's soul finds its anchor in something beyond the self–a city, a person, a moment, or an idea. A part of the soul of Akın Ekici–one of the most original masters of abstraction in Turkish painting and the subject of this book–has touched Kocaeli through this collection. This is no mere coincidence; it is a quiet act of belonging. If you pause and truly look, you'll witness how the boundaries of fine art begin to breathe and stretch the instant his hand meets the canvas. They then take on different forms outside of the canvas. In all of his works, a poetic aspect is readily apparent. He is the poet of the "cycle," not just a painter. A representation of time. He is one of the world's most prolific, imaginative, and meaningful artists, working with completely various materials.

His works masterfully blend traditional and modern elements, bringing a fresh breath to contemporary art. For him, every surface is a possibility for art. Akın Ekici is elusive and profound–art is everywhere, and therefore his work possesses a "cyclical expansiveness." Batik... mosaic... silk, ceramics, metal, textile arts (Gutto, Avalon, collage, chenille), original prints... all find their place in Akın Ekici's art. This is something everyone should witness.

A Story Beyond Time: The 30° East Meridian of Kocaeli

The 30° East Meridian passes directly through Kocaeli, making it the reference point for time across the country. Along with its opposite –the 150° West Meridian–it forms a perfect meridian circle, transforming time into a flawless cycle. This is time in its fractal form: a spiral, endlessly repeating itself. Every morning, every night... Everything begins in Kocaeli. Each day, Turkey passes through Kocaeli. Every morning, every night... Everything begins in Kocaeli and finishes in Kocaeli.

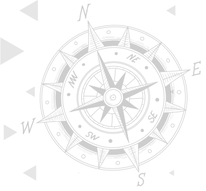
Time Fractals

What are fractals, the main stylistic theme of this exhibition? Derived from the Latin word fractus, fractal is essentially a geometric system. When examined closely, one discovers that the smaller components, while diminishing in scale, mirror the form of the whole–an echo that repeats endlessly into infinity. Much like time itself. Philosophers have long contemplated upon that within each split second, the entirety of existence is contained. Fractals can be described as "dazzling geometric forms." They are complex and captivating constructions composed of innumerable geometric patterns that stretch indefinitely and resemble one another from largest to tiniest. In nature, you can see them in many forms. And time, too, possesses a fractal nature. When we consider fractals in time, each split second builds an eternal rhythm repeating itself. The smallest unit of time–Planck Time– represents the tiniest fragment of eternity.

The Fractals of Akın Ekici

For the visionary artist Akın Ekici, time and geometry are of central importance. The essence of his art lies in the interwoven cycles of time and space. In his paintings, Ekici seems to transform into a geometric system himself. A closer examination of his work reveals smaller forms that resemble the larger structure, gradually reducing in scale yet maintaining the same shape–repeating endlessly into infinity. This reflects a perfectly constructed visual system. In my view, it is exactly this quality that makes an Akın Ekici painting both original and aesthetic. When Benoit Mandelbrot, the father of fractal theory, was asked to describe what a fractal is, he referred to a tree: the way its branches mimic the shape of the tree itself, and how, as they divide, they become miniature versions of the whole. A similar representation can be observed in each of Ekici's figures. One might interpret these fractals as being inspired by nature. Others may consider cultural influences, or suggest that they stem from the human body and emotions. Perhaps more than anything, they appear to be born of the human spirit. When Akın Ekici's fractals depict the city of Kocaeli, they unveil a deep sense of abstraction.

A book we hope will be truly special. In the Şehrengiz genre–often written in the form of classical mesnevi poems–cities and the charms of their inhabitants are celebrated. And Kocaeli is home to many such charms. These texts typically begin with general information about the city, usually followed by expressions of praise. Often, after descriptions of spring and nature, brief couplets describe the city's beautiful figures–those whose allure causes a stir throughout the city. For this reason, these works are known as Şehr-engiz, meaning "City-Stirring" [Footnote 1: Online Source, https://tr.wikipedia.org/wiki/%C5%9Eehrengiz]. Now, let us begin our journey into Kocaeli–starting from the prelude.

2 Sections in certain classical Ottoman literary genres where the reasons for composing a work are explained. In classical literature, the sebeb-i telif of masnavis often revolve around similar motifs.

HAYAL VE GERÇEK, TÜYB, 100X100 cm 2018 / DREAM AND REALITY

MURAT İBRANOĞLU / FLAMİNGOLAR - FLAMINGOS

Girizgâh[3]

Şehrengizlerde bu kısımda latife yapılırmış. Herkese. Kitabı yazana, yazdırana, yazılana, şehre, yaşanana, yaşayana... Latif olana latifenin yapıldığı kısımmış girizgâh bölümü. Haydi onunla başlayalım.

Başlangıçla birlikte bir şehrengîz yazmaya cüret ettiğimiz için okuyuculardan özür diliyoruz!

Kocaeli adındaki bir yaşam pınarı kenttir aslında bu serenadı yapan.
Segâh makamındadır bu serenat...
Bu zat, kimilerine göre üstad bir şekilcidir.
Aslında şeklen birini resmetmek, yüzyıllar boyu unutulmuş bir ilimdir.
Sözün özü bu ilim, Evliyaullahın mesleği, büyüklerin izahatlarıdır.
Kaynağı salih ve veli zatların tavsiye ve tecrübeleridir.
Bu hususlara işaret eden doğal işaretler, şekiller, tabiinden, seleften yapıla gelen rivayetler bile vardır. Ressama aşina olan kişiler, yüzyıllardır mezkûr reçete ve tavsiyeleri kullanarak insanların imdadına yetişmiş, ruhi-manevi sıkıntı ve problemlerine derman olmuşlardır. Eskiler dermiş ki, tıbbın bile tedavi edemediği çeşitli hastalıkları lutf-u ilahi ile şifayab etmiş, dargınları barıştırmış, bu ressamlar renkler ve şekiller ile ruhları kurtarmışlardır.
Diyebilirsiniz ki eskiler her daim bir şeyler söylerler. Eskiler mesela edeplerinden "Kapıyı kapat!" demezlermiş, diyemezlermiş. "Yaradan kimsenin kapısını kapatmasın" diye düşünürlermiş.

Ya da illa kapatmaları gerekiyorsa, "Kapıyı sırla" derlemiş. Yani kapının kapanmadan yavaşça örtülmesini salık verirlermiş. Kapıdan çıkıp giderken, arkasını dönmeyi ayıp sayarlarmış. O nedenle geri geri çıkmak edepten imiş.
Dervişhanelerde, kapı eşiğinde duran misafirlere ait ayakkabılar dışarıya doğru değil, içeriye doğru çevrilirmiş. Bunu, "Git bir daha gelme!" demek için değil, "Gitsen de ayağının yönü buraya dönük olsun," demek için yaparlarmış.
Yürürken yere yavaşça basmak gerekirmiş; öyle ki, insanlar yerdeki haşerata basmamaya özen gösterirmiş. "Karınca Basmaz Efendi" de işte böyle bir âdemoğluymuş. Canlı veya cansız her şeyin nurani bir hatırı varmış. Sanırım, eskiler gerçekten bizim insan olduğumuzu düşünürlermiş! Aynı eskiler, "Lambayı söndür" de demezlermiş. "Yaradan kimsenin ışığını söndürmesin," diye düşünür, bunun yerine "Lambayı dinlendir" derlermiş. Onlara göre, bir nur olan lamba yakılmaz, uyandırılırmış.

Uyuyan bir kişiyi de uyandırmaz, sarsmaz, hatta ismiyle bile çağırmazlarmış. Bunun yerine, "Agâh ol, eren ol," derlermiş.

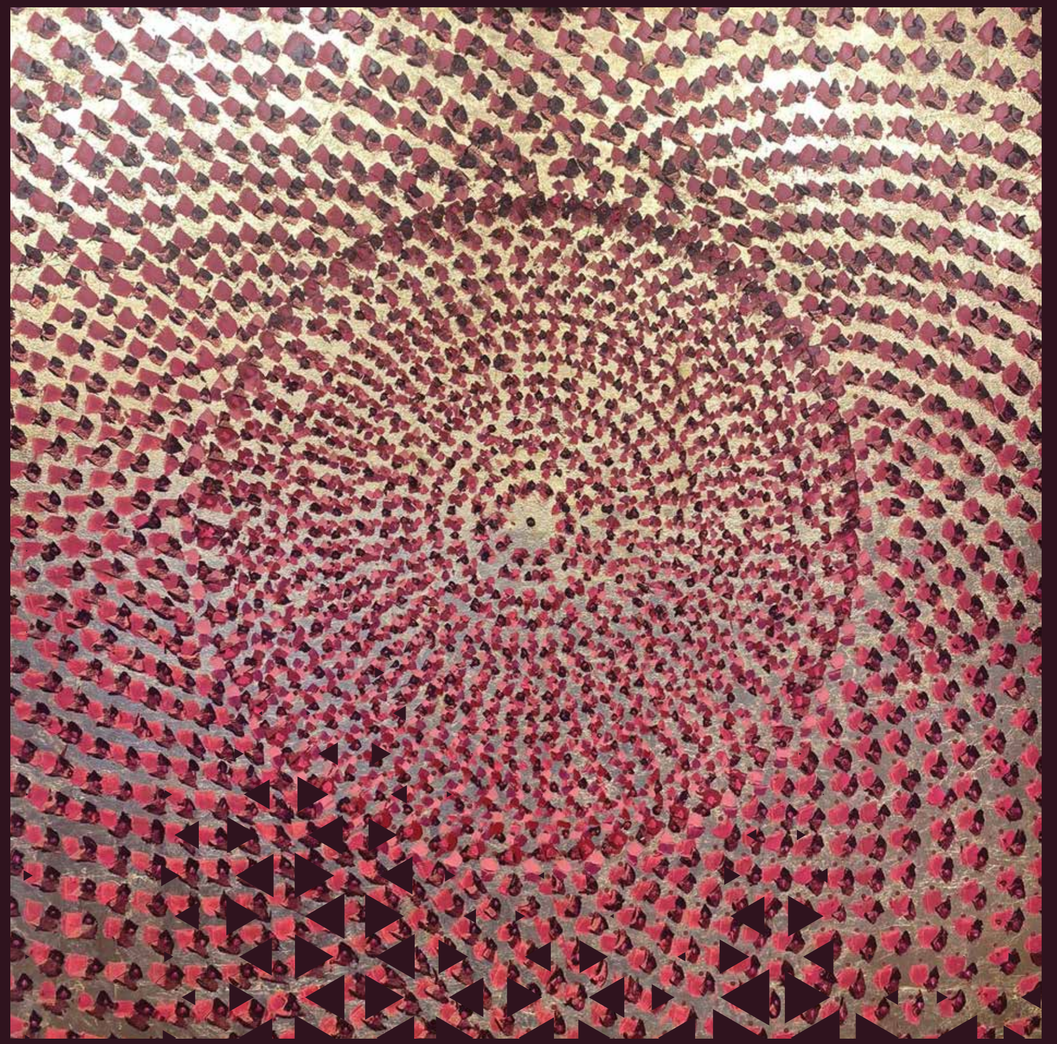
Hanımlar beylerine "Efendi", insanlar ise birbirlerine "Siz" diye hitap ederlermiş. Bakmayın şimdi kulağınıza biraz sert geldiğine; kadınlar erkeklerine "koca", erkekler kadınlarına "karı" dermiş. "Koca", bilge demekmiş, yüce demekmiş. Koca demek, dağ demekmiş. Dağların yücesine kar yağar diye, kadına da "kocanın karı" denirmiş. Ve ne kadar yüce olursa olsun, üstünde kar olmayan dağ eksik sayılırmış; işte bu yüzden kadın, eskiden "karı"ymış. Görüyorsunuz ya, aslında kelimelerin de bir ruhu varmış.

Durun bugün etrafınıza bakın:
Evet, durun bakın; bir dünya iniyor çatımıza.
Nurları sönüyor gök kubbemizin.
Fakat biliriz ki, ebedi mükâfat varsa ahirde, dünya işlerine takılmak fani zihnidir.
Eskiden ulema ehli ölürken bile özür dilermiş, verecek daha çok şeyi varken.
Şimdi dünyagâhımız böyledir deyip geçebiliriz!

Ve asla unutmayalım diyorum iffet, azmedenlerindir.

Son kertede, Gazâlî, İbn-i Arabî, İbn Haldun ve büyük şehrengiz yazarlarının yaptığı gibi yapıyor, herkesten özür diliyoruz. Bu zat-ı muhteremler, kitaplarına onu okuyan herkesten özür dileyerek başlarlarmış. O kitabı yazmaya cüret ettikleri için Yaradan'dan ve okuyucudan özür dilerlermiş; sanki bir şey biliyormuş gibi yazdıkları için. Çünkü yerin ve göğün şahitliğinde, gerçeği duyan ve bilen yalnızca eşsiz, yüce Yaradandır. Bu yüzden, özür dilemeyi bir borç bilirlermiş. Öyleyse; takdire şayan bir güzel haslettir, itizar bizden size olsun.

3 Divan edebiyatındaki bazı türlerde "nesîb" bölümünden sonra gelen, asıl anlatılanlara geçiş niteliği taşıyan bölüm.

ZAMAN DÖNGÜSÜ, 2024, TÜYB, 150x150 cm / CYCLE OF TIME

Prologue[3]

Traditionally, şehrengiz texts begin with a touch of humor—light-hearted remarks aimed at everyone involved: the writer, the sponsor, the subject, the city, and all who live in and experience it. This opening, known as the girizgâh, is where wit and warmth meet. So, let us begin in the same spirit.

First, allow us to offer our apologies to the readers—for we have taken on the bold task of writing a şehrengiz!

It is Kocaeli, a city full of life and vitality, that offers this serenade.
And this serenade is set in the musical mode of Segâh.

Some say its author is a master of form—a craftsman of appearances.

Indeed, the art of portraying someone through form is an ancient knowledge, long forgotten over the centuries.

In brief, this knowledge is a tradition of the saints—a wisdom passed down by the spiritually enlightened.

Its foundation lies in the advice and experiences of righteous individuals.
There are even signs in nature, symbolic forms, and stories inherited from early generations of believers that speak to this tradition.

For centuries, those who understand this craft have drawn upon these teachings to bring relief to people—healing emotional and spiritual wounds.

The elders used to say: These artists, with divine inspiration, were able to cure illnesses that medicine could not, reconcile the estranged, and uplift troubled souls through color and form.

You could say the elders always had something to say.
The elders, for instance, would never say plainly, "Close the door!"—they couldn't.
They believed that "May God never close anyone's door.

And if it absolutely had to be closed, they'd say instead, "Seal the door."
That is, they advised gently pulling it to, without slamming it shut.
Turning your back as you left through a doorway was considered rude.
So walking out backwards, facing the inside, was seen as a sign of proper manners.
In dervish lodges, the shoes of guests standing at the threshold were not placed facing outward, but inward.

This wasn't meant to say "Go, and never return," but rather,
"Even if you must go, let your feet always be turned toward this place."

They used to say one should tread gently on the ground—so gently, in fact, that people would take care not to step on even the tiniest creatures. "Karınca Basmaz Efendi," that is "The Gentleman Who Wouldn't Step on an Ant," was such a man.
Every being, living or inanimate, was believed to possess a luminous dignity.

It seems the elders truly saw us as human.

They wouldn't say, "Turn off the lamp," either.
They thought, "May God never extinguish anyone's light," and so instead, they'd say, "Let the lamp rest."

To them, a lamp, being a source of light, wasn't lit—it was awakened.

And when someone was sleeping, they wouldn't shake or call them by name to wake them.
Instead, they'd softly say, "Be aware, become enlightened."

Women would call their husbands "Efendi"—a word of respect—and people addressed one another as "you" in the plural form.
Don't mind how it may sound to your modern ears: women used to call their husbands "koca" and men called their wives "karı."
But "koca" meant wise—it meant grand.
Koca was like a mountain. And since the highest peaks are graced with snow, the wife was called "karı"—snow.

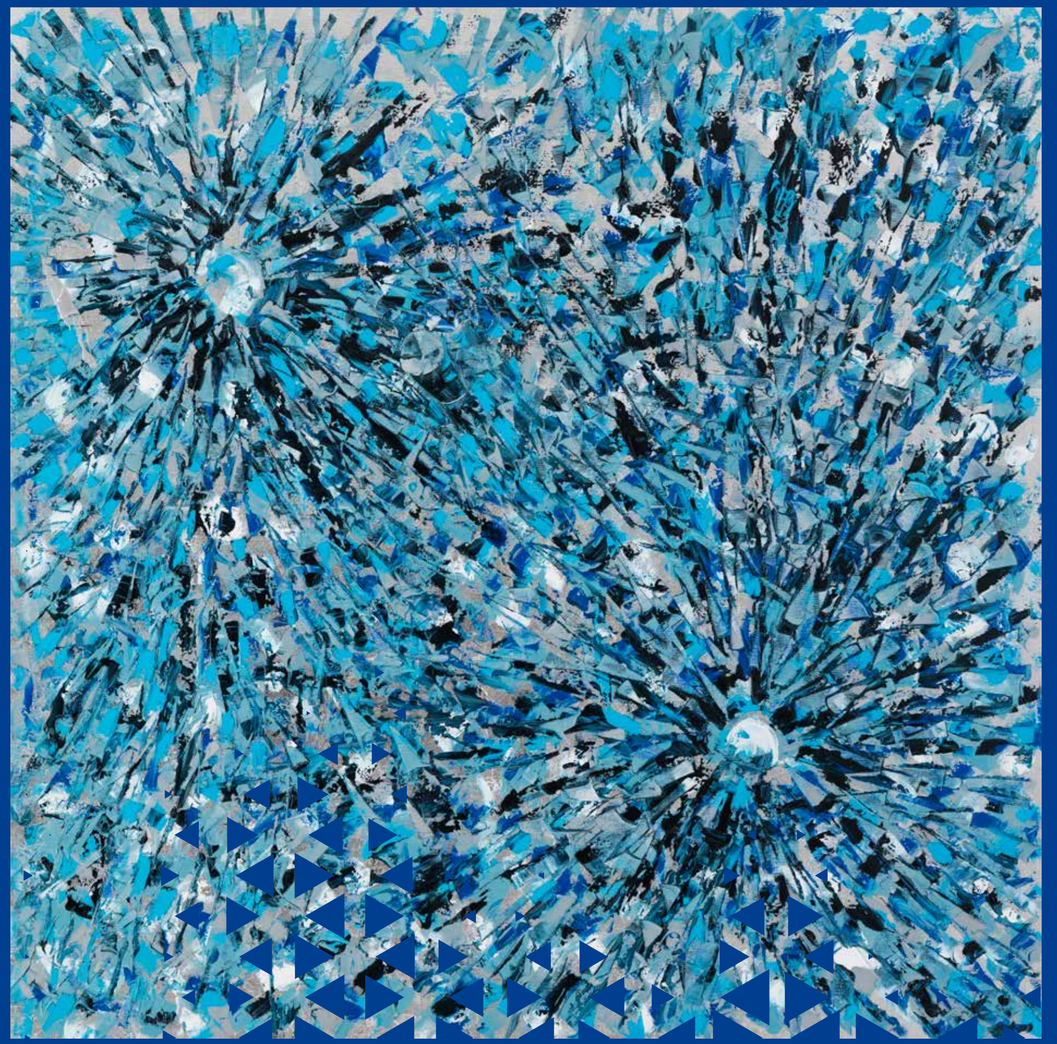
No matter how high the mountain, without snow it was considered incomplete.
That's why a woman was once "karı"—the snow upon the mountain.
You see, even words had a soul.

Stop for a moment and look around today.
Yes, stop and look—a world is descending upon our rooftop.
The lights of our celestial dome are dimming.
But we know this: if eternal reward awaits in the Hereafter, then being consumed by worldly affairs is the mind of the mortal.
In the old days, even those devoted to divine wisdom would apologize on their deathbeds—for leaving so much unsaid, so much ungiven.
Now we simply say, "Such is the world we live in," and move on.

And let us never forget, chastity belongs to those who persevere. In the end, as did Ghazali, Ibn Arabi, Ibn Khaldun, and the masters of the great Sehrengiz, we too begin by asking forgiveness. These noble souls would open their books with an apology—both to God and to the reader—for daring to write, as if they truly knew something. For under the witness of earth and sky, it is only the One, the sublime and matchless God, who truly hears and knows the truth. So, in their footsteps and so, they saw the asking of forgiveness as a sacred obligation.

Therefore, let this noble courtesy be ours to extend, and yours to receive.

3 A transitional section that follows the nesip in certain genres of Divan literature, serving as a bridge to the main narrative.

KÖRFEZİN DERİNLİKLERİ TÜYB, 2024, 110x110 cm / DEPTHS OF THE GULF

MÜRSEL TARHACI, BİSİKLER MOLASI / KOCAELİ'NİN GÖZÜNDEN - BIKE BREAK FROM KOCAELI'S PERSPECTIVE

Ahvâl-ı Nazm-ı Kitab[4]

Şehrengizin bu kısmında da dünyaya bir hayriyye yazılırmış. Bir beyân olurmuş bu. Sebeb-i nazm-ı kitâb gibi bir şeymiş. İnsanın halini anlatır, üzerine kitabını yazarmış şehrengizi yazanlar. Bizim de şehrengiziminde beyânımız böyledir, dinleyelim. Kısmetsizler üzerine bir beyân ederiz.

Renklerle oynayan renkbazlar, sesler ile oynayan sesbazlar, harfler ile oynayan harfbazlar, kelimeler ile oynayan kalembazlardan bir adam rivayet edermiş ki, her şeyi özünde toplayan bir hikmet varmış, o da hak marifetiymiş. Kulun mülk âlemindeki cenneti huzur imiş. Kulun gaip âlemindeki cenneti naim, şahadet âlemindeki cenneti firdevs diye çağrılırmış. Cennete layık gösterilen, yaratılmış olanların en şereflisi olarak "eşref-i-mahlukat" diye tabir olunan insan aynı zamanda güzel olanmış.

Öyle ki hakkı batıldan, güzeli çirkinden, iyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan, hayrı şerden, tatlıyı acıdan ayırabilen akıllı bir varlık oluşunu ifade edermiş. Bunu bin yıllar boyunca, geniş ilim sahibi âlimler, allameler, arifler, urefalar, şairler ve diğer haberliler de bu tarz üzere hikâyet etmişler.

Yalnız insan denen yaratılmışın bir harfinde bin sahife kadar esrar bulduklarını söyleyenler ve davalarını o fennin ehline ispat edenler eklemişler ki; insanın güzel oluşunun, ahsen duruşunun bir tek sırrı varmış. Buna da âdetullah denirmiş. Bu tabir, tabiatta canlı cansız tüm varlıkların nasıl hareket edeceklerini belirleyen Yaradan'ın emirlerini, O'nun koyduğu değişmez düzeni işaret edermiş. Bu öyle bir düzenmiş ki, oksijenle hidrojenin birleşmesinden su meydana gelirmiş. Işık, geldiği açıya eşit bir açı ile yansırmış ki, bunlar birer âdetullahmış.

Yaradan'ın nazar-ı merhametinde hak, sadece hakmış. Küçüğüne büyüğüne bakılmazmış. Küçük büyük için terk edilemezmiş. Mesele o kadar katiymiş ki, koca bir cemaatin selameti için olsa bile, bir ferdin rızası bulunmadan onun hayatı ve hakkı feda olunamazmış. Adalet-i ilahiyenin tam manası ile tecelli etmesi içinse haşre ve Mahkeme-i Kübra'ya lüzum olurmuş ki, biri cezasını, diğeri ise mükâfatını görsünmüş. Ve bu ilahiyeden kaçış yokmuş.

Bir de adalet-i ilahiyenin bu dünya zatlarında hiç tecelli etmeyecek olanları varmış. Bunlara da "kısmetsizler" denirmiş. Kısmetsizlerin şer ruhlu olanlarının zaten böyle oldukları için kısmetleri yokmuş. İyi olanların ise sadece kısmetleri yokmuş! Nasipleri bağlananların duası da diğerleri gibi adalet olurmuş. Nefisperest olmamak, meftun olmamak isterlermiş. Yaradan'ın razı olmadığı lüzumsuz şeylere kıymet vererek ruhlarını siyahlandıra siyahlandıra ta nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaşmaması için dua ederlermiş. Ama en sonunda yine, "Kısmet işte, ehli dünyada iyilik bizi inşallah bulur" derlermiş.

El netice, biz de her şey kısmet deyip meseleyi Tıkandı Baba gibi kısmetsizler üzerinden şöyle bağlayalım:
Kısmetsizlerden olmayın!

Haberleri duyuranlar, ilimleri anlayanlar ve idrak sahibi olanlar asırlar boyu şöyle zikreder dururlarmış:
"Vermeyince Mabut neylesin Sultan Mahmut!"
Kitabın mahremlerinden biri de bu olsun deyip soralım:

Neden öyle derlermiş bilir misiniz?
Eskinin akıllıları, Sultan Mahmut'lardan birine kısmeti bağlı bir adamdan dem vurmuşlar. Mahal diyarındaki kişinin namı Tıkandı Baba'ymış. Bir gün o kişi sefere gidüp gelürken, nagâh Ayasofiya'da namaz kılup, badehu münacat idüp, İstanbul'dan envai dürlü nimet alup, cümleden mukaddem taşra çıkup kapu önüne getirmek istese de onu bile beceremez, sürekli kaybedermiş. Ne istese olmaz imiş, çünkü kişimiz bahtı fena olan bir pestbaht imiş. Bahtı bildiğin karaymış!

Sultan da meraklı imiş ya, adamı bir de kendisi tecrübe etmek istemiş. Kallavi bir tepsiyle baklava hazırlatmış. Tepsideki baklavanın en üst katı hariç bütün alt katlara çil çil altınlar dizdirmiş. Adamını gönderip ona tepsiyi birinin bir adağı diyerek kısmetsiz şahsa vermesini ve şahsı takip etmesini emretmiş. Tıkandı Baba tepsiyi almış. Temaşagâha gider gibi şen şakrak iken, yolda bir tanıdığına rastlamış. İkisinin de özde olaydan haberi yok tabii. Tanıdık kişi Baba hikâyeyi anlatınca gerçek bir hayırseverlik hissiyle "Baklavadan çok paraya ihtiyacın var. Al şu iki altını, sat tepsiyi bana" demiş. Baba durur mu? Yüzü saadete durmuş, sevinmiş ve tepsiyi iki altına satıvermiş.

Mahmutların Sultanı hikâyeyi duyunca "Fesuphanallah" demiş. "Müstahak versin" demiş. Demiş de demiş! Adamına, Tıkandı Baba'nın her Tanrı'nın günü geçtiği köprünün her daim geçtiği tarafına, bahtsız adam gelmeden hemen önce çilleri dökmesini ve kenara çekilip izlemesini emretmiş. Baba tıkanacak ya, köprüye gelince "Ya, hep aynı taraftan geçiyorum, bugün de diğer taraftan geçeyim, bir değişiklik olsun" demiş. Sultan hikâyeyi işitince "Ya Pir!" demiş. "Tıkandı Baba'yı alın tutun, beylik mahallerden birine getirin" emretmiş. Kişiler de emre itaat etmişler.
Siyahruz adamımız korkudan tir tir titrerken, Sultan ona bir kasnak verilmesini emretmiş ve kendisine söylemiş ki: "Al sana firuz-baht bir fırsat. Bu kasnağı atabildiğin kadar ırağa fırlatacaksın. Kasnağın en son gittiği noktaya kadar tüm arazi sana tahsis olacak!" Adamımız doğrusu çok cebbar bir şekilde kasnağı savurmuş. Var gücüyle... Kasnak havada bir yay çizip gelmiş adamın ayaklarının dibinde duruvermiş. Sultan yine dayanamamış; "Ya malik el mülk!" diye mırıldanmış. Bu sefer "Getirin onu!" deyip, doğruca hazineye çağırmış. Adama bir kürek verilmesini istemiş ve buyurmuş ki: "Küreği daldır, ne gelirse senindir." Adam korku ve heyecandan küreği ters daldırmış ve gele gele bir denecik metelik gelmiş!
Sultan o an "kısmeti bağlı" olmanın ne demek olduğunu anlamış, adama da niye Tıkandı Baba dendiğini bilmiş!

İşte o sebeple, haberli kişiler ve onu takip eden kişiler o güne işaret ederek demişler ki: "Kısmet ise gelir Hint'ten Yemen'den, kısmet değilse ne gelir elden?"
Evet siz siz olun, "nasipsizlerden" olmayın.

4 Sebeb-i telifler, divan edebiyatındaki bazı türlerde eserin yazılış sebeplerinin açıklandığı bölümlerdir. Klasik edebiyatta mesnevilerin sebeb-i telifleri çoğunlukla benzer motiflerle karşımıza çıkmaktadır. Bu bölümde bir hikâye anlatılır, hoş bir hikâye ki akılda kalsın.

AHVÂL-I NAZM-I KİTAB, 2024, TÜYB, 80x60 cm / THE REASON FOR COMPOSITION

The Reason for Composition[4]

In this section of a şehrengiz, one would traditionally offer a hayriyye–a well-wishing prologue. It served as a declaration, a kind of sebeb-i nazm-ı kitâb: a statement of purpose. The author would speak of the human condition and, upon it, build the foundation of their book. So too, here is our own declaration–let us listen. We speak on behalf of the unfortunate.

It is told by the masters of color–those who play with hues, by the masters of sound, those who shape silence into echo, by the masters of letters, those who bend symbols to their will, and by the masters of the pen, those who conjure worlds with words: There once was a prophet who claimed that all the stories in this world were, in essence, tales of return, a return to the soul's true homeland. He believed in a wisdom that gathers all things into itself: the knowledge of the Divine. The paradise of the servant in the world was serenity. In the unseen realm (ghayb), it was bliss (naʿīm), and in the visible realm of testimony (shahāda), it was called Firdevs. The one deemed worthy of such a paradise–humankind, called ashraf al-makhlūqāt, the noblest of all creation–was also the embodiment of beauty.

So capable was the human being that they could distinguish truth from falsehood, beauty from ugliness, good from evil, right from wrong, sweet from bitter. For centuries, wise people, scholars, gnostics, saints, poets, and other knowers have all spoken in this same manner. Those who claimed to have found a thousand pages of mystery in a single letter of that being called human, and who proved their case to the masters of that science, added that the secret behind human beauty, that finest bearing, lay in a single truth: this was called 'Âdatullâh' – the Divine Order.

This term referred to the Divine commands that govern how all beings–living or nonliving–move and function in nature. It signified the unchanging order established by God. Such was this order that water would form when oxygen and hydrogen combined. Light, too, would reflect at an angle equal to the angle at which it struck a surface. These were all manifestations of Âdatullâh–the Divine Order.
In the gaze of Divine Mercy, right is simply right–regardless of scale. No right, however small, could be dismissed in favor of a greater cause. The matter was so absolute that even for the salvation of an entire community, the life and rights of a single person could not be sacrificed without their consent. For Divine Justice (Adâlat-i Ilâhiyya) to fully manifest, the Resurrection (Hashr) and the Supreme Tribunal (Mahkamat al-Kubrâ) were deemed necessary–so that each may receive their due punishment or reward. And there was no escape from this Divine reckoning.

There were also those upon whom Divine Justice would never manifest in this worldly realm. These were called "the ill-fated". Among them, those of malicious spirit had no share of fortune because of who they were; and the good ones–simply because they lacked fortune.
Even the prayers of those whose destinies were blocked were, in essence, prayers for justice. They longed not to be ego-driven, nor to be captivated by the fleeting.
They prayed that their souls would not be darkened–blackened so deeply by attributing value to what God disapproves of, until the light of faith was extinguished entirely.

Yet in the end, they would still say:
"So it is fate. May goodness find us too, even among the worldly."

And thus, we too resign ourselves to fate–
Let us then, like old Tikandı Baba, bring this matter to a close through the parable of the ill-fated.

Don't Be Among the Ill-Fated!

Those who proclaim the news, those who grasp knowledge, and those who possess discernment have echoed this for centuries:

"If the Divine doesn't give, what can Sultan Mahmud do?"
Let this, too, be one of the intimate secrets whispered by the book.
But tell us–do you know why they used to say that?

The wise folk of old once spoke of a man during the reign of one of the Sultan Mahmuds.
A man whose fate seemed forever blocked. In his neighborhood, he was known as Tikandı Baba. One day, while returning from a journey, he paused at Ayasofya to perform his prayers and offer his supplications. Afterwards, he attempted to gather all kinds of blessings from Istanbul–rare goods, fine things, whatever he could. But when he tried to carry them beyond the city gates, he couldn't manage even that. He would lose everything, time and again.

Nothing ever worked out for him. Misfortune clung to him like a curse. He was, as they used to say, pestbaht–a man of ruinous luck. His fortune was, quite literally, pitch black. The sultan was a curious man and decided to examine the man himself. He had a large tray of baklava prepared. Beneath the top layer, he placed gold coins in all the lower layers. Then he instructed one of his men to present the tray to the man, claiming it was a gift from someone who had made a commitment, and to follow him secretly. The man known as Tikandı Baba took the tray. On the way, he ran into a friend as if heading to a celebration. Neither of them knew anything about the examination. When the friend heard the story, he said kindly, "You need money more than dessert. Take these two gold coins and sell me the tray." Tikandı Baba was happy hearing this and sold the tray him.
When the Sultan heard the story he said "Unbelievable! He really is unlucky." He then gave a new order: before Tikandı Baba crossed his usual bridge, his men would scatter gold coins on the side he always walked. They were to hide and watch what happened. Of course, that day, Baba said to himself, "I always walk on the same side. Today, I'll go the other way for a change."
When the Sultan heard this, he said, "Enough! Bring him here and give him a place to stay in the palace."
The man, nervous and shaking, was brought before the Sultan. The Sultan gave him a hoop and said,
"Here is a chance for good fortune. Throw this hoop as far as you can. All the land it covers–up to where it lands–will be yours."
The man threw the hoop with all his strength. But it landed right at his feet. The Sultan sighed again and said, "Bring him to the treasury."
There, the Sultan handed him a shovel and said,
"Dig once–whatever you get is yours."
But the man was so nervous that he held the shovel the wrong way, and he only pulled out a single small coin.
At that moment, the Sultan finally understood what it meant to be truly unlucky–and why people called him Tikandı Baba.

Since that day, wise people have said:
"If it's meant to be, your luck will find you even from far away. But if it's not written for you, nothing will help."
So the lesson is:
Don't Be Among the Ill-Fated!

4 Sebeb-i telif refers to the section found in certain genres of Divan literature in which the author explains the reason for writing the work. In classical literature, the sebeb-i telif sections of masnavis often follow recurring motifs. This part typically includes a story–pleasant and memorable–told so that it may linger in the reader's mind.

ZEYTİN AĞACI,TÜYB,110X90 CM. 2016 / OLIVE TREE

Şehr-âşub[5]

Bir şehri ve onun halkının genelini öven metinleri bu bölümde yazarak başlarsın. Şair ve yazarlar şehrin güzelliklerinin cilvelerini açıklamak için kullanırlar ve zamanla sıfat isimleşerek sevgili, şâhid ve civân anlamınına gelse de can olan şehirdir. Burada Kocaeli'dir. Biz de bu kitapta bu şehri, Kocaeli'yi, civân olarak yazdık. Dünya latif olsun diye.

Bilin de söyleyeyim: Şehrengiz adı, Mesihî adlı bir üstadın eserinden doğmuştur. Mesihî, bir gün şöyle demiştir: "İlâhî, buldurup sözüme rağbet / Bu şehrengîze ver şehr içre şöhret." İşte böylece, şehrengiz adlandırması ortaya çıkmıştır. Şehrengiz, çok güzel hikâyeler anlatır. Şehir hikâyeleri, kent mimarisi, insan hikâyeleri, yükseliş öyküleri ya da acılar... Şehrengizde her şey kente ve insana dairdir; her şey bir hikâyedir. Ve bu hikâyelerin her biri, ayrı ayrı özeldir. Dünyadaki tüm hikayeler için söylüyorum bunu. Bir efsunla başlar sahici hikâyeler. Tarihin derinliklerinden gelen seslerle... Anlatma zamanı yaşama tutunma zamanıdır. Bir kaderdir bu. İnsanın kaderi. O hikâye yolcularının kaderi... Mazinin izini sürenlerin de... Yaşadıkları günleri daha iyi görmek isteyenlerin de... Gecelerin de... Yeni doğan günün de... Hüzün nakkaşları aramızda dolaşır... Efsun buradadır. Hiç gitmemiştir zaten. Keşiflerimiz adına atmayı göze aldığımız adımlar onu gizlendiği yerden çıkarır, daha çok hissedilir kılar. Tarihin derinliklerinden gelen şehirler gibi... Onları görebilmek için bir çaba sarf etmeniz gerekir. Bir tarafları kaybolmuştur çünkü. Belki yoğun bir toprağın altında, belki de birçok hayali saklayan, yılların kirlettiği bir suyun diplerinde... Nasıl yaşar böyle bu şehirler? Nasıl yaşatılır? Kimlerin dilinde? Hangi masallarla? Hangi efsaneler ve şarkılarla? Hangi çocuklar ve ihtiyarlarla? Hangi ninnilerle? Hangi seslerle? Bu şehrengizde konumuz olan Kocaeli'nin hikâyesi de efsunludur.

Kocaeli'nin Efsunlu Hikayesi

Tarihe baktığımızda, eski Roma'nın bu önemli şehri, aidiyetini inkâr edemediği coğrafyanın etkisiyle günümüze bir sızının ardından bakar. Rengin de ardından bakar... Zamanla yaşanan depremler ve savaşlar, bu antik kentin büyük bir kısmını yerle bir eder. Ancak şehir her defasında yeniden ayağa kalkar. Osmanlı döneminde bölge, Orhan Gazi'nin oğlu Süleyman Paşa'nın 1337 yılında gerçekleştirdiği fetihle Türklerin egemenliğine geçer ve böylece kentin altın dönemi başlar. Fetihten sonra Türk-İslam kültürünün izleri bu topraklara işlenir; şehir, İstanbul'un Anadolu'ya açılan kapısı olarak ticaret ve askerî açıdan büyük bir önem kazanır.

Kurtuluş Savaşı yıllarında ise Kocaeli, Mustafa Kemal'in düzenlediği konferans gibi kritik toplantılara ev sahipliği yapar ve millî mücadelenin planlandığı merkezlerden biri hâline gelir. Hüzün tekrar karşımızdadır. Kiliselerin buhurdan kokusunda da hayat bulan bir hüzündür bu, bize kendilerini çok uzaklardan duyurdukları halde, hiç yabancı gelmeyen ezgilerde de... Saraylıların hiç vazgeçemediği, renklerini o benzersiz erguvanlardan alan giysilerde de... Artık başka bir havaya bürünmüş, farklı insanlarının hayalleriyle hayata tutunan o sürgün adalarında da... Şehrin adı, bölgenin fethinde rol oynayan Osmanlı komutanı Akça Koca'dan gelir ve zamanla "Kocaali" (Kocaili, Sonrasında Kocaeli) olarak anılmaya başlanmıştır. Günümüzde ise sanayi, limanları ve doğal güzellikleriyle Türkiye'nin en dinamik şehirlerinden biridir.

Şimdi Akça Koca Bey kente nasıl bakardı? Nika İsyanı'nı nasıl hatırlar? Kocaeli'nin kadim topraklarında, zamanın rüzgârına direnen bir anıt yükselir: Akça Koca Anıt Mezarı. Burası, Osmanlı'nın ilk fetih ruhunu taşıyan bir komutanın, Akça Koca Bey'in ebedi istirahatgâhıdır.

Yüzyıllar önce, bölgeyi adaletiyle yoğuran bu lider, şimdi taşlara işlenmiş bir efsane olarak ziyaretçilerini selamlar. Mezar, sadece bir yapı değil; bir milletin hafızası, tarihin fısıldadığı bir destandır.

"Burada her şey bir iletişim ürünüdür"

Kaybetmek bu yüzden mi aslında şehre aykırıdır? Bu muzaffer tavırla baş edebilmek için mi şehre damgalarını vurmaya çalışmışlardır? Kocaeli'nin kalbinde, asırlardır dimdik duran bir sessiz tanık bize bakar İzmit Saat Kulesi. Şehrin siluetini süsleyen bu yapı, sadece bir kule değil; bir zaman makinesi gibi geçmişle bugünü birleştiren, kültürün ve direnişin sembolüdür.

Sonra... Sonra şehre çok eski bir hayalle giren tarih... Dehasıyla, birikimiyle, heyecanı ve umuduyla adını tarihe yazdıran kent... Körfez, onunla yeni bir geleceğe adım atar. Mazinin ihtişamını kendine göre tefsir ederek... Gotik'in cesur çizgileri, Rönesans'ın dengeli estetiğiyle buluşur. Bu, yalnızca bir stil tercihi değil; medeniyetlerin bu topraklarda nasıl harmanlandığının bir kanıtıdır. Pencerelerinden süzülen ışık, taş işçiliğinin detaylarını aydınlatırken, ziyaretçilere "Burada her şey bir iletişim ürünüdür," der.

Saat Kulesi, geçmişin sessiz bir tanığı olmaktan çok daha fazlasıdır. O, Kocaeli'nin kimlik mührüdür. Turistler için bir fotoğraf karesi, tarihçiler için bir belge, şairler için ilhamdır. Ama en önemlisi, bu kule, bir şehrin yüzyıllara meydan okuyan ruhudur. Çanı her çaldığında, taşlarına şu söz kazınır: "Zaman geçer, medeniyetler değişir... Ama biz kalırız." Yeni saray, yılların akışında, şehirde sadece yeni bir inancın değil, başka inançların da hayat bulmasını sağlayacaktır. Yeni göçler yaşanacaktır böylelikle. Umudu beraberlerinde getiren sürgünler... Onlar da bu sahnenin oyuncuları olacaktır artık. Onlar... Farklı dillerini ve dinlerini varlık meseleleri yapanlar... Hekimler, sanatkârlar, sarraflar, ticaret erbapları... Maceracılar... Yaralılar... Esirler... Kuşlar... Balıklar... Hep göç yollarındakiler... Bu liman nasıl bir limandır? Herkes zamanın akışında kendi cevabını verecektir. Tarih dediğimiz de zamanın hafızasına böyle işlenmez mi zaten?

Her yaşanan ihtişamdır.
Şehrin ihtişamı... Kocaeli'nin ihtişamı...
Sarayın parıltısının yanında sokağın ve o sokaklarda hayat bulan müteyazı evlerin ihtişamı... Sıradanlığın ya da sıradanlık gibi bilinenin de bir rengi vardır çünkü. Hakkı verilerek yaşanınca, belki de hiç solmayan bir rengi...
Füsunlu akşam suları.

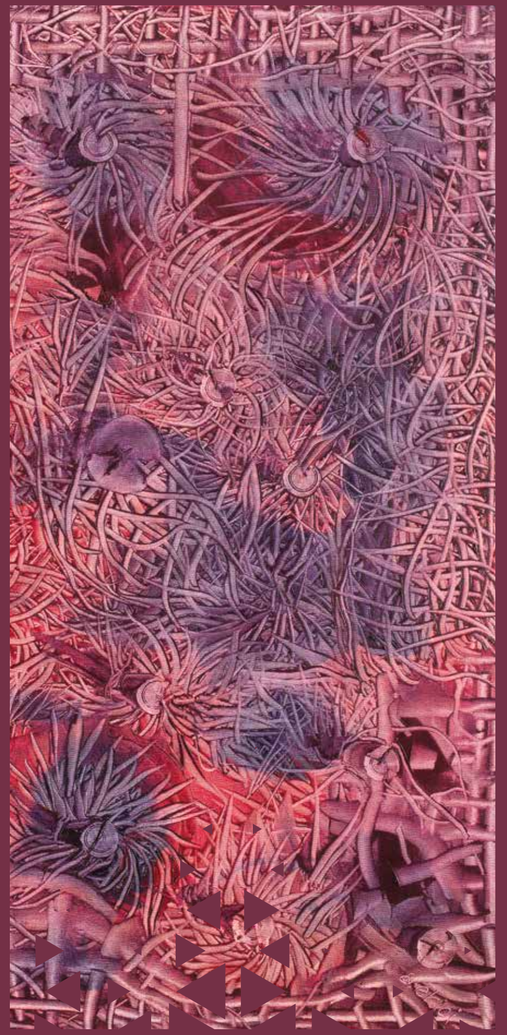
Çağırgan Göletikndeki o altın dokunuş.
Semanın bir yaz akşamındaki titreşimlerini bekleyen deniz.
Hepsi, bir hanendenin hüzzam makamındaki şarkısından geçerek, rikkatle gönlümüze değer, derin bir hasreti yazar...
Behçet Necatigil'in tütün kokan parmaklarıyla yazdığı bir şiir bu anlarda mı bir başka değer kazanır? "Bilsek öncekiler de bizim gibi miydiler?/Kirli badanalardan silinmiş gülüşleri/Bir ölü sessizlik kalmış onlardan arda/Bilsek aynı titrek parıltılar mı vardı/Gecenin bir yarısı bu eski evde/Usulca yakılan lambalarda/Hangi gizli ay ışığı bazı gecelerde/Yükseltir denizleri yatak kıyılarına?/İkili dilekleri kamçılar ılık su/ Haydi, gel/Sonra aynı anda beraber, haydi!"

Herkes bir sınavdan geçer.
Hayatı Yüreğinde Taşıyan ve Taşımaktan Başka Türlüsünü Yapamayan Herkesin Hikayesidir Kocaeli!

Kocaeli, antik dönemden Osmanlı'ya, Cumhuriyet'ten günümüze uzanan zengin bir tarihî mirasa sahip. Şehrin en dikkat çeken yapılarından biri, az önce de söz ettiğimiz gibi merkezde yükselen Saat Kulesi'dir. 1901 yılında II. Abdülhamid'in tahta çıkışının 25. yılı şerefine inşa edilen neo-klasik bir yapıdır bu.
Sultan Abdülaziz'in av köşkü olarak kullanılan Kasr-ı Hümayun, Avrupai mimarisiyle dikkat çeker ve günümüzde müze olarak hizmet verir. Roma İmparatorluğu'nun izlerini taşıyan Nicomedia Antik Kenti kalıntıları arasında su kemerleri, forum alanları ve tiyatro enkazları bulunur. Bu kalıntılar, şehrin antik geçmişine dair ipuçları sunar.

Sanayi tarihi açısından da önemli olan Seka Park, bir dönemin dev kâğıt fabrikasının dönüştürülmesiyle oluşturulmuş; içinde müzeler, parklar ve rekreasyon alanları barındıran modern bir yaşam alanıdır. Osmanlı sivil mimarisinin nadide örneklerinden Pembe Köşk ise 19. yüzyıldan kalma zarif detaylarıyla şehirdeki tarihî dokuyu tamamlar.
Yüzyıllar boyunca ayakta kalabilmiş, zorlu çağlardan geçmiş şehirler gibi... Yangınlar, savaşlar, salgın hastalıklar, depremler... Yıkımların üzerine yeniden inşa edilenler... Çünkü her ölüm bir yeniden doğuştur aslında. Her susmuş konuşur. Her yanan sazlık bir nefese hayat verir... Kendini bir daha inşa etmek... Bir iz bırakılmıştır. Tarihin akan zamanında demlenmesi için... Sezai Karakoç belki de "Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine" şiirinde belki de Kocaeli'nden söz ediyordur. "Altın Leylak" belki de bu kenttir.

"Bana ne Paris'ten
Newyork'tan Londra'dan
Moskova'dan Pekin'den
Senin yanında
Bütün türedi uygarlıklar umurumda mı
Sen bir uygarlık oldun bir ömür boyu
Geceme gündüzüme
Gözlerin... Lale Devrinden bir pencere
Ellerin... Baki'den Nefi'den Şeyh Galib'den
Kucağıma dökülen altın leylak..."

ŞEHR-ÂŞUB, 2025, TÜYB, 70x100 cm / SHAHR-ÂSHUB

5 Şehrâşûb, şehrengizin ana bölümü gibi düşünülebilir; bir şehir yahut ülke ve halkıyla ilgili (sosyal-siyasal) değişimlerin, yaşamın veya refahın anlatıldığı şiirdir.

Shahr-âshub[5]

This is where one begins by praising a city and its people in general. Poets and writers use it to describe the city's charm and allure. Over time, the term itself has taken on meanings like beloved, witness, or youth–but the true beloved is the city itself. And here, that beloved is Kocaeli. In this book, we have written Kocaeli as the civân–the radiant one–so that the world may be graced with beauty. Let it be known: the name Şehrengiz was born from the work of a master named Mesihî. One day, he said:
"Oh Lord, grant favor to my words,
And grant fame to this şehrengiz in the city."
Thus, the name şehrengiz came to be.

A şehrengiz tells wonderful tales: tales of cities, tales of architecture, tales of people, of rise and fall, of sorrow and glory... In a şehrengiz, everything is about the city and the human being. Everything is a story–and each of these stories is special in its own right.

And I say this for all stories in the World.: True stories begin with an enchantment.
With voices echoing from the depths of history... To tell is to hold on to life.
It is fate–human fate. The fate of those who travel the path of stories... Those who follow the traces of the past... Those who wish to see their present more clearly... Of the nights, and of the newborn day...
The artisans of sorrow wander among us... The enchantment is here. It never truly left.
The steps we dare to take in the name of discovery bring it forth from its hiding place and make it more tangible. Like cities emerging from the depths of history... To see them, one must make an effort.
Some parts of them are lost.
Perhaps buried under dense earth, or lying deep beneath waters stained by years and dreams...

How do such cities live on? How are they kept alive? Whose tongues speak of them? With which tales? Which legends and songs? Which children and elders? Which lullabies? Which voices?

The story of Kocaeli, the subject of this şehrengiz, too, is woven with enchantment.

The Enchanted Story of Kocaeli

Looking into history, this important city of ancient Rome gazes upon the present through a lingering sorrow shaped by the geography it cannot deny belonging to. It gazes through the colors that follow...
Over time, earthquakes and wars devastated much of this ancient city. Yet, each time, the city rose again. During the Ottoman period, the region passed under Turkish rule with the conquest by Süleyman Pasha, son of Orhan Gazi, in 1337–marking the beginning of its golden age. Following the conquest, traces of Turkish-Islamic culture were deeply woven into the land; the city gained great importance both as a gateway from Istanbul to Anatolia and as a center of trade and military strength.

During the years of the War of Independence, Kocaeli hosted critical meetings, including conferences organized by Mustafa Kemal, becoming one of the key centers where the national struggle was planned.

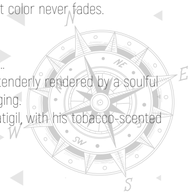
Sorrow meets us once again. It is a sorrow that comes alive in the incense smoke of churches, in melodies that seem distant yet never feel foreign to us... In the garments the palace dwellers could never give up, dyed in those unique shades of crimson... In those exile islands, now cloaked in a different atmosphere, clinging to life through the dreams of different peoples...

The city's name derives from the Ottoman commander Akça Koca, who played a key role in the conquest of the region, and over time it came to be called "Kocaalî" (Kocaili, then Kocaeli). Today, it stands as one of Turkey's most dynamic cities with its industry, ports, and natural beauty.
How would Akçakoca Bey have viewed the city now? How would he remember the Nika Rebellion? Rising from Kocaeli's ancient lands, a monument stands resilient against the winds of time: the Akçakoca Monumental Tomb. This is the eternal resting place of Akçakoca Bey, a commander who carried the spirit of the Ottoman's first conquests. Centuries ago, this leader shaped the region with his justice; now, he greets visitors as a legend carved in stone. The tomb is not merely a structure; it is the memory of a nation, a saga whispered by history.

"Everything here is a product of dialogue."
Is this why losing is inherently unbecoming of the city? Did they try to leave their mark on the city to cope with this triumphant attitude? In the heart of Kocaeli, the Izmit Clock Tower, standing tall for centuries, stares back at us like a silent witness. Adorning the city's skyline, this structure is not just a tower; it is a symbol of culture and resistance, uniting the past and present like a time machine.

And then... came history itself, entering the city with an ancient dream. This city carved its name into the annals of time through genius, experience, excitement, and hope. The gulf took its first step toward a new future with it–interpreting the grandeur of the past in its own way. The bold lines of Gothic met the balanced elegance of the Renaissance. This was not merely an aesthetic choice–it was evidence of how civilizations had blended upon these lands. As light streams through its windows, illuminating the fine details of the rocaille, the tower speaks softly to its visitors: "Here, everything is born of dialogue."
The Clock Tower is far more than a silent witness to the past. It is the seal of Kocaeli's identity. For tourists, it is a perfect photo; for historians, a vital document; for poets, pure inspiration. But above all, it is the indomitable spirit of a city that has withstood centuries. With every chime of its bell, these words are inscribed upon its stones:
"Time passes, civilizations change... But we remain." In the passage of years, the new palace shall become more than a symbol of a singular faith–it shall give rise to the flourishing of many. New waves of migration will follow. Exiles who carry hope with them will become part of the city's stage too. They–those who made their languages and religions a matter of existence. Physicians, artisans, goldsmiths, merchants... Adventurers. The wounded. Prisoners. Birds. Fish. All eternal migrants on the road. What kind of port is this? Everyone, in their own time, will offer an answer. And is this not how we write what we call "history"–into the memory of time?

Every lived moment is a kind of grandeur.
The grandeur of the city... The grandeur of Kocaeli...
Not just the gleam of a palace, but the grandeur of the streets, and the humble houses that come alive within those streets. Even ordinariness–what we think is ordinary–has its own color. When life is lived with full meaning, perhaps that color never fades.
The spellbound waters of evening...
That golden touch on Çağırgan Lake...
The sea, awaiting the trembling shimmer of a summer sky...
All of these, passing through a song in the Hüzzam mode, tenderly rendered by a soulful vocalist of old, gently touch our souls and etch a deep longing.
Is it in such moments that a poem written by Behçet Necatigil, with his tobacco-scented fingers, takes on a different meaning?
"If only we knew–
Were those before us just like us?

5 Şehrâşûb can be considered the main section of a şehrengiz–a form of poetry that depicts social or political transformations, daily life, or prosperity in relation to a specific city, country, or its people.

Laughter wiped from soot-streaked walls,
A hush of death all that remains.
Did the same quivering lights once glow
In this old house, at midnight,
In lamps lit soft and low?
What secret moonlight is it, on certain nights,
That lifts the sea to the lips of the shore?
Warm waters whip our twin desires.
Come–
And at once, together, let's come."

Everyone must pass through a trial.
Kocaeli: The Story of All Who Carry Life in Their Hearts and Know No Other Way
Kocaeli holds a rich historical legacy stretching from antiquity to the Ottoman Empire, and from the early days of the Republic to the present. One of its most striking landmarks is the Clock Tower that rises in the city center. This neoclassical structure was built in 1901 to commemorate the 25th anniversary of Sultan Abdulhamid II's accession to the throne. It still stands today as one of the region's important examples of Turkish-Islamic architecture.

The Kasr-ı Hümayun (Imperial Pavilion) served as Sultan Abdülaziz's hunting lodge, captivates the eye with its European-style architecture and now serves as a museum. Among the remnants of ancient Nicomedia–bearing the traces of the Roman Empire–lie aqueducts, forum grounds, and the ruins of a theatre. These silent stones offer delicate hints of the city's distant, storied past.
Seka Park, a site of great significance in the history of industry, emerged from the transformation of a once-mighty paper factory into a vibrant space of modern life–home to museums, green parks, and areas of recreation. Completing the city's historical tapestry with the elegance of the 19th century, Pink Mansion stands as a rare gem of Ottoman civil architecture, adorned with refined and graceful details.
Like all cities that have withstood the test of centuries–those that have endured the harsh winds of time...
Fires, wars, epidemics, earthquakes...
And yet, upon every ruin, something has been built anew.
For every death is, in truth, a kind of rebirth.
Every silence eventually speaks.
Every scorched reedbed offers life to a breath once more.
To rebuild oneself–once more, and then again...
A trace has been left behind, meant to steep, slowly, in the flowing stream of history.
Perhaps, in his poem "From the Land of Exile to the Capital of Capitals," Sezai Karakoç was speaking of Kocaeli.
Perhaps the "Golden Lilac" is none other than this city.

What care I for Paris,
For New York, for London,
For Moscow, for Beijing–
When I am beside you,
Do any of these upstart civilizations matter to me?
You became a civilization in yourself, for a lifetime,
In my nights and in my days.

Your eyes–
A window opening onto the Tulip Era,
Your hands–
Spilling into my arms
From Bâkî, from Nefî, from Şeyh Gâlib–
A cascade of golden lilacs...

GECENİN İÇİNDEN, TÜYB, 120X100 CM. 2017 / THROUGH THE NIGHT

Dîbâce[6]

Önsöz, Akın Ekici Fraktalları, Çekirdek Resimler ve Kocaeli Kenti

Mütevazılığıyla da ihtişamı yakalayabilen ve yaşatabilen Kocaeli... Zamanın yükünü, daha çok anlayabilmek için, taşımaya ve görmeye niyet ettiğiniz sürece... Denize inen o dar sokaklar, yokuşlar, merdivenler... O yokuşların birinde, o yangınlardan ve yıkımlardan kurtulabilmiş cumbalı bir evin fazlaca yıpranmış kapısının hemen yanında duran eski bir yağ tenekesine sığdırılmış toprağa ekilmiş ve elbette sevgiyle büyütülmüş, tüm yaşananlara rağmen hayata tutunmanın buruk sevinciyle boy vermiş bir sardunya, menekşe, hatta hanımeli, yasemin, akşamsefası neyi anlatır?

Hacet Bayramlarında Ruhsar Hanım ne yapar? Roma'nın korkulu rüyası Kartacalı hükümdar Hannibal Barca'nın Kocaeli'ndeki anıları nedir? Malkoçoğlu Mehmed Bey ya da Maksimus Planudes'ten hangi kader ortaklığında söz ederiz? Yarhisar Müze Gemisi ne özel anılar saklar? Yavuz Muharebe Kruvazörü ise onun dostudur. Kerpe (Calpe) Limanı'nın rüzgarları neleri taşır? Maarif Salnâmeleri nedir? Kasr-ı Hümayun hala dimdiktir. Mimar Sinan'ın bu kentte de imzası bakidir. Soğukdere Kanyonu ise hâlâ soğuk akar.

Tarihi zenginlikleri, Kocaeli'nin insana bakışına dair özel bir detaydır. Ne çok bağlantı kurulabilir. Pertev Mehmet Said Paşa, Urgancı Ahmet Çelebi, Uryânî Ali Efendi ve İhtifâlci Mehmed Ziyâ Bey aynı mecliste buluşsa, acaba ne konuşurlardı? Kybele Kutsal Alanları ve Kaya Mezarlarını merak etmeyen olur mu? Müneccimbaşı Arif Efendi, acaba göklerde neler görürdü? Zeliha Hanım Çeşmesi'nin hâlâ akan coşkusu nedendir? Şikâyet Ahkâm Defterlerinde neler yazılıdır acaba? Veliyüddin Ağa Camii'nde eller hâlâ göğe uzanır. Zıbıncı Mescidi ondan geri kalır mı hiç? Mitolojik tınılarıyla Libanius, Eusebius, Charles De Peyssonnel, Claude Farrère ve hatta Helena, birbirlerini tanır mı dersiniz? Cirbin Ali Mağarası'nda şimdi bir şey var mıdır? Pelekanon Savaşı hâlâ sürüyor olabilir mi? Hereke Fabrika-i Hümâyûnu ve Hamidiye Rüştiye Mektebi'nde bilginin zekâtı hâlâ veriliyor mudur? Çene Çarpan Çorbası'nı hâlâ kimler keyifle içer? Zeytinli Bahçe Mescidi'ni kim ziyaret eder? Hergeleci İbrahim Yağlı Güreşleri'nde son başpehlivan kimdir? Harikalar Sahili'nde neler yaşanır? Birçok tarihi eser uhrevî havasıyla hangi anılara ev sahipliği yapar? Kocaeli'ye dair ne güzel ihtimalleri sıraladık...

Peki tüm bunlar kim için yaşatılmak istenir? O çiçeklere sularını verirken taşımaya mecbur kaldığı günlerin en sahici muhabbetini yaptığına inanan Demet Hanım neleri, niçin hatırlar? Ya evine bir akşamı kurtarmak için bir kilo mezgit götüren, yıllarını bir vergi dairesinde, önemsenmeye değmeyecek bir memur kimliğiyle, geleni gideni seyretmekten daha fazlasını yapamamış, yaklaşan emekliliğin ardından çocukluğunu geçirdiği kasabada, geriye kalan ömrünü, bir zamanlar sokakta top koşturduğu arkadaşlarıyla geçirmenin hayalini kuran Mahsun Bey? Ya henüz çok erken sayılabilecek bir saatte, kızarmış ekmek, gül reçeli, tuzu alınmış beyaz peynir ve ıhlamurdan müteşekkil kahvaltısını ettikten ve elbette sakal tıraşını yapıp yanaklarını lavanta kolonyasıyla serinlettikten sonra, yıpranmış çantasındaki sefer taslarıyla Darıca'daki küçük dükkanına giden, yaşına, başına, haline, tavrına bakıldığında, şehrin bayağı sakini sayılabilecek, çok uzun yıllarını ardında bırakmış halı tüccarı Raşit Baba?

O yokuşların birinden, yakınlardaki bir inşaattan çaldıkları tahtalarla ve oto tamircisi Demir Usta'dan aldıkları, artık kullanılamaz hale gelmiş, kim bilir hangi zamanların o şık ve göz alıcı arabasından sökülmüş rulmanlarla yaptıkları tornetleriyle, kendi hız rekorlarını kırmaya çalışarak fiyakalı fiyakalı inen çocuklar... Misket şampiyonları, bisiklet tutkunları... Malik, Mehmet, Kazım, Nuri... Ne çok hikâye var, değil mi? Ne çok masal ne çok hayat...

Bunlar giderek kaybolan, bazıları da çoktan kaybolmuş Kocaeli resimleri mi? O yaşlı teyzeler de amcalar da uzaklara gittiler... Bir daha dönmeyecekleri bir yere... Çocuklarınsa saçları çoktan ağardı. Hayat devam ediyor yine de... Kocaeli için... Bu hayat dolu şehir için... Belki sokaklar daha sert artık. Belki değil, kesinlikle daha sert. Geceleri, yeni lambaların ışığında daha aydınlık ama başka bir açıdan bakıldığında çok daha aydınlık. Çok daha umut dolu çünkü. Çok daha sevgi dolu. Çok daha heyecanlı. Çok daha umutlusuyla dolu. Yeni yabancısıyla... Dahası, hep destekleyen ve birlikte olmayı bir var oluş meselesi sayan şehirlisiyle... Kendini hep ilerlemekte gören, bu bakışından bir türlü vazgeçemeyen yerlileriyle... Yerleşikleriyle ya da...

Kocaeli'nin o sonsuz ihtimaller barındıran yeni sokaklarından, motosikletlerinin egzozlarını bilerek patlatan, gürültü çıkarmayı bir başarı sayan ve ancak bu gürültüyle kendilerini duyurabileceklerine inananlar da geçiyor artık. Onlar da var. Onlar da bu paketin içinde. İyi terziler, hemşireler, doktorlar... hepsi kentteler. Sokakta oynamayı hiç bilmeyen çocuklar da var, yaşananlar karşısında çocuklarının sokakta oynamasını artık büyük bir bilinmez gibi gören ebeveynler de... Kente her yerden gelen var. Hep var. Başka şehirlere aidiyetlerinden, kendilerine daha çok inanabildikleri bir geçmiş çıkaranlar da var...Zaman böyle bir zaman. Hayaller, böyle bir zamanın hayalleri. İlişkiler de... Umutlar da... Hep bu zamanın içinde, kendimizi ve birbirimizi görmeye çalışıyoruz. Görebildiğimiz kadarıyla, elbette. Çünkü bir yandan o ışıltılar gözlerimizi kör ediyor, bir yandan da o karanlıklar... Yine de hayat devam ediyor. Elbette devam ediyor. Bu duygu ikliminden hikâyeler doğuyor. Müzik doğuyor. Resim doğuyor. Şehri yeniden inşa etmek için... İşte, sanatçının hassasiyeti tam da bu.

Yazar hassasiyeti... Ne yaşanırsa yaşansın, herkes kendi izini bırakmak istiyor. Herkes kendi şehrini yaşıyor ve yaşatmak istiyor. Mario Levi'nin sözleri bir daha içimde yankılanıyor şimdi... Dublin'in öyle bir resmini vermek istiyorum ki, şehir günün birinde dünyadan silinip giderse, eserlerimden yola çıkılarak bir daha inşa edilebilsin... Fazla iddialı bir hayal mi bu? Öyle görünüyor ama bence değil. Bir kibir de taşımıyor üstelik. Hatta galiba işin içinde bir kendiyle gizliden gizliye eğlenmek de var.

6 Genellikle manzum bir edebi eserin konusu ve yazılış sebebiyle ilgili önsözü.

Yazarın yazdıklarına ne kadar inanması gerektiğini de gösteriyor. Asıl mühimi eserine karşı samimiyetini kaybetmemek değil mi zaten? Şehrini yeniden inşa etmenin yangınını yaşıyor yazar. Yeniden, kalemiyle... Tıpkı bir ressamın da isteyebileceği, hayal edebileceği gibi... Eski bir mesele bu. Çok eski bir mesele... Akın Ekici, fırçası, renkleri ve çizgileriyle tam da burada zaman yolculuğumuzun sahnesine çıkıyor... Akın Ekici, fraktallarında kim bilir neler çizer? Onun Kybele Kutsal Alanları'nı, Kaya Mezarları'nı, Lactantius'u, Libanius'u, Maarif Salnâmeleri'ni, Mabel Evelyn Elliott'u ve Maximus Planudes'i resmettiğini hayal ediyorum. Keltepe Çiğdemi'ne, flamingolara dokunduğunu görür gibi oluyorum. Pek çok Kocaelilinin – daha doğrusu, has Kocaelilinin – Kocaeli dediği yere bu gözlerle bakabilir miyiz acaba? Ressamın çizgileri, fırçasının dokunuşuyla birleşerek bizi tarihin yükünü birçok farklı duyguyla taşıyan o şehre götürüyor. Çizgiler kırıktır, birbirinin içine geçmiştir. Onlara "hayat çizgileri" de diyebilir miyiz? Hayatın çizgileri... Belki de kader çizgileri... Orada kimler yaşamıştır? Bu soru bile resimde birkaç adım atmamıza yeter. Mesele görünmeyeni görünür kılmaktı ya... Ressam Akın Ekici de tam olarak bunu yapıyor. Fraktal resmiyle yapıyor. Spatula üslubuyla yapıyor. Biraz ona da bakalım...

Fraktal, Döngüsel, İçsel Bir Ressam Akın Ekici
"Geleceğin Resmini Geçmişte Gördüm"

Ressamlar kentler için özeldir. Daha önce söylemiştik. Onlar, çekildikleri "dünyamsı" kutudan kurtulmaya, hayatlarını eşsizleştirmeye çalışan, somutu soyuta, soyutu somuta katık eden, her şeyi birbirine katan, bazılarını dışına çıkaran uyumsuzlardır. İnsana, doğaya, kente, varlığa hayallerini, belki de öfkelerini verirler. Bunu yalnızca farklı bir yolla yaparlar; renkle, çizgiyle, dokuyla, teknikle...

Ressamların ışıltısı... Bu ışıltı bir yandan gözlerimizi kör ederken, bir yandan da o karanlıkları aydınlatıyor. Müzik doğuyor. Resim doğuyor. Hayali yeniden inşa etmek için... Sanatçının dehası işte bu. Ressamın hassasiyeti... Akın Ekici'nin bu şehrengizde çizmesi o kadar kıymetli ki; geleceğe katkı, geçmişi anlamlandırmak, anı yaşatmak... Sanatla... Resimle... Bu, mutluluk verici bir durum.
Zaman böyle bir zaman. Hayaller böyle bir zamanın hayalleri. İhtimaller de... Belki güzellikler... Dehalar... Farklılıklar... Böylesi bir zamanın içinde kendimizi ve birbirimizi "sanat" aracılığıyla görmeye çalışıyoruz diye düşünüyorum. Hayat da devam ediyor işte. Elbette devam ediyor. İnsanı, kültürü, doğayı, umudu, duyguyu, varlığı, yokluğu, karmaşayı, sakinliği, basitliği, zorluğu... Böylesi bir zincirden hikâyeler doğuyor.

"Çekirdek": The core İçten dışa, genelden özele, geçmişten geleceğe hareketleniyordu her şey!

Akın Ekici resmini tanımlamaya çalışmak kolay mı? Pek çoğu gibi zor. 30° Doğu Meridyeni koleksiyonunda Akın Ekici içten dışa bir zaman tanımlaması yapıyor. Gün dönümü tanımlaması yapıyor. Saat Kulesini, çekirdekten çiziyor. Keltepe Çiğdemini döngüsel çiziyor. Kocaeli baharını öyle çiziyor. Körfezi de öyle çiziyor.

Anlatmak zor da anlamak kolay mı? Bilmiyorum ama anlatmak daha zor. En azından bir yazar için...
Ekici'nin Kocaeli eserlerinde, hafızalarda yer etmiş olan üst üste binen dokuları, fraktal döngüleri ve hiçbir zaman kaybolmayacak olan kültür izlerini, kendine has üslubu ve teknik uygulaması ile çalışmalarına taşıyor. Doğrusu iyi ki yapıyor, çok da iyi yapıyor. Ekici'nin anlatımındaki çizgi, tonlama, renk ve döngüler, sonsuz bir fon oluşturuyor. Kendini takip eden ama bitmeyen, aynı olan ama oldukça değişik, karşıdan baktığında tek renkli, içine girdiğinde cümbüş, dışına çıktığında karmaşık ilginç bir biçim oluşturuyor. Bu harika kente bu resimler güzel bir hafıza kazandıracak, umuyoruz.

Akın Ekici ilginç bir ressam. Bir şey arıyormuş da bunu asla bulmak istemiyormuş gibi duruyor. Eserlerinde yaşamın ayak izi olan ne varsa, nesne, çiçek, gözyaşı, uğur böceği, kalp, halı deseni ya da ne ararsan hepsini kullanıyor. Ekici, karşımıza çıkan her şeyin bir imge olabildiğini, onları hareketlendirmenin mümkün olduğunu, onları yeniden yapılandırabilmenin harika olabileceğini gösteriyor.
Akın Ekici bir imge bükücü. Üstelik bunu kendine has özel bir tarzda yapıyor. Metinlerinde birtakım derinlikler ve kendi içindeki tartışmaların ışığında yapılanan imge "yığılmalarını" gözlemlemeyebiliriz. Sanatçı adeta kültürde ne yaşanırsa yaşansın, onu kendince yorumlayıp, her şeye, herkese kendi izini bırakmak istiyor. Ne de olsa "herkes kendi dünyasını yaşıyor ve yaşatmak istiyor" derim bu dünyada, o da tuvale kazıyor.

Sonsuz içsel döngü: Akın Ekici Kocaeli fraktalları...
Kocaeli Şehrengiz'inde karşımıza çıkan Akın Ekici, "fraktal" resmin dünyadaki güçlü temsilcilerinden biri olma yolunda ilerliyor. Örnekleri arttıkça, uluslararası sergilere daha yoğun katıldıkça, serileri genişleyip koleksiyonları çeşitlendikçe, bu söylediğimin izini çok daha net göreceğiz.

Peki, fraktal nedir?

Fraktallar iriden küçüğe, çoktan aza, birbirine benzeyen, bir diğerini andıran, girift ama düzenli, kaotik ama tanımlı pek çok geometrik şeklin bir araya gelmesiyle oluşan, sonsuzluğa doğru uzanan, karmaşık ve göz kamaştırıcı yapılardır. "Fraktal" kelimesi, Latince "fractus" sözcüğünden türemiştir; kırılmış ya da parçalanmış anlamına gelir. Fraktal bir geometri sistemidir; fraktallara yakından bakıldığında, büyük şekli oluşturan ve orantılı olarak küçülerek ortaya çıkan küçük şekillerin büyük şekle benzediği, bu tekrar eden yapının sonsuzluğa doğru uzandığı görülür. Akın Ekici'nin fraktalları sonsuzluğa doğru giden, kompleks ve göz kamaştırıcı figürlerdir. Kırılmış ve parçalanmış anlamına gelen fraktallar, Ekici resimlerinde bir geometri sistemine dönüşüyor. Onun resimlerini dikkatle incelediğimizde büyük şekli oluşturan ve orantılı olarak küçülerek oluşan küçük şekillerin büyük şekle benzediği ve bu kendini tekrar etme olayının sonsuzluğa uzandığı görülür. Bu mükemmel bir resim sistemi anlamına geliyor. Bir Akın Ekici resmini "özgün/estetik" kılan unsurun bu olduğunu düşünüyorum.

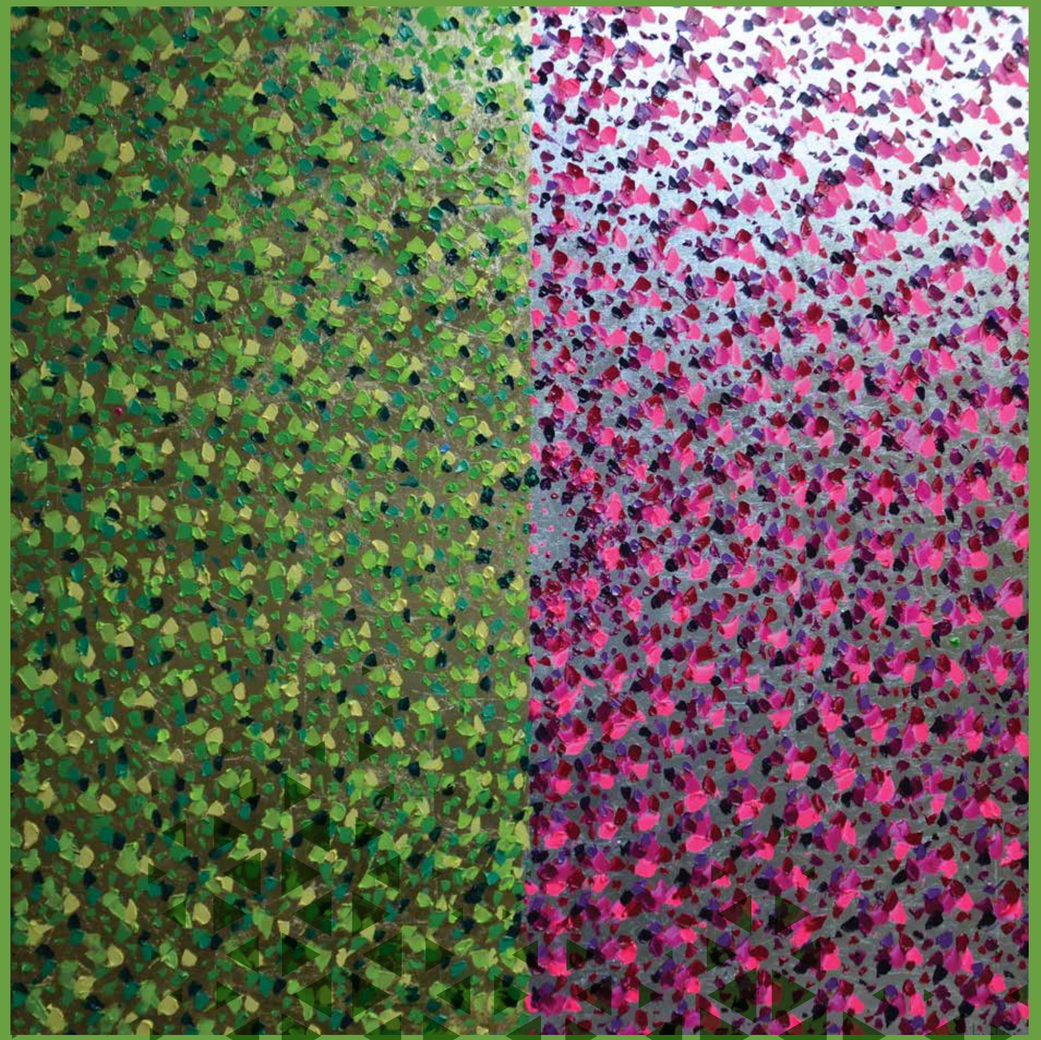
Daha önce de bahsettiğimiz gibi fraktal tabirini ortaya adan Benoit Mandelbrot, fraktalın ne olduğu sorulduğunda ağaç örneğini verip, ağacın dallarının ağacın kendisine benzediğini ve dallandıkça kendine benzeyen küçük ağaççıklara dönüştüğünü anlatır. Akın Ekici figürlerinin her birinde bu temsili görürüz.

Bu temsil dahilinde Akın Ekici koleksiyonunda zaman, doğa, flamingolar, leylekler, körfez, deniz, ağaçlar, sanayi silüeti, Keltepe Çiğdemi, Kasr-ı Hümayun gibi mekânlar... Daha birçok detay olacak. Sadece bu mu? Kocaeli bir sanayi şehri. Silüette var bu. Osmangazi Köprüsü artık kentin silüetinde bizce. Onu kente kazandırmak lazım. Körfez ve deniz önemli. Hereke'de Whilem Köşkü, Saat

Kulesi, Kartepe Dağı, deniz ve köprü, kalp ve Kocaeli hep bizim hedefimiz oldu. Bu kapsamda bu gibi harika tablolar olacak koleksiyonda: "Kocaeli" Körfezin Derinliği, "Kocaeli" Mavinin Büyüsü, "Kocaeli" Mavilerdeki Coşku, "Kocaeli" Yıldızların İçinde (Müneccimbaşı Arif Efendi), "Kocaeli" Kent Döngüsü, "Kocaeli" Yaz Gülleri, "Kocaeli" İnsanlar Nefes Nefese, "Kocaeli" Baharı, Ağacı, "Kocaeli" Kartepe Efsanesi, Kocaeli Turkuazı, Kocaeli Anılar, Kocaeli Kökler, Kocaeli Körfezde Buluşma, Kocaeli Türküler, Kocaeli Umut, Kocaeli'yi İzliyorum Gözlerim Kapalı, Kocaeli Türküsü, Bayrak Sevgisi, Doğa ve Sanayi gibi tablolar koleksiyonda bulunuyor.

Şehrengizde sergileyeceğimiz bu koleksiyonun 360 derece olduğunu da ifade etmemiz gerekir. Usta bir ressamdan Kocaeli formlu bir koleksiyondan söz ediyoruz. Bu sergide 360 derece, bambaşka teknik ve üsluplar, mükemmel teknik ve formla birleştirilecek. İpek Şardone baskı var, serigrafi baskı var. Alüminyum baskı var. Kocaeli Moda Akademisi ile ortak üretilecek tekstil eserleri (kıyafetler ve enstalasyonlar) var.

6 Genellikle manzum bir edebi eserin konusu ve yazılış sebebiyle ilgili önsözü.

DİBACE GÜN VE GECE, 2025, TÜYB, 120x120 cm / PREFACE DAY and NIGHT

Preface[6]

Akın Ekici's Fractals, Core Images, and the City of Kocaeli

Akın Ekici's Fractals, Core Images, and the City of Kocaeli
Kocaeli is modest, yet capable of embodying and sustaining splendor…
A city that allows you to feel the weight of time, so long as you are willing to bear it—to truly see it. The narrow streets descending toward the sea, the steep slopes, the stairways…

On one such slope, beside the worn door of a bay-windowed house that somehow survived the fires and the ruins, stands an old oil can—repurposed into a flower pot. Within it, rooted in the earth, grown with care and love despite all that has transpired: a geranium, a violet, perhaps even honeysuckle, jasmine, or four o'clocks… What do they speak of? What does Madam Ruhsar do during the Hacet Festival (a traditional festival of communal supplication and hope.) What memories of Hannibal Barca, who is the Carthaginian ruler who once struck fear into the heart of Rome, linger in Kocaeli? What shared fate connects Malkoçoğlu Mehmed Bey to Maximus Planudes? What quiet memories are kept aboard the Yarhisar Museum Ship? Yavuz Battle Cruiser is its steadfast companion. What do the winds of Kerpe Harbour (ancient Calpe) carry?
What is the Ottoman Educational Yearbook?
Imperial Pavilion still stands tall.
The signature of Mimar Sinan is permanent in this city as well.
And the waters of Soğukdere Canyon still run cold.

The Edict of Tolerance is a meaningful detail that reflects Kocaeli's view of humanity. If Pertev Mehmet Said Pasha, Urgancı Ahmet Çelebi, Uryânî Ali Efendi, and İhtifalcı Mehmed Ziyâ Bey were to find themselves in the same chamber, what matters might they ponder together? How would we portray the figure of "An American Doctor in Kocaeli during the National Struggle: Dr. Mabel Evelyn Elliott"? Is there truly a connection between the Pink Cliffs and the Pink Mansion? Who could resist the allure of the Kybele Sanctuaries and the rock-cut tombs? And what visions might Chief Astrologer Arif Efendi have glimpsed in the heavens? What fuels the ever-flowing fervor of the Zeliha Hanım Fountain? What entries lie hidden within the Şikâyet Ahkâm Registers [Ottoman Complaint and Judgment Books]? Hands still rise to the heavens in the Veliyüddin Ağa Mosque. And could the Zıbıncı Masjid – once perhaps home to a humble guild – have ever fallen behind?" Would Libanius, Eusebius, Charles De Peyssonnel, Claude Farrère – and even Helena herself – recognize one another in the mythic echoes of time? Is there still something to be found in the Cirbin Ali Cave? Could the Battle of Pelekanon still be raging, in some timeless way? At the Hereke Imperial Factory and the Hamidiye Secondary School, is the alms of knowledge still being offered? Who still savors a bowl of Çene Çarpan Soup with delight? Who visits the Zeytinli Garden Masjid? Who holds the title of the last chief wrestler at the Hergeleci İbrahim Oil Wrestling Festival? What unfolds along the Shore of Wonders? And what memories are cradled in the sacred stillness of the historic landmarks? What beautiful possibilities we've gathered for Kocaeli…

But for whom is all this meant to be kept alive? What is it that Demet Hanım remembers, and why, as she waters those flowers – believing, perhaps, that in doing so she is having the truest conversation with the days she was once forced to carry on her back? And what of Mahsun Bey, who once brought home a kilo of whiting to salvage an evening, who spent his years in a tax office, wearing a title too modest to be noticed, doing little more than watching people come and go – and now, on the verge of retirement, dreams of spending his final days in the town of his childhood, among the friends with whom he once chased a ball down dusty streets? And what of Raşit Baba, the aging carpet merchant – a man who might be counted as one of the city's plainest residents, judging by his years, his posture, and his quiet manners – who, at an hour still too early for most, finishes his breakfast of toasted bread, rose jam, unsalted white cheese, and linden tea, shaves, cools his cheeks with lavender cologne, then heads to his small shop in Darıca with his worn-out satchel and stacked lunch tins in hand?

Children speeding down those steep streets – on makeshift go-karts fashioned from stolen planks of wood and ball bearings salvaged from Demir Usta, the auto mechanic, who had pried them from some once-stylish, long-forgotten car. Dashing down with pride, eager to break their own speed records… Marble champions, bicycle fanatics… Malik, Mehmet, Kazım, Nuri…
So many stories, aren't there? So many tales, so many lives…

Are these the slowly fading or already lost images of Kocaeli? The elderly aunts and uncles have gone… to a place from which they will not return. And the children's hair has long turned gray. Still, life goes on… for Kocaeli. For this city brimming with life. Perhaps the streets are harsher now. No – certainly harsher. Brighter at night under the new streetlamps, yet in another sense, even more illuminated. Because they are filled with hope. With love. With excitement. With those who carry fresh hopes. With new strangers. And more than that – with townspeople who see togetherness as essential to existence. With locals who cannot abandon their belief that they must always move forward. With those who have settled and made it home…

From Kocaeli's new streets brimming with endless possibilities pass those who deliberately fire up the exhausts of their motorcycles, who see making noise as a form of triumph, who believe that only through that noise can they truly be heard. They're here, too. They're part of the story. Good tailors, nurses, doctors… they are all in this city. There are also children who've never known what it means to play on the streets, and parents who, in the face of everything, see street play as a growing uncertainty. People come to the city from everywhere. Some even build new pasts out of the places they once belonged to, pasts in which they can believe more deeply. This is that kind of time. The dreams are of this time. So are the relationships. So are the hopes. We try to see ourselves and one another within this very moment. As much as we can, of course. Because the gleam sometimes blinds us and so does the dark. Still, life goes on. Of course it does. From this emotional climate, stories are born. Music is born. Art is born. To rebuild the city once again… And the artist's true sensitivity lies precisely here.

The sensitivity of the writer… No matter what happens, everyone wants to leave their own trace. Everyone wants to live and keep alive their own city. Mario Levi's words echo within me once more… "I want to depict Dublin in such a way that if one day the city disappears from the world, it could be rebuilt from my works." Is that too ambitious a dream? It might seem so – but I don't think it is. It carries no arrogance, either. In fact, perhaps there's even a quiet sense of irony in it.

It also shows how much a writer must believe in what they write. Isn't the real issue, after all, not losing one's sincerity toward the work itself? The writer carries the fire of rebuilding their city–once again, with the pen. Just as a painter might wish or dream to do… This is an old matter. A very old matter… And now Akın Ekici steps onto the stage of our journey through time, with his brush, his colors, and his lines… What might he draw in his fractals, I wonder? I imagine him portraying the Kybele Sanctuaries, the Rock-cut Tombs, Lactantius, Libanius, the Maarif Yearbooks, Mabel Evelyn Elliott, and Maximus Planudes. I can almost see him touch the flamingos and the Keltepe crocus, that rare, delicate flower found only on the slopes of Mount Keltepe… Can we view what many–let's say the true Kocaeli locals–call "Kocaeli" through these eyes? The painter's strokes, merging with the touch of his brush, carry us to that city that bears the weight of history, evoking so many different emotions. The lines are fractured, interwoven. Could we call them "lines of life"? Or perhaps "lines of fate"? Who once lived there? Even that one question is enough to take a few steps deeper into the painting. The real aim was always to make the unseen visible, wasn't it? And this is exactly what the painter Akın Ekici achieves–with his fractal imagery, with his palette knife technique. Let's take a closer look at that, too…
A Fractal, Cyclical, Inward Painter Akın Ekici
"I Saw the Painting of the Future in the Past"
Painters are special to cities. We've said this before. They are the misfits trying to break free from the "world-like" box they've withdrawn into–those who strive to make their lives unique, who blend the concrete with the abstract and the abstract with the concrete, who mix everything together and leave some things out. They offer their dreams–perhaps even their rage–to people, to nature, to the city, to existence itself. Only, they do it in a different way: through color, through line, through texture, through technique…

The Radiance of Painters… This radiance both blinds our eyes and illuminates the darkness. Music is born. Painting is born. To reimagine the dream once again… That is the artist's genius.
The painter's sensitivity… It is of immense value that Akın Ekici draws within this şehrengiz. A contribution to the future, a way to make sense of the past, to preserve the moment… Through art. Through painting. This is truly a joyful thing. This is that kind of time. The dreams are the dreams of such a time. So are the possibilities… Maybe beauty… Maybe genius… Maybe difference… I believe that, within such a time, we try to see ourselves and one another through art. And life goes on. Of course it does. Stories are born out of this kind of chain: the human being, culture, nature, hope, emotion, existence, nonexistence, chaos, tranquility, simplicity, difficulty…

"The Core" : From the inside out, from the general to the specific, from past to future, everything was in motion!

Is it easy to try to define the painting of Akın Ekici? Like many others, it's not. In his 30° East Meridian collection, Akın Ekici proposes a temporal definition that moves from within. A definition of the solstice. He draws the Clock Tower from the core.
He draws the Keltepe Crocus in cycles. He depicts Kocaeli's spring that way. The Gulf too.

It is hard to describe but is it easy to understand? I don't know. But describing it is definitely harder–at least for a writer… In his Kocaeli works, Ekici carries into his paintings the overlapping textures etched in memory, the fractal loops, and the indelible traces of culture, all through his distinctive style and technical expression. Thankfully, he does this–and he does it brilliantly.

The line, shading, color, and cycles in Akın Ekici's visual language form an infinite background.
One that follows itself but never ends, the same, yet profoundly different.
Monochrome from a distance, a riot of color once inside, and from the outside again: a strange, intricate form of complexity.
These paintings, we hope, will grant this marvelous city a beautiful memory.

Akın Ekici is an intriguing painter. He seems like someone in search of something–yet never truly wishing to find it. In his works, he uses whatever carries the footprint of life: objects, flowers, tears, ladybugs, hearts, carpet patterns–you name it.
Ekici shows us that anything we encounter can become an image, that it's possible to set them in motion, and that reconstructing them can be something wonderful. Akın Ekici is an image-bender. And he does it in a style uniquely his own. We may not always perceive the "piling up" of images built upon layers of personal depth or inner discourse in his texts. As an artist, he seems intent on interpreting whatever is lived in the culture–his way–and leaving a trace of himself on everything and everyone. After all, as I often say: "Everyone wants to live and preserve their own world." And he carves his onto the canvas.

The Infinite Inner Cycle: Akın Ekici's Kocaeli Fractals

Appearing in this Şehrengiz of Kocaeli, Akın Ekici is steadily advancing as one of the strong global voices of "fractal" painting.
As his examples multiply, as he joins more international exhibitions, as his series expand and his collections diversify, we'll see ever more clearly just how true this observation is.

So, what is a fractal?

Fractals are intricate yet orderly, chaotic yet structured formations composed of numerous geometric shapes that resemble each other–growing from large to small, from many to few, and extending infinitely. The word "fractal" derives from the Latin term fractus, meaning "broken" or "fragmented." Fractal is a system of geometry. When observed closely, one sees that the small shapes forming the larger structure resemble that larger shape itself. This repetitive structure continues infinitely in scale, creating a mesmerizing and complex visual rhythm. Akın Ekici's fractals are just like this–complex, dazzling forms that extend toward infinity. In his paintings, the fragmented nature of fractals transforms into a unique geometric system. When we study his works carefully, we see that the smaller elements that make up the composition resemble the whole, repeating themselves in a seemingly endless loop. This results in a striking visual system. It is this self-referential repetition and layered depth that make an Akın Ekici painting truly "aesthetic" and "original."

As mentioned earlier, the term fractal was coined by Benoit Mandelbrot. When asked what a fractal is, Mandelbrot used the example of a tree–explaining how the branches resemble the tree itself, and as they split, they transform into smaller tree-like forms. This kind of representation is clearly visible in each of Akın Ekici's figures. Within this representational approach, Akın Ekici's collection includes themes such as time, nature, flamingos, storks, the gulf, the sea, trees, the silhouette of industry, and iconic locations like Keltepe Çiğdemi and the Kasr-ı Hümayun. And this is only the beginning. Kocaeli is an industrial city–this is evident in its silhouette. The Osmangazi Bridge has now become an integral part of that silhouette, and it deserves to be embedded in the city's visual memory. The Gulf and the sea are essential symbols. The Kaiser Wilhelm Pavilion in Hereke, the Clock Tower, Mount Kartepe, the sea and the bridge, the heart and Kocaeli itself–all these have always been at the heart of our vision. In this context, the collection will feature remarkable paintings such as: "Kocaeli: The Depth of the Gulf", "Kocaeli: The Magic of Blue", "Kocaeli: The Joy Within the Blues", "Kocaeli: Among the Stars (Münecimbaşı Arif Efendi)", "Kocaeli: The Urban Cycle", "Kocaeli: Summer Roses", "Kocaeli: Breathless People", "Kocaeli: Spring and the Tree", "Kocaeli: The Kartepe Legend", "Kocaeli: The Turquoise", "Kocaeli: Memories", "Kocaeli: Roots", "Kocaeli: Meeting at the Gulf", "Kocaeli: Folksongs", "Kocaeli: Hope", "Kocaeli: Watching With My Eyes Closed", "Kocaeli: The Ballad", "Love of the Flag", "Nature and Industry". These are just some of the striking works included in the collection.

It is also important to emphasize that the collection we are showcasing in this Şehrengiz is a 360-degree exhibition. We are talking about a masterfully crafted collection shaped around the essence of Kocaeli. This exhibition brings together diverse techniques and styles, seamlessly blending refined form with exceptional craftsmanship. The works include silk chardonnay prints, screen prints, and aluminum prints. In addition, there will be textile artworks–both garments and installations–co-produced in collaboration with the Kocaeli Fashion Academy.

6 Preface, usually in verse, that introduces the subject and the reason for the composition of a literary work.

Âgāz-ı dâsitân (Konular)[7]

The Beginning of the Story – Themes[7]

30° 0′ D Kocaeli ve Türkiye'deki Saat Sistemi

Türkiye'de saat sistemi, 26 Aralık 1925'te "Günün 24 Saate Taksimine Dair Kanun"un Meclis'te görüşülüp kabul edilmesiyle değişti. 697 sayılı bu kanun, 2 Ocak 1926 tarihinde Resmî Gazete'de (Sayı: 260) yayınlanarak yürürlüğe girdi.

30° 0′ E Kocaeli and Time System in Turkey

Turkey's time system was officially changed on December 26, 1925, when the Law No. 697 on the Division of the Day into 24 Hours was discussed and passed in the Turkish Grand National Assembly. The law was published in the Official Gazette (Issue: 260) on January 2, 1926, and thus came into effect.

30° 0′ D 24 Saat Kocaeli

Kanun'un birinci maddesi, "Türkiye Cumhuriyeti dâhilinde gün, gece yarısından başlar ve saatler sıfırdan yirmi dörde kadar sayılır" diyerek, ülkede günün 24 saate bölündüğü saat sistemini resmen yürürlüğe koydu.

30° 0′ E 24 Hours Kocaeli

The first article of the law states: "In the Republic of Turkey, the day begins at midnight, and the hours are counted from zero to twenty-four." With this, the 24-hour time system was officially adopted across the country.

جمعه ایرتسی
۲ کانون ثانی ۱۹۲۶
پیرلسه‌سی ۱۰۰ پاره‌در
تأسیس تاریخی ۷ تشرین اول ۱۳۳۶
نومرو : ۲۶۰
تورکیه جمهوریتنك رسمی غزته‌سیدر
سنه : ٤

آبونه شرائطی
سنه‌لکی ۱۰۶ غروشدر
آلتی آیلغی : ۵۳ غروش
اعتباریه ۱۲۵ غروش

قانونلر

کرنك یکدیگی حصه‌لرك بیعی حقنده قانون
نومرو : ٦٩٧
ماده ۱ — تورکیه جمهوری داخلنده کون ، کیجه یارییسنی بشلاتر وساعتلر مذکور یکری دردنه قدر تقسیم اولنه‌جقدر .
ماده ۲ — ایلك جوازنده یکوب « غرنیچ » نظراً اوتوزنجی درجه‌ده بولونان نصف‌النهار دائره‌سی بوتون تورکیه جمهوریتی ساعتلری ایچون اساسدر .
ماده ۳ — اشبو قانون نشری تاریخندن معتبردر .
ماده ٤ — اشبو قانونك احکامنی اجرایه امرا وکیلری مأمورلرندر .
۲٦ کانون اول ۱۳٤۱ و ۹ جمادی‌الآخر ۱۳٤٤

نفوس حصه تاریخ عبدالمك تعیینی حقنده قانون
نومرو : ٦٩٨
ماده ۱ — تورکیه جمهوریتی داخلنده رسمی دوك نفوسنك تاریخ مبدئی اولاروق یکی‌للق نفوس مبدئی قبول ایدلمشدر .
ماده ۲ — ۱۲۲۱ سنه‌سی کانون اولنك ۳۱ نجی کونی نصف‌النهاری کون ۱۹۲۶ سنه‌سی کانون ثانیسنك برنجی کونیدر .
ماده ۳ — بحریه ، قره‌قول‌نفوسی ایله اوقاف‌یی اوزره اموال مخصوصه‌دن طلانیلر ، بحریه قره‌قول آیلرك مبدأی رصد ، ثانه رصدخانه تعیین ایدر .
ماده ٤ — اشبو قانون نشری تاریخندن معتبردر .
ماده ٥ — اشبو قانونك احکامنی اجرایه امرا وکیلری مأمورلرندر .

نظامنامه

آقصار نوتوسیدر بالقدسی اساس نظامنامه‌سی

ـ ۲۵۷ نجی تسعیدن گیلمیدر ـ

آقصاردن مرحومه ناجیه‌سندن پیرزاده محمد افندی
« « حافظ‌زاده حافظ‌ظاهر بك
« « دایی اوغلی فریده‌سندن قدیر پهلوان
صندوقجی اشرافندن حسن آغا زاده امین افندی
آقچه‌دن زوجات یاقضی ادارهٔ عمومیسی
« مایه وکیلی عاطیه عمومیه مدیر عمومیسی صالح وجیه بك افندی
ازمیدن ازغرم والیسی زهدی نجم‌الدین بك افندی
« قاضی بغداد سلطات احراتعاضی صالحی فؤاد نجم‌الدین بك
« فریقی اشرافندن ملا حسن افندی
« فرعسندن هلال علی رضا افندی
خاص خواجه‌لکدن صوکولی محمد زاده محمد توفیق افندی

۳٤ نجی اجتماع عامّه ضبط جریده‌سی مربوطدر

آقصاردن مفتی عمر فائدی زاده محمد افندی عقدوی عمر
« مفتی عمر افندی‌زاده محمد افندی عقدوی حاجی طاهر آغا افندی
« « « « احمد خلوصی افندی
آقصاردن آوجاق زاده سلیمان افندی عقدوی مصطفی افندی
« مدیر قریمی اشرافندن حسن اوغلی عمر آغا
« سلیمانی قریمی « سلیمان اوغلی محمد چاوش
« « « عمر اوغلی مرزو آغا
« « « طوغمش محمد اوغلی خلیل آغا
ازمیدن ازمیر میوت سابق آمور اسعد بك
آقصاردن یاپیجه قریه‌لی حاجی قوجوغلی اوغلی مصطفی
عقدوی حسین آقدمی
« ناقالی قریه‌سندن کاظم آغازاده ابراهیم افندی
« شیمال زاده محمد افندی
ازمیر تجارتندن ازمیرلی حلمت بك افندی
« حاجی حسن آغا کوی‌مصدن ابراهیم غلوص بك
« حاجی اسعد محله‌سندن کوچه‌جی خیرالدین افندی
« خاص خواجه محله‌سندن محمد افندی‌زاده مصور وزی افندی
« « « ابلیجه حسن اوغلی عوزی افندی
« ناقالیجی حاجی محمد اوغلی محمد چاوش
« افندی محله‌سندن حاجی شریف آغازاده راشد افندی
قره‌لی آوجاق امرا افندی کوردوجلی حاجی‌زاده حاجی خلیل افندی
آقصاردن شیخ حیی محله‌سندن دلاور حاجی خیرالدین افندی
صوفالی افندی
« یکیچه محله‌سندن ملازاده حاجی حسین افندی عقدوی
احمد رشاد افندی
یاپاکوی ناحیه‌سی اشرافندن صفر اوغلی حاجی عمر آغا
مغنیا یکیچه‌می‌نامه یکیچه‌لی حاجی طاهر یاپازاده محمد بکری یکیچه‌لی عدوی
مغنیا یکیچه رئیس بکری طاهر یاپازاده بکری یکیچه‌لی افندی
آقصاردن سلم آغا زاده عوض بك
« سمرجی زاده حافظ محمد افندی
صندوقجی اشرافندن یکیچه زاده شکری بك
« « « حلی بك زاده حلی بك
مغنیا یاقیر مقدسی
یاپاکوردن حافظ صدق افندی زاده حافظ طاهر افندی
آقصاردن کاپسلی زاده محمد افندی
« افندی محله‌سندن صوفوغلی دلباری کوردن عثمان
قره آوجاق اشرافندن وجاقلی دولاب زاده رمضان بك
« « « سیوری زاده شکری بك
« « « عجلی مهان غربی بك
« « « وجاقلی خواجه دلاب بك
« « « دره زاده کامل بك

30° 0′ D ve Kocaeli'den Geçen 30. Meridyen

Kanun'un 2. maddesiyle ulusal saat sistemi, Kocaeli'nden geçen 30. meridyen esas alınarak belirlendi. 30 derece doğu meridyeni, antimeridyeni olan 150 derece batı meridyeniyle tam bir meridyen dairesi oluşturur. Türkiye'de, İzmit'ten geçen 30 derece doğu meridyeninin yerel saatinin, Ekim-Mart ayları arasında ulusal saat olarak kullanılmasına karar verildi.

30° 0′ E and 30th Meridian Passing Through Kocaeli

According to Article 2 of the law, the national time system was determined based on the 30th meridian, which passes through Kocaeli. The 30° east meridian forms a complete meridian circle with its antimeridian, the 150° west meridian. It was decided that the local time of the 30° east meridian, which passes through İzmit, would be used as the national standard time in Turkey during the October–March period.

7 Şehrengizin ana bölümüdür. Bu türde hikâyeye başlamayı ifade eden bir tabirdir
7 It is the main section of a şehrengiz and refers to the point where the narrative begins.

MODA AKADEMiSi / FASHION ACADEMY

KOCAELİ KÜLTÜREL SİLÜET, 2025, TÜYB, 90x70 cm / KOCAELİ CULTURAL SILHOUETTE

Akın Ekici has painted a bright red clock tower, too. Now, perhaps, we can find a new place in our hearts for Kocaeli—one shaped by the dreams it awakens within us.
Without forgetting that the places we visit will still carry traces of those old stories... You can imagine yourself once more on the wings of one of those birds that never truly leave us behind.
It's time to fly again... What do you see?

Akın Ekici de kıpkırmızı bir saat kulesi çizmiş. Kocaeli'ye hayal dünyamızın bizde uyandırdıklarıyla, gönlümüzde yeni bir yer verebiliriz artık. Gidebileceğimiz yerlerin o eski hikâyelerin izini taşıyacağını yine unutmadan... Kendinizi bir daha bizi bırakmayan o kuşlardan birinin kanatlarında hayal edebilirsiniz. Yeni bir uçuş zamanı... Ne görüyorsunuz?

001

Vakti Kollayan Saat Kulesi

Güneşim Vehmi... Kimi Bekliyorsunuz? Zamanı mı?

Turgut Uyar boşuna mı bize o eski saati sorar? "Kuru güller gibi yersiz ve inceydim biraz. Hep/bunu duydum. Bunu yaşadım. Pastanelerde şurda burda/Oturdum emekli konsoloslarla iskambil oynadım/Emekli konsoloslar, kutu yapımcıları büyük pastanelere/hamurkârlar, pabuççular, polis hafiyeleri/kese kâğıtçılar/saraçlar, kurşun dökücüler, muhasebeciler, su yolcuları/Şarkı düzenleyenler, saat tamircileri!../Şimdi tarihte saat kaç?"

Yaklaşın, biraz daha yaklaşın... Körfez yaka uzakta kalmış gibi görünüyor. Kemalpaşa Mahallesi'nde bir yükselti. Basık kemerli çeşmelerin yalakları harika görünüyor. Dikdörtgen. Anlamsız değil. Sanki zaman avcısı. İzmit Mutasarrıfı Musa Kazım Bey bize kaç yıl önceden bakıyor olabilir? Belki de ileriden? Sultan II. Abdülhamid'in tahta çıkışının 25.yıldönümü anısı, Mimar Vedat Tek Bey, uygulamasını yapan Mihran Azaryan ve yapıldığı 1900 (1901) yılı bize bakıyor. Sultan Abdülaziz Hünkâr Kasrı'nın hemen önünde bulunması da ayrı anlamlıdır, o ayrı. Hemen aşağısındaki Mustafa Kemal Atatürk heykeli ile bütünleşmesi çok özeldir. Üçüncü kat köşelerindeki silindirik ve elips şeklindeki düz madalyonlar, Sultan'ın madalyası olduğu hayal ediyorum. Uzun yıllar kaldı tahtta sonuçta o zor zamanlarda. Mimarisine dikkatle bakıldığında, kulenin sırrı ortaya çıkar: Gotik'in cesur çizgileri, Rönesans'ın dengeli estetiğiyle buluşur. Bu, sadece bir stil tercihi değil, medeniyetlerin bu topraklarda nasıl harmanlandığının kanıtıdır. Pencerelerinden süzülen ışık, taş işçiliğinin detaylarını aydınlatırken, ziyaretçilere "Burada her şey bir iletişim ürünüdür," der.

Yahya Kemal'in şiiriyle çok yakınımıza gelebilir ama... O, İstanbul şiiri olabilir. Olsun. Kocaeli hayal ediyorum. Çünkü ses, bu şiirdeki ses, ortak bir hafızanın sesidir, yıllardan, hatta yüzyıllardan damıtılmış gibidir: "Git bu mevsimde, gurup vakti Cihangir'den bak/Bir zaman kendini karşındaki rü'yâya bırakl/Başkadır çünkü bu akşam başka akşamlardan. /Güneşin vehmi saraylar yaratır camlardan;/O ilah isteyip eğlence hayalhanesine, /Som ateşten bu saraylarda bütün karşı yaka/Benzer üç bin sene evvelki mutantan şarka/Mest olup içtiği altın şarabın zevkinden" ... Hayal şehir... Siz de hayal edin. O zaman... Güneş yeni bir ışık oyunuyla karşımızdadır. Bir gün bitecek ve bir başkası doğacaktır sonra elbet... Zaman ve gündönümü. Adeta bu kadim saat kulesini işaret ediyor bize.

Bu sorunun da farklı cevapları var elbet. Ne görüyorsan osun. Bu senin uçuşun. Bu kanatlar da senin. Bu gözler de... Bir daha inşa edilen zaman... Bu sözlerle bu duygular hangi hikâyelerden kalmıştı? Ressamın fraktalları sonsuz döngüde zamanı mı anlatmaktadır bize? Yoksa sadece saçmalıyor muyuz?

Kocaeli'nin kalbinde, asırlardır dimdik duran bu sessiz tanık, bu saat kulesinin taşlarına işlenen her çizgi, zamanın fısıltılarını, Osmanlı'nın zafer marşlarını taşır. Şehrin siluetini süsleyen bu yapı, sadece bir kule değil; bir zaman makinesi gibi geçmişle bugünü birleştiren, kültürün ve direnişin sembolüdür. Bilbliyografya 1: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/saat-kulesi---zmit Saat Kulesi, Osmanlı'nın hâkimiyetinde ise limanı gözleyen bir bekçi gibidir. Denizden gelen tehlikeleri önceden haber veren yüksek sesiyle, şehrin güvenliğini sağlamıştır belki de. Taş duvarları, savaşların gürültüsünü de barışın sessizliğini de dinlemiştir. Zamanla, surların ardındaki hikâyeler, kulenin etrafında toplanan halkın diline düştü; efsaneler, türküler oldu. Bugün İzmit Kulesi, turistlerin objektiflerine poz veren sakin bir dev değil, şehrin nabzını tutan bir meydandır. Festivallerin coşkusu, konserlerin ezgileri, etrafında dans eder. Yerel halk için burası, dedelerinden miras kalan bir aile yadigârıdır. Gençler, taş merdivenlerde buluşur; yaşlılar, gölgesinde hatıralarını tazeler. Her taşında bir kuşağın izi, her köşesinde paylaşılmış bir gülümseme saklıdır.

Son Durak: Geleceğe Miras

Saat Kulesi, geçmişin sessiz bir tanığı olmaktan çok daha fazlasıdır. O, Kocaeli'nin kimlik mührüdür. Turistler için bir fotoğraf karesi, tarihçiler için bir belge, şairler için ilhamdır. Ama en önemlisi, bu kule, bir şehrin yüzyıllara meydan okuyan ruhudur. Çanı her çaldığında, taşlarına şu söz kazınır: "Zaman geçer, medeniyetler değişir... Ama biz kalırız.

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ KENT ARŞİVİ, SAAT KULESİ

001

The Clock Tower That Keeps Time

My Sun, Vehmi... Who Are You Waiting For? Time?

Did Turgut Uyar ask us about that old clock for nothing?
"I was a bit like dried roses–delicate and misplaced.
I always / felt this. I lived this.
In patisseries, here and there /
I sat playing cards with retired consuls,
Retired consuls, box makers in grand patisseries,
Pastry men, cobblers, undercover cops,
Paper bag sellers, saddlers, lead pourers, accountants,
Water carriers, song arrangers, clock repairmen!...
So now tell me–what time is it in history?"

Come closer, just a little closer... The gulf shore seems distant now. There is a hilltop in Kemalpaşa Neighborhood. The low-arched fountains, their troughs, look magnificent. Rectangular. Not meaningless. As if they're time hunters. How many years ago could İzmit's Governor Musa Kazım Bey be watching us from? Or maybe from the future?
The 25th anniversary of Sultan Abdülhamid II's accession to the throne, architect Vedat Tek Bey, the builder Mihran Azaryan, and the year of its construction–1900 [or 1901]–are all gazing back at us. Its position, directly in front of Sultan Abdülaziz's Imperial Pavilion, adds another layer of significance. Even more special is how it merges visually with the statue of Mustafa Kemal Atatürk just below. I imagine the cylindrical and elliptical flat medallions on the corners of the third floor to be the Sultan's medals. He reigned for a long time, after all–during difficult times. Looking closely at its architecture, the secret of the tower is revealed: the bold lines of Gothic design meet the balanced aesthetics of the Renaissance. This is not merely a stylistic choice–it is proof of how civilizations have blended on this land. As light streams through its windows and illuminates the intricacies of its stonework, it quietly tells its visitors:
"Here, everything is born of dialogue."

With Yahya Kemal's Poem, It Draws So Near... Yet Perhaps It's a Poem of Istanbul. So Be It. I Imagine Kocaeli. Because the voice–the voice in this poem–is the voice of a shared memory, as if distilled from years, even centuries:
"Go now, in this season, at sunset, look from Cihangir
For a while, surrender yourself to the dream before you!
This evening is unlike other evenings.
The illusion of the sun conjures up palaces in the windows;
Desiring a god to entertain in the halls of fantasy,
On the far shore, in these palaces of pure flame,
It resembles the splendid East three thousand years ago
In the ecstasy of golden wine drunk to the last drop..."
A city of dreams... You imagine it too. And then... the sun greets us with a new play of light. One day will end, and another will rise–that's certain. Time and solstice. As if they all point toward this ancient clock tower.

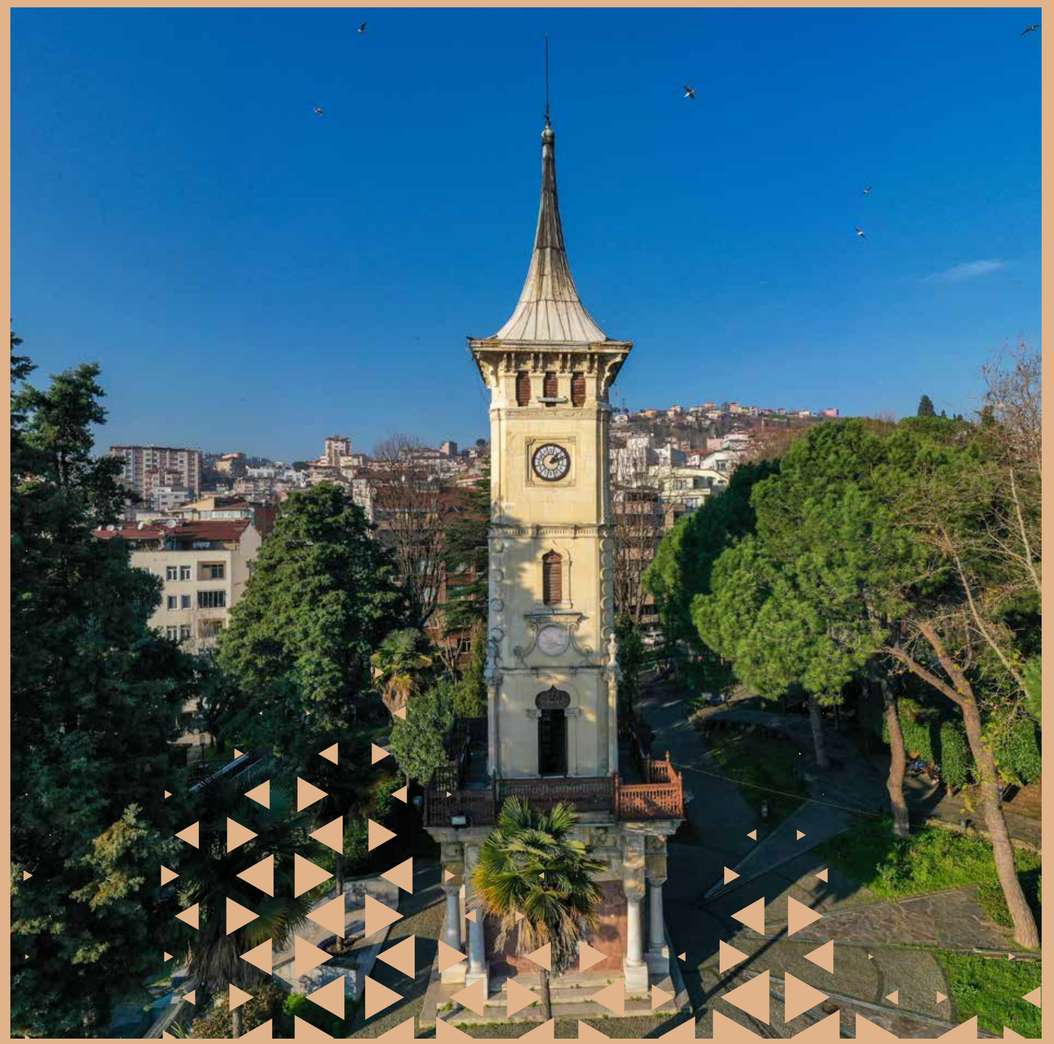
Akın Ekici has painted a bright red clock tower, too. Now, perhaps, we can find a new place in our hearts for Kocaeli–one shaped by the dreams it awakens within us.
Without forgetting that the places we visit will still carry traces of those old stories... You can imagine yourself once more on the wings of one of those birds that never truly leave us behind. Bibliography 1: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/saat-kulesi---izmit

It's time to fly again... What do you see? Of course, there are many possible answers to this question. You are what you see. This is your flight. These wings are yours. These eyes, too... A time rebuilt once more. From which stories do these words, these feelings remain? Are the painter's fractals telling us something about time– endless, cyclical, ever-turning? Or are we simply rambling nonsense?

In the heart of Kocaeli, this silent witness that has stood tall for centuries–this clock tower–carries the whispers of time and the victory marches of the Ottoman Empire in every line etched into its stones. Adorning the city's skyline, this structure is not merely a tower; it is a time machine connecting past and present, a symbol of culture and resilience. Its first breath, in fact, was taken as a military guard post. Under Ottoman rule, it stood like a watchful guardian of the port–perhaps safeguarding the city with its piercing calls that warned of dangers approaching from the sea. Its stone walls have listened to the roars of war and the hush of peace alike. Over time, the stories hidden behind the ramparts found their way into the voices of people gathering around the tower–becoming legends and folk songs. Today, the İzmit Tower is not a quiet giant simply posing for tourist cameras. It is a square that pulses with the city's heartbeat. The excitement of festivals and melodies of concerts dance around it. For locals, it is a cherished heirloom passed down from their grandparents. The youth gather on its stone steps; the elderly revive their memories in its shadow. Each stone holds the trace of a generation; each corner hides a smile once shared.

Final Stop: A Legacy for the Future

The Clock Tower is not merely a silent witness of the past– it is the beating heart of Kocaeli's soul, stamped into stone. To the traveler, a fleeting frame; to the historian, a document; to the poet, an echo waiting to be heard. But more than all, it is the spirit of a city that stands tall through the ages. And each time its bell tolls, as if the stones themselves are speaking, they say:
"Time passes, civilizations change... But we remain."

KOCAELI METROPOLITAN MUNICIPALITY CITY ARCHIVE / IZMIT CLOCK TOWER

İZMİT SAAT KULESİ, TÜYB, 110x110 cm / IZMIT CLOCK TOWER

002

Sonbahar Akşamlarında Körfezde Bir Hüzün

Medeniyet Çiçeğinin Kökleri

Gün batımında, çayır altın rengine bürünürken, çeşmenin gölgesi körfeze doğru uzar. Gelin, bu topraklara dokunun. Suyun sesinde kaybolun, taşların dilini dinleyin. Belki o zaman, çayırın fısıldadığı efsaneleri duyarsınız...

Sultan Köprüsü, Servetiye Taş Köprü, Kutluca Köprüsü, Kilezdere Köprüsü, Sultan Süleyman Köprüsü... Hepsi heyecan verici. Hünkâr Çayırı'nın fısıldayan rüzgârları bize denizi, körfezi çağırıyor. İzmit Körfezi adeta deniz istilâsına uğramış vadi... Ah insan istilasına uğramış güzellik... Kapat onu, kapat hemen! Kapat ki onu hayal edebileyim! Byzantionlu Dionysios böyle mi yazmıştı seni? Zeus Mâbedi vardı. Apollon Mabedi vardı. Atena Mabedi vardı. Hades Mâbedi vardı. Mellapokopsas Burnu'nda yunuslar dans ederdi. Venedik, Amalfi, Pisa ve Cenova ticaret merkezleri... Neredelerdi şimdi? Kocaeli'nin kapılarıdır bunlar. Divanhâneden ileride gemi gözlerini, mahzenleri, ambarları biz bugün görebilseydik, Bithynia ve Kocaeli'nin izlerine şimdi bakın da onlar size tarihi, insanı anlatsınlar. Vakti zamanında İzmit Hamamı'na girenler hala ısınır mı? Ne tarih ama! Ne şimdi! Ne gelecek! Sanırım şu söz doğruydu:

"Biliriz ki şu hayatta her mekân, her ağaç, her canlı, her insan kendi üzerine düşeni yaşar ve ne de olsa en uzunları da dâhil olmak üzere her masal bitmek zorundadır!"

Akın Ekici Kocaeli'ye bakarken sanki edip Plinius'un Haliç tanımını çizer: "... Marmara Denizi'ni Karadeniz'e bağlayan Trakya Boğazı'nda (İstanbul Boğazı), Avrupa ve Asya'yı ayıran boğazın en dar yerinde, Asya yakasındaki Kalkhedon yakınında, dipten yüzeye doğru suyun arasından parıldayan şahane beyazlıkta bir kaya vardır. Palamutlar bu kayayı birdenbire karşılarında görünce her zaman ürkerler. Sürü halinde dosdoğru karşı taraftaki Byzantion Burnu'na (Haliç'e) yönelirler. Buranın "Altın Boynuz" olarak anılmasının nedeni de budur. Sonunda tümü Byzantion'da yakalanır." Öylesi bir körfez. Denizler. Gemiler. Maviler.

Ne güzel bir tarif doğrusu... Ekici de de ne güzel figürleştirmiştir. Sanki tarihin tüm karmaşasını, karmaşaların tüm güzelliklerini, güzelliklerin tüm ihtişamını, ihtişamların da bazen böyle karmaşık olabileceğini resmetmiştir. Doğrusu destansıdır. Tüm detaylarına hâkim olursanız Kerpe (Calpe) Limanı, İlk Çağ'dan beri deniz yoluyla gelen yiyecek maddelerinin boşaltıldığı eski limanı bile görebilirsiniz. Peki soru şu: Biraz daha dikkatli bakarsak Roma'nın ilk çekirdeğini oluşturan alanın eski halini görür müyüz? Akropolis'te Zeus, Apollon, Artemis, Athena, Poseidon ve Aphrodite'nin tapınakları hâlâ orada yer alabilir mi? Neyse, akşam bu dünyanın halinden bile daha garip olan bir rüya gördüm. Biz Akın Ekici hikayesine eşlik eden bir başka anlatımla konuyu bağlayalım Kocaeli kıyılarındaki kayıklara dair az bilinen bir destanda tek çifte "piyade"lerin körfeze yolcu taşıdıkları anlatılmaktadır. Belki onları da görürüz. Kocaeli'de şehrin çarşılarında tuhaf bir dinginlik vardır her daim. Ermeni bakırcıların çekiç sesleri, Rum balıkçıların ağlarını tamir edişleri...

Medeniyet Çiçeğinin Kökleri

Kocaeli'nin toprağı, bereketliydi. Tıpkı Nil'in siltleri gibi, kültürler burada katman katman birikmişti. Fermanın ilanından sonra, şehrin taş sokakları, adeta bir renk cümbüşüne dönüştü. Ermeni kiliselerinin avlularında Müslüman çocuklar saklambaç oynarken, cami minarelerinin gölgesinde Rum tüccarlar incir satıyordu. Yahudi mahallesindeki fırınlardan yükselen "hallah" ekmeği kokusu, şehrin her köşesine sinmişti.

Bu çiçek, sadece insanların değil, mimarinin de dilinde açtı. Bir kilisenin duvarına bitişik bir mescit, ortak bir avluda yan yana duran şadırvanlar... Taş ustaları, farklı dinlerin sembollerini aynı yapıda kaynaştırıyordu. Bir Rum mimarın çizdiği caminin kubbesi, Ermeni bir sanatkârın işlediği vitraylarla süslendi. Medeniyet, işte böyle dokunuyordu: Eller birleşerek...

KÖRFEZDE GEMİLER, 2024, TUYB, 110x150 cm / SHIPS IN THE GULF

002

A Melancholy over the Gulf on Autumn Evenings

The Roots of the Flower of Civilization

At sunset, as the meadow glows with golden light, the shadow of the fountain stretches toward the gulf. Come, touch this land. Lose yourself in the voice of water, listen to the language of stone. Perhaps then you'll hear the legends whispered by the meadow... Sultan Bridge, Servetiye Stone Bridge, Kutluca Bridge, Kilezdere Bridge, Sultan Süleyman Bridge– each one a thrill in its own right.

The whispering winds of Hünkâr Meadow call us the gulf and the sea.
The Gulf of İzmit– a valley overtaken by the sea...
Oh, beauty overtaken by man. Close it–close it now! Close it so I can still dream!
Is this how Dionysios of Byzantion once wrote of you?
There was once a Temple of Zeus. A Temple of Apollo. A Temple of Athena. A Temple of Hades. Dolphins once danced around Cape Mellapokopsas.
Venice, Amalfi, Pisa, Genoa– once trading powers, where are they now?
These were the gates of Kocaeli.
If only we could see the ship bays, the cellars, the granaries beyond the Divanhane...
Look now upon the traces of Bithynia and Kocaeli– let them speak to you of history, of humanity.

Do those who once stepped into the İzmit Bath still feel its warmth?
What a past. What a present. What a future.
Perhaps the saying was true after all...

"We know that in this life, every place, every tree, every creature, every human being lives out what is destined for them–and after all, even the longest of tales must come to an end."

As Akın Ekici gazes upon Kocaeli, he seems to paint the ancient writer Pliny's description of the Golden Horn: "...In the Thracian Bosphorus [the Bosphorus Strait], which connects the Sea of Marmara to the Black Sea and separates Europe from Asia, there is a dazzling white rock near Chalcedon on the Asian shore, where the strait is narrowest. When bonitos suddenly come upon this rock, they are startled and always veer away in fright. They turn, as a school, straight toward the opposite cape–Byzantion, the Golden Horn. That is how the bay came to be called the 'Golden Horn.' There, in the end, they are all caught."
Such a gulf. Such seas. Such ships. So many shades of blue.

What a magnificent description indeed... And how exquisitely Ekici has given it form.
It is as if he has painted the entire chaos of history, the beauty within that chaos, the splendor carried by that beauty–and how, at times, such splendor can itself be bewildering.

It is truly an epic narration. If you observe closely enough, you might even catch a glimpse of the old harbor at Kerpe [Calpe], where, since Antiquity, provisions arriving by sea were once unloaded. But here's the question: Is it possible, with a more attentive gaze, to perceive the original landscape that formed the core of early Rome? Might the temples of Zeus, Apollo, Artemis, Athena, Poseidon, and Aphrodite still be there, nestled like an invisible secret atop the Acropolis? Anyway, last night I had a dream–stranger even than the state of this world.

In a little-known epic about the boats along the shores of Kocaeli, it is told that single-oared piyades once carried passengers across the gulf. Perhaps we, too, might one day see them.

There is always an odd stillness settled over the city's bazaar in Kocaeli. The rhythmic hammering of Armenian coppersmiths, the rustle of Greek fishermen mending their nets...

Roots of a Civilizational Blossom.
The soil of Kocaeli was fertile. Just like the silts of the Nile, cultures had accumulated here in rich, layered deposits. After the proclamation of the edict, the city's cobblestone streets bloomed into a symphony of color. In the courtyards of Armenian churches, Muslim children played hide and seek, while beneath the shadow of mosque minarets, Greek merchants sold figs.
The scent of hallah bread, rising from ovens in the Jewish quarter, lingered in every corner of the city.

This flower bloomed not only through people, but also through architecture. A chapel wall leaning gently against a mosque. Ablution fountains standing side by side in a shared courtyard.

Stone masons intertwined the sacred symbols of different faiths within the same structure.

The dome of a mosque, drawn by a Greek architect, was adorned with stained glass crafted by an Armenian artisan.
Such was the way civilization took form: through joined hands.

SONBAHAR, 2016, TÜYB,145X145 cm / AUTUMN

003

Kocaeli'de Pembelikler

Köşkler, Renkler, Çiçekler ve Anılar

Siz de benim gibi bir petunyanın renklerini, şehrin başka renklerinden de geçerek, Hacıhasan Mahallesine doğru uzandığını düşünüyor musunuz? Soruyu sorma ihtiyacını belki de sadece ben duyuyorum. Hayat bu... Sınırı yok... Hayalleriyle yaşamayı tercih edenler için tabii... Gönül yolcuları için... Hem insan hep görmek istediğini görmez mi? Aynı hal sarıya bürünmüş bir Kocaeli için de söz konusu olabilir elbet. O hayaller kimleri nerelere götürmemiştir ki... Şimdi de bir akşam vaktini gözlerimizin önüne getirebiliriz. Hafızamızın derinlerinde kalanlar bize nasıl bir oyun oynar? O köşk belki de gerçekte pembe değildi de o petunya onu pembeye boyadı.

Olamaz mı?
Olabilir haliyle, "benim hayalim" dedim sonuçta.

Kocaeli'nin yemyeşil dokusunda, sanki bir masal diyarından fırlamış gibi duran Pembe Köşk, asırlık hikâyesiyle göz kırpar. Köşkün cihannümasında Mutasarrıf Sırrı Paşa'yı hala yazarken görsen şaşar mısın? 19. yüzyılın sonlarında, Osmanlı'nın ihtişamlı günlerinde inşa edilen bu zarif yapı, pembe cephesiyle kenti adeta bir gelin gibi süsler. Bibliyografya 2: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/kulturenvanteri/pembe-kosk Avrupa'nın rüzgârıyla harmanlanan Osmanlı mimarisinin en nadide örneklerinden biri olan köşk, ahşap oymalarından zarif detaylarına bir sanat eserini bize ulaştırır. Bahçesinde gezinenler, güllerin kokusu eşliğinde, bir zamanlar burada dolaşan paşaların, hanım sultanların ayak izlerini hayal eder... Pembenin her tonu vardır onda çünkü bahçesinde pembe gül, pembe lale, pembe zambak, pembe şakayık, pembe begonya ve pembe petunya görebilirsin.

Bellek Avcısı Bir Pembelik

Köşk bir bellek avcısı gibi karşımızda dikilir. Yıllar geçtikçe Pembe Köşk, sessiz tanıklıklar biriktirmiştir. Sadece bir sayfiye köşkü değil, aynı zamanda imparatorluğun kaderini belirleyen toplantılara ev sahipliği yapan bir sırdaştır ya köşk. Belki devlet adamlarının fısıltıları, bir genç kızın rüyası, bir bilim insanının buluşu ya da davetlerin çıtırtıları bu köşkün duvarlarında çınlamıştı. Zaman, onu unutulmaya yüz tutmuş bir anıya dönüştürürken, Kocaeli'nin yüreği bu pembe hazineyi terk etmemiştir.

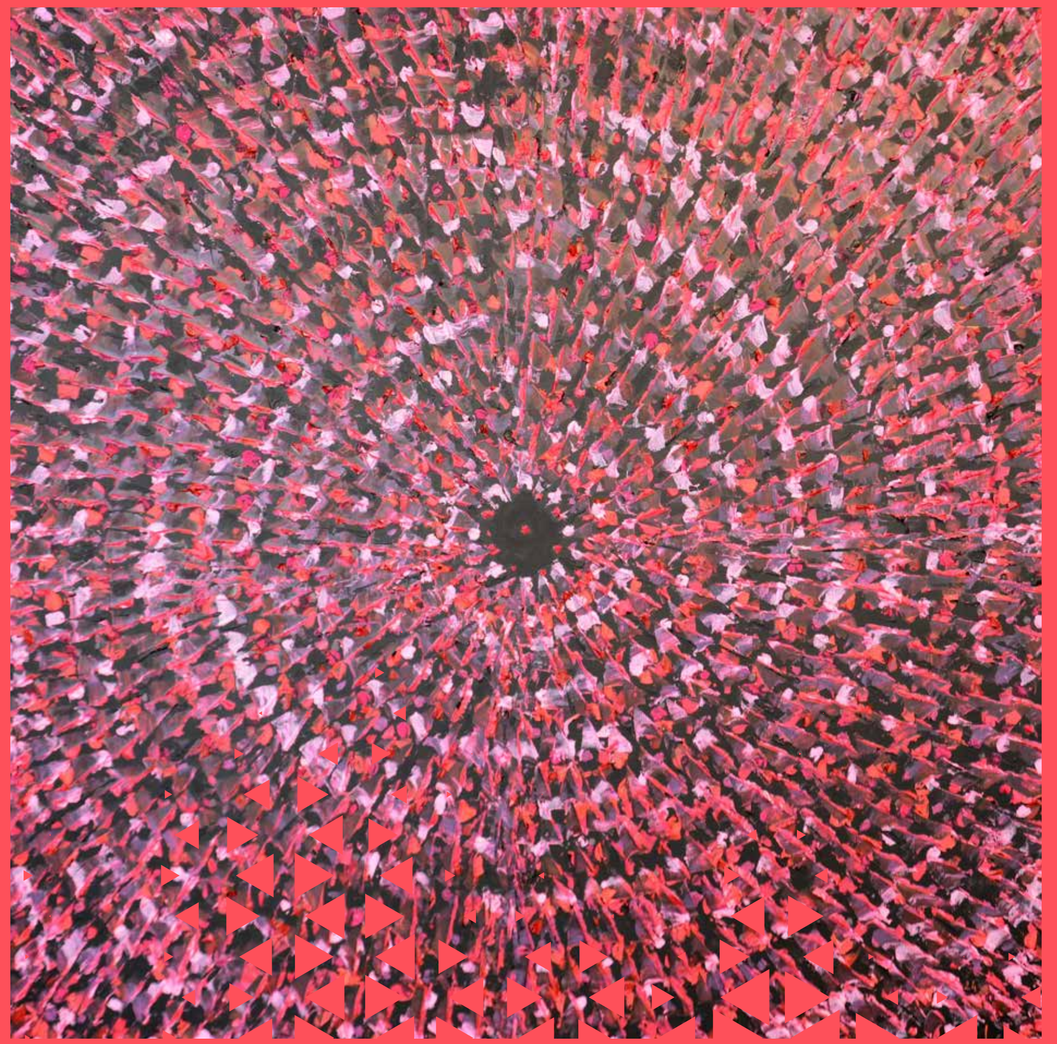
Akın Ekici Belleği

Bellek avcısı dedik ya, çok da uygundur Akın Ekici resmine. O da öyledir çünkü. Akın Ekici'nin resmini "ögelerine" ayırıp onu tek bir kavram çatısı altında toplamak gerekirse bence bu kavram "bellek" olur. Bellek, resim sanatında çok yorumlanmayan bir alan adiye düşünüyorum ve bunun bir "arıza" olduğu kanaatindeyim. Bir "bellek resimcisi"dir. Akın Ekici ve kültürden akla gelen ne varsa hepsinin soyutlanmasını yapar. Ekici resminde bellek, alternatif bir mecra olarak konumlandırılmakta çünkü bellek egemen olan toplumsalın yok sayılarak bireyselleşmenin egemen kılındığı günümüz ikliminde tersine bir süreç. Sanki unutturulmak isteniyor. Yeni olanla. Kişisel olandan toplumsal olana açılan bir bakış veya yorum olarak anlaşılmakta.

Akın Ekici resimlerini anlamak için onun göstergebilimini anlamak lazım gelir. Ekici, göz terbiyesi güçlü bir ressam. Onun resminde hiçbir figür, hiçbir motif gereksiz değil. Dokuları fazla ama fazlalık yok. Resmi kaçamaksız, yapmacıksız bir form. Avangart / ilerici / öncü resim sanatının en büyük kusuru olan "tezgâh işi trükajların" çok ötesinde, hepsi kendi içinde ve diğer resimlerle farklılaşan bir değerde.

Bahçedeki Son Dans

Bahçede son dans diyelim o zaman! Günümüzde, Pembe Köşk'ün kapılarından içeri adım atan herkes, bir zaman tünelinden geçer. Avlusunda dolaşırken, bir yanda Osmanlı'nın nakışlı perdeleri, diğer yanda modern sergilerin renkleri göz alır. Çocuklar, taş döşeli yollarda koştururken, yaşlı bir çınar gölgesinde oturan nine, dedesinin anlattığı "Pembe Köşk'teki son dans" hikâyesini fısıldar: "O gece, mehtap köşkün üzerine düşmüş, genç bir subay ile bir sultanın gözleri, bu pencerelerde buluşmuştu..."

PEMBELİKLER, 2025, YÜKT, 110x110 cm / THE SHADES of PINK

003

The Pinks of Kocaeli

Mansions, Colors, Flowers, and Memories

Do you, like me, feel that the colors of a petunia stretch all the way toward Hacihasan Neighborhood, passing through the other hues of the city? Perhaps I'm the only one who feels the need to ask this question. Such is life... it has no borders, for those who choose to live within their dreams. For the travelers of the heart. After all, don't we always see what we want to see? Maybe the same holds true for a Kocaeli bathed in yellow. Who knows where such dreams have taken whom... Now, let us imagine an evening moment. What trick might memory play from the depths of our minds? Perhaps that mansion was never really pink, perhaps it was the petunia that painted it so.

Couldn't It Be?

Of course it could. After all, it is my dream, isn't it?
In the very green nature of Kocaeli, the Pink Mansion stands as if it had stepped out of a fairy tale, winking at us through the lens of history. Would you be surprised to see Governor Sırrı Pasha still writing in the gazebo of the mansion? Built in the late 19th century, during the final years of the Ottoman Empire's grandeur, this graceful structure—with its pink façade—adorns the city like a bride in her finest gown. Blending the winds of Europe with the soul of Ottoman architecture, it is one of the finest examples of that artistic synthesis. From its carved wooden details to its other graceful details, every corner of the mansion delivers a work of art. Bibliography 2: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/kulturenvanteri/pembe-kosk

As you wander through its garden, surrounded by the scent of roses, you can almost imagine the footsteps of pashas and noble ladies who once strolled here. Every shade of pink is present: for in its gardens bloom pink roses, pink tulips, pink lilies, pink peonies, pink begonias—and yes, pink petunias, too.

A Shade of Pink, A Hunter of Memory

The mansion stands before us like a hunter of memory. Over the years, the Pink Mansion has quietly gathered countless silent testimonies. It is not merely a summer retreat, but a confidant—one that once hosted meetings which shaped the destiny of an empire. Perhaps the whisper of a statesman, the dream of a young girl, the discovery of a scientist, or the cheerful chatter of a grand entertainments still echoes within its walls.
Though time has tried to fade it into forgotten memory, the heart of Kocaeli has never abandoned this pink treasure.

The Memory of Akın Ekici

We said "hunter of memory"— and that description fits the paintings of Akın Ekici perfectly. He, too, is a hunter of memory. If one were to deconstruct his works into their fundamental elements and name the single concept that binds them all, it would undeniably be "memory."

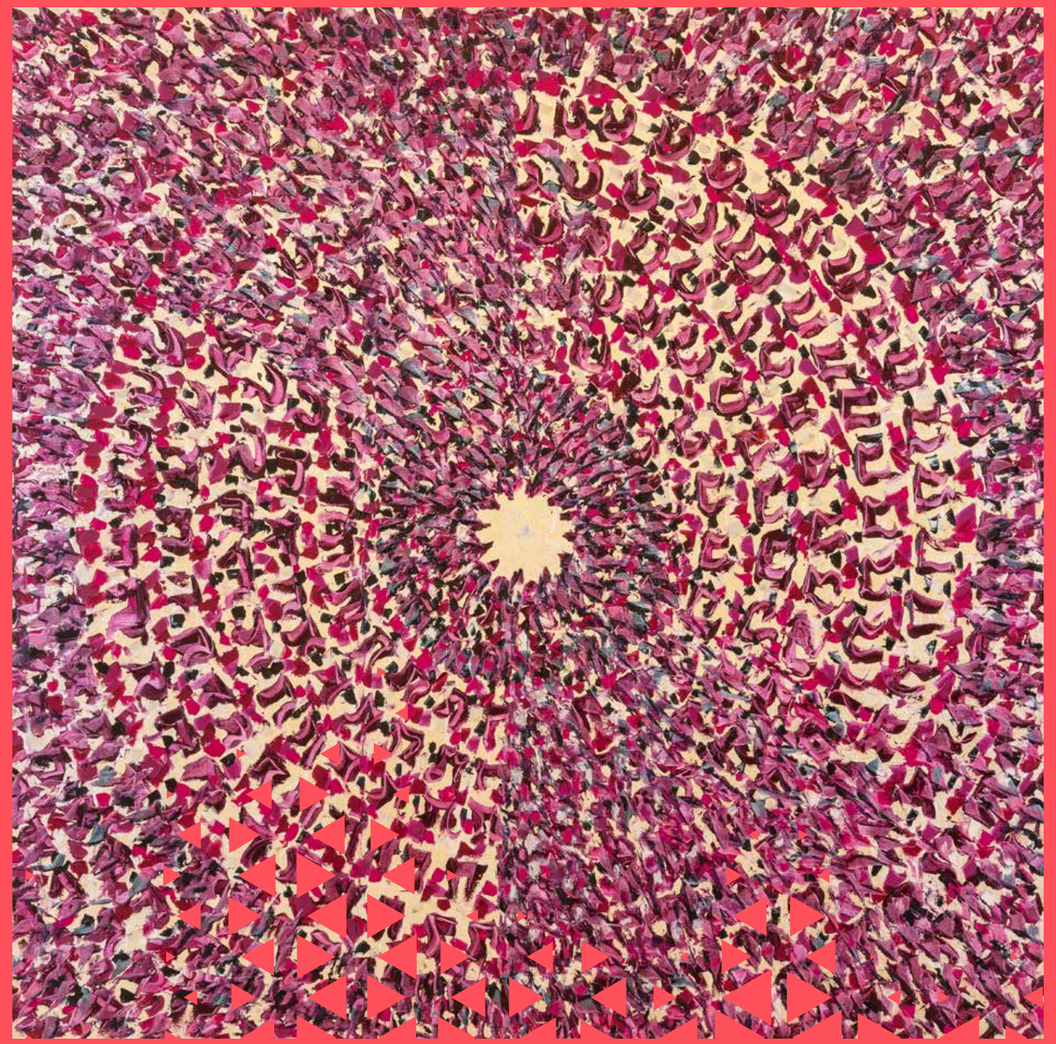
Memory is not often explored as a central theme in painting, and perhaps that, in itself, is a kind of flaw. Akın Ekici is a painter of memory; he abstracts everything that culture evokes. In his work, memory is positioned as an alternative medium; because in today's climate, where dominant social structures are ignored and individualism is prioritized, memory points to a process that moves in the opposite direction. It seems as though the new is trying to erase the past. However, in Ekici's paintings, a perspective is offered that moves from the personal to the collective.

To understand Akın Ekici's paintings, one must grasp his semiotic approach. Ekici is a painter with a refined visual discipline. In his work, no figure or motif is unnecessary. The textures are dense, yet there is no excess. His paintings carry a form that is direct and unpretentious.

Far beyond the "contrived tricks" that mark the greatest flaw of avant-garde, progressive painting, each of his works holds a unique value—both on its own and in relation to the others.

The Last Dance in the Garden

Let's call it the last dance in the garden, then. Today, anyone who steps through the doors of the Pink Mansion walks into a passage through time. In its courtyard, the embroidered curtains of the Ottoman era flutter alongside the vivid colors of modern exhibitions. As children run along the cobbled paths, an old woman sits in the shade of an ancient plane tree and whispers a story once told by her grandfather— "The last dance at the Pink Mansion." "That night, moonlight had fallen gently upon the mansion, and through one of its windows, the eyes of a young officer met those of a sultana."

GÖNÜL GÖZÜNDEN, 2022, TÜYB, 150x150 cm / FROM THE EYES OF THE HEART

004

Antik Çağ'da Kocaeli: Astakus, Olbia ve İhtimaller

Sema denize karışır, deniz semaya... Şehir yavaş yavaş uyanacaktır. Binlerce yıllık şehirler nasıl uyanır ki? O yıllarda kimler yaşamıştır, kimler ölmüştür? Kimler âşık olmuştur, kimler acı çekmiştir? Güçlüler kimdi? Henüz doğmuş ve yaşamadan gitmişler kimdi? Sahipleri kimdi? Bundan sonra kim olacaktır? Bunları düşün düşün zaman geçmez. Biz bayrama dönelim.

Bu satırları yazdığımda bir bayram sabahıdır üstelik, şükür vaktidir. Gün ağaracak, şehir başka renklerle başka kılıklara girecektir. Tarih oyununun sürmesi için... Oyuncular, maziden duydukları ve öğrendikleriyle, kimlere, neden, nasıl dokunacaklarını bilirler elbet. Oyuncular... Zamanın oyuncuları... Günün değişen vakitleri... Işıkları... Parıltıları... Her yeni gün bir başka doğum mudur? O gün taşıdığımız ruh haline göre farklı manalar kazanır. Değişen günlere hep dayanmayı bilenlerse bize direnmenin şiirini söyler. Kalmakla gitmek arasında bir soru... Bir tereddüt... Bu duygudan hiç vazgeçilemiyor, değil mi? Bizi kendine hep çeken, hatta tutsak eden izlekler vardı, unuttunuz mu? Keşif ihtiyacımızı kamçılayan, dönmekten kaçamadığımız izlekler...

Kocaeli'yi iyi bilen Charles De Peyssonnel, sırasıyla Kartal, Pendik, Tuzla, Gebze, Darıca, Eskihisar ve Hereke'den geçerek İzmit Körfezi'ne ulaşır. Nikomedia'da kaldığı sürede keşif gezilerine çıkar, ardından İznik'e doğru yol alır. Demesine göre, Üsküdar'dan İzmit'e arabayla yaptığı yolculuk yirmi saat sürer. Yolculuk toplamda dört gün içinde tamamlanır. Yolculuğu sırasında da Yunan şair Konstantinos Kavafis'ten bir alıntıyla eski bir hikâyeyi anlatır: "Başka diyarlara, başka denizlere giderim, dedin./Bundan daha iyi bir kent vardır bir yerde nasıl olsa./Sanki bir hükümle yazgılanmış her çabam/ve yüreğim sanki bir ceset gibi gömülmüş oraya./Daha ne kadar çürüyüp yıkılacak böyle aklım?" Bibliyografya 3: https://ozhanozturk.com/2018/01/01/antik-cagda-kocaeli-astakus-olbia/

Ah Kocaeli ya! Ben bu muhteşemliği bir öğle vaktinde seyrettiğimi hayal ediyorum. Belki de şimdi Zeliha Hanım Çeşmesi'nin önünde güneşin verdiği sıcaklığın keyfini sürmektedir. Hele bir de kıştan yeni çıkmış, baharı karşılayan bir Kocaeli kentindeysek... Resimde gizlenense bir ihtimal şehrin yine derin duygusunu yansıtmaya hazır renkler... Onlara dokunabilir misin? Geçmişe dokunabilir misin? Köklerine ne dersin? Kocaeli dün mü kuruldu zannedersin?

Dan Brown, Inferno kitabında; "Hiçbir şey, amacı olan bir dehadan daha yaratıcı... daha yıkıcı değildir" der. Bazı insanlar bu "yaratıcı kaostan" beslenir. Ayrıksı insanlardır bunlar. Tekinsiz. Bilinmez. Aykırı. Kontrol dışı. Bu kaotik insanlar, insanlığın "çürümemesinin" sebebidir yoksa her şey darmadağın olurdu. Ressam, Akın Ekici de bu yıkıcı adamlardan. Kaotik bir disiplinle işler çalışıyor. İşleri de kaos. Müthiş bir düzensizlikle figürler çalışıyor. İstiflenmiş. Sanki denetlenmeyen. Üst üste binmiş. Çok. İnformal. Her şey var. Lakin bunlar bir araya geldiğinde neler çıkıyor ortaya neler!

Kocaeli'de Tarihsel Bellek

Bu kent, Astakos, Megara ve Atinalılar tarafından sağlıksız ve bataklık bir noktada kolonize edilmiş antik bir kentin adıdır. Memnon, ilk kolonistlerin 17. Olimpiyatlar döneminde önce Megara sonradan Atina'dan geldiklerini bildirmişse de bölgenin ıssız olmayıp yerli bir halkın yaşadığı Yunanlıların bunlarla birlikte yaşamaya başladığı bellidir: Pausanias, Nikomedeia şehrine eskiden Astakos derlerdi diyerek yeni kentin Astakus'un harabeleri üzerinde kurulduğunu ima etmişse de kentin kuruluş efsanesi ve Strabon'un metinlerinden Nikomedeia'nın eski kentin kuzeyinde konumlandığı anlaşılmaktadır. Skylax, İzmit Körfezi ve kentten Olbia adıyla bahsetmişse de Strabon, Astakus adını kullanırken Olbia'yı anmamıştır. Pausanias, Astakus'un kurucusunun, Trak soyundan olduğu adından da belli olan Zipoites olduğunu bildirmesine karşın, kentin efsanevi kurucusu sayılan Astakus, Yunan mitolojisinde deniz tanrısı Poseidon ile su perisi Olbia'nın oğludur ve ilk Bithynia kralı Doedalsus tarafından tutsak edilmiştir. Makedon Diadokh Lysimakhos tarafından yıkılan kent halkını Bithynia kralı I. Nikomedes kurduğu Nikomedeia kentine taşımıştır.

Bellek Resmi

Nasıl güzel bir mitoloji? Kökler ne kadar önemli? Akın Ekici'nin resminde "bellek" kavramının öneminden söz ettik. Belleğe ilişkin çalışmalarının en önemli sonucu, öne sürdükleri iki kavramdır: "İletişimsel bellek" ve "kültürel bellek". Yakın geçmişe ilişkin anıları kapsayan ve kuşağa özgü oluşuyla tanımlanabilir olan iletişimsel bellek, taşıyıcıları ile sınırlı iken; kültürel bellek uzmanlaşmış taşıyıcıları aracılığıyla ve planlı bir törensel iletişimle ortaya çıkar. İletişimsel bellek bireysel biyografilerle tarihsel deneyimlere katılmayı, gündelik bir hatırlama grubunun tanık olduğu süreci imlerken; kültürel bellek geçmişte yaşanan hatta efsanelerle tanımlanabilir, sembolik kodlarla tekrarlanan ve planlanmış bir hatırlama sürecine işaret etmektedir.

Paul Connerton ise belleği üç farklı grupla tasnif eder ve tanımlar. İlki olan kişisel bellek, konularını bir kimsenin yaşamöyküsünden alan anımsama eylemlerini gösterir. Onlara, kişisel bir geçmiş içine yerleştirilmiş olduklarından ve kişisel bir geçmişe göndermede bulunduklarından, kişisel bellek diyebiliriz. Akın Ekici bu bağlamda, "doğayı, nesneyi, duyguyu, insanı büktüğü" eserlerinde yeni bir kişisel bellek oluşturuyor. Sadece ona ait bir bellek. İkinci ise bilişsel bellektir: Sözcüklerin anlamlarını, şiirlerin dizelerini, şarkıları, öyküleri ya da bir kentin planını... geleceğe ilişkin olguları anımsadığımızın söylenebildiği durumlardaki "anımsama" kullanımlarını kapsar. Ressam Akın Ekici, "ağaç" ve "doğa" resimleriyle bu ikinci belleği, şiirsel anlatımıyla da inşa ediyor. Resimde adeta şiirin dilini kullanıyor. Metaforlaştırıyor. Alegoriler yaratıyor. Ve özgünleşiyor, özgünleştiriyor.

Üçüncü bellek türü olan ise alışkanlık belleğidir: Yalnızca belli bir uygulayım (performans) yeniden ortaya koyma yetimiz ile ilgili olup başka bir şey değildir. İşte burada kendisine has renklerin, dokuların karmaşasıyla Akın Ekici performans belleği yaratıyor.

Ona aşina olanlarda "Bu bir Akın Ekici" hissiyatı aynen böyle bir şey. Bellek önemli. Resimde daha önemli. Bir ressama ait bellek inşa etmek ise en önemlisi. Siz de bir resme bakarken iletişimsel belleğin canlı tanığı olmuşsunuzdur. Size ait... Bir resim, bir figür, bir imge, bir çizgi ya da bir renk. Size ait bir resim, size ait bir ressam, size ait bir anlam. Sanatta değerli olan da budur. Akın Ekici Kocaeli'de Kültürler resminde gördüğünüz gibi sadece malzemede özgün değil, yüzeyde de özgünlük yaratan bir ressam. Onda sahici bir duyarlığın müphem ve bulanık izlerinden çok bir yeniden yaratım çabası görüyorsunuz. Ressamın eserlerinde varoluşçu temalarla birlikte derin bir grafik tat görüyoruz.

KOCAELİ'DE KÜLTÜRLER, 2025, TÜYB, 110x110 cm / CULTURES IN KOCAELI

004

Kocaeli in Antiquity: Astakus, Olbia, and Possibilities

The sky melts into the sea, and the sea into the sky... The city will awaken slowly. But how do cities that are thousands of years old awaken? Who lived back then, who died? Who fell in love, who suffered? Who held the power? And who were those who came into this world only to leave without ever truly living? Who were the owners of this place? Who will they be in the future? Time hardly passes when you dwell on such thoughts. So let us return to the feast day.

As I write these lines, it is a holiday morning—a moment of gratitude. The day is about to break; the city will cloak itself in new colors, new forms. All for the continuation of the great play of history... And the players—those timeless actors— they know, from what they've heard and learned of the past, how, why, and to whom they must reach out. They are the players of time... Changing hours, changing lights, changing reflections of the day... Isn't each new day a kind of rebirth? And don't the meanings of our days change, depending on the state of our soul? Those who endure the shifting days whisper to us the poetry of resistance. A question lingers between staying and leaving... A hesitation... It's a feeling one can never quite abandon, isn't it? There were those recurring themes that always drew us in, even held us captive— Have you forgotten them? Those themes that stirred our hunger for discovery, the ones we could never escape—no matter how far we turned...

Charles De Peyssonnel, a keen observer of Kocaeli, reaches the Gulf of İzmit after passing through Kartal, Pendik, Tuzla, Gebze, Darıca, Eskihisar, and Hereke in succession. During his stay in Nicomedia, he embarks on several exploratory journeys before setting off towards İznik. According to his account, the carriage journey from Üsküdar to İzmit takes twenty hours and is completed over four days in total. Along the way, he evokes an old story through a quotation from the Greek poet Konstantinos Kavafis: Bibliography 3: https://ozhanozturk.com/2018/01/01/antik-cagda-kocaeli-astakus-olbia/

You said: "I'll go to another country, go to another shore,
find another city better than this one.
Whatever I try to do is fated to turn out wrong
and my heart lies buried like something dead.
How long can I let my mind moulder in this place?

Oh, Kocaeli! I imagine myself watching this magnificence at high noon. Perhaps I'm standing now in front of the Zeliha Hanım Fountain, basking in the warmth of the sun. Especially if it's a Kocaeli just emerging from winter, embracing the arrival of spring... Then what lies hidden in the painting are, most likely, colors poised to reflect the city's deepest sentiments. Can you touch them? Can you reach into the past? What about your roots? Did you think Kocaeli was built only yesterday?

Dan Brown, in his novel Inferno, says: "Nothing is more creative... or more destructive than a brilliant mind with a purpose." Some people are nourished by this kind of "creative chaos." They are outliers. Uncanny. Mysterious. Defiant. Uncontrollable. These chaotic individuals are the reason humanity hasn't "decayed"; otherwise, everything would have fallen apart. Painter Akın Ekici is one of these disruptive figures. He produces his work with a kind of chaotic discipline. Chaos itself is the essence of his art. Figures emerge in an incredible disorder. Piled up. Seemingly unchecked. Layered over one another. Plentiful. Informal. Everything is there. And when all these come together — oh, what they become!

Historical Memory in Kocaeli

This city takes its name from Astakos, an ancient settlement colonized by the people of Astakos, Megara, and Athens at a location once described as unhealthy and marshy. Although Memnon records that the first colonists arrived from Megara—and later from Athens—during the time of the 17th Olympiad, it is evident that the region was not uninhabited: a native population was already living there, and the Greeks began to coexist with them. Pausanias notes that the city once called Astakos was later known as Nicomedia, implying that the new city was established upon the ruins of Astakos. However, the city's foundation myth and the writings of Strabo suggest that Nicomedia was actually situated to the north of the older settlement. While Skylax refers to the Gulf of İzmit and the city using the name Olbia, Strabo uses only Astakos, omitting any mention of Olbia. According to Pausanias, the founder of Astakos was Zipoites, a man of Thracian descent—something suggested by his name. Nevertheless, in mythology, Astakos is considered a legendary founder: the son of Poseidon, god of the sea, and the water nymph Olbia. He was said to have been captured by Daedalsus, the first king of Bithynia. The city was eventually destroyed by Lysimachus, one of Alexander the Great's successors (Diadochi), and its population was relocated by King Nicomedes I of Bithynia to his newly founded city, Nicomedia.

The Image of Memory

What a beautiful mythology this is. How essential are roots? We spoke of the significance of the notion of memory in Akın Ekici's painting. His works of memory have led to the articulation of two central concepts: communicative memory and cultural memory. Communicative memory, defined by its generational character and connection to the recent past, is limited to its living carriers. In contrast, cultural memory emerges through specialized carriers and is sustained by structured, ritualized forms of communication. While communicative memory allows participation in historical experience through individual biographies—formed within groups engaged in everyday remembrance—cultural memory signifies a deliberate process of recollection. It involves the repetition of past events, even those defined by myth, through symbolic codes that preserve them across time.

Paul Connerton classifies memory into three distinct categories. The first—personal memory—refers to acts of remembrance drawn from an individual's life story. Because these memories are embedded within and refer back to a personal past, they can rightly be called personal memory. In this sense, Akın Ekici, through his works in which he 'bends' nature, objects, emotion, and the human figure, constructs a new form of personal memory—a memory that belongs to him alone. The second type is cognitive memory. This form of remembrance comes into play when we recall the meanings of words, the lines of a poem, songs, stories, the layout of a city, or facts related to the future. Through his depictions of trees and nature, the painter Akın Ekici poetically constructs this second form of memory. In his paintings, he seems to speak the language of poetry itself—crafting metaphors, weaving allegories. In doing so, he not only becomes original but also makes his works original.

The third type of memory is habitual memory. It concerns nothing more than our ability to re-enact a particular performance. It is precisely here that Akın Ekici creates a form of performance memory—through his distinctive use of color and the intricate interplay of textures unique to his artistic language.

For those familiar with his work, that feeling—"This is an Akın Ekici"—is unmistakable. Memory matters. In painting, it matters even more. And building a memory that belongs to a painter is perhaps the most important of all. You too have likely been a living witness of communicative memory while looking at a painting. Something that belongs to you... A painting, a figure, an image, a line, or a color. A painting that feels like yours. A painter that feels like yours. A meaning that is entirely yours. That is the true value of art. As can be seen in his work Cultures in Kocaeli, Akın Ekici is an original painter not only in his use of materials but also in the effects he creates on the surface. His art reflects not vague or sentimental traces of emotional sensitivity, but rather a conscious effort toward re-creation. Alongside existential themes, his works also exhibit a strong sense of graphic precision.

TANER RAGIPOĞLU - KIRAATHANE / TEA HOUSE

005

Portakal Hafız Konağı: Seslerin İzinde Bir Öykü

O bayram sabahını hissetmeliydiniz. Yapılan, yıkılan, yeniden yapılan, tahrip edilen, örselenen ama hep ayakta kalan, birçok imparatorun, imparatoriçenin kaygısını, sesini, iyi ve kötü gününü, umudunu ve umutsuzluğunu gizleyen kubbe... O şimdi, bu kentin antik zamanlardan beri uzanan kökleriyle öyle muhteşem bir uyum içinde ki... Farklı renkler, kendilerini yine tarihin derinliklerinden duyuruyor... Şaşırdınız mı? Neden? Renkler hiç konuşmaz mı sanıyordunuz? Başka türlüsünü yapamazdı ressam. Akın Ekici de daha iyisini yapamazdı. Tarih ve zevk eşsiz bir eser ortaya koymuştu. Portakal Hafız Konağı böyle bir yerdi. Mahallerin dar sokaklarında, zamanın durduğu bir köşede saklıydı bu konak. 19. yüzyılın sonlarında, Osmanlı'nın son ışıklarıyla inşa edilen bu görkemli yapı, taşların hikâyeler fısıldadığı bir sır küpü gibidir. Dış cephesinde, ahşabın ve mermerin dans eden çizgileri; içinde ise ferah odalar, yüksek tavanlar ve avluda hâlâ duyulan kahkahalar... Sanki duvarlar, geçmişin ezgilerini hâlâ taşır.

Mermerler farklı coğrafyalardan gelmiştir oraya. Kuzey Afrika'dan getirilmiş bulunanlar bile vardır. Sarı mermerler, zor bulunur mermerler... Vitraylar kim bilir mesleğe yıllarını vermiş, göz nurlarını akıtmış hangi ustaların izini taşır. Şamdanlar bazı savaşlardan kurtarılmıştır. Etrafındaki minarelerse bir payanda vazifesi görüyor artık. Aynı zamanda da Kocaeli'nin de tarihini anlatıyor. Yorgun, gidişlere ve gelişlere, ölümlere ve doğumlara, yıkılışlara ve yeniden inşa edilmelere açık tarihini...

Mimarın Fısıltıları

Konağın kapısından içeri adım atanlar, ilk olarak avludaki portakal ağaçlarının kokusuyla karşılanır. Rivayete göre, Hafız Rüştü Efendi bu ağaçları, doğan ilk torunu için dikmiş derler. Portakal Hafız Lakaplı Hafız Rüştü Efendi'nin konağının hatırlattıkları, ne çok yolcunun, şehrin aşkına düşmüş yolcunun gönlünü çelmiş. Belki de insana sık sık o sonsuzluk hissini yaşatmıştır. Kocaeli'nin eski ressamları belki de bu mimarlardır. Ressamın fırçasında çok özel bir mora bürünür kent. Günün istediğiniz herhangi bir saatini hayal edebilirsiniz. Dahası var mı? Hafız'ın notaları var! Konağın sahibi Hafız Rüştü Efendi, Osmanlı Dönemi İzmit Mebusu, İzmit Eski Mutasarrıfı değil, aynı zamanda sesini Kocaeli'nin dağlarına salan bir müzisyenmiş. İçerideki küçük odada, udunun tellerini düzelttiği köşe hâlâ durur. Anlatılır ki, ramazan gecelerinde teravih namazı sonrası bu odadan yükselen ilahiler, mahalleliyi bir araya toplarmış. Bibliyografya 4: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/portakal-hafiz-konagi

Konaktan Akın Ekici'ye!

Konağın üçüncü katında, kitaplığın ardında gizli bir oda varmış. Buraya sadece Hafız Rüştü Efendi ve en güvendiği dostu girebilirmiş. Odada, Osmanlı'nın son dönemine ait el yazması nota defterleri, ud yapım çizimleri ve İstanbul'dan gelen mektuplar saklanırmış. Restorasyon sırasında bulunan bir defterde şu satırlar yazılıymış: "Müzik, taşlara bile ruh üfler. Bu evde çalınan her nota, duvarlara işlendi. Dinleyen kalpler, onları sonsuza dek taşıyacak."
Portakal Hafız Konağında Yaşam resminde olduğu gibi resmini anlamak için "onun özünü" anlamak gerekir. Bu kozmosun taşıyıcısı ve "öz"ü ise düzenli kıpırtılar ve spatuladır: "Öz"ün ritmi. Çizgiyi resim boyunca destekleyen tüm diğer resmetme öğeleri, dönüp dolaşıp bu armoni evreninin göstergesi olan ritim için birleşirler. Dallanmalar, girdaplar, taramalar, istiflemeler, spiraller, kırılmalar, kesişmeler, dörtgenler, beşgenler her seferinde "öz"ün ritminin kurulmasına hizmet etmek üzere düzenlenirler.

Hikâyeye Gel. Gerçekten Efsane.

Şehrin bir başka mimarını, bu kez de söz mimarlarından birini tekrar duymak isterseniz vardır elbet. Benim bir sabah vaktine ihtiyacım var. Günün yeni ağardığı o füsunlu anlara... Bir sabah alacası... Avluda saklı hayatları saklayan bir alacadır belki de bu. Konağın geniş avlusu, bir zamanlar çocukların koşuşturduğu, kadınların kilim dokuduğu, erkeklerin ticareti konuştuğu bir mekânmış. Yaz akşamlarında, avlunun ortasına serilen dev bir sofra etrafında toplanırlarmış. Sofrada, Hafız'ın eşi Zeynep Hanım'ın portakallı tatlısı eksik olmazmış. Bir gün, avluda kaybolan küçük Ali'yi aramaya çıkan aile, onu çeşmenin arkasında uyuyakalmış halde bulmuş. O günden sonra, çeşmenin yanına "Ali'nin Köşesi" denmiş ve oraya bir kiraz fidanı dikilmiş. Birazdan ezan okunacaktır. Bu renk de böyle bir renktir işte. Böyle konuşur, bize uzaktan seslenir ve bu iklimin duygusuna dokunur...

PORTAKAL HAFIZ KONAĞINDA YAŞAM, 2025, TÜKT, 110x110 cm / LIFE IN THE PORTAKAL HAFIZ MANSION

005 Portakal Hafız Mansion: A Narrative Carried by Sound

You would have had to feel that feast morning. The dome—built, destroyed, rebuilt, damaged, worn, yet always standing—holds within it the anxieties, voices, joys and sorrows, hopes and despairs of countless emperors and empresses.

Now, it stands in perfect harmony with the roots of this city that stretch deep into antiquity.

Different colors, too, emerge—calling out from the depths of history. Are you surprised? Why? Did you think colors don't speak? The painter could not have done it any other way. Nor could Akın Ekici have done it any better. History and taste have come together to create a unique work.

This is what the Portakal Hafız Mansion is—a place where time seems to pause in a quiet corner of neighbourhood's narrow streets. Built in the late 19th century, in the fading light of the Ottoman Empire, this magnificent structure is like a chest of secrets, whispering stories through its stones. On its façade, the flowing lines of wood and marble seem to dance; inside, spacious rooms, high ceilings, and the echo of laughter still lingering in the courtyard. It's as if the walls continue to carry the melodies of the past. Bibliography 4: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/portakal-hafiz-konagi

The marbles came from distant geographies—even some brought from North Africa. The yellow ones are especially rare, precious stones hard to come by. And the stained glass? Who knows which master artisans, having given their lives and eyesight to their craft, left their trace in those delicate panes. Some of the chandeliers were rescued from the wreckage of war. The surrounding minarets now serve as buttresses—silent supports. Yet at the same time, they tell the story of Kocaeli itself. A weary, unguarded history—open to all comings and goings, to deaths and births, to destruction and to rebirth.

Whispers of the Architect

Those who step through the mansion's doorway are first greeted by the scent of orange trees in the courtyard. According to legend, Hafız Rüştü Efendi planted them to celebrate the birth of his first grandchild The memories evoked by the mansion of Hafız Rüştü Efendi—affectionately known as Portakal Hafız—have captured the hearts of countless travelers, those who found themselves enchanted by the soul of the city. Perhaps this house offered them, time and again, the sense of the infinite.

Maybe Kocaeli's earliest painters were, in truth, its architects. In the artist's brush, the city takes on a unique shade of violet—one that invites you to imagine any hour of the day. And there's more—Hafız's music still lingers. The mansion's owner, Hafız Rüştü Efendi, was not only a Member of Parliament and a former Governor of İzmit during the Ottoman period, but also a musician whose voice once echoed across Kocaeli's hills. In a small room inside the mansion, the corner where he used to tune his oud still remains.
It is said that on Ramadan nights, after the tarawih prayers, sacred hymns would rise from that very room, drawing the neighborhood together.

From the Mansion to Akın Ekici

On the third floor of the mansion, behind the library, there was said to be a hidden room. Only Hafız Rüştü Efendi and his most trusted confidant were allowed to enter.
Within it, handwritten musical scores from the late Ottoman era, oud design sketches, and letters from Istanbul were carefully preserved. In a notebook discovered during the restoration, the following lines were written:
"Music breathes soul even into stone. Every note played in this house was etched into its walls. The hearts that listened will carry them forever."
As seen in the painting of Life at the Portakal Hafız Mansion, to truly understand Akın Ekici's paintings, one must grasp his essence.
The carrier of this cosmos is the motion that is formed by the steady, deliberate gestures of the spatula. This is the rhythm of the "essence."
All other painterly elements that support the line throughout the composition ultimately serve this harmony—this universe of rhythm. Branchings, whirlpools, hatchings, stackings, spirals, fractures, intersections, quadrangles, pentagons... Each and every one is orchestrated, time and again, to establish and reinforce the rhythm of the essence.

Look at The Story. Truly a Legend

If you ever wish to hear from another architect of this city—this time, one who builds with words—you surely can. As for me, I need a moment of morning. Those enchanting instants when the day first breaks... Perhaps it's that very dawn that hides the lives tucked away in the courtyard. The mansion's vast courtyard was once a space where children romped around, women wove kilims, and men discussed trade. On summer evenings, a great table would be laid in the center, and the entire household would gather around. Hafız's wife, Zeynep Hanım, never failed to serve her famous orange-infused dessert. One day, when little Ali went missing in the courtyard, the family found him asleep behind the fountain. From that day on, that spot was lovingly named "Ali's Corner," and a cherry sapling was planted beside it. Soon, the call to prayer will echo. And this color—yes, this very shade—speaks in just such a way. It calls out to us softly, from afar, touching the emotions of this land's soul.

SEZAİ ÖZALTIN - GELENEKSEL GÜREŞ / TRADITIONAL WRESTLING

To understand Akın Ekici's paintings, one must first grasp his unique sense of geometry. In his work, there exists a particular geometric language developed in collaboration with iconic calligraphy artist İsmail Hakkı Gurbetçi. Constructed through spiral cycles of geometric inner frameworks, the compositions are fragmented, reassembled, brought forward, pushed back — ultimately reinterpreted entirely in the quest to recreate nature

Akın Ekici'nin resimlerini anlamak için onun kendine ait geometrisini anlamak lazım gelir. Ve resimde Ekici ikon hat sanatçısı İsmail Hakkı Gurbetçi ile çalıştıkları özel bir geometri var. Geometrik iç yapılar hâlinde sarmal bir döngü hâlinde oluşturulan resimler, doğayı yeniden yaratmak için parçalanır, birleştirilir, öne çıkartılır, geriye atılır ve neticesinde tamamen yeniden yorumlanır.

006

Kasr-ı Hümayun: Osmanlı'nın Zamanla Dans Eden Tahtı

Akın Ekici'nin resimlerini anlamak için onun kendine ait geometrisini anlamak lazım gelir. Ve resimde Ekici ikon hat sanatçısı İsmail Hakkı Gurbetçi ile çalıştıkları özel bir geometri var. Makili yazı, hat sanatında kullanılan bir yazı türü. Özelliği, yalnızca dik açılı biçimler kullanılarak yazılmasıdır. Gurbetçi de bu yazının üstadıdır. Özellikle bezeme amacıyla kullanılmıştır bu resimde bu hat. Modern resmin gelenekle birleştiği mükemmel bir örnektir. Harflerinin hepsi düz, köşeli, hendesî ve donuk olan bu yazı türüyle Akın Ekici'nin sertlik ve kat'ilik ifade eden kübik bir yaz yapıtlarını geometrik bir yüzeyselliğin belirlediğini söylemiştik. Bunlarda geometrinin belirlediği bir uzam, tüm figürleri çevreler. Bu bir belirlenimdir "determination". Bunun dışında onun figürlerinin bireysel bir ifadesi "expression"ı yoktur.

Geometrik iç yapılar hâlinde sarmal bir döngü hâlinde oluşturulan resimler, doğayı yeniden yaratmak için parçalanır, birleştirilir, öne çıkartılır, geriye atılır ve neticesinde tamamen yeniden yorumlanır. Onun yüzeyi adeta kazınarak ortaya çıkan yapılar hâlindedir. Hareket kaynaklı dinamizm, kökenini merkezden alır. Tuvallerindeki bu merkezi hareket, sürekli iç içe yığılan döngüler hâlindedir. Tuvale doğru atılan bıçak darbeleri ve kesikler gibi oluşturulduğu görülmektedir. Böyle olunca Tınç, resminin geometrik uzamı parçalanır, onun yerini sonsuzluğa dek uzanan bir psikolojik uzam alır. Ve bu dahiyanedir.

O Kasr Kimleri Gördü?
Aniden renklerinden birine, o derin turkuaza, kendisini bir daha teslim eder Kocaeli. Historia docet... Tarih öğretir... Eski çağlardan kalma, çok karanlığı aydınlatmış bir sözdür bu. Renkler de konuşabilir çünkü. Renkler de anlatabilir... Marifet o duygu iklimine değer vermeyi kaybetmemektedir, sahip çıkmayı bilmektedir. Böyle bir manada muhafazakarlığını sürdürmeye kim itiraz edebilir?

Buralara gelince bizi içine çekmez mi Kasr-ı Hümayun? Hele bir de bu büyük hafızanın altında birçok hikâyenin ve efsanenin hayat bulduğunu hatırlarsak... 18.yüzyıl... Osmanlı'nın altın çağının düşen gölgesinde, Kocaeli'nin yemyeşil tepeleri arasına saklanmış bir ihtişamdı Kasr-ı Hümayun. Sultanların yaz kış ziyaret sarayı, diğer devletin kudretini simgeleyen bir mücevher kutusu gibiydi. Öyle ki, taşlarının arasına işlenen her nakış, bir devletin ölümsüzlük arzusunu fısıldıyordu!
Bibliyografya 5: https://www.aa.com.tr/tr/yasam/kocaelideki-osmanli-mirasi-kasr-i-humayun-sarayi-ihtisamiyla-yillara-meydan-okuyor/2110818

Bir Sarayın Doğuşu: İmparatorluğun Rüyası
Saray, stratejik bir zirvede kurulmuştu. İstanbul'un kalabalığından kaçan sultanlar, burada hem huzur bulur hem de Anadolu'nun uçsuz bucaksız topraklarını izlerdi. Mimari, Doğu'nun gizemiyle Batı'nın ihtişamını harmanlıyordu: Barok, Ampir, Rokoko gibi perk çok üslubun birleşimiyle eklektik geometrisinin keskin çizgileri, özel kıvrımlarla dans ediyor; çini panolarda lale desenleri, Venedik camlarının ışıltısıyla yarışıyordu.

Zamanın Tanığı: Duvarlardaki Fısıltılar
Sarayın kütüphanesi, bir bilgelik hazinesiydi. Raflarda, padişahların el yazması Kur'an'ları, İbn-i Sina'nın tıp kitapları, hatta Fransa Kralı XIV. Louis'den gelen mektuplar dururdu.

İhtişamın Gölgesinde: Sarayın Sessiz Sakinleri
Kasr-ı Hümayun, sadece sultanların değil, sessiz kahramanların da yuvasıydı. Aşçıbaşı Mustafa'nın "enfes bademli baklavası", cariyelerin fısıltılarıyla yarışırdı. Bahçıvan Kirkor, ender bulunan bir siyah lale soğanını toprağa gömerken, "Bu çiçek, sarayın kaderini değiştirecek" diye mırıldanırdı.

Günümüzde Bir Zaman Makinesi
21.yüzyılda, Kasr-ı Hümayun artık bir müzeydi. Ama taşları hâlâ canlıydı! Restore edilen Divanhane'de, genç bir keman virtüözü Beethoven'ı çalarken duvarlardaki çinilerden, III. Selim'in "ney" sesi yankılanıyor gibiydi. Sergi salonunda, Osmanlı minyatürleriyle dijital sanat eserleri yan yana asılmıştı. Bir turist, elini mermer bir sütuna dokundurduğunda, rehber şunu fısıldadı: "Bu taş, Napolyon'un Mısır'ı işgalini duyduğunda titremişti."

Son Nefes: Taşların Dile Gelişi
Kasr-ı Hümayun'da bir çocuk, fısıldıyor: "Anne, duydun mu? Taşlar konuşuyor!"
Çünkü bu saray, sadece geçmişin değil, geleceğin de hikâyesini yazıyor.
Tıpkı kapısındaki altın yazıtta dediği gibi: "Burada zaman durur, çünkü sanat ölümsüzdür..."

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ KENT ARŞİVİ / KASR-I HÜMAYUN

009 Imperial Pavillion: The Ottoman Throne that Dances with Time

To understand Akın Ekici's paintings, one must first grasp his unique sense of geometry. In his work, there exists a particular geometric language developed in collaboration with iconic calligraphy artist İsmail Hakkı Gurbetçi. One of the prominent features is the use of Makili script, a style of Islamic calligraphy characterized by its strict reliance on right-angled forms. Gurbetçi is a master of this script, which has traditionally been used for ornamental purposes—and in Ekici's painting, it serves just that. It is a striking example of modern painting intertwined with tradition. Makili script, with its entirely straight, angular, geometric, and rigid letters, resonates with the cubical visual language in Ekici's work, expressing firmness and finality. As previously noted, his paintings are defined by a geometric flatness; a space structured by geometry surrounds all figures—a kind of determination that limits and defines. Beyond this, the figures possess no individual expression of their own.

Constructed through spiral cycles of geometric inner frameworks, the compositions are fragmented, reassembled, brought forward, pushed back — ultimately reinterpreted entirely in the quest to recreate nature. His surfaces appear as if excavated, formed through structures that emerge by being scraped into existence. The movement-driven dynamism originates from a central core. On his canvases, this central motion unfolds in continuously overlapping cycles, almost like incisions or slashes carved into the canvas. As a result, the geometric space in Ekici's painting is broken apart and replaced by a psychological space that seems to extend into infinity. And that, indeed, is a stroke of genius.

Who Has the Pavilion Witnessed?
Suddenly, Kocaeli once again surrenders itself to one of its colors – that deep turquoise. Historia docet... History teaches... A phrase from antiquity, one that has illuminated much darkness. Because colors can speak, too. Colors can tell stories... The true virtue lies in never losing the capacity to value that emotional climate, in knowing how to preserve it. Who could object to such a sense of conservatism?

How could the Imperial Pavilion not draw us in the moment we arrive? Especially if we remember how many stories and legends were born beneath this vast memory... The 18th century... In the shadow of the Ottoman Empire's golden age, the Imperial Pavilion stood as a hidden grandeur among the lush green hills of Kocaeli. It was the sultans' year-round palace of visits—a jewel box symbolizing the power of the other state. Indeed, every motif engraved between its stones seemed to whisper the empire's longing for immortality.
Bibliography: https://www.aa.com.tr/tr/yasam/kocaelideki-osmanli-mirasi-kasr-i-humayun-sarayi-ihtisamiyla-yillara-meydan-okuyor/2110818

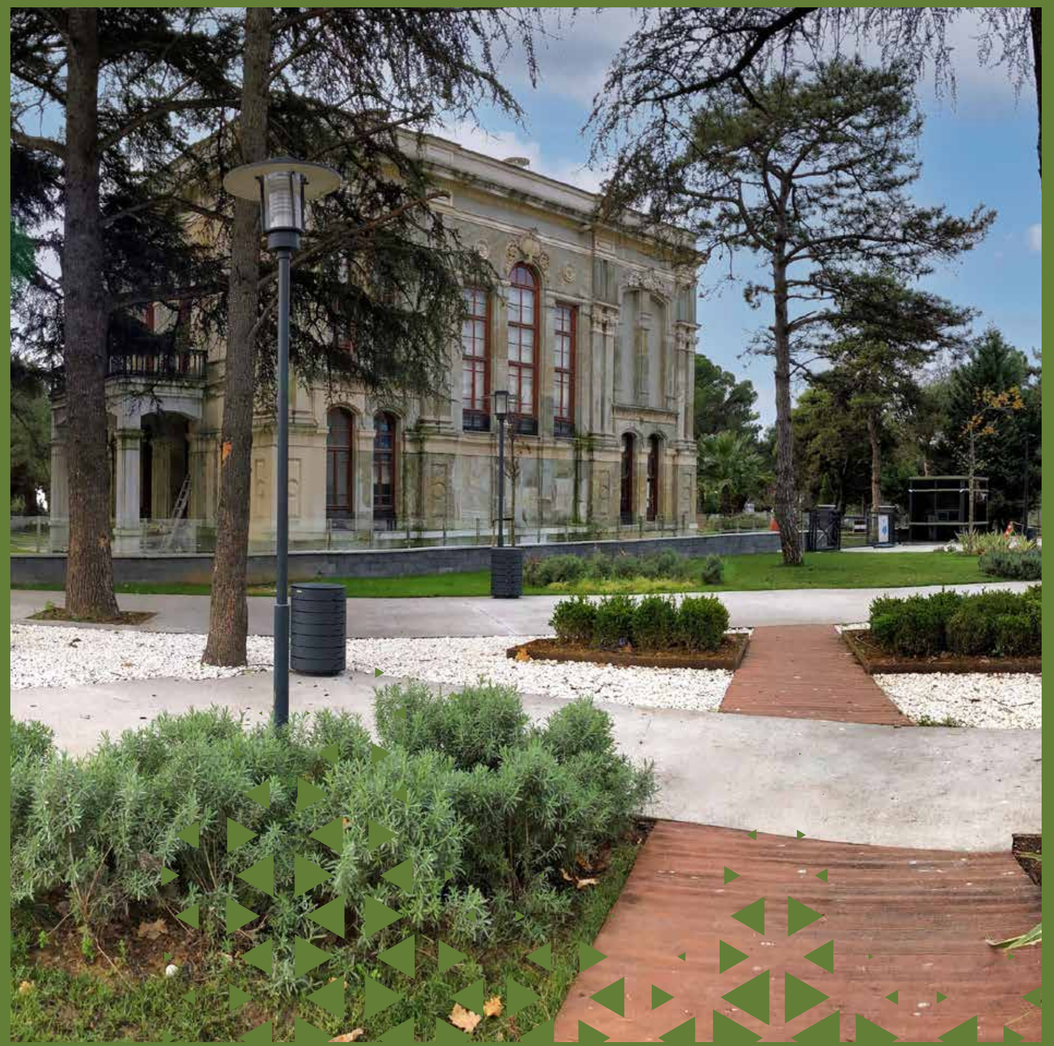
The Birth of a Palace: The Dream of an Empire
The palace was built atop a strategic summit. Fleeing the bustle of Istanbul, the sultans would find tranquility here, gazing over the boundless expanse of Anatolia. Its architecture blended the mystique of the East with the grandeur of the West: sharp lines of eclectic geometry danced with graceful curves, uniting styles such as Baroque, Empire, and Rococo. Tulip motifs on ceramic panels competed in brilliance with the shimmer of Venetian glass.

Witness to Time: Whispers on the Walls
The palace library was a treasure trove of wisdom. On its shelves rested handwritten Qur'ans by the sultans, medical treatises by Ibn Sina, and even letters from King Louis XIV of France.

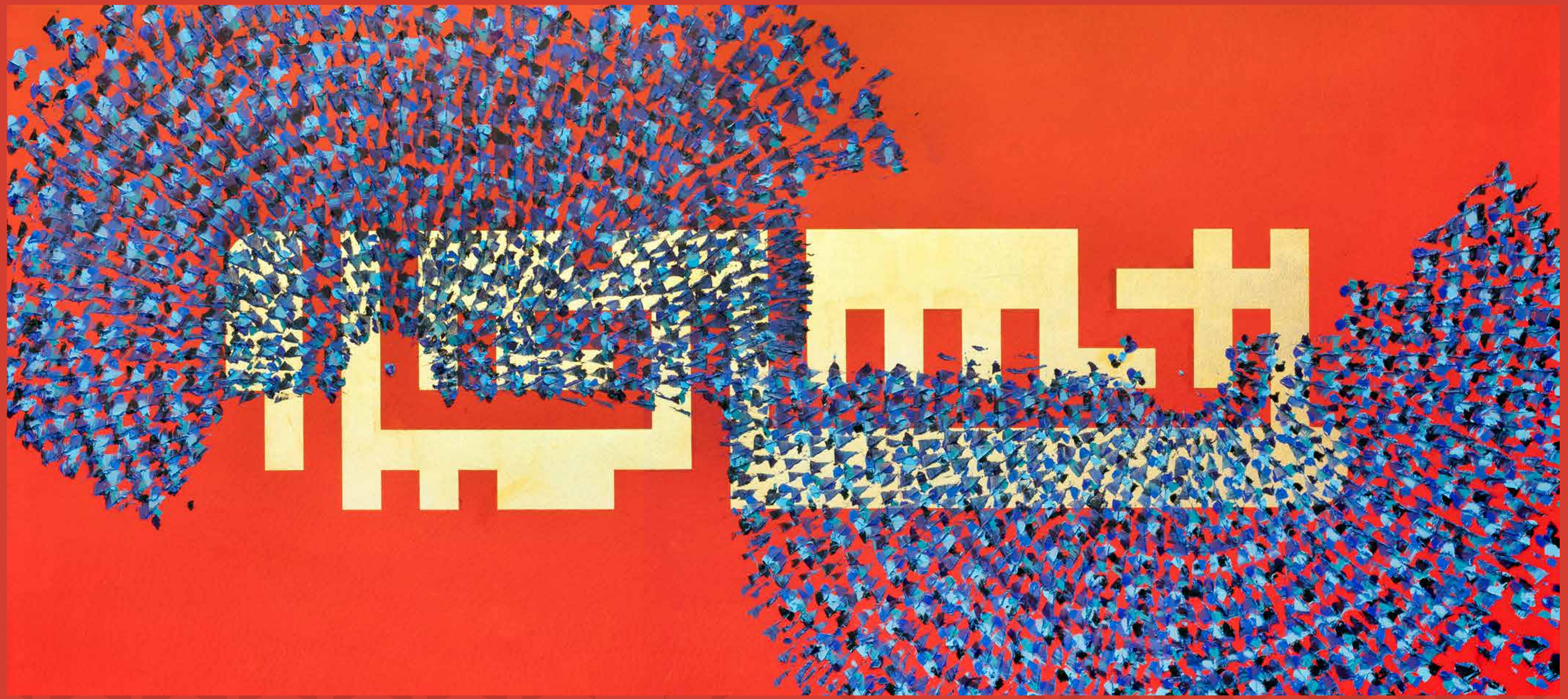
In the Shadow of Grandeur: The Palace's Silent Residents
The Imperial Pavilion was not only home to sultans, but also to silent heroes. Head Chef Mustafa's exquisite almond baklava rivaled the whispers of the concubines. Gardener Kirkor, while planting a rare black tulip bulb, would murmur, "This flower will change the fate of the palace."

A Time Machine in the Present Day
In the 21st century, the Imperial Pavilion had become a museum. But its stones still felt alive! In the restored Divanhane hall, as a young violin virtuoso played Beethoven, it was as if Sultan Selim III's ney could still be heard echoing from the tiled walls. Ottoman miniatures hung side by side with digital art pieces in the exhibition room. When a tourist touched one of the marble columns, the guide whispered:
"This stone trembled when it heard of Napoleon's invasion of Egypt."

The Last Breath: When Stones Begin to Speak
At the Imperial Pavilion, a child whispers, "Mom, did you hear that? The stones are talking!"
Because this palace is not just telling stories of the past – it is writing the stories of the future, too.
Just like the golden inscription at its gates declares:
"Here, time stands still, for art is eternal..."

KOCAELI METROPOLITAN MUNICIPALITY CITY ARCHIVE / KASR-I HUMAYUN

INKISAR-I HAYAL, 2025, TÜKT, 110x160 cm / INKISAR-I HAYAL

007

Kocaeli Aydınlanıyor! Pertev Mehmet Said Paşa

"Zihnimiz bir süngerdir, duygularımızsa bir nehir," diye güz ayında bir ağaç çizmeye başladı bu ressam. "Günebakan" diye adlandırdığı bir çiçeği çizmeye başladı. Daha çok sarımtırak bir ağaçtı bu. Sonuçta bir ağaçtı ama yine de günebakandı. Diyebilirsiniz ki, bunun ağacı olmaz, bitkidir bu. Belki öyledir, belki de değildir. Ama sizi rahatlatalım: Hayali bir ağaçtı zaten. Sanki günebakandan bir şeyler çalmıştı ama kesinlikle o değildi. Bir zeytin ağacıydı o. En çok kökleri belirgindi. Sanki binlerce yıl ötesinden geliyor gibiydi.

Akın Ekici resmini düşünüyorum. "30° Doğu Meridyeni Kocaeli" koleksiyonu için yaptığı Zeytin Ağacı tablosu da bu minvalde. Şair Pertev Mehmet Said Paşa'nın "bir çınarın gölgesinde" çizdiği bir kentin, Kocaeli'nin aydınlanma yolculuğu çok hoş bir hikayedir.

Sonuçta bir ağaçtı ama yine de günebakandı. Diyebilirsiniz ki, bunun ağacı olmaz, bitkidir bu. Belki öyledir, belki de değildir. Ama sizi rahatlatalım: Hayali bir ağaçtı zaten. Sanki günebakandan bir şeyler çalmıştı ama kesinlikle o değildi. Bir zeytin ağacıydı o. En çok kökleri belirgindi. Sanki binlerce yıl ötesinden geliyor gibiydi.

Sonuçta bir ağaçtı ama yine de günebakandı. Diyebilirsiniz ki, bunun ağacı olmaz, bitkidir bu. Belki öyledir, belki de değildir. Ama sizi rahatlatalım: Hayali bir ağaçtı zaten. Sanki günebakandan bir şeyler çalmıştı ama kesinlikle o değildi. Bir zeytin ağacıydı o. En çok kökleri belirgindi. Sanki binlerce yıl ötesinden geliyor gibiydi.

Demiryolu ve Bilginin İzinde

Paşa'nın ilk icraatı, eğitim oldu. Rüştiyelerin yanına, fen derslerinin okutulduğu idadiler açtı. Bir köy okulunun temel atma töreninde, "Bu sıralarda oturacak çocuklar, imparatorluğun mimarları olacak!" diye haykırdı. Demiryolu projesi ise, onun vizyonunu somutlaştırdı. Kocaeli'den Adapazarı'na uzanan raylar, sadece malları değil, fikirleri de taşıdı. Çiftçilere modern sulama tekniklerini öğretirken, "Toprak, alın teriyle değil, akılla bereketlenir," dediği rivayet edilir. Bibliyografya 5: https://islamansiklopedisi.org.tr/pertev-pasa-kulliyesi

Kültürün Kök Salması

Pertev Paşa için Kocaeli, sadece bir yönetim birimi değil; kimliği olan bir canlıydı. Tarihi hanları restore ettirdi, yerel efsaneleri kitaplaştırdı. Bir akşam, Hereke halılarının dokunduğu bir atölyeyi ziyaretinde, "Bu desenler, atalarımızın rüyalarıdır," diye fısıldadı.

Taşların Dili

Bugün, Kocaeli'nin çınar altlarında oturan yaşlılar, "Pertev Paşa zamanında..." diye başlayan hikâyeler anlatır. Demiryolu istasyonunda, onun adını taşıyan bir plaket, "Bu raylar, bir medeniyetin ayak izidir," diye yazar.

Bir Devrin Son Sözü

Pertev Mehmet Said Paşa, sıradan bir reformcu değildi. O, bir çınar gibi köklerini geçmişe salarken, dallarını geleceğe uzatan bir vizyonerdi. Kocaeli'nin sokaklarında dolaşırken, bir çeşmenin kitabesinde onun imzasını görmek mümkün: "Su gibi aziz olun..." Belki de bu söz, Paşa'nın tüm felsefesini özetler: Akışa direnmeden ama yön vererek... Pertev Paşa'nın bilgelik ağacı bu hususta bir nesne metafordur. Çınar ağacı da olduğu söylenir, zeytin diyen de vardır. Diyelim de bilin, ressamın ağacı, güz kokusundaydı. Güzün kokusunun izlerini sürüyordu resimde. Ağacın yaprağının ortasında, titrek bir çiğ damlası gibi sabah güneşi parıldıyordu. Ağaç sanki sadece vardı... Var olmanın gücüydü. Var olabildiği için güçtü... Ağaç, ışık ve oksijenin olmadığı, bir bitkinin asla yetişemeyeceği düşünülen bir ortamda, "kurunun" içinde filizlenmeye başlayarak güneşin yüzeyine doğru yol alıyordu. Işık, su ve havayla, dünyanın kaynağı bu üç elementle, ölümüne mücadele ediyordu aslında. Yaşamak için. Yaşayabilmek için. Ressamın "Zeytin Ağacı" tablosu da çok güzel, çok hayali, salt yeşil bile olmayan bir ağacı anlatır mesela. Ne gösterişli ne hayal doludur o tablo da bu arada. Biz Günebakan Ağacına geri dönelim. Tüm amacı, yaşayabilmesi için gerekli olan ışığa ve oksijene kavuşmaktı. Toprağın zifiri karanlığında kendiliğinden köklenir; ışığın son huzmesinde olgunlaşırdı. En sonunda koyu katran topraktan başını çıkararak havaya ulaşırdı. Toprağın yüzeyinde "güneş açtığında" artık büyümesi sonlanmıştı. Bundan sonra, dikenli bir dokusu olan yuvarlak tomurcuklar doğurmaya başladı. Bu tomurcuklar birkaç zamanda yeterli su ve besinle boyu neredeyse bir metreye varan, çapları metreye ulaşan dev çiçek başlarına dönüştüler. Sarı çiçekler. Çiğdemli çiçekler! Ne ala! Ne velut! Nefes alabilmek, yani yine yaşayabilmek için bunu yaptı. Sakura Ağaçlarını da çizerken pembesinden güç almıştı ressam. Bunları not olarak ekliyoruz. Biz hep not olarak ekleriz zaten!

HEMDEM, 2025, TÜKT, 150x150 cm

007

The Enlightenment of Kocaeli Pertev Mehmet Said Pasha

"Our mind is a sponge, our emotions a river," said the painter as he began to draw a tree in autumn. He started drawing a flower he called the sunflower. It was more of a yellowish tree. A tree, yes – and yet, still a sunflower. You might say, "That can't be a tree, it's a flower."

Maybe it is, maybe it isn't. But let us ease your mind: it was an imaginary tree. It seemed to borrow something from the sunflower, yet it definitely wasn't one. It was an olive tree. Its roots were the most distinct part – they seemed to stretch back thousands of years.

I think of Akın Ekici's painting. His Olive Tree, created for the "30° East Meridian: Kocaeli" collection, moves in the same spirit. The journey of enlightenment of Kocaeli – a city once portrayed by the poet Pertev Mehmet Said Pasha as being 'in the shadow of a plane tree' – is a truly beautiful tale.

In the Tracks of Railways and Knowledge
The Pasha's first initiative was education. Alongside the Ottoman secondary schools (rüşdiye), he opened Ottoman high schools (idadi) where science was taught. At the groundbreaking ceremony for a village school, he proclaimed:
"The children who will sit at these desks shall become the architects of the empire!" His railway project gave shape to this vision.
The rails stretching from Kocaeli to Adapazarı carried not just goods, but ideas.
As he taught farmers modern irrigation techniques, it is said he once remarked:
"The land yields not to sweat alone, but to reason." Bibliography 5: https://islamansiklopedisi.org.tr/pertev-pasa-kulliyesi

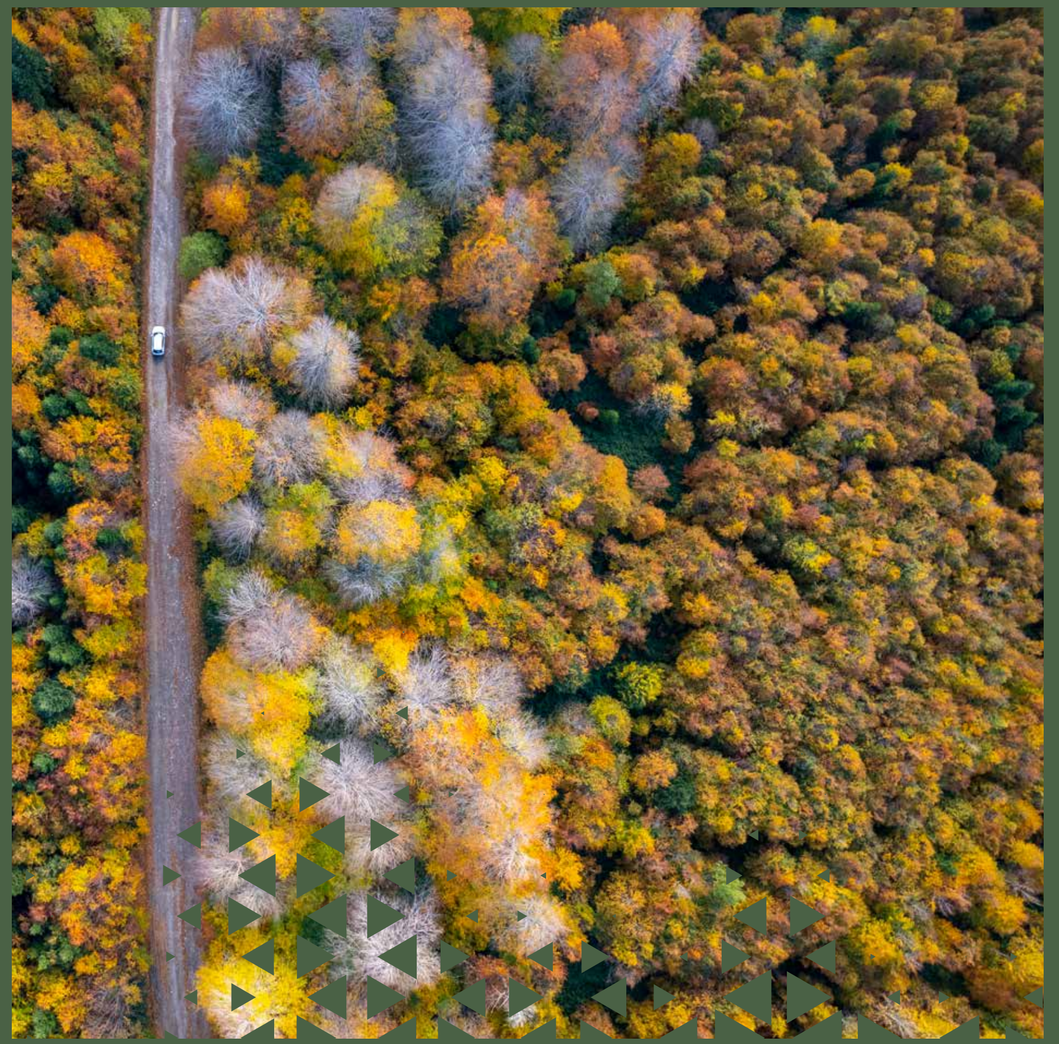
When Culture Takes Root
To Pertev Pasha, Kocaeli was not just an administrative district – it was a living being with an identity. He restored its historic inns and compiled its local legends into books.
One evening, while visiting a workshop where Hereke carpets were woven, he whispered:
"These patterns are the dreams of our ancestors."
And on the day he opened the city's first museum, he said:
"To preserve the past is to build the future."

The Language of Stones
Today, old men sitting beneath plane trees in Kocaeli begin their stories with, "Back in Pertev Pasha's time..." At the train station, a plaque bearing his name reads:
"These rails are the footprints of a civilization."

The Final Word of an Era
Pertev Mehmet Said Pasha was no an ordinary reformer. He was a visionary–rooted in the past like an ancient tree, yet stretching his branches boldly into the future. As you walk through the streets of Kocaeli, you might come across his signature on the stonework of a public fountain:

"Be as noble as water..." Perhaps this simple line captures his entire philosophy: Not to resist the flow–but to direct it. The Tree of Wisdom that symbolizes the Pasha is, in that sense, a metaphor. Some say it was a plane tree, others insist it was an olive tree. But we should clarify: the tree painted by the artist bore the scent of autumn. It followed the fragrance of autumn in its leaves. At the center of one of its leaves, morning sunlight glimmered like a trembling drop of dew. The tree was simply there. Its strength came from this fact alone: it existed. And because it could exist–it was strong. In a place without sunlight or oxygen, where no plant was thought to grow, this tree began to sprout from the dry, hardened earth. It pushed toward the sun, fighting a battle for survival–armed with nothing but light, water, and air, the three elemental sources of life. To live, simply to keep living. The artist's painting The Olive Tree, created for the "30° East Meridian – Kocaeli" collection, tells a beautiful, imagined tree–not just green, not overly ornate, not overtly dreamy. What a glossy and dreamy painting!.

But let us return to the Sunflower Tree. Its only purpose was to reach the light and air it needed to survive. It rooted itself deep in the pitch-black soil, matured in the last beam of light, and eventually emerged into the air, pushing through the tarry black earth. When the "sun bloomed" above the soil, its growth was complete. Then it began to produce round, prickly buds–Buds that, in time and with enough water and nutrients, turned into massive floral crowns, sometimes a meter tall and wide. Yellow flowers. Crocus-like flowers! How splendid! How fertile! It did all of this for breath. To live–just to keep living. And when the artist painted the Sakura Trees, he took heart from their pink. We're adding these as notes, of course. Because we always add things as notes.

MURAT İBRANOĞLU - KARTEPE

008

Taşlara Kazınan Efsane: Akça Koca

Mimarinin Dansı: Zarafet ve İhtişam
Efsaneler anlatır ki, Akça Koca Bey, kılıcının gölgesinde adalet dağıtan, toprakları birleştiren bir kahramandı. Bugün onun anıt mezarı, bu hikâyeleri taşlarla yeniden haykırır. Aklıma o an ressam Akın Ekici'nin resimleri geldi. Onlar da bize fısıldar!

Zamanın Ötesinde Bir Buluşma
Yıllar içinde anıt, Kocaeli'nin kültür haritasında yıldızlaşmıştır. Yerli ve yabancı gezginler, burada tarihin derinliklerine yolculuk eder. Etrafını saran yeşil dokunun içinde, anıt hem bir sanat galerisi hem de bir açık hava müzesidir. Yerel halk için ise bu mezar, atalarından kalan bir meşale; kuşaktan kuşağa aktarılan bir gurur kaynağı. Her taşında, özgürlüğün ve birliğin izleri saklıdır.

Bir Mirasın Son Sözü
Akça Koca Anıt Mezarı, Kocaeli'nin ruhunu taşıyan bir zaman kapsülüdür. Mimari detaylarıyla teknik bir başyapıt, hikâyesiyle ise duygusal bir köprüdür. Anıt Mezar, ziyaretçilerini hem görkemiyle büyüler hem de geçmişle gelecek arasında bir diyalog kurar. Bu anıt, taşların ötesinde bir şeyi hatırlatır: Tarih unutulmasın diye değil, yaşasın diye korunur...

Sanat Durağı: Batik Sanatı
Akın Ekici'nin işi kültürel bir kök salmadır. Küreyerel işler, küresel işler, bölgesel, Anadolu'nun binlerce yıllık tarihinden gelen işler, pastiş işler... Hepsinde köken işleri var. Akın Ekici soyutlama üstbaşlığı altında; farklı türleri birer sanat üretim biçimi verisi olarak çekmiş ve onları kendi prizmasında kırıp, kendi mizacı, fikri ve biçemi çerçevesinde bambaşka bir ifade ve temsil biçimine evirmiştir. Akın Ekici gibi bir usta söylediğimiz gibi Uzakdoğu tekniklerini de eserlerinde denemiştir. Batik ve batikle çalışmaları buna örnek gösterilebilir. Sanatçı her zaman kök salmayı ve o kökün saldığı yerde kendisiyle buluşacak öz suyuna kavuşmasını amaç edinmiştir. Bu açıdan üretimleri üzerindeki Doğu kültürü açıkça görülmektedir.

Uzakdoğu kökenli batikler bu işlerin en önemlilerinden. Tekstile hitap eden farklı materyaller ile sanatsal anlamda yüzey tasarımları üretilebilmektedir. Tekstil lifinden elyafa kadar her türlü tekstil malzemesi, çok farklı dikiş ve boyama teknikleri ile uygulanarak, iki veya üç boyutlu tekstil yüzey tasarımlarında kullanılabilmektedir. Tekstil yüzey düzenlemeleri olarak sayabileceğimiz kırkyama/kırkpare (patchwork), yorganlama (quilting), shibori, avalon, saçaklama (schenille), keçe, ebru (marbling/kumaş ebrusu), doğal/organik (eco) boyama ve dijital tekstil baskı tekniklerinin her biri, kendi içinde farklı çalışma ilkelerine dayalı, tekstil yüzey düzenleme yöntemleridir. Bunlardan keçe tekniği ile klasik Türk ebru sanatı, yorganlama (quilting) ile kırkyama/kırkpare (patchwork) teknikleri geleneksel sanatlardandır.

Batik, kullanılan malzemeleri, yapım tekniği ve işlem basamakları açısından kendine özgü özellikleri olan, tamamen el sanatına dayalı, kişinin yaratıcılığını ortaya koyan, çok farklı bir çeşit desenleme, boyama ve aynı zamanda uygun tekstil malzemesi üzerine resim yapma sanatıdır. Endonezya-Java başta olmak üzere Güney Doğu Asya Bölgesine ait bir tekniktir. (Dipnot, Aydoğan, Basılmamış Tez). Batik, "dokumaların bazı kesimlerini ince bir balmumu katmanıyla desenler oluşturacak biçimde örtüp, boyaya batırarak bezeme yöntemiyle oluşturulmuş kumaş" olarak tarif etmişlerdir. Batik tekniği, kendine özgü çok ayrı bir çalışma tekniği olması nedeniyle, temelde diğer hiçbir kumaş boyama tekniğinde kullanılmayan bir yöntem kullanılır. Bu teknikte kullanılan balmumu ve parafin karışımının oranların ayarlanması sonucunda ortaya çıkan netice, yani kumaş yüzeyinde oluşan mermerimsi kırılmalar, başka hiçbir kumaş boyama tekniğinde görülmemektedir. Buna göre; batik tekniği hariç diğer tüm kumaş boyama tekniklerinde rezerv maddesi olarak iplik vb. Materyaller kullanılmıştır. Sadece batik tekniğinde rezerve maddesi olarak balmumu ve parafin eriyiği kullanıldığı tespit edilmiştir. Balmumu ve parafin maddelerinin farklı oranlarda eritilerek kumaş yüzeyine sürülmesi ve pek çok boyama aşamalarından sonra batikli kumaş yüzeyinde meydana gelen kırılma ve çatlamaların oluşturduğu görüntü, bu tekniğin diğer kumaş boyama yöntemlerinden ayrılan en önemli özelliğini oluşturmaktadır.

Batik açıkça diğer kumaşlardan özel bir yapıya sahiptir. Oldukça sofistike bir tekniktir ve çağdaş resme çok yakışır. Batik dışındaki diğer kumaş tekniklerle-avalon, doğal baskı (eco printing), shibori, iğneli (kuru) keçe, ebru (marbling/kumaş ebrusu), ikat, dijital tekstil baskısı, tepme keçe, ağaç baskı (yazmacılık), yorganlama(quilting), kırkyama/kırkpare (patchwork), bağlama boyama (tiedyeing) ve saçaklama (schnell) tekniklerinden söz etmeliyiz. (Dipnot, Aydoğan, Basılmamış Tez).

Belirtilmesi gerekir ki, Akın Ekici batikleri, sanatsal duyarlılık ve hatırı sayılır beceri gerektiren, renklerin dilini okumaya çalışan, estetik bir yaratı ve yansıtma etkinliği olan olağanüstü bir sanat biçimidir. Erbil'in batik tekniğinde doğal boyalar kullanılır. Doğal boyalar, Ekici batik resimlerinin renk dayanıklılığına sebeptir. Erbil batiklerinde kullanılan balmumunun (wax), direnç gücünün kumaş yüzeyine kattığı dayanıklılık ve bunun yanında rezerve yönteminin de uygulanıyor olması, bezin dayanıklılığına artı bir değer katmaktadır. Onun batikleri çok dirençlidir. Kendine has yöntemlere dayanan soğuk boyama ve yeri geldiğinde sıcak su ile mumdan arındırma gibi işlemler uygulanır.

GÜNEBAKANLAR, TÜKT, 100X120 CM. 2024 / SUNFLOWERS

A Legend Carved in Stone: Akça Koca

Architecture's Dance: Elegance and Magnificence
They say Akçakoca Bey was a hero who united lands and upheld justice beneath the shadow of his sword. Today, his monumental tomb gives voice to these stories once more–through stone. Suddenly, I remembered Akın Ekici's paintings. They whisper us.

A Timeless Encounter
Over the years, this monument has become a shining star on the cultural map of Kocaeli. Visitors from all over the world stop in front of its mournful stones to take a trip back in time.

The building serves as an outdoor museum and art gallery while being tucked away in a lush setting. This tomb is a source of pride and a treasured legacy for the locals, who see it as a flame handed down from their ancestors. Silent whispers of freedom and solidarity can be heard within every stone.

The Final Word of a Heritage
The Akçakoca Monumental Tomb is a time capsule that holds the very spirit of Kocaeli. With its architectural finesse, it is a technical masterpiece; with its story, it is an emotional bridge. The monument enchants visitors with its grandeur and invites a quiet dialogue between past and future. And in the end, it whispers a truth etched deeper than stone: History is not preserved to be remembered–but to be lived.

Art Stop: The Art of Batik
Akın Ekici's work is a form of cultural rooting. Works from glocal, global, regional, Anatolia with millennia of history, or pastiche-based–at the core of all his pieces lies a deep connection to origins. Working under the broad theme of abstraction, Akın Ekici gathers diverse artistic forms as sources, filters them through his own sensibility, and reimagines them into unique expressions defined by his personal vision and style. As a true master, Ekici has also experimented with Far Eastern techniques. His use of batik and batik-based works are fine examples of this. The artist has always pursued a kind of rooting–reaching for the essence that will meet him where that root grows. In this sense, the influence of Eastern culture is clearly visible in his works.

Batik, originating from the Far East, stands out as one of the most significant examples in the field of textile surface design. Within the textile category, a wide variety of materials can be used to create rich and artistic surface designs. The extensive range of materials – from textile fibers to fibers – can be processed through various stitching and dyeing techniques to produce two- or three-dimensional surface compositions. In this context, a wide range of surface design techniques are employed, including patchwork, quilting, shibori, avalon, chenille, felt-making, marbling (including fabric marbling), eco-dyeing, and digital textile printing. Each technique has its own working principles and unique expressive possibilities. In particular, felt and traditional Turkish marbling, as well as quilting and patchwork methods, hold a distinguished place among traditional crafts.

Batik is a distinctive art form characterized by its materials, production techniques, and sequential processes, and is entirely based on handcraftsmanship. This technique allows individuals to express their creativity freely, combining the arts of pattern-making, dyeing, and painting on suitable textile materials. The batik technique developed as a regional tradition, particularly on Indonesia's Java Island, and throughout Southeast Asia. (Footnote, Aydoğan, Unpublished Thesis.) Batik has been defined as "a fabric decorated by covering certain areas with a fine layer of wax to create patterns, and then dyeing the cloth." Because of its unique characteristics, the batik technique is used in a way that isn't found in any other kind of fabric dying. One of its most distinctive characteristics is the cracked, marbled appearance on the cloth surface, which is produced by varying the proportions of paraffin and beeswax used in the procedure. Other dyeing techniques cannot provide this effect, which is unique to batik. Thread and other resist materials are frequently utilised in all other fabric dyeing processes. But only batik has been found to use a combination of paraffin and melted beeswax as a resist agent. The distinctive surface cracks and breaks created by applying this wax mixture in different amounts to the cloth and exposing it to many dyeing processes give batik its distinctive marbled look, which distinguishes it from all other fabric dyeing methods.

Batik is obviously different from other fabric processes because of its unique structure. Its sophistication also makes it possible for it to work well with modern painting. Other fabric surface design techniques that are significant in textile surface art should be mentioned in addition to batik. Avalon, eco printing, shibori, ikat, digital textile printing, wet felting, woodblock printing, quilting, patchwork, tie-dying, chenille, dry felting (needle felting), and marbling (or fabric marbling) are a few of them. (Footnote, Aydoğan, Unpublished Thesis.)

It should be mentioned that Akın Ekici's batiks are a remarkable kind of art–an artistic act of production and contemplation that requires a great deal of expertise and artistic sensitivity in order to understand the language of colours. The exceptional colourfastness of Ekici's creations can be attributed to the use of natural dyes in his batik process. Because of its natural resilience, the wax used in his batiks increases the fabric's durability, and the use of resist techniques fortifies the textile's surface even more. Ekici's batiks are quite durable. The distinctive quality of his work is a result of his use of unusual techniques like cold dyeing and, where required, hot water wax removal.

NURDOĞAN SEVENCAN - KANDIRA PEMBE KAYALAR / KANDIRA PINK ROCKS

009

Çiçek Her Şehirde Vardır **Ama Kocaeli'de Şiire Dönüşür!**

Bak yine Akın Ekci'de çiğdem açıyor Keltepe'de,
De ki çiğdem açıyor, belki de bahar konuyor...
Öylesine yeşil ki, öylesine leylak ki,
De ki çiğdem açıyor, bil ki nur yağıyor.
Cinsinden özeldir, formu oval ila yarı küresel.
Brahte ve ikincil brahte zarsı, belirgin, soluk kahverengidir
Boğazı sarı turuncu renklidir. İplikçik sarı renklidir.
Sen resme bakan, sensiz çiğdem kokar mı Kocaeli?
Çiğdem güneşe açsa, onun gözünde kömür olur muydun?
Soğuk olduğunda Kartepe'de nasıl büyür?
Başiskele'nin yanakları üşür mü acep?
Peki Keltepeler Kocaeli'ye vurduğunda yerler yeşillenir mi?
Peki ruhun?

Sanat değişti. Sonra zaman ilerledi. Teknoloji işin içine girdi. Formasyonlar girdi. Zaman faktörü girdi. Hep denk gelinen, hep olan, her yeniliğe geleneksel bir karşı duruşun yanı sıra, destekleyici tutumlarda beraberinde gelmişti. Biz gelişirken onlar vardı. Bu yüzyılın başlarında nesnellikten ilgisini koparan resim, yaratma özgürlüğüne kavuşmaya başlamış ve türdeşleşmişti. En önemlisi de tarzını, üslubunu, ihtimalleri, bakışını çok daha fazla genişletti. Sanat, görünebilir olan şeyleri iletmenin yolu gibiydi önce, şimdi onları görünür kılmaya başlamıştır. Görünür kılınan şey, anlamdı, yeni zamanda, ihtimallerdi, nesnelerin soyut düşünsel varlığıydı. Bu varlığı en iyi resmedenlerden biri Akın Ekici'dir. Zamana yenilmeyen bir ressamdır Ekici. Ekici'nin 110*110 cm boyutunda "Güneş Çiğdemi" isimli tablosu böylesi bir düşünsel-soyut kompozisyondur. Mitolojik bir çiçek diye tanımladığım Keltepe Çiğdemini bu "Güneş Çiğdemi" tablosu ne güzel anlatmıştır.

Kaynak Etimoloji
Cins adı Tanrı Hermes'in arkadaşı Crocus'un (κρόκος) adını taşımaktadır.
Bir gün iki arkadaş disk atma alıştırması yaparken Hermes, kazayla Crocus'u öldürür. Crocus'un öldüğü yerden küçük bir çiçek çıkar, Crocus'un kanı çiçeğe dökülür. Çiçeğin merkezinde görülen kırmızı renkli uzantılar (ercik) Crocus'un kanıdır. Bitkinin adı ile ilgili ikinci rivayette ise; Crocus adında bir genç orman perisi, Smilax adında bir çoban kıza âşık olur ancak aşkı karşılıksız kalır ve bu aşk nedeniyle tükenerek çiğdem çiçeğine dönüşür ya da öldüğü yerden çiğdem çiçekleri çıkar. Bu hikâyede adı geçen çoban kız Smilax ise, tırmanıcı Smilax (melocan) bitkisine dönüşür. Son rivayet ise Zeus ve Hera'nın birlikte uzandığı çimenlerin arasından, onların aşklarının yüceliği ile çıkmıştır. Diğer yandan kelime, günümüzde zerdeçal olarak bilinen Curcuma cinsinin Sanskritçe adı olan kunkumam ile hayli yakındır. Kelime zerdeçalın safran sarısı olan rengine dikkat çekmektedir ve ilişki de renk üzerinden kurulmuştur. Bibliyografya 6: https://kocaelibitkileri.com/content/crocus-keltepensis-keltepe-cigdemi/

Kocaeli'nin Sessiz Mucizesi Keltepe Çiğdemi
Doğayla kurulan mucizevi bir bağdır bu çiğdem. Kocaeli'nin her yeri bir doğa cennetidir. Mesela Kartepe, Marmara Bölgesi'nin kuzeydoğusunda, İstanbul'a yakınlığı kadar doğaya olan sadakatiyle de dikkat çeken bir doğa şelalesidir.

Her mevsim farklı bir yüzünü sergileyen bu dağlık bölge, zengin bitki örtüsü ve biyoçeşitliliğiyle sadece doğaseverleri değil, bilim insanlarını da kendine çeker. Son yıllarda, bu zenginliğin içinde dikkat çeken bir bitki tüm gözleri üzerine toplamıştır: Keltepe Çiğdemi.

2020 yılında bilimsel olarak tanımlanan Keltepe Çiğdemi, yalnızca Kartepe'ye özgü, yani endemik bir türdür. Bu narin ve zarif çiçek, ilkbaharın erken dönemlerinde açar; genellikle dağ çayırlarında, nemli topraklarda görülür. Mor tonlardaki yapraklarıyla doğada kendine özgü bir görsellik sunan bu bitki, sadece estetik bir değer taşımaz; aynı zamanda ekolojik bir işaretçi olarak da önemlidir. Doğal dengenin ve habitat sağlığının bir göstergesi niteliğindedir.

Kartepe'nin flora zenginliği içinde Keltepe Çiğdemi'nin varlığı, bölgenin mikroklimatik özellikleriyle uyumlu yaşayan narin türlerin hâlâ korunabildiğini gösterir. Bu çiçek hem bilimsel hem de çevresel açıdan değerli bir örnektir. Endemik olması, onu sadece nadir kılmakla kalmaz; aynı zamanda korunması gereken bir miras hâline getirir. Her yıl daha fazla doğa tutkunu, bu özel türü yerinde gözlemlemek için bölgeyi ziyaret ederken; botanik araştırmalar da Keltepe Çiğdemi'nin yaşadığı ekosistemi daha iyi anlamaya yönelik derinleşmektedir.

Ayrıştır, Yabancılaştır, Çatıştır, Sonra Yap!
Keltepe Çiğdemini konuşurken bir üslup konuşalım. Akın Ekici resimleri yapısal bir modeldir. "Ayrıştır, yabancılaştır, çatıştır, sonra yap!" prensibiyle iş yapar. Bu, beynin örüntüsel öğrenme prensibine uygundur. Bu durumlarda beynin cayır cayır yeni hücre oluşturduğunu görebiliriz. Bunun haricinde gerçek bir yaratıcılık için tabi ki risk almalısınız, cesur olmalısınız, irade sahibi olmalısınız, fırsatları görmelisiniz.
Akın Ekici 2000'lere doğru ilerleyen yılların sokak kültürü, doğa kültürü, iyi ve kötü şeyler, kentsel bozulmalar, bütünleşmeler, duyguların değişimi, tarzlar, her şey ama kente dair her şey Ekici resminin fenomonolojik bir çözümlemesiyle tuvallere yansıyör. Rengarenk bir şekilde hem de. Büyük ölçüde kaynağını oluşturan, kentle ilintili varlıklar, gizlenmiş detaylar ve geometrik çözümlemeler ile karşımıza çıkıyor. Bir kent-çizer olan Ekici, kendi resimlerinde onun tüm görsel sanat elemanları coşkuyla dans etmekte, renkler, çizgiler, dokular kendine has bir tutarlılık sağlamaktadır. Karakaşlı ruhsal olarak "Sanat; enerjiye, pozitif oluş haline, hayatın içinden dans ederek renkle, keyifle geçmeye katkıda bulunursa iyi bir iş yapmış olur" felsefesiyle "antidepresan" olarak nitelendirdiği resimleriyle mutluluğu bağdaştırıyor ve sanatının çekirdeğinde de böylesi bir arayıştan söz etmek gerekir. Dipnot 12: https://kocaelibitkileri.com/crocus-keltepensis/

Bitirirken
Bu çiçeğin Kartepe'deki varlığı, Başisekele'deki varlığı ve (diğer bazı bölgeler) yalnızca bilimsel açıdan değil, kültürel açıdan da bir anlam taşır. Yöre halkı, yaşadıkları çevreyle olan bağlarını sık sık doğa üzerinden ifade eder. Keltepe Çiğdemi, bu anlamda bir farkındalık simgesine dönüşmüştür. Doğaya saygının,

Bazı köylerde bu çiçeğin ne zaman açtığına göre mevsimlerin geldiği sezilir; doğaya duyulan hassasiyet, gündelik yaşamla iç içe geçmiştir.

Bölge halkı için Keltepe Çiğdemi, sadece bir bitki değil, aynı zamanda yaşadıkları yerin özgünlüğünün bir sembolüdür. Son yıllarda köylerde bu bitkiyle ilgili bilinçlendirme çalışmaları yapılmakta; koruma altına alınması için hem yerel yönetimlerin hem de gönüllü çevre gruplarının girişimleri artmaktadır. Kartepe'de yapılan doğa yürüyüşleri, ekoturizm faaliyetleri ve botanik gezilerinde Keltepe Çiğdemi sıklıkla tanıtılmakta, bu nadide türü yerinde gözlemlemek isteyen doğaseverlere rehberlik edilmektedir. Bu çiçeğin varlığı bize doğanın hâlâ anlatacak çok şeyi olduğunu hatırlatır. Sessiz, gösterişsiz ama derin bir etkisi vardır. Keltepe Çiğdemi, Kartepe'nin doğal hafızasına yazılmış bir satır gibidir, görmesini bilen için sade, güçlü ve anlamlı. Akın Ekici'de bu resim çok güzel resmedilmiştir. Akın Ekici de imgeyi belirleyen temel kategori, nesne, geometri, kültür, renk, anlamlar, alımlamalardır.

KELTEPE ÇİĞDEMİ FRAKTAL, 2025, TÜYB, 110x110 cm / FRACTAL KELTEPE CROCUS

Flowers Bloom in Every City, but in Kocaeli, They Turn into Poetry!

Look, once again, a crocus blooms on Keltepe in Akın Ekici's world.
Say that a crocus is blooming–perhaps spring itself is settling there...
It is so green, so lilac-hued,
Say that a crocus is blooming–know that light is pouring down.
Its kind is rare, its form between oval and hemispherical.
The bract and secondary bract are membranous, distinct, in a pale brown hue.
Its throat glows in orange-yellow; its filaments are golden.
And you, the one who gazes upon the painting–
Would Kocaeli's crocus carry a scent without you?
If the crocus turned to the sun, would you become coal in its eyes?
How does it grow in the chill of Kartepe?
Do Başiskele's cheeks feel the frost?
And when the Keltepe hills strike Kocaeli,
Does the earth turn green again?
And your soul–does it too?

Art has changed. Time has moved on. Technology became part of the process. New formations emerged. The factor of time blended into the very nature of art. As with every innovation, a traditional resistance revealed itself once again– yet this time, it was accompanied by a wave of support. As we changed and transformed, they were always there. At the beginning of this century, painting–which was breaking away from objectivity–began to gain creative freedom and became more homogeneous. Most importantly, it significantly broadened its style, language, possibilities, and perspective. At first, art was a means of conveying what could be seen; now, it has become a way of making things visible. What is made visible today is meaning itself–possibilities, the abstract intellectual existence of objects. One of the finest painters to render this existence is Akın Ekici. Ekici is a painter untouched by the erosion of time. His painting titled Sun Crocus, measuring 110 x 110 cm, is a composition grounded in precisely this abstract and intellectual reflection. This work so beautifully narrates the Keltepe Crocus, which I have described as a mythological flower.

Source Etymology

Let us speak of the crocus flower. Its genus name, Crocus (κρόκος), derives from the name of Hermes' companion in Greek mythology. According to one tale, while Hermes and Crocus were practicing discus throwing, Hermes accidentally strikes and kills Crocus. From the place where Crocus dies, a small flower emerges, stained by his blood. The reddish filaments (stamens) at the center of the flower are said to be traces of Crocus' spilled blood. In another version of the myth, Crocus is a young man who falls in love with a nymph named Smilax. His love, however, is unrequited. Consumed by sorrow, Crocus either transforms into a crocus flower or dies and crocus blossoms spring from the place where he perished. The nymph Smilax, in turn, is transformed into the climbing plant known as Smilax–referred to in some regions as "melocan." Bibliography 6: https://kocaelibitkileri.com/content/crocus-keltepensis-keltepe-cigdemi/
In the second version of the story regarding the plant's name, a young forest nymph named Crocus falls in love with a shepherd girl named Smilax. However, his love is unrequited, and he withers away from sorrow, eventually transforming into a crocus flower–or, crocus flowers bloom from the place where he dies. The shepherd girl Smilax, in turn, is transformed into the climbing plant known as Smilax–referred to in some regions as "melocan." A third legend claims that the crocus was born from the grassy fields where Zeus and Hera once lay together, emerging as a symbol of their divine love.
From an etymological perspective, the word Crocus is closely related to kunkumam, the Sanskrit name for turmeric, a plant from the Curcuma genus. This connection is primarily established through color association, as both terms highlight the saffron-yellow hue shared by saffron and turmeric.

Keltepe Crocus: Kocaeli's Silent Miracle

This crocus represents a miraculous bond with nature. Kocaeli is a true haven of natural beauty. Take Kartepe, for instance–a mountainous region in the northeastern part of the Marmara region. While its proximity to Istanbul draws attention, it is the area's unyielding devotion to nature that leaves a lasting impression. With its ever-changing face through the seasons, its rich vegetation and biodiversity, Kartepe appeals not only to nature lovers but also to scientists. In recent years, one plant in particular has captured the spotlight amid this abundance: the Keltepe Crocus.

Scientifically identified in 2020, the Keltepe Crocus is an endemic species found only in Kartepe. Delicate and graceful, it blooms in early spring, typically thriving in mountain meadows and moist soils. With its vivid purple hues, it brings a unique visual poetry to the landscape. But its value is not purely aesthetic–this crocus plays a crucial ecological role as well. It is regarded as a sensitive indicator of environmental balance and habitat health.

The presence of the Keltepe Crocus within Kartepe's rich flora is proof that delicate species, closely attuned to the region's microclimatic conditions, can still be preserved. This flower is a treasure not only from a scientific perspective, but also in terms of its ecological value. Its endemic nature does more than render it rare–it elevates it to the status of a heritage that must be protected. Each year, more and more nature enthusiasts visit the region to witness this unique species in its natural habitat, while botanical research continues to deepen our understanding of the ecosystem it inhabits.

Dissect. Defamiliarize. Clash. Then Rebuild.

When we speak of the Keltepe Crocus, let us also speak of a style–an artistic method.Akın Ekici's paintings are structural model. His creative process is governed by the principle: "Dissect, defamiliarize, clash, then rebuild." This principle aligns with the brain's pattern-based learning mechanism. In such creative moments, one can almost witness the mind generating new cells in rapid succession. But beyond that, true creativity demands more–it requires risk, courage, willpower, and the ability to recognize opportunity.
In his works moving toward the 2000s, Akın Ekici captures the essence of the urban experience: from street culture to natural landscapes, from good and bad experiences to urban decay, reintegration, emotional shifts, and stylistic experimentation. With a phenomenological approach, he reflects all things related to the city on his canvas–vividly and in full color. His paintings, deeply rooted in urban references, reveal hidden details and geometric dissections. As a true "urban illustrator," Ekici lets all the visual elements of his art dance freely–colors, lines, textures–each contributing to a unique internal harmony. Spiritually, Karakaşlı associates happiness with his paintings–works he describes as "antidepressants"–and embraces the philosophy that "art fulfills its purpose when it contributes to energy, a state of positivity, and moving through life with color, joy, and a sense of dance." At the core of his art lies such a pursuit.

In Closing

The presence of this flower–not only in Kartepe, but also in Başiskele and some other localities–carries significance beyond science. It holds cultural meaning as well. Local communities often express their connection to the land through nature itself. In this context, the Keltepe Crocus has become a symbol of awareness–a quiet symbol of reverence for nature, of listening to the soil, of trying to understand the silent language of living beings. In some villages, the blooming of this crocus signals the changing of the seasons. Sensitivity to nature is woven into daily life.

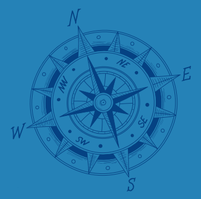
For the people of the region, the Keltepe Crocus is more than just a plant; it is a symbol of the uniqueness of the place they call home. In recent years, awareness campaigns about this plant have been carried out in local villages, with growing efforts from both municipal authorities and volunteer environmental groups to ensure its protection. Nature walks, ecotourism activities, and botanical excursions in Kartepe frequently highlight this rare species, offering nature enthusiasts the opportunity to observe it in its natural habitat. The existence of this flower reminds us that nature still has many stories to tell. Quiet and unassuming, it leaves a lasting impression.

The Keltepe Crocus is like a line inscribed in Kartepe's ecological memory–simple, powerful, and meaningful to those who know how to see it. In the paintings of Akın Ekici, this image is beautifully portrayed. For Ekici, the image is shaped by a constellation of categories: object, geometry, culture, color, meanings, and receptions.

ORHAN BEKTAŞ - PEMBE KAYALAR / PINK ROCKS

The golden light radiating from Akın Ekici's oil painting Journey through Bithynia (130 x 100 cm) tells just such a story. In this abstract, inversely constructed composition, Ekici works memory through layered abstraction. He painted the kingdom through its people — transforming them into figures.

İşte Akın Ekici'nin "Bithynia'nın Seyrü Sefası" adlı 130x100 cm'lik yağlıboya tablosundaki altın sarısı ışık tablo da böyle bir hikâye anlatır. Soyut ve ters kompozisyona dayalı bu resimde anıları yığın bir soyutlamayla çalışmış Akın Ekici. Krallığı insanları ile çizmiş. İnsanları figürleştirmiş. Üst üste binmiş sarı ve beyazlarla krallığım kitlesi, yığını, zamanı, doğuşu, yıkılışı simgelenmiş.

010

Kocaeli'nin Kanatlı Krallığı Bithynia

Hikâyeleri anlatanlar, eserleri nakledenler ve zamanın olaylarını bildirenler, kâh hayret-ü minnet, kâh ibret-ü nefret ile rivayet ve hikâyet ederler ki; zaman-ı evvelde her ne kadar sonradan Kocaeli diye bilinse de Bithynia öncüsü Gaius Iulius Caesar'ın tabiriyle Nicomedia derler bir şehir var imiş. Bu yaşadığımız zamanlarda sadece bu şehir değil, tüm dünya acayip işlerin döndüğü, ihtimallerin hesabının olmadığı, çok güçlü bir şehirmiş. Bunlar öyle kara zamanlarmış ki, köşklerin döşeklerine çöreklenmiş müverrihler, kaleme ve kâğıda gömülmüş vakanüvisler ile bilcümle kıssahan ve meddah, eşkıya yaradılışlı bu günler hakkında sayfalar dolusu kitaplar yazarmış. İşte böyle zamanlarda güneş, Marmara'nın lacivert sularına veda ederken, antik taşların üzerine düşen son ışıltılar, Bithynia'nın kayıp hikayelerini fısıldıyordu sanki... Anadolu'nun kuzeybatısında, denizle dağların dans ettiği bu topraklar, bir zamanlar altın çağını yaşayan Bithynia Krallığı'na ev sahipliği yapmıştı.

Bir Başkentin Doğuşu

Nicomedia'dan söz ettik zaten, bu kent kıvrımlı tepelerin eteğinde, ticaret yollarının kesiştiği noktada yükselmişti. Limanından yükselen gemilerin direkleri, bulutlara meydan okuyor; agorasında konuşulan diller, dünyanın dört bir yanından gelmiş tüccarların hikayelerini taşıyordu. Bithynia'nın kralları, bu şehri bir "altın kalkan" gibi işlemişti. Helenistik mimarinin zarafeti, sütunlu caddelerde dans ediyor, mermer tapınakların gölgesinde halk, tanrılara dualarını sunuyordu. Hikâye ise şöyle devam ediyordu: Bir gün, kralın sarayından yükselen bir haber, şehri çalkaladı: "Roma geliyor!" Dişli bir kartal gibi Anadolu'ya uzanan imparatorluk, Bithynia'yı kanatları altına almak istiyordu. Nicomedia'nın sokaklarında fısıltılar dolaştı: "Direnelim mi, yoksa akıntıya mı kapılalım?" Tarih, krallığın kaderini "stratejik bir evlilik" olarak yazacaktı: Bithynia, Roma'nın gölgesinde varlığını sürdürecek, ancak kültürü asla ölmeyecekti. Bibliyografya 7: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5

Gizem Kültlerinin İzinde

Nicomedia'nın yamaçlarında, Apollon'a adanmış bir tapınak vardı. Sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanan sütunların arasında, rahiplerin duaları gökyüzüne yükselirdi. Bithynia halkı, "ışığın ve sanatın tanrısı"nı kutsuyor; festivallerde lirler çalınıp şiirler okunuyordu. Bir efsaneye göre, Apollon'un altın saçları, Nicomedia limanına vuran dalgalara karışmış, şehre bereket getirmişti. Yıllar sonra, bir çoban tesadüfen toprağın altından çıkan bir heykel buldu: Apollon'un kayıp heykeli. Elleri hâlâ lir çalıyormuş gibi duran mermer beden, krallığın sanata olan tutkusunu haykırıyordu. Arkeologlar, Kocaeli'nin modern sokaklarında hâlâ Bithynia'nın izlerini arıyor; mozaiklerdeki renkler, antik bir şiirin mısralarına dönüşüyordu.

Zamanın Sınavı :Akın Ekici'nin "Bithynia'nın Seyrü Sefası"

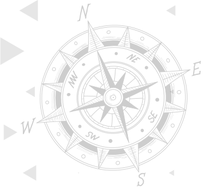
İşte Akın Ekici'nin "Bithynia'nın Seyrü Sefası" adlı 130*100 cm'lik yağlıboya tablosundaki altın sarısı ışık tablo da böyle bir hikâye anlatır. Soyut ve ters kompozisyona dayalı bu resimde anıları yığın bir soyutlamayla çalışmış Akın Ekici. Krallığı insanları ile çizmiş. İnsanları figürleştirmiş. Üst üste binmiş sarı ve beyazlarla krallığım kitlesi, yığını, zamanı, doğuşu, yıkılışı simgelenmiş. Bu resme bakınca düşünüyorum da 20. yüzyılın ilk çeyreği sanatsal değişim ve yeni oluşumların baş döndürücü hızlara ulaştığı özel bir zaman dilimiydi. Yeni düşüncelerin ortaya çıktığı bu dönem, sanat alanında da yeni ve özgür adımların atılmasına neden oldu. Akın Ekici tabloları da böyle tablolar. Sanat görüntünün kendisiyle sınırlı kalmadı, tasarımı, mimariyi, endüstriyi, kent kültürünü vb. unsurları da yanında taşıdı. Sanatı belirleyen temel kategori, nesne, geometri, kültür, renk, anlamlar, alımlamalar oldu ve tüm bunlar belirli bir düzen sergiledi. Sanat, düşünsel ilgiler düzeyinde varlık koşullarını buldu, salt soyut bir sanat olarak kendine özgü varlığını elde etti ya da en somut olanı kendine aldı. Böyle olunca da Akın Ekici gibi hem geleneksel hem çağdaş hem yapısalcı hem önder/ilerici sanatçıları tanımaya, onları izlemeye başladık.

Kocaeli'deki bu krallığa dönelim. Roma'nın gölgesi uzadıkça, Bithynia'nın bağımsızlığı soldu. Güneş batıyordu! Ancak Nicomedia, imparatorluğun "ikinci başkenti" olarak parlamaya devam etti. Tiyatrolarında trajediler sahneleniyor, hamamlarında diplomatlar anlaşmalar imzalıyordu. Ta ki depremler ve savaşlar, şehrin ihtişamını toprağa gömmeye başlayana kadar... Ama Bithynia asla tamamen kaybolmadı. Kocaeli'nin dar sokaklarında, bir çocuk elindeki dondurmayla koşarken, antik bir sütunun dibinde soluklanıyor. Yaşlı bir balıkçı, ağlarını örerken, dalgaların altında yatan limanın hikâyesini anlatıyor torununa. Ve müzelerde sergilenen bir sikkenin üzerindeki kral portresi, "Burası bir zamanlar Bithynia'ydı," diye fısıldıyor ziyaretçilere.

Epilog: Kum Saati ve Miras

Bugün Kocaeli, fabrika bacalarıyla tarihin yan yana durduğu bir mozaiktir. Bithynia'nın ruhu, Hereke'de dokunan halılardaki desenlerde, Kandıra'da esen rüzgârda, hatta Seka Park'ta koşuşturan çocukların kahkahalarında yaşıyor. Tarih, bu topraklarda hep bir "yolcu" oldu. Ama izleri silinmedi... Çünkü her taşın altında, bir tarihin son nefesi saklı! Bu çok dokunaklı bir şey.

Günler böyle geçiyor olsun, evvelde ve sonra da yerlerde ve göklerde, vuku bulmuş ya da henüz vukua gelmemiş hadiselerin ve hayallerin tekmilini birden bilen ve gören bir mahalleden söz edilirmiş. İsim isme, kisip kisbe, semt semte benzer, geçmiş zaman söylenir, yalan gerçek vakit geçer derler ama gecenin kuşları denilen bu mahalle de adını, güzel öten kuşların sefasından alırmış. Mahalle ki, sınırlarını kuşlar çizerdi. Bu resme kim nasıl bakarsa onu görür; ama biraz arka plana bakınca, kuşların gecenin zifirinde Rum Mehmet Paşa Külliyesi'nin üstünden geçip Haseki'de Bayram Paşa Külliyesi, Saraçhane'de Gazanfer Ağa, Lalelî'de Koca Ragıp Paşa Külliyesi'nden geçerek Eyüp'te Mihrişah Külliyesi'ne kadar uzandığını görebilirsiniz.

BİTHYNİA VE KOCAELİ'NİN İZLERİ, 2024, TÜYB, 100x100 cm / BITHYNIA AND TRACES OF KOCAELI

010 Kocaeli's Winged Kingdom: Bithynia

Those who narrate the stories, preserve the works, and bear witness to the events of time, speak with both awe and reverence, sometimes with horror and disdain. They tell us that in ancient times—though it would later come to be known as Kocaeli—there existed a city that, in the words of Bithynia's predecessor Gaius Julius Caesar, was called Nicomedia. In those days—not just this city, but the entire world—was a place where strange things unfolded, where probabilities held no meaning, and where this city stood as a force to be reckoned with. These were such dark days that historians nestled in palace chambers, chroniclers hunched over pen and parchment, and every storyteller and public reciter would write volumes on the brigand-like spirit of their times. And in those very days, when the sun take leave of the deep blue waters of the Marmara, the last rays of light falling on ancient stones seemed to whisper the forgotten tales of Bithynia... This land, where mountains dance with the sea in the northwestern heart of Anatolia, once hosted the Kingdom of Bithynia at the height of its golden age.

The Birth of a Capital

We have already spoken of Nicomedia—this city rose at the foot of winding hills, where ancient trade routes once converged. The masts of ships rising from its harbor seemed to challenge the clouds, while the languages spoken in its agora carried the stories of merchants from all corners of the world. The kings of Bithynia had crafted this city like a golden shield. The elegance of Hellenistic architecture danced along its colonnaded avenues, and in the shadow of marble temples, people offered their prayers to the gods. The story, however, continued: One day, a message from the king's palace stirred the city—"Rome is coming!" Bibliography 7: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5

The empire, stretching into Anatolia like a relentless eagle, sought to take Bithynia under its wings. Whispers filled the streets of Nicomedia: "Shall we resist, or be swept away by the current?" History would record the kingdom's fate as a strategic marriage: Bithynia would live on in Rome's shadow, but its culture never extinguished.

In the Footsteps of Mystery Cults

On the slopes of Nicomedia once stood a temple dedicated to Apollo. As the first light of morning bathed its columns, the prayers of the priests would rise skyward. The people of Bithynia honored the "god of light and art"; during festivals, lyres were played, and poetry was recited aloud. According to legend, Apollo's golden hair mingled with the waves crashing into Nicomedia's harbor, bringing prosperity to the city. Years later, a shepherd stumbled upon a buried statue—Apollo's long-lost sculpture. The marble figure, its hands still poised as if strumming a lyre, seemed to proclaim the kingdom's deep devotion to art. Archaeologists are still searching for traces of Bithynia in the modern streets of Kocaeli; the colors of mosaics seem to transform into the verses of an ancient poem.

The Test of Time: Akın Ekici's "Journey through Bithynia"

The golden light radiating from Akın Ekici's oil painting Journey through Bithynia (130 x 100 cm) tells just such a story. In this abstract, inversely constructed composition, Ekici works memory through layered abstraction. He painted the kingdom through its people – transforming them into figures. Overlapping yellows and whites symbolize the mass, the multitude, the rise and fall of a kingdom. This painting brings to mind the first quarter of the 20th century – a remarkable period when artistic transformation and the birth of new movements accelerated at a dizzying pace. It was a time when emerging ideas led to bold and liberating steps in the arts. Akın Ekici's paintings embody this very spirit. Art was no longer confined to mere visual representation; it began to carry with it elements of design, architecture, industry, and urban culture. The defining categories of art became object, geometry, culture, color, meaning, and reception – all arranged within a coherent order. Art found its conditions of existence on an intellectual plane: it either claimed its unique being as pure abstraction or embraced the most tangible aspects of reality. In this context, we began to recognize and follow artists like Akın Ekici – at once traditional and contemporary, structural and progressive.

Let us return to the kingdom in Kocaeeli. As Rome's shadow grew longer, Bithynia's independence gradually faded. The sun was setting! Yet Nicomedia continued to shine as the "second capital" of the empire. Tragedies were performed in its theaters, and treaties were signed in the steamy halls of its baths. That is, until earthquakes and wars began to bury the city's splendor beneath the earth... But Bithynia was never entirely lost. In the narrow streets of Kocaeli, a child runs with an ice cream cone and pauses to rest beside an ancient column. An old fisherman, weaving his nets, tells his grandchild the story of a harbor that still sleeps beneath the waves. And in the museum, a coin bearing the face of a king whispers to visitors, "This was once Bithynia."

Epilogue: The Hourglass and the Legacy

Today, Kocaeli is a mosaic where factory chimneys and history stand side by side. The spirit of Bithynia lives on in the patterns on the carpets woven in Hereke, in the wind blowing in Kandıra, and even in the laughter of children running around Seka Park. History has always been a "passenger" in these lands. But its traces have not been erased... For beneath every stone lies the last breath of history! This is a deeply moving thing.

And so the days pass—past and present, in heavens and on earth— there was once a neighborhood that knew and witnessed every dream and every event—whether they had already unfolded or were still waiting to happen. Names resemble other names, faces mirror other faces, neighborhoods echo one another. The past is recounted; truth and tale blend as time passes. Yet this neighborhood, known as 'the birds of the night,' took its name from the joy of birds that sang sweetly in the dark.

A neighborhood, whose borders were drawn by birds Anyone looking at this painting will see something different. But if you look closely at the background, you may notice the birds flying through the pitch-black night, passing over the Rum Mehmed Pasha Complex, then gliding over the Bâyram Pasha Complex in Haseki, the Gazanfer Ağa Complex in Saraçhane, the Koca Ragıp Pasha Complex in Laleli, and finally reaching the Mihrişah Sultan Complex in Eyüp.

HASAN İÇEL - SOLOTÜRK KÖRFEZDE / SOLOTURK IN THE GULF

011

Valide Sultan Köprüsü: Zamanın İzinde Bir Sanat İncisi

Ekici'nin resimlerinde fermanlar vardır. Türlü türlü renklerle, pirleri, nakipleri, ağaları, kethüdaları, yiğitbaşıları, esnafları, loncaları, insanları, bitkileri, çiçekleri şehrin içine saklamaktadır. Üstelik bunu her mevsimde, her gündüzde, her gecede yapmaktadır. Kocaeli içinde ne kadar selatin ve vezir camii, mescit, medrese, darülkurra, darülhadis, sıbyan muallimhanesi, han, hamam, zaviye, vezir ve ayan sarayı, çeşme, sebilhane varsa onları çizmektedir. Önce gök kubbeye, sonra Kocaeli'ye saklamakta, ardından da bütün bu muhteviyatı, insanıyla birlikte yapıtlarının içine gizlemektedir. Biz kendi gözümüzle görelim, kendi zihnimizle hayal edelim diye...

Ekici'nin şehrengizi, onun resimleridir. Resimlerinde dağlar, ağaçlar, çiçekler, evler, yalılar, dalyanlar yazılıdır. İstanbul şehrinin içinde dört mevleviyet vardır: Kendisiyle, cismiyle, ruhuyla ve varlığıyla... Bu minval üzere Kocaeli'ye her yerden bakabilirsiniz ama nereden görürseniz görün, bu mamur yerlerin vasıfları en çok siz nereden bakıyorsanız sizin için oradan görünüyordur...

Kocaeli'nin sakin sularını süsleyen Valide Sultan Köprüsü, asırlara direnen bir zarafetle nehrin iki yakasını birleştirir. Osmanlı'nın ihtişamlı günlerinden süzülüp gelen bu taştan anıt, yalnızca bir geçit değil, aynı zamanda bir sanat ve medeniyet manifestosudur. Taşların her birine sinen emek, dönemin ustalarının maharetini ve estetik anlayışını bugüne fısıldar.

Mimarinin Dansı: Taşın Ruhu
Köprü, göz kamaştıran iki kemeriyle suyun üzerinde bir nakış gibi uzanır. Kemerlerin kıvrımları, güneşin altında altın bir bilezik gibi parıldar; sanki mimar, nehrin ritmine uyumlanan bir beste yaratmıştır. Kesme taşların arasındaki derzler, birbirine öyle sıkı tutunmuştur ki, yüzyılların yorgunluğu bile bu birliği bozamaz. Yerel taş ocaklarından çıkan malzeme, köprüyü çevreleyen doğayla adeta kucaklaştırır. Üzerindeki yaya yolları, ahşap dokunuşlarla süslenmiş; her adımda insanı geçmişin izlerine davet eder. Bibliyografya 8: https://kulturenvanteri.com/yer/validekopru-karamursel/#17.1/40.605119/29.52591

Bir Köprüden Fazlası: Toplumun Kalbi
Zamanla Valide Sultan Köprüsü, insanların hayatında öyle bir yer edinir ki, artık onun üzerinden yalnızca bedenler değil, hikâyeler de geçmeye başlar. Tüccarlar, sepetlerindeki baharat kokularını rüzgâra karıştırarak buradan geçer; çocuklar, taş korkuluklara çarpan su sesleriyle oyunlar kurar. Akşamüstleri, köprünün gölgesinde demlenen çaylar eşliğinde dertler paylaşılır. Köprü, bir buluşma noktasına dönüşür; düğünlerin coşkusu, vedaların hüznü bu taşların üzerinde iz bırakır.

Osmanlı'nın ticaret kervanları buradan geçerken, Kocaeli'nin ekonomik nabzı da köprünün ritmiyle atar. Yük arabalarının tekerlek sesleri, şehrin büyüyen refahının müjdesidir. Fakat köprü, sadece ticarete değil, insanların birbirine dokunan hayatlarına da köprü olur.

Yeniden Doğuş
Yıllar geçip teknoloji ilerledikçe, köprü bir dönem unutulmuşluğun tozuna gömülür. Taşları arasından fışkıran otlar, kemerlerindeki çatlaklar, onun hüznünü ele verir. Fakat bir gün, tarihe saygı duyan eller gelir ve bu ihtişamlı yapıyı yeniden hayata döndürür. Restorasyon çalışmalarında, her bir taş özenle temizlenir; orijinal desenler, sabırlı dokunuşlarla ortaya çıkarılır. Köprü, eski günlerindeki gibi ışıldamaya başlar.

Bugün, Valide Sultan Köprüsü'nün üzerinden geçenler, ayaklarının altında yatan asırlık hikâyeleri hisseder. Turistler, objektiflerine bu taş şaheseri kaydederken, yerel halk ise gururla anlatır onun direnişini. Nehrin suları, hâlâ köprünün kemerlerine vurdukça, Osmanlı'nın mühendislik dehasını haykırır.

Son Durak: Ebediyete Açılan Kapı
Valide Sultan Köprüsü, artık Kocaeli'nin sessiz bir tanığıdır. Onun taşları, yalnızca geçmişi değil, insanlığın sanatla, emekle ve dayanışmayla kurduğu medeniyeti de anlatır. Yapının her taşında bir anı, her kemerinde bir destan saklıdır. Ziyaretçilerini, Osmanlı'nın gölgesinde bir yolculuğa davet eden bu abide, geçmişle gelecek arasında kurulmuş gerçek bir kültür köprüsüdür.

YUSUF KAYA - KÖRFEZDE BALIKÇILAR / FISHERMEN IN GULF

011

Valide Sultan Bridge: A Jewel of Art Through the Lens of Time

In Ekici's paintings, there are edicts. With a vibrant array of colors, he conceals within the city the elders, the naqibs, the aghas, the stewards, the leaders of the guilds, the artisans, the guilds themselves, the people, the plants, and the flowers. He does this not only in one season, but in every season, in every daylight and every nightfall. He paints every sultanic and vizierial mosque, every masjid, madrasa, Qur'an school, hadith college, primary school, inn, bathhouse, dervish lodge, palace of the viziers and notables, fountain, and sebilhane (a type of ornamental public fountain) scattered across Kocaeli. First, he hides them beneath the celestial dome, then within Kocaeli itself, and finally, he conceals all this richness–along with its people–within the very heart of his artworks. So that we may see with our own eyes, and imagine with our own minds...

Ekici's şehrengiz is his paintings. In his works, mountains, trees, flowers, houses, waterfront mansions, and fishing weirs are written. The city of Istanbul reveals itself in four dimensions: its identity, its form, its soul, and its very being. In the same way, Kocaeli can be viewed from many angles; yet wherever you see it from, its most vivid qualities will appear to you from the vantage point that is yours alone...

The Valide Sultan Bridge, adorning the tranquil waters of Kocaeli, joins the riverbanks with a grace that has withstood centuries. This stone monument, flowing forth from the grandeur of the Ottoman era, is more than a crossing–it is a manifesto of art and civilization. The labor that permeates the stones whispers to us the mastery and aesthetic vision of the artisans who once shaped it.

The Dance of Architecture: The Soul of Stone
The bridge stretches across the water like intricate embroidery, dazzling with its twin arches.

The curves of the arches shimmer beneath the sun like golden bangles, as if the architect has composed a melody in harmony with the rhythm of the river. The joints between the cut stones are so tightly bound that even the fatigue of centuries cannot undo their unity. Sourced from local quarries, the stone material embraces the surrounding nature as though it were born of it.
Its footpaths, adorned with wooden touches, invite each step into the traces of the past. Bibliography 8: https://kulturenvanteri.com/yer/validekopru-karamursel/#17.1/40.605119/29.52591

More Than a Bridge: The Heart of a Community
Over time, the Valide Sultan Bridge came to hold such a place in people's lives that it carried not only bodies but stories across its span. Merchants passed by, letting the scent of spices drift from their baskets into the wind; children invented games to the rhythm of the water splashing against the stone railings. In the late afternoons, people gathered in its shadow to share their sorrows over glasses of tea. The bridge became a meeting place–its stones bearing the joy of weddings and the sorrow of farewells.

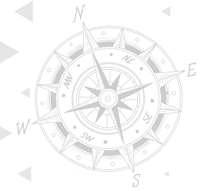
As Ottoman trade caravans crossed it, the economic pulse of Kocaeli beat in time with the rhythm of the bridge. The rumble of wagon wheels echoed the growing prosperity of the city.
But the bridge connected more than goods–it united the lives of people, touching one soul to another.

Rebirth
With the passing of years and the rise of technology, the bridge eventually faded into the dust of forgottenness. Weeds growing between its stones and cracks spreading through its arches quietly revealed its sorrow. But one day, hands guided by reverence for history arrived and breathed new life into this magnificent structure. In the restoration process, each stone was carefully cleaned; the original patterns slowly reemerged through patient craftsmanship. The bridge began to shine once more, just as it had in its glory days.

Today, those who walk across the Valide Sultan Bridge can feel the centuries of stories beneath their feet. Tourists capture this stone masterpiece through their lenses, while locals speak with pride of its resilience. And as the river still strikes the arches with its flowing waters, it seems to echo the genius of Ottoman engineering.

Final Stop: A Gateway to Eternity
The Valide Sultan Bridge now stands as a silent witness to Kocaeli. Its stones speak not only of the past, but also of a civilization built through art, labor, and solidarity.

Its each stone holds a memory, each arch hides a legend.
Inviting its visitors on a journey beneath the shadow of the Ottomans, this monument is a true cultural bridge between the past and the future.

ALAEDDİN KOÇ - SU KEMERİ / AQUEDUCT

012

Dört Mevsim Doğa ve Kocaeli

Kocaeli, Anadolu'nun boğazında asılı duran bir kolye gibidir. Denizi, ormanı, dağı ve ovasıyla bir tabiat şöleninin tam ortasında. Sanki zaman, bu topraklarda soluk alırken yeşilin bin bir tonunu fısıldamış yamaçlara. Tarihin ağır adımlarını taşıyan bu şehir, aynı zamanda doğanın diriltici nefesini ensesinde hisseder. Nicomedia'nın antik taşlarından yükselen hikâyeler, bugünün yemyeşil dokusuyla buluştuğunda, geçmişle gelecek arasında bir köprü kurar adeta.

Sabahın ilk ışıkları Körfez'e düşerken, suların üzerinde dans eden gümüş rengi, yamaçlardaki meşe ve kayın ağaçlarının gölgesinde kaybolur. Ormanya'nın kucaklayıcı sessizliği, şehrin kalabalığına inat, her yaprağında bir sır saklar. Burada toprak, insanın ayak izlerini değil, karacanın, sincabın, bin bir çeşit kuşun izlerini taşır. Seka Park'ta eski bir kâğıt fabrikasının hüznü, şimdi çiçeklerle örtülüdür. Rüzgâr, geçmişin hışırtısını getirirken, yeni filizlenen çimenler tarihin üzerine bir örtü serer.

Samanlı Dağları'na tırmanırken, her virajda değişen manzara, bir ressamın fırça darbeleri gibidir. Bu dağlar, sadece coğrafi bir yükselti değil, medeniyetlerin sırtını dayadığı, savaşların ve barışların tanığıdır. Tepelerden aşağı süzülen sis, antik ticaret yollarının izlerini örter. Ama kökleri bin yıllara uzanan çınarlar, hâlâ ipek kervanlarının hikâyelerini fısıldar. Kerpe'nin kayalıklarına vuran dalgalar, Karadeniz'in özgür ruhunu taşır kıyıya. Burada deniz, kışın hırçın, yazın mavi bir ninnidir. Kıyıdaki çay bahçelerinde demlenen zaman, insana "işte" dedirtir: İşte hayat, işte huzur...

Kocaeli gerçek bir doğa kentidir.
Akın Ekici de doğa resimlerinde bunu anlatır.

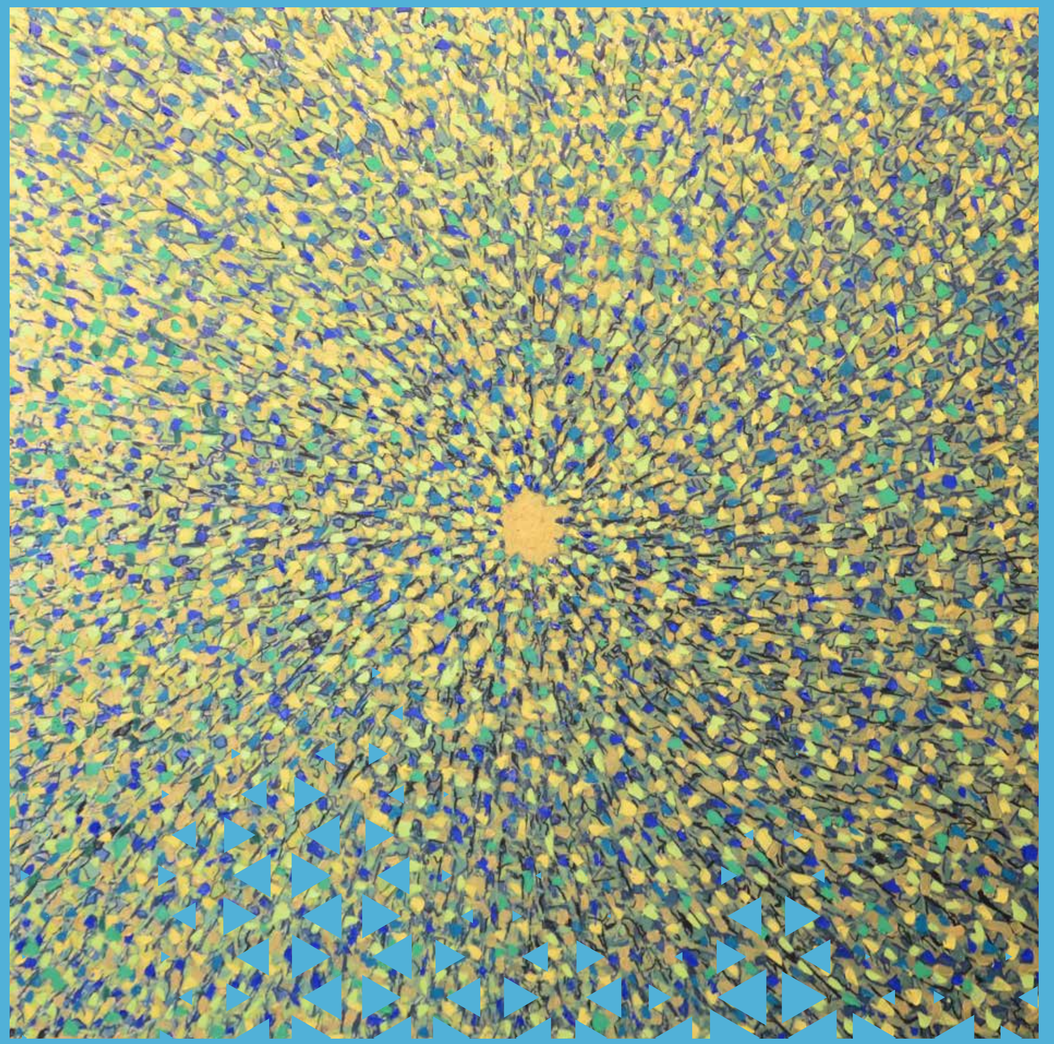
Akın Ekici yeryüzünde sadece Kocaeli'ye özgü olan bir çiçeği çiziyordu. Özgün bir soyutlama yaratıyordu. Diyelim de bilin, ressamın çiçeği, güz kokusundaydı. Güzün kokusunun izlerini sürüyordu resimde. Çiçeğin yaprağının ortasında, titrek bir çiğ damlası gibi sabah güneşi parıldıyordu. Bu çiğdem sanki sadece vardı... Var olmanın gücüydü. Var olabildiği için güçtü... Işık, su ve havayla, dünyanın kaynağı bu üç elementle, dostluk ederek filizleniyordu Yaşamak için. Yaşayabilmek için.

Ressamın "Zeytin Ağacı" tablosu da çok güzel, "Günebakan Ağacı" da. Güncel haliyle yorumladığı Akın Ekici portfolyosunda tüm bu güzel yeşil kadrajların önüne yeşil bir soyutlama getiriyor. Bazen de yapıyı olduğu gibi kullanır. 2000'li yıllarda doğadan/ağaç motiflerinden yola çıkarak başlayan dokusal karakterli resimleri, "Kocaeli'de Sonbahar", 25x35 cm resminde ortaya çıkıyor. Bu resimde Kocaeli'deki sonbaharı adeta doğa üzerine resmediyor. Figürleştiriyor. Kocaeli'nin her yeri şiirsel, Akıcı da kenti şiirleştiriyor. Kendi özüne sadık kalarak yapıyor bunu. Aslında yeşilin Kocaeli'den kopamayan bir yanı vardır ya hani, bunu Ekici'nin resimlerinde ne güzel görürüz. Kocaeli'nin göğü mavi, çinileri mavi... Ekici resimlerinde demlenerek büyüdü, resmi de öyle. Böyle olunca Kocaeli de öyle...

Pembe bir akşamüzeri, Maşukiye'de şelalelerin sesine karışan çaydanlık fokurtuları, Anadolu'nun kadim ritüelini hatırlatır. Su, bu topraklarda her daim kutsaldır. Hereke'nin sakin yüzü, yansıttığı bulutlarla âdeta gökyüzüne meydan okur. Suyun kenarındaki sazlıklarda saklanmış balıkçı tekneleri, geçmişin sade yaşamına dair ipuçları verir.

Kocaeli, en çok yeşilin şehridir!
Kocaeli'nin yeşili, sadece bir coğrafi nitelik değil; tarihle kurduğu iletişimin ta kendisidir. Osmanlı'nın son dönemlerinden kalma tren istasyonları, etrafını saran sarmaşıklarla bütünleşir. Tarihi su kemerleri, yüzlerce yıl öncesinin mühendislik dehasını anlatırken, sarmaşıklar onlara modern bir heykeltıraş edasıyla sarılır. Bu şehirde doğa, insanın yaptığı her şeyi kucaklamayı bilmiş; taşlara sinen insan emeği, toprağın verdiği hayatla buluşmuştur.

Gecenin çöktüğü anlarda bile Kocaeli uyumaz. Yıldızlar, Hereke'nin üzerinde pırıl pırıl parlarken, körfezin suları ay ışığıyla cilalanır. Ormanların derinliklerinde yankılanan baykuş sesleri, antik çağlardan kalma bir masal anlatır gibidir. Belki de bu şehir, iki kıta arasında sıkışmış bir köprü olmaktan çok, doğanın kendini var ettiği bir sığınaktır. Kocaeli, yeşiliyle yalnızca gözlere değil, ruha da hitap eder. Onun doğası, tarihin ağırlığını hafifleten bir nefestir. Her bir ağacın gölgesi, geçmişin izlerini taşırken, her bir çiçek, geleceğe umut serper. Bu topraklarda insan, doğanın ve zamanın bir parçası olduğunu unutmaz. Çünkü Kocaeli, yaşayan bir tarih kitabıdır; sayfaları rüzgârla çevrilir, mürekkebi yağmurla yazılır...

KOCAELİDE MEVSİM DÖNGÜSÜ, 2024, TÜKT, 118x118 cm / SEASONAL CYCLE IN KOCAELI

012

Nature Through the Four Seasons & Kocaeli

Kocaeli hangs like a necklace at the neck of Anatolia–suspended between sea, forest, mountain, and plain, right in the heart of a natural feast. It is as if time whispered a thousand shades of green across the hillsides while breathing on these lands. This city, which bears the heavy footsteps of history, also feels the reviving breath of nature upon its neck.

When the ancient tales that rise from Nicomedia's stone ruins meet the lush fabric of the present day, they weave a bridge between past and future.

As the first light of dawn touches the Gulf, silver reflections dance across the water, disappearing beneath the shadows of oak and beech trees lining the slopes. Ormanya's embracing calmness, in defiance of the city's crowds, hides a secret in every leaf. Here, the earth carries not the footprints of humans, but those of deer, squirrels, and a thousand kinds of birds. The sorrow once held in the walls of the old paper mill in Seka Park is now softened by blooms. As the wind brings whispers of the past, newly sprouting grass gently lays a green veil over the memory of time.

As you ascend the Samanlı Mountains, the view transforms at every turn–like brushstrokes on a vast canvas. These mountains are more than mere geographic hills; they are the backbone of civilizations, silent witnesses to wars and peacetimes alike. Mists that drift down the slopes veil the traces of ancient trade routes, yet centuries-old plane trees still whisper tales of silk caravans long gone. Waves crashing against the rocky shores of Kerpe carry the free spirit of the Black Sea. Here, the sea is a lullaby–fierce in winter, blue in summer.

Time steeps slowly in the teahouses lining the coast, and one cannot help but think:
This is it. This is life. This is serenity.

Kocaeli is truly a city of nature.
And Akın Ekici conveys this vividly through his landscapes.

He once painted a flower found only in Kocaeli. He created a unique abstraction. Let it be known: the painter's flower carried the scent of autumn. It followed the fragrance of fall. In the center of its leaf, the morning sun sparkled like a trembling drop of dew. That crocus did not try to mean anything. It simply existed. It was the power of existence–its strength lay in its very existence. It sprouted by befriending light, water, and air–the three elemental sources of life. To live. Simply, to be able to live.

Ekici's painting of the Olive Tree is striking, and so is his Sunflower Tree. In his current work, he places a veil of green abstraction before all those vibrant natural frames. At times, he depicts a structure as it isIn the early 2000s, Akın Ekici's paintings took on a tactile quality, rooted in motifs of nature and trees. This distinctive texture culminates in his work Autumn in Kocaeli (25 x 35 cm), where he doesn't merely depict autumn–he figures it, gives it presence as if it were a being shaped by nature itself. Every corner of Kocaeli feels poetic; and Ekici, with a loyal hand, turns the city into poetry. He does this by remaining true to his own essence. There is a part of green that never lets go of Kocaeli and you can feel this deeply in Ekici's art. The sky of Kocaeli is blue; its tiles are blue. Ekici matured slowly, steeped over time–just like his art. And in that quiet unfolding, Kocaeli too became what it was meant to be.

On a rose-colored evening, the bubbling of a teapot mingles with the sound of waterfalls in Maşukiye–echoing an ancient Anatolian ritual. Water has always been sacred on these lands.

The still face of Hereke, reflecting the clouds above, seems to challenge the very sky.

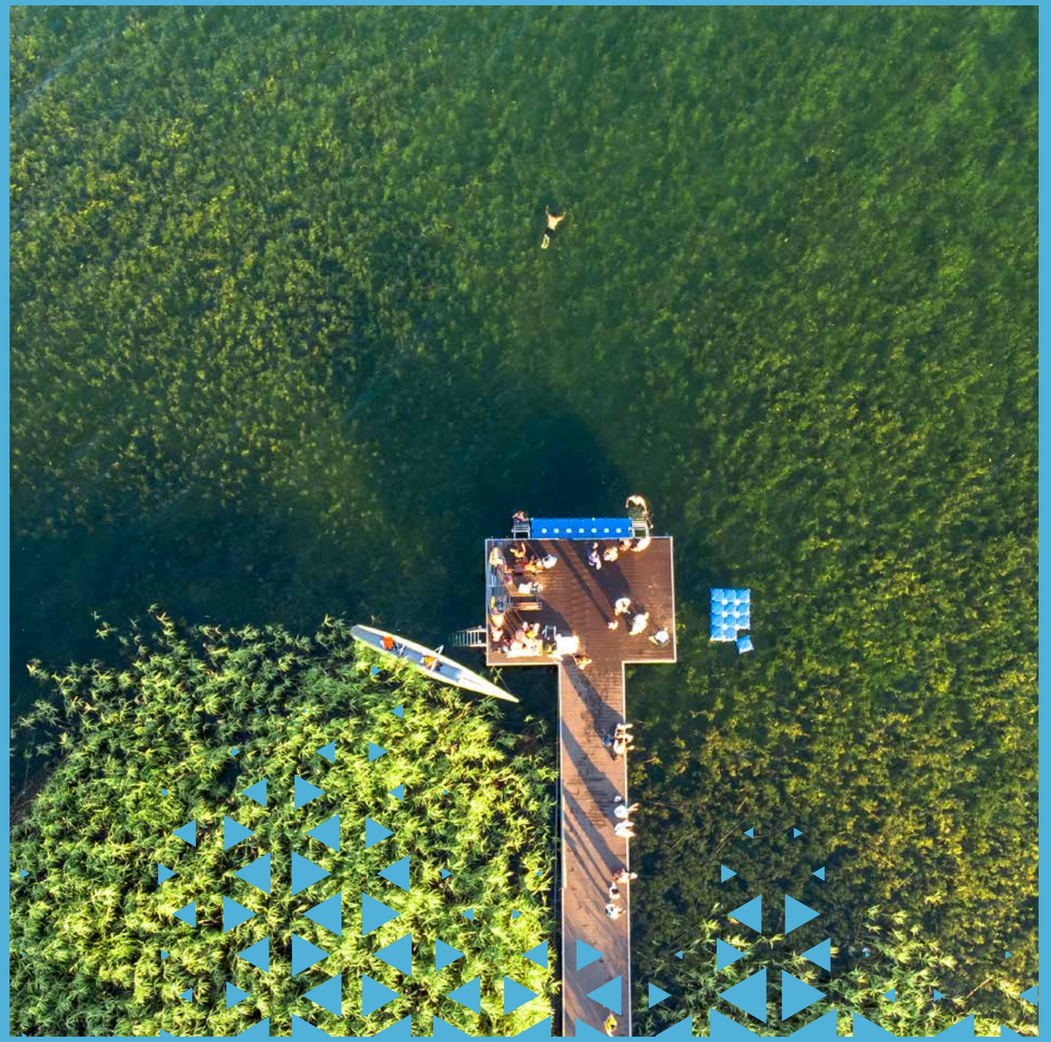
Among the reeds by the water's edge, fishing boats lie in quiet hiding – offering gentle clues to a simpler way of life.

Kocaeli is, above all, a city of green.
Its green is more than a geographic feature– it is a quiet conversation with history. The old Ottoman-era train stations blend seamlessly with the ivy that embraces them. Ancient aqueducts speak of long-gone engineers, while the vines curl around them like the hands of a sculptor.

In this city, nature embraces what people build. The work carved into stone meets the life that rises from the soil.

Even in the deep hours of night, Kocaeli never sleeps. As stars shimmer brightly above Hereke, the waters of the gulf are polished by the moonlight. The hoots of owls echoing from the heart of the forests feel like a tale whispered from ancient times. Perhaps this city is not merely a bridge caught between two continents, but a sanctuary where nature asserts its own existence.

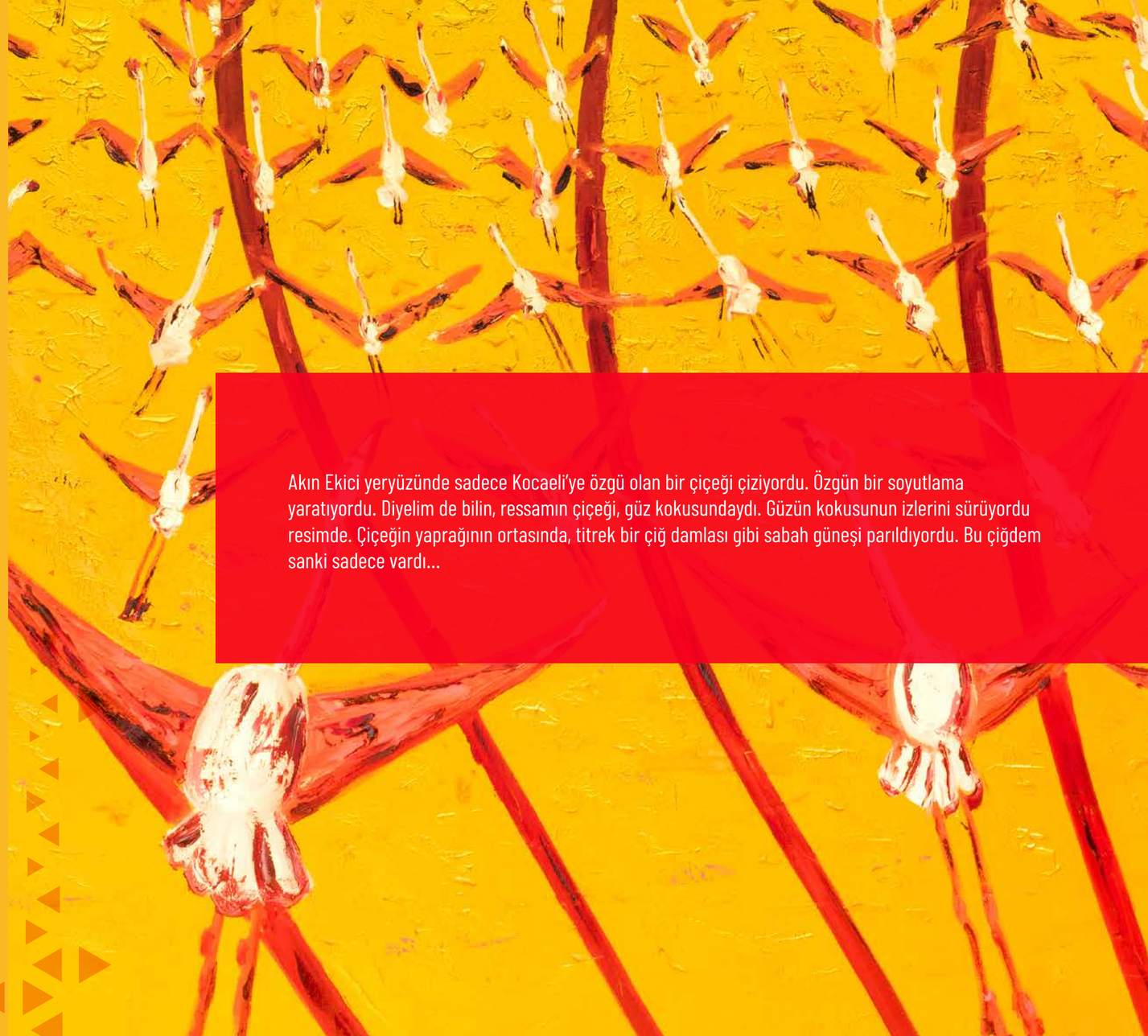
Kocaeli, with its greenery, speaks not only to the eyes but to the soul. Its nature is a breath that lightens the weight of history. The shadow of every tree carries the traces of the past, and every flower sows a seed of hope for the future. In these lands, one never forgets they are part of both nature and time. Because Kocaeli is a living history book, its pages turned by the wind, its ink written in rain...

AHMET TURAN KURAL - CENNET KOCAELİ / PARADISE KOCAELI

He once painted a flower found only in Kocaeli. He created a unique abstraction. Let it be known: the painter's flower carried the scent of autumn. It followed the fragrance of fall. In the center of its leaf, the morning sun sparkled like a trembling drop of dew.

Akın Ekici yeryüzünde sadece Kocaeli'ye özgü olan bir çiçeği çiziyordu. Özgün bir soyutlama yaratıyordu. Diyelim de bilin, ressamın çiçeği, güz kokusundaydı. Güzün kokusunun izlerini sürüyordu resimde. Çiçeğin yaprağının ortasında, titrek bir çiğ damlası gibi sabah güneşi parıldıyordu. Bu çiğdem sanki sadece vardı...

013

Güneşin Asilleri O Kuşlar Burada Kalsın!

Kuşlar Divanı
Kocaeli kuşları deniz gibidir.
Mavisi de vardır, gri olanı da.
Ama asıl ateşten turuncudur gökler.
Bir çakır mavi tuzlu su...
Kanatları parça parça ateş kuşlarının.
Yıldızlar kaynar ya o yüzden turuncudur Kocaeli'nin kuşları.
Kirli dudaklarından çıkan kötü sözlerdir bunlar Kocaeli'nin,
Şiir şiir kusar geceleri bu turuncu kuşlar
Ressamın kuşlarıdır bunlar...

Türk şiir göklerinde sürekli kuşlar uçuşur! Martı, leylek ya da güvercinleri sıklıkla görürüz ama ankâ, hümâ, kaknüs ve müsîkâr gibi yalnız hayâl âlemimizde süzülen kuşları da kulak arkası etmeyelim. Burada Kocaeli var. Flamingolar var. Ekici tablolarındaki kuşlar dünyası öylesine renklidir ki şöyle bir göz attığımızda dahi, dünyanın en güzel göklerinin hârikaları ile karşılaşırız.

Bir yıl erkek bir yıl dişi oldukları söylenen çaylaklar, erkeğinin rüzgârla gelen sesiyle hâmile kalan keklikler, yaşlanan anne ve babalarına yiyecek taşıyan turnalar, su kuşu olmalarına rağmen biteceği korkusuyla suya dokunamayıp kavrulmayı bekleyen balıkçıllar, kendi kanat vuruşlarıyla tutuşturduğu alevler içerisinde yanan kaknüse ateş korları arasından gülümseyen semenderler, ya bir devlet yazısı ya bir yürek sızısı taşımanın verdiği gurur ve acelecilikle uçuşan posta güvercinleri, yaptıklarını övünerek birbirlerine anlatan mukaddes ebabiller, hüthütler, mağara güvercini ve daha niceleri...
Kuşlar Divanı'na girmeye ve gönül kuşlarımızın eskimeyen ötüşlerini dinlemeye hazır mısınız...?

Peki Flamingolar?
Kocaeli şiiriniz bu zamanın neresine yazılmıştır? Hangi seslerle? Günün ilk ışığıyla mı? Sabah ezanıyla mı? Bitişinin ardından gelen sessizlikle mi? Birkaç martı ötüşüyle mi? Martılar... Şehrin ısrarlı sakinleri... Martı değilse o? Kargalar? Akıllı, tehditkâr, bazen hırsız, kedilerin bile çekindiği kargaları unutmadan tamam... Deniz yüzeyini neredeyse yalarcasına uçarken birçok benzerini kıskandıran yelkovan kuşlarını da unutmayalım. Dalgıç karabatakları da... Hep aşık, güzel sesli, narinlikleriyle gönül çelen kumruları da... Beraberliklerinden kolay vazgeçemeyen, birkaç yem tanesi için yanınızda kalmak isteyecek güvercinleri de... Ürkek serçeleri de... Onlar da Kocaeli elbet. Onlar da anlatabileceklerini anlatır, duyurabileceklerini duyurur. Leylekle hiç unutulur mu? Eşsiz zarafetleriyle! Ama bizim asıl meselemiz flamingolarla! Körfezin pembe süsleri. Nasıl hoşlar. İnanın İzmit'te flamingoların aşklarına şahit olmak için geç kalmış sayılmazsınız. İzmit Körfezi sulak alanında. Hadi diyorum.

Dinlemek isteyenler için öyle çok hikâyeleri vardır ki... Onlar ne de olsa yaşadıklarımıza başka bir yerden bakar. Gökyüzü bir derinliktir ayrıca. Bir sırdır. Eskimiş bir umuttur... Kuşlar Kocaelilidir ve şehrin varlığına yakışacak şekilde, tarihin bozamadığı bir buluşmada yaşanması gerektiğini bilir. 168 farklı türde kuş. Efsane. Gerçeğin doğurduğu duygunun hakkını vermek gerekir neticede. Dilleri farklı olsa da beraberliğin sebebini ortaya koyacak sebebe vakıf olmak da... Kolay mı? Bu semada uçmaya başladıkları günden beri Kasr-ı Hümayun'u, Kerpe Limanını, Kybele Kutsal Alanlarını ya da Nikomedia'nın Solmayan Nakışlarını bir arada görmüşlerdir. Kilise camiyi tamamlar, cami kiliseyi... Onların da bu gördüklerinden çıkardıkları vardır elbet!

Göç: Kumların Üzerinde Yazılı Sır
Flamingolar, gökyüzünün matematikçileridir. Her yıl, Ekvator'un kızgın güneşinden kaçarken, sürüler halinde İzmit Körfezi'ne sığınırlar. Kanat çırpışları, Nil'in çamurlu deltasından kalkan eski bir dualar korosunu andırır. 3.500 kilometrelik bu yolculukta, genç olanlar Akdeniz'in serin meltemini ilk kez ciğerlerine çeker. Kocaeli Kuş Cenneti'ne vardıklarında, tüyleri hâlâ gri tonlarında olan yavrular, tuzlu sularda beslenerek pembeye dönüşecekleri bir ritüelin parçası olurlar. Bu renk değişimi, karideslerdeki "karotenoid" pigmentlerinin bir armağanıdır; adeta doğanın onlara fısıldadığı bir sırdır. Bibliyografya 9: https://www.aa.com.tr/tr/yasam/flamingolar-izmit-korfezine-renk-katiyor/2500706

Dans: Suyun Aynasındaki Kraliyet
Sabahın ilk ışıkları, Seka Park'ın sığ sularında parıldarken, flamingolar tek bacakları üzerinde dengelenir. Bu duruş, enerji tasarrufu için evrimleşmiş bir sanattır. Gagaları, ters çevrilmiş bir şemsiye gibi suya dalar. Alt çeneleri hareketli, üst çeneleri sabit olan bu karmaşık sistem, saniyede dört kez suyu filtreleyerek besin toplamalarını sağlar. Sürü, aynı anda suya eğilip kalktığında, körfezde dev bir kalp atışı yankılanır. Bazen, erkekler dişilerin etrafında "yürüyüş dansı" yapar; kıvrımlı boyunları ve hızlı adımlarıyla bir aşk provasıdır bu. Çiftleşme başarısı, en uzun süre dans edenindir.

30 Flamingo Meridyene Tablosu
Akın Ekici'nin flamingo tablosu ise hayret verici bir tablo. Mükemmel bir üslup. Spatulayı sadece boyayı karıştırmak ve tuvaldeki boyayı kazıyıp resmi flulaştırmak için kullananlara baktığımızda... Onun, "sfumato" etkisini yaratmak için kullandığı spatula, adeta dramatik bir ifade aracıdır. O, boyayı sürmek değil, sanki pat diye koymak istiyor tuvale. Aynen öyle yapıyor. Ekici, yaş boya katmanlarını birbirine karıştırmadan, bir katmanı sürerken bir alttakine bulaştırmadan, üst üste binmiş katmanların hangi kısımlarını ne derinliğe kadar sıyırması gerektiğine onlarca denemeden sonra karar vermiş gibi. Bazen bileğin yüz seksen derece bazen daha fazla bir açı ile dönmesini gerektirecek kadar farklı bir teknik yaklaşım onunkisi. Çok iyi resim doğrusu.

Umut: Tuz Kristallerinde Parlayan Hayaller
Ama Kocaeli'nin çocukları, bu hikâyeyi değiştirmek için direniyor. İzmit Bilim Sanat Merkezi öğrencileri, 3D yazıcılarla "plastik toplayan robot kuşlar" tasarladı. Kocaeli Üniversitesi Biyoloji Bölümü, flamingo göç rotalarını takip etmek için uydu vericileri kullanıyor. 2023'te, bir grup gönüllü, Eskihisar Tuzlası'na 1.200 fidan dikti; flamingoların gölgesinde büyüyeceği bir koridor yaratmak için... Ve her ilkbahar, Dil Derneği, şiirlerini flamingolara adayan çocuklarla kıyıda buluşuyor: "Pembeniz yok olmasın diye, kalemimiz mürekkep değil, tuzlu suyla yazsın!"

Veda: Gökyüzüne Çizilen Bir Sonraki Bahar
Eylül gelip de flamingolar güneye dönerken, geride tüyleriyle boyanmış bir hüzün kalır. Sürü, Gebze'nin üzerinden geçerken, fabrika işçileri bir anlığına başlarını kaldırır. Belki de bir kadın, çocuğuna "Bak, pembe bulutlar!" diye fısıldar. Oysa o bulutlar, bir sonraki baharı müjdeleyen canlılardır. Ve Kocaeli, onlar dönene kadar, tuzlu rüzgârların taşıdığı gagaların sesini bekler...

Epilog: Bir Flamingo Hikâyesinin Anatomisi
Bu hikâye, sadece kuşlarla ilgili değil. Bir körfezin, insanla doğa arasındaki savaşta nasıl nefes aldığıyla ilgili. Flamingolar, Kocaeli'nin aynasıdır: Pembelikleri, toprağın saflığına bağlıdır. Onlar gittiğinde, geride kalan yalnızca tuz kristalleri değil, bir varoluş sorusudur: "İnsan, doğanın efendisi mi, yoksa misafiri mi?" Belki de cevap, bir flamingonun tek bacak üstünde dengelendiği o anlık sessizlikte saklıdır...

30 FLAMİNGO MERİDYENE, 2025, TÜKT, 110x200 cm / 30 FLAMINGOS MERIDIAN PAINTING

013

Those Birds, Nobles of the Sun, Must Stay Here!

Divan of Birds
The birds of Kocaeli are like the sea–
Some are blue, others gray.
But the skies burn orange,
for they are truly of fire.
A hawk-blue salted sea…
Firebirds' wing are tattered.
The stars boil over,
that's why Kocaeli's birds are orange.
These are the foul words from Kocaeli's dirty lips,
these orange birds that vomit poetry into the night.
They are the painter's birds…

In the skies in Turkish poetry, birds are always in flight. We often encounter gulls, storks, or pigeons, but let us not overlook the birds that glide solely through our realm of imagination: the Anka (a legendary phoenix-like bird reborn from its ashes), Huma (a mythical bird believed to bring fortune), Kaknüs (a firebird said to live by singing until it bursts into flames), and Musikar (a poetic, music-making bird from Ottoman imagination). Here, we are in Kocaeli. There are flamingos. And in Ekici's paintings, the world of birds is so vividly colorful that even a passing glance reveals the marvels of the most beautiful skies on Earth.

Kites, said to be male one year and female the next…
Partridges moved to brood by the wind-borne call of the male…
Cranes that carry food to their aging mothers and fathers…
Herons–though born of water–unable to touch it, for fear it may vanish, waiting instead to wither in thirst…
Salamanders, smiling from within the embers to the Kaknüs, burning in flames it sparked with the beating of its own wings,
Carrier pigeons, flying with the urgency and pride of bearing a royal decree or a heart's sorrow…
Holy swifts that boast of their deeds to one another… Hoopoes, cave pigeon, and so many others…
Are you ready to step into the Divan of Birds and listen to the undying songs of the birds of our hearts?

What About the Flamingos?
At what point in time is your poem of Kocaeli written? With which sounds? The first light of day? The morning call to prayer? The silence that follows? A few cries of gulls? Gulls… the persistent residents of the city… And if not gulls, then maybe crows? Clever, bold, sometimes thieving–crows that even cats keep their distance from. Let's not forget them. And the shearwaters, flying low over the sea, so graceful they make others jealous. The diver cormorants too. The doves–always in love, soft-voiced, heart-stealers with their delicate grace. The pigeons, who don't like to be alone, and may stay with you just for a few crumbs. The shy sparrows… They are part of Kocaeli too. They say what they can, and make heard what they are able to. And the storks–how could we forget their unmatched elegance? But our real subject is the flamingos.
The pink ornaments of the Gulf. So beautiful. Believe me, it's not too late to witness the love of flamingos in Izmit. At the wetlands of the Gulf. Come on, I say.

For those who want to listen, there are many stories to tell. After all, the birds see what we experience from a different perspective. The sky is not just empty space; it is a depth, a secret, and an old hope. The birds belong to Kocaeli, and they know that they must live in a gathering worthy of the city's existence–one that history cannot spoil. There are 168 different species of birds here, a true legend. They must do justice to the feelings that arise from this truth. Although they speak different languages, they understand the reason for their togetherness. Is it easy? Since they began flying in this sky, they have seen Imperial Pavilion, Kerpe Harbor, the sacred places of Kybele, and the enduring patterns of Nicomedia, all together. The church complements the mosque, and the mosque complements the church. Surely, the birds have learned from everything they have witnessed.

Migration: A Secret Written on the Sands
Flamingos are the mathematicians of the sky. Every year, fleeing the scorching sun of the Equator, they take refuge in flocks at İzmit Bay. Their wingbeats resemble an ancient choir of prayers rising from the muddy Nile delta. On this 3,500-kilometer journey, the young ones breathe the cool Mediterranean breeze for the first time. When they arrive at the Kocaeli Bird Paradise, the chicks–still cloaked in shades of gray–become part of a ritual where they feed in salty waters and slowly turn pink. This color change is a gift from the "carotenoid" pigments found in shrimp; a secret whispered to them by nature itself. Bibliography 9: https://www.aa.com.tr/tr/yasam/flamingolar-izmit-korfezine-renk-katiyor/2500706

Dance: Royalty Reflected in Water
As the first light of morning glimmers on the shallow waters of Seka Park, flamingos balance gracefully on one leg. This posture is an art evolved for energy saving. Their beaks dip into the water like upside-down umbrellas. With a unique structure–movable lower jaws and fixed upper jaws–they filter water up to four times per second to gather food. When the entire flock bends down and rises together, it echoes like a giant heartbeat across the bay. Sometimes, males perform a "marching dance" around the females–a rehearsal for love, with arched necks and quick steps. The one who dances the longest wins the chance to mate.

30 Flamingos Meridian Painting
Akın Ekici's flamingo painting is truly astonishing. A masterful style. When we consider those who use the palette knife merely to mix paint or to blur a composition by scraping the surface, his approach stands apart. He uses the palette knife as a tool of expression–almost like a dramatic instrument–to create a "sfumato" effect. It's as if he doesn't want to apply the paint, but to place it down all at once. And that's exactly what he does. Ekici seems to have decided–perhaps after dozens of trials–which parts of the overlapping wet paint layers should be scraped, and to what depth, all without blending one layer into the next. His technique sometimes requires the wrist to twist 180 degrees, or even more–a truly distinctive method. This is, without a doubt, an exceptional painting.

Hope: Dreams Sparkling in Salt Crystals
But the children of Kocaeli are determined to rewrite this story. Students at the İzmit Science and Art Center have designed "plastic-collecting robotic birds" using 3D printers. The Biology Department at Kocaeli University uses satellite transmitters to track flamingo migration routes. In 2023, a group of volunteers planted 1,200 saplings in the Eskihisar Salt Marsh, hoping to create a corridor where flamingos can grow in the shade. And every spring, the Language Association meets at the water's edge with children who dedicate poems to the flamingos: "So your pink won't fade, Let our pens write not with ink, but with salty water."

Farewell: A Next Spring Drawn in the Sky
When September comes and the flamingos head south, they leave behind a quiet sorrow, painted with their feathers. As the flock passes over Gebze, factory workers lift their heads for a moment. Perhaps a mother whispers to her child, "Look, pink clouds." Yet those clouds are living creatures, heralds of the next spring. And until they return, Kocaeli listens for the sound of beaks carried on the salty wind.

Epilogue: The Anatomy of a Flamingo Story
This is not just a story about birds. It is the story of a gulf, and how it breathes in the struggle between humans and nature. Flamingos are a mirror of Kocaeli–their pinkness is tied to the purity of the land. When they leave, what remains is not just salt crystals, but a question of existence: Is humankind the master of nature, or merely its guest?
Perhaps the answer lies in that fleeting stillness–when a flamingo balances silently on one leg.

ŞERİFE KESER HALICI - BİSİKLET / BICYCLE

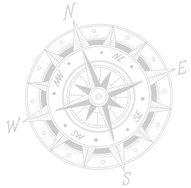

AYTÜL AKBAŞ - KOCAELİ'DE FILAMİNGOLAR / FLAMINGOS IN KOCAELI

014

Bir Leylek Baharı İkiyi Bölmüş!

Baharı ikiye bölmüşler ama ben bana kalan ilkini istiyorum...
O ki yılda bir kez çıldırır doğa ama umutla,
Salma üstüme yeşillerini, morlarını, sarılarını,
Salma ki aklımı çelme,
Zor olan kalmaktır baharda,
Mutluluğa aç pencereni ama çıldırtma beni.
Benim istediğim filizi anılarla ılık rüzgarla...
Bir leyleğin kanadında...

Kocaeli'de bahar, Kocaeli'de doğar.
Ah Kocaeli, ah bahar, ah Leylekler...

Önemli olan Şeyh Galip kıssasındaki gibi olmak:
"Hoşça bak zatına kim zübde-i âlemsin sen,
Merdüm-i dide-i ekvan olan âdemsin sen."

Şair, "insan hoş kalmalı, hoşça kalmalı" diyor. "İnsan daha fazla hayat peşinde koşmalı" diye ifade ediyor. Bu beyitte, insana kendi varoluşuyla yüzleşmesi ve onun kıymetini idrak etmesi salık verilir. "Hoşça bak zâtına" diyerek başlayan çağrı, insanın kendisine sadece yüzeyde değil, derinlikte bakması gerektiğini vurgular. Bu bakış, yalnızca bedene değil; akla, kalbe, ruha, tüm benliğe yöneltilmiş bir bakıştır. Buradaki "bakmak" yalnızca görmek değil, kendini anlamak, kendini bilmek demektir.

Akın Ekici'nin kuşları da işte böylesi kuşlar. Zarif bir hüzün gibi, tuvalden akıyorlar. Hem umutlu hem ihtişamlı hem ışıl ışıl... Ama en çok da gençliğin henüz köpüren iksiriyle kaplılar. Ve çok farkındalar... Her şeyin, herkesin...

Duydunuz mu bilmiyorum; Japonya'da "ay ışığını seyretme toplantısı" diye bir buluşma vardır. Sizi oraya davet ederler ama orada hiç konuşulmaz. Güzel ve keyifli bir ortamda oturur, ayın doğuşunu seyredersiniz. Ve orada, sadece bakmayı değil, bundan zevk almayı da öğrenirsiniz.

Japonlar tabiata karşı olan hayranlıklarında bizim anlayamayacağımız kadar ileri giderler.

Kışın ilk yağan karını seyretmek ve kutlamak için toplantılar yaparlar. Karın birden çevreyi nasıl değiştirdiğinin, bütün çizgileri nasıl yumuşattığının, ışıkla gölge arasındaki farkları nasıl ortadan kaldırdığının zevkini tadarlar.

Japonlar güzel bir yaz gecesi, kırlara dinlemeye giderler. Evet dinlemeye! Neyi biliyor musunuz? Böceklerin müziğini... Ve orada saatlerce sessiz kalırlar. Mangallarındaki kömür yanarken içine değişik birçok odun parçacığı da atarlar, sonra duman çıkaran bu odun parçalarını özel bir tepsi içinde sıra ile herkes koklasın diye gezdirirler. İnsanlar böylece ilk defa orada şeftali, kiraz, çam, pelesenk ve daha başka odunların müzik notaları gibi koku nüansları olabileceğinin farkına varır.

"Gözlerimde uçuşur leylekler," derken, insanların duygularını yenebileceği fikrine odaklanan Nietzsche Ağladığında adlı kitabında Irvin D. Yalom şöyle diyor: "Yaşarken yaşayın! İnsan yaşamını tamamlayıp öldüğü zaman ölüm, taşıdığı dehşeti yitirir! İnsan doğru zamanda yaşamazsa, asla doğru zamanda ölemez."

Bir felsefe haline gelmiş olan Carpe diem de gerçekten yaşamak üzerine odaklanır. Latin Edebiyatı'nın ünlü ozanı Horatius'un bir dizesinde geçen ve "gününü gün et", "zamanın tadını çıkar" ya da "günü yakala" anlamına gelen bu özdeyiş, esaretten uzak bir yaşamın değerine dikkat çeker. İlk bakışta hazcı bir felsefenin savunusu gibi görünse de aslında yaşamın her anının kıymetini bilmemiz gerektiğini hatırlatır. Hayatın değerini kavramak için sorulabilecek en doğrudan sorulardan biridir bu:

Cennette yeriniz garanti olsa –her şeyi geride bırakarak; sevdiklerinizi, sahip olduklarınızı, küçük kızınızın güzel gözlerini, annenizin sıcak elini, yaşamınızı, her şeyi bırakıp– hemen şimdi gider miydiniz?

Sevdiklerim bir bir aklımdan geçerken, içimde hafif bir meltem esiyor...
Ve ben soruyorum kendime:
Akın Ekici'nin Kocaeli'sinde, yemyeşil bir bahara gelir miydim?

Şehr-i Kartepe'de Bir Leylek
Türkiye, Asya ile Avrupa arasında uzanan coğrafyasıyla göçmen kuşlar için eşsiz bir koridor. Bu koridorun en sembolik yolcularından biri de leylekler. Her yıl binlercesi, Afrika'dan Avrupa'ya uzanan yolculuklarında Anadolu'nun sulak alanlarında mola verir. Baharın habercisi olarak görülen bu zarif kuşlar, insan yerleşimlerine yakın yaşamayı seven canlılardan. Köy evlerinin bacalarına, cami kubbelerine, hatta elektrik direklerine yuva yapmaları, onları kültürümüzde de özel kılıyor. Türkiye'de yaklaşık 30.000 çift leyleğin ürediği tahmin ediliyor. Ancak bu sayı, tarım ilaçlarının yaygın kullanımı, sulak alanların kurutulması ve iklim değişikliği gibi tehditler nedeniyle hassas bir dengede.

Bu göç hikâyesinde Kocaeli, sanayinin yoğun olduğu bir kent olmasına rağmen leylekler için sürpriz bir sığınak. İzmit Körfezi'nin kıyıları, Sapanca Gölü'nün bereketli çevresi ve Kandıra'nın tarım arazileri, leyleklerin beslenip dinlenebildiği doğal yaşam alanları sunuyor. Özellikle Körfez ilçesindeki sazlıklar ve Kandıra'nın eski elektrik direkleri, her bahar leylek yuvalarıyla süsleniyor. Sarısu ve Kullar gibi köylerde ise halk, leyleklere yuva olması için direklerin üzerine özel platformlar yerleştirmiş. Bu platformlar, her yıl aynı çiftler tarafından titizlikle yeniden düzenleniyor. Leyleklerin sadakati ve yuvalarına bağlılığı, köylüler arasında nesilden nesle anlatılan bir hikâyeye dönüşmüş.

Kocaeli'nde leylekler yalnızca doğal bir zenginlik değil, aynı zamanda kültürel bir miras. Köylüler için bereketin sembolü sayılıyor. Leyleklerin gelişi, baharın başlangıcı olarak kutlanıyor; yuvaların bozulmaması için özen gösteriliyor. Hatta bazı köylerde, leyleklerin göç zamanı köy meydanlarında toplanıp onların gelişini beklemek bir gelenek haline gelmiş.

Leylekler, Kocaeli'nin doğal ritminin bir parçası. Tarım zararlılarını kontrol ederek çiftçilere sessizce yardım ediyor, gökyüzünü zarif kanat çırpışlarıyla süslüyorlar. Onların varlığı, sulak alanların temiz, tarım topraklarının canlı olduğunun bir göstergesi. Sanayi kenti kimliğine rağmen Kocaeli'nin leylekleri, insanla doğanın bir arada var olabileceğinin kanıtı. Belki de bu yüzden, her bahar dönüşlerinde köy çocuklarının yüzündeki gülümseme, kentin beton duvarlarına inat, yaşamın hâlâ umutla devam ettiğini fısıldıyor.

BAYRAKLAR, 2025, BATİK, 130x200 cm / BATTY FLAGS

014 A Stork Has Split Spring in Two!

They've split spring in two—but I want the first half for myself.
The one where nature goes mad just once a year—mad with hope.
Don't throw your greens, your purples, your yellows upon me;
Don't tempt me, don't make me lose my grip.
For staying is what's hardest in spring.
Open your windows to happiness, yes—but don't drive me to madness.
What I long for is the sprout, warmed by memory and a gentle breeze...
Carried on the wing of a stork.

Spring is born in Kocaeli.
Oh, Kocaeli... oh, spring... oh, the storks...
What matters most is to live like in the parable of Şeyh Galip:

"Look kindly upon yourself, for you are the essence of the world;
You are the human, the pupil of the universe's eye."

The poet urges us to remain gentle with ourselves—to bid ourselves farewell gently, to seek more life, more being. This verse calls for a confrontation with the self, an awakening to one's own worth. The phrase "look kindly upon yourself" is not just about seeing the surface, but about perceiving the depths—mind, heart, soul, and all that constitutes our being.

To look, here, is not simply to see. It is to understand, to know oneself.
The birds in Akın Ekici's paintings are just like that—creatures of quiet grace. They flow from the canvas like a delicate sorrow—hopeful, radiant, and majestic all at once. But above all, they are veiled in the effervescent elixir of youth. And they are keenly aware—of everything, of everyone.

Have you heard of it? In Japan, there is a gathering called "moon-viewing." You're invited to sit quietly, in a serene setting, and watch the moon rise. No one speaks. You simply observe. And in doing so, you learn not only to look—but to find pleasure in looking. The Japanese go astonishing lengths in their admiration for nature, in ways we may not fully grasp. They hold meetings to celebrate the first snowfall. They marvel at how it changes everything—softens all edges, blurs the line between light and shadow.

On warm summer nights, the Japanese go out into the fields—not to speak, but to listen. Yes, to listen. Do you know to what? To the music of insects. And there, in that quiet, they remain silent for hours. As the charcoal in their small grills burns, they throw in pieces of different woods. These smoking fragments are then passed around on a special tray so that everyone can smell them one by one. It is often there that people realize—for the first time—that peachwood, cherry, pine, sandalwood, and others can hold fragrance like musical notes. That scent, too, can carry harmony and nuance.

As it is said "Storks fly in my eyes," in When Nietzsche Wept, a novel that centers on the idea that human beings can overcome their emotions, Irvin D. Yalom writes:

"Live when you live! Death loses its terror if one dies when one has consummated one's life! If one does not live in the right time, then one can never die at the right time."

The philosophy of carpe diem is, at its core, a call to truly live.
Rooted in a line by the renowned Latin poet Horace, the phrase—often translated as "seize the day," "make the most of the moment," or "enjoy the day"—draws attention to the value of a life lived free from captivity. Though at first glance it may seem to advocate hedonism, in truth it serves as a quiet reminder: each moment of life is precious, not to be wasted.
To grasp the worth of life, perhaps no question is more direct than this:
"If you had a guaranteed place in paradise, would you leave—right now—leaving behind everything? Your loved ones, your home, your little daughter's bright eyes, your mother's warm hands, your life itself?"

As my loved ones flicker through my mind, I feel a soft breeze stir within me...
And I ask myself:
Would I come to that lush springtime in Akın Ekici's Kocaeli?

A Stork in the City of Kartepe
With its geography stretching between Asia and Europe, Turkey serves as a vital corridor for migratory birds. One of the most iconic travelers of this aerial highway is the stork. Every year, thousands stop to rest in Anatolia's wetlands during their journey from Africa to Europe. Seen as heralds of spring, these graceful birds are known for preferring to live near human settlements. Their habit of nesting on village chimneys, mosque domes, and even electricity poles has made them beloved figures in Turkish culture. It is estimated that around 30,000 pairs of storks breed in Turkey—but this number remains precarious due to threats such as widespread pesticide use, wetland destruction, and climate change.

Despite being a highly industrialized region, Kocaeli emerges as an unexpected sanctuary in this migratory tale. The shores of the İzmit Gulf, the fertile surroundings of Lake Sapanca, and the farmlands of Kandıra offer vital natural habitats where storks can feed and rest. Particularly in the reeds of the Körfez district and on old utility poles in Kandıra, stork nests reappear each spring. In villages like Sarısu and Kullar, locals have even installed special platforms on top of poles to welcome the birds. These nests are meticulously repaired each year, often by the same loyal pairs. The storks' fidelity and attachment to their nests have become cherished stories passed down from generation to generation.

In Kocaeli, storks are not only a natural treasure but also a cultural heritage. For the villagers, they are a symbol of abundance. The arrival of storks is celebrated as the beginning of spring, and great care is taken to protect their nests from harm. In some villages, it has even become a tradition for people to gather in the village square during migration season to wait for their return.
Storks have become an inseparable part of Kocaeli's natural rhythm. They silently assist farmers by controlling agricultural pests, and their elegant wingbeats decorate the sky. Their presence signals clean wetlands and fertile soil. Despite its industrial identity, Kocaeli's storks stand as living proof that nature and human life can coexist. And perhaps this is why, when they return each spring, the smiles on the faces of village children whisper—against the grey of concrete walls—that life, still, continues with hope.

ARİF KEPEKLİ - BULUTSU / NECULATURE

015

Gültepe Nekropolü Zamanın Derinliklerine Açılan Sessiz Kapı

O Ölülerin Sesini Siz de Duymuş muydunuz?
Buradakiler köpük mü? Öyle görünüyor. Ya değilse? Ya yeni bir yanılsamayla karşı karşıyayasak? Ya bu bir rüyaysa? Sorular işte... Yine sorulmak istenen sorular... Birileri mi yatıyor orada? Kadim zamanlardan beri? Buradaki renklerden başka yeni manalar çıkarılabilir mi? Çıkarılabilir elbet. Ama biz oralara girmeyelim en iyisi. Herkes istediğini iç dünyasında saklasın. Suskunlukların bazen yüksek sesle ifade edilenlerden çok daha anlamlı olmasının sebebi de bu değil midir? Susuyorum, çünkü aslında çok anlatacağım var. Susmaktan başka çarem yok, çünkü sözlerin hissettiklerimi yansıtabileceğine inanmıyorum... Ne dersiniz? İlk satırların karanlıktan gün ışığına çıkmaya niyet ettiği veya fırçanın belki biraz da tedirginlikle tuvale dokunmaya başladığı anlar, bu anlar değil midir? Akın Ekici çiziyor. Gültepe Nekropolü, 110x70'lik 2025 yılı resminde Gültepe'de kadim gidenleri çiziyor. Gültepe'den söz ediyoruz. Kocaeli'nin dingin topraklarında, yüzyılların tozunu üzerinde biriktiren Gültepe Nekropolü, geçmişin fısıltılarını bugüne taşıyan bir sır küpü gibi yükselir. Burası, antik çağların rüzgârını hâlâ ciğerlerinde hisseden, ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiyi taşlara nakşeden bir ölüler şehridir. Toprağın altında uyuyan her kemik, her kırık çömlek parçası, insanlığın kadim hikâyesinden bir sayfayı gözler önüne serer.

Akın Ekici Spatulası
Akın Ekici'nin bu resmi spatula imkanlarıyla gri, siyah, beyaz ve kırmızının dramatik imkanlarını kullanıyor. Geçmiş resmi gibi. Aklıma geliyor bu Akıcı resminde. Nasıl bizde halk ozanlarımızın deyişleri, şiirleri, türküleri bugün en sevilen senfonik müzik eserlerine veya pop ve rock şarkılara uyarlanıyorsa dünyada da halk ezgileri, balatları günümüzde senfonik rock veya metal gruplarının şarkılarına alt yapı olmaktadır. Bu noktada geleneksel olanın modern olanda yeri olamayacağını söylemenin imkânı yoktur. Ki zaten kanımca modern dünyada halen ilgi çeken en çok sevilen tüm sanat ve edebiyat eserleri içeriğinde yerel ve gelenekseli barındıranlardır. Geleneksel kavramı içinde geçmişe dair davranış, yaşayış ve dolayısıyla tüm kültür ögelerini barındırır. Bir toplumun, bir milletin gelenekseli o toplumun ya da milletin bilinen en eski tarihinden bu yana yapagelmekte olduğu davranış biçimlerini, kimliğini ifade etme tarzını, dilini ve bunların hepsini oluşturan kültürünü ifade eder. Toplumları, milletleri geleceğe taşıyan ise geçmişleriyle olan bağlantılarıdır. Geçmişini bilmeyen toplumlar geleceklerini inşa edemezler. Hiçbir gelecek yoktur ki geçmişinden bağımsız ele alınabilsin. Geleneksel veya yerel olan geçmiş ise, gelecek de modern ya da evrensel olandır. Ekici'nin bu resminde bu tavrı görürsünüz.

Suskunluğu ne doğurur? Tarihin gizli sesleri sizi yavaş yavaş içine almaktadır. Belki de bir malihulya zamanıdır bu. Kocaeli sadece yaşayanlar için değil gitmiş olanlar için de bir hasrettir çünkü aynı zamanda. Derin bir hasret. Size iç geçirten bir hasret... Kırgınlıklar kimi gizler? Ya o iç dünyadaki yolculuklar? Paylaşılamayan dokunuşlarda kalanlar? Neresinde durursanız durun, Kocaeli'nin bir başka köşesinin hasretini çekersiniz. Bu hasret tarihinizin unutulamayan masallarıyla da derinlik kazanacaktır. Şehir size böyle anlarda nasıl görünür? Hangi kıyı neyi hatırlatır? Hangi sokakta kimin hatırasını taşırsınız? Bir yerden sürgün edilme hissi acıdır elbet. Ya zamandan? Mavi... Bir daha mavi... Belki de meftunu olduğumuz renk birçok hatıramızı yutar. Zaman maviyi bir sis perdesinden gösterir. Şehri daha iyi görmemiz için...

Mezarlar, sadece ölülerin değil, yaşanmışlıkların da sessiz tanıklarıdır. Taş ve tuğladan örülü anıt mezarlar, gösterişli süslemeleriyle geçmişin zenginliğini haykırırken; doğanın koynunda gizlenmiş mağara mezarları, sade bir hüznün izlerini taşır. Her biri, atalarımızın ölümle kurduğu derin bağı, ritüellerin dokunuşunu, sonsuzluğa olan inancı fısıldar. Bibliyografya 10: https://kulturenvanteri.com/yer/gultepe-nekropolu/#17.1/40.782219/29.928453

Küp, gözyaşı şişesi, ayna...
Bu topraklar, yalnızca mezarlardan ibaret değildir. Kabir taşları, üzerindeki yazılar ve sembollerle adeta bir kitabe gibi durur. Kimi, bir askerin kahramanlığını anlatır; kimi, bir annenin evlat hasretini... Sosyal statüler, inançlar, kaybolan yaşamlar, hepsi bu taşların üzerinde donup kalmıştır. Gültepe, böylece sadece bir ölüm alanı değil, yaşanmış binlerce hayatın kolektif hafızasıdır.

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ KENT ARŞİVİ / GÜLTEPE NEKROPOLÜ / GULTEPE NECROPOLI

015 Gültepe Necropolis A Silent Gate to the Depths of Time

Have you also heard the voices of the dead here?

Are those bubbles? They seem so. But what if they're not? What if we're facing a new illusion? What if this is a dream? These are questions... questions waiting to be asked again... Are there some resting there? Since ancient times? Can new meanings be drawn from the colors here? Certainly, they can. But perhaps it's best if we don't go there. Everyone can keep what they wish in their inner world. Isn't the reason why silence sometimes speaks louder than words? I am silent because I have so much to say. I have no choice but to remain silent, as I don't believe words can truly reflect what I feel... What do you think? Aren't those moments when the first strokes try to emerge from darkness into daylight, or when the brush hesitantly touches the canvas, exactly these moments? Akın Ekici is drawing. The Gültepe Necropolis, in a 110x70 cm 2025 painting, depicts the ancient departed of Gültepe. We are speaking of Gültepe. In the tranquil lands of Kocaeli, the Gültepe Necropolis gathers the dust of centuries and rises like a treasure chest carrying the whispers of the past to the present. This place is a city of the dead, still breathing the winds of antiquity in its bones, engraving on stones the delicate line between life and death. Every bone resting beneath the soil, every broken shard of pottery unveils a page from humanity's ancient story.

Akın Ekici's Palette Knife

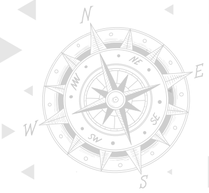
In his paintings, Akın Ekici masterfully uses the dramatic possibilities of gray, black, white, and red with his palette knife. It feels like a painting from the past. This comes to mind when I see Ekici's work. Just as in our culture, where the verses, poems, and folk songs of our traditional bards have been adapted into some of the most beloved symphonic music pieces or pop and rock songs today, worldwide folk melodies and ballads have become the foundation for symphonic rock or metal bands' songs. At this point, it is impossible to claim that the traditional has no place in the modern. In fact, in my opinion, the most admired and beloved works of art and literature in the modern world are those that incorporate local and traditional elements. The concept of tradition encompasses past behaviors, ways of life, and thus all cultural elements. The tradition of a society or a nation expresses the behavioral patterns, identity, language, and culture that have been passed down since the earliest known history of that society or nation. What carries societies and nations into the future is their connection to their past. Societies that do not know their past cannot build their future. There is no future that can be considered independently of the past. If tradition or locality represents the past, then the future is modern or universal. In this Ekici's painting, you can see this attitude clearly.

What Gives Birth to Silence? The hidden voices of history slowly begin to draw you in. Perhaps it is a time of melancholia. For Kocaeli is not only a longing for the living, but also for those who have passed. A deep yearning. The kind that makes you sigh... What do heartbreaks conceal? And those journeys within the soul? The touches that were never shared? No matter where you stand, you find yourself yearning for another corner of Kocaeli. This yearning deepens through the unforgettable tales of your own history. In such moments, how does the city appear to you? Which shore stirs which memory? Whose presence lingers on which street? The pain of exile from a place is sharp– but what of exile from time itself? Blue... Again, blue... Perhaps the color we are most enchanted by also swallows many of our memories. Time reveals blue through a veil of mist– so that we may see the city more clearly.

The tombs are silent witnesses not only to the dead but also to all that has been lived. Monumental graves built of stone and brick cry out the richness of the past with their ornate decorations, while cave tombs hidden within nature carry the traces of a simpler sorrow. Each one whispers of our ancestors' profound relationship with death, the touch of rituals, and a belief in eternity.

Jar, tear bottle, mirror...

These lands are not made up of mere graves. Tombstones, with their inscriptions and symbols, stand like open books of stone. Some tell of a soldier's bravery; others whisper the longing of a mother for her child. Social status, beliefs, lives once lived–all are frozen in time upon these stones. Gültepe is thus not merely a land of the dead, but a collective memory of thousands of lived lives. Bibliography 10: https://kulturenvanteri.com/yer/gultepe-nekropolu/#17/40.782219/29.928453

BİROL ATALAY - TAŞKÖPRÜ / STONE BRIDGE

What Gives Birth to Silence? The hidden voices of history slowly begin to draw you in. Perhaps it is a time of melancholia. For Kocaeli is not only a longing for the living, but also for those who have passed. A deep yearning. The kind that makes you sigh... What do heartbreaks conceal? And those journeys within the soul?

Suskunluğu ne doğurur? Tarihin gizli sesleri sizi yavaş yavaş içine almaktadır. Belki de bir malihulya zamanıdır bu. Kocaeli sadece yaşayanlar için değil gitmiş olanlar için de bir hasrettir çünkü aynı zamanda. Derin bir hasret. Size iç geçirten bir hasret... Kırgınlıklar kimi gizler? Ya o iç dünyadaki yolculuklar?

016

Şairlerin Mevsimi Sonbaharda Kocaeli

"Fânî ömür biter, bir uzun sonbahâr olur.
Yaprak, çiçek ve kuş dağılır, târümâr olur.
Mevsim boyunca kendini hissettirir vedâ;
Artık bu dağdağayla uğuldar deniz ve dağ.
Yazdan kalan ne varsa olurken haşır neşir;
Günler hazinleşir, geceler uhrevîleşir;
Teşrinlerin bu hüznü geçer tâ iliklere.
Anlar ki yolcu, yol görünür serviliklere.
Dünyânın ufku, gözlere gittikçe târ olur,
Her gün sürüklenip yaşamak rûha bâr olur.
İnsan duyar yerin dile gelmiş sükûtunu;
Bir başka mûsikîye geçiş farzeder bunu;
Teslîm olunca va'desi gelmiş zevâline,
Benzer cihâna gelmeden evvelki hâline.

Yaprak nasıl düşerse akıp kaybolan suya,
Ruh öyle yollanır uyanılmaz bir uykuya,
Duymaz bu ânda taş gibi kalbinde bir sızı:
Farketmez anne toprak ölüm mâceramızı."

Yahya Kemal'in "Günler hazinleşir, geceler uhrevîleşir; Teşrinlerin bu hüznü geçer tâ iliklere." dizelerine yer verdiği "Sonbahar" adlı şiiri ne güzel de Kocaeli'yi anlatır... Akın Ekici'yi anlatır...

Akın Ekici Doğası
Akın Ekici doğa aşığı bir ressam. Doğa, onun tutkusu. Yaşamın ritmi ve devinimi onu her zaman etkiliyor. Birbirinin benzeri ama tıpkısı olmayan tekrarlar, ikilemler onu varlık nedenini sorgulamaya götürüyor. Doğayı soyutlamalarla da çiziyor, fraktal dokularla da pastoral bir tavırla da. Kocaeli'de Sonbahar tablosu pastoral bir formda ve adeta Kocaeli'nin imgesidir. Kalkan ağacı onu görenlere şans getiren, sebatkârlığın, umutla beklemenin ve gelişimin çarpıcı bir yansıması olan bir ağaçtır. İşin sırrı, ağacın yetişme sürecindedir. Kalkan ağacının önce tohumu ekilir, sulanır ve gübrelenir. Birinci yıl tohumda herhangi bir değişiklik olmaz. Tohum yeniden sulanıp gübrelenir. Kalkan ağacı ikinci yılda da toprağın dışına filiz vermez. Üçüncü ve dördüncü yıllarda her yıl yapılan işlem tekrar edilerek kalkan tohumu sulanır ve gübrelenir. Fakat inatçı tohum bu yılda da filiz vermez. Kalkan'ın yarenleri büyük bir sabırla beşinci yılda da kalkana su ve gübre vermeye devam ederler. Ve nihayet beşinci yılın sonlarına doğru kalkan yeşermeye başlar ve altı hafta gibi kısa bir sürede yaklaşık on metre boyuna ve o büyülü kalkan formuna ulaşır. Akla gelen ilk soru şudur: Kalkan ağacı kaç yılda kalkan ağacı olmuştur?

Sizce?
Peki Ekici'nin bu özgünlüğü? Sizce? Bilinçle kavrayamadığınız bir dünya, aklın ve sezginin aynı anda dokunabildiği aşkın bir alandan gelen nesneler, renkler, biçimler, anlamlar... Doğulu anlamları Batılı bir gözle gören bir öz... Varlık ve maddede akıl ve sezgi, ikircikli olan, tez, antitez ve sentez...Özü arayan bir soyutlama... Taşra binaları, ağaçlar, damlar, kuşlar ve karmaşık sokaklardan başlayıp, kubbelere, saraylara, denize, konturun nesnelerine ve ihtişama uzanan bir Ekici evreni...

Bilinçdışının bilinçle resmedildiği Kalkan Ağacı, bilinçten sıyrılmış bir evren algısıyla karşımıza çıkar. Aniden gelen nesne vuruşlar, bazen fırçadan sıyrılır, rengi dışarıda bırakır, biçimi hiçler, estetiği dışlar, ütopyayı içine alır, distopyayı kabul yapar, ağacın kendisine bakanı da içine çekerek. Gözün hapsedilmesidir bu. Bu nedenle Kalkan Ağacı tablosu, bilincin zindanı, bilinçdışının haz nesnesidir! 30° Doğu Meridyeni Kocaeli koleksiyonundaki Akın Ekici lak metal baskıları hoş bir yelpaze sunuyor. Bu sanat baskı türünde özel hazırlanmış grafik objelerin, parça parça, katman katman basılması söz konusudur. Bu imajların konveyör transfer baskı sistemiyle gerçekleştirildiği bir teknik sanat türünden söz ediyoruz. Isıların, PIC kontrol sistemiyle istenilen ısı değerlerinde kalması sağlanır. Soğutma bandı ise yapışan metalin çabuk soğutmasına yardımcı olmaktadır. Pnömatik basınç sayesinde cm^2 6kg' lik kuvvet uygulanır ve metalin yapışmasında mükemmel bir netice alınmaktadır.

Lak metal baskı sanatı, standart baskıdan çok farklı yelpazelerde pigmentlerle, geniş bir renk aralığı ve derinliği üretmektedir. Bu baskı türünde mürekkep çeşitliliği ve renk derinliğinden söz edebiliriz. Metal baskı sanatı, baskı netliği ve renk değerleriyle yüksek oranda, arşiv kalitesi solmadan oluşan bir kalitenin sınırsız satıh imkanıyla birleştiği yöntemdir. "Solmayan" bir kalite önemli, koleksiyoner için bu bir mesele. Test sonuçlarında konveyör transfer baskının 100 yıla yakın bir süre kalıcı sonuç verebileceğini görüyoruz. Mükemmel renk harmonisi, kusursuz kompozisyon, ışıklar, tonlar, eşsiz çizgiler ve diğer tüm detaylarıyla bu teknik sanat formunda evrensel ölçüde sıra dışı bir tutum var.

SÜPREMATİK SONBAHAR, 2024, TÜYB, 110x110 cm / SUPREMATIST AUTUMN

010 Autumn in Kocaeli: A Season for Poets

"A mortal life ends, and an endless autumn begins
Leaves, flowers, and birds scatter and fall apart.
All through the season, farewell lingers in the air;
Now, with this rumble, the sea and mountain roar.
As what's left of summer mingles with each other,
Days grow sorrowful, nights become ethereal;
This melancholy of the autumn months penetrates to the bone.
The traveler knows: the road now leads to the cypress groves.
The horizon of the world grows dim before the eyes,
Each day, life's burden weighs heavier on the soul.
One hears the earth's silence that has found its voice;
Deeming it a passage to another melody's choice;
When surrendering to the promised twilight,
The soul resembles its state before entering the world.
Just as a leaf falls into flowing water and vanishes,
So the soul departs into a sleep one never wakes from.
It feels no ache in this moment in the heart, like stone,
Mother earth remains unaware of our death's own."

The poem "Autumn", in which Yahya Kemal writes, "Days grow sorrowful, nights become ethereal; This melancholy of the autumn months penetrates to the bone." so beautifully captures Kocaeli... and so beautifully captures Akın Ekici...

Akın Ekici's Nature
Akın Ekici is a painter who loves nature passionately. Nature is his passion. The rhythm and movement of life have always fascinated him. Repetitions that resemble each other yet are never identical, paradoxes, lead him to question the very reason for existence. He portrays nature both through abstractions and with fractal textures, sometimes adopting a pastoral approach. His painting Autumn in Kocaeli takes on a pastoral form and almost serves as a symbol of Kocaeli itself. The shield tree (Kalkan ağacı) is a tree believed to bring luck to those who see it, embodying perseverance, hopeful waiting, and striking growth. The secret lies in the tree's growth process. The seed of the shield tree is planted first, watered, and fertilized. In the first year, nothing changes in the seed. It is watered and fertilized again. In the second year, the seed still does not sprout. In the third and fourth years, the same process is repeated every year: the seed is watered and fertilized, but the stubborn seed refuses to sprout. The caretakers of the shield tree patiently continue to water and fertilize it even in the fifth year. Finally, toward the end of the fifth year, the tree begins to sprout and, within approximately six weeks, reaches about ten meters in height, assuming its magical shield shape. The first question that comes to mind is: How many years did it take for the shield tree to become what it is?

What do you think?
And what of Ekici's originality? What do you think? A world beyond the grasp of consciousness–objects, colors, forms, and meanings that emerge from a transcendent realm where reason and intuition simultaneously reach out... An essence that perceives Eastern meanings through a Western gaze... Reason and intuition intertwined in existence and matter, the dialectic of thesis, antithesis, and synthesis... An abstraction in search of essence... Starting from provincial buildings, trees, roofs, birds, and tangled streets, Ekici's universe extends to domes, palaces, the sea, the contours of objects, and grandeur...

The Shield Tree–where the unconscious is painted with consciousness–emerges to us as a perception beyond the conscious mind. Sudden strikes of objects sometimes break free from the brush, leave color outside, erase form, exclude aesthetics, embrace utopia, accepte dystopia, drawing in even the viewer who gazes upon the tree. It is a prison of the eye. For this reason, the Shield Tree painting is the prison of consciousness, the pleasure object of the unconscious!

Akın Ekici's lacquered metal prints in the 30° East Meridian Kocaeli collection present a delightful array. This printmaking technique involves printing specially prepared graphic elements piece by piece and layer by layer. It is a unique form of art executed through a conveyor transfer printing system. Thanks to a PIC control system, temperatures are maintained at precise levels, while the cooling conveyor swiftly cools the adhered metal. A pneumatic pressure system applies a force of 6 kg per square centimeter, ensuring an impeccable adhesion of the metal.

Lacquered metal printmaking offers a broad spectrum of pigments far beyond standard printing methods, producing exceptional color range and depth. This printing technique allows for a wide diversity of inks and remarkable richness in tone. It is a method in which clarity of image and high-fidelity color values–at archival quality–merge with the virtually limitless surface possibilities of metal. The term "fade-resistant" is not merely technical here; for collectors, it is essential. Tests have shown that conveyor-transfer metal prints can retain their integrity for nearly a century. With its impeccable color harmony, flawless composition, light and tonal mastery, and extraordinary precision in lines and details, this technique represents a truly exceptional approach–one that meets universal standards of artistic excellence.

ONUR ÇALIŞKANER - AYVALAR YOLA ÇIKIYOR / QUINVES ARE ON THE ROAD

017

Kocaeli ve Osmangazi Köprüsü

Zamanın İki Yakasında Bir Medeniyet İzi

Kocaeli'nin tuzlu rüzgârlarında flamingoların ebedi döngüsünde bir köprü görünür. Kocaeli, Sakarya'nın sırlı sularıyla Marmara'nın tuzlu nefesinin buluştuğu yerdir. Bu topraklar, antik ticaret yollarının izlerini taşıyan ormanlarıyla, demir ve buhar kokan sanayi kuşağıyla, birbirine zıt iki dünyayı bağrında saklar. Ama bahar, körfezin üzerine pembe bir tül serdiğinde, her şey sessizleşir. Çünkü Afrika'nın kavurucu çöllerinden, Anadolu'nun bu sakin limanına uzanan kadim bir yolculuk başlar: Flamingoların göçü...

Göçün en güzel göründüğü yer o köprünün direkleri arasındadır. Osmangazi Köprüsü. Osmangazi Köprüsü, Kocaeli'nin sessizce fısıldadığı bir gerçeği haykırır: "İlerlemek, geçmişi yok saymak değil; onun üzerine daha yükseğe zıplamaktır."

Kocaeli, Anadolu'nun soluk alıp veren bir yüreği gibi atar. Tarihin derin nefesleriyle beslenmiş, coğrafyanın kaderini sırtlanmış bir şehirdir burası. İstanbul'un hemen yanı başında, Asya ile Avrupa'nın kavuşma noktasında, bir kültür beşiği olarak durur. Adını, Osmanlı'nın kılıç ustası Akçakoca'dan alan bu topraklar, yalnızca bir şehir değil, bir köprüdür aslında: Geçmişle gelecek arasında, doğuyla batı arasında, denizle kara arasında... Onun sokaklarında gezerken, her taşın altında bir imparatorluğun izi, her rüzgârda bir ticaret kervanının hikâyesi saklıdır. İşte tam bu noktada, Kocaeli'nin kadim değerini tamamlayan bir modern çağ abidesi yükselir: Osmangazi Köprüsü. Maviyle yeşilin kucaklaştığı İzmit Körfezi'ni bir çelik kolye gibi saran bu yapı, yalnızca iki kıyıyı birleştirmez; aynı zamanda bir milletin ufkunu genişleten, zamanı kısaltan, hayalleri somutlaştıran bir sanat eseridir. 2016'da tamamlanan ve dünyanın en uzun yedinci asma köprüsü unvanını taşıyan bu devasa yapı, mühendisliğin zaferi kadar, insanın doğayla dansının da bir kanıtıdır.

Bir Köprünün Gölgesinde Tarih ve İlerleme

Kocaeli, tarih boyunca ticaret yollarının, seferlerin, göçlerin geçiş noktası oldu. Roma'dan Bizans'a, Selçuklu'dan Osmanlı'ya, her medeniyet bu topraklara bir iz bıraktı. Osmangazi Köprüsü ise bu kadim yolculuğun modern bir yansımasıdır. Adını, Osmanlı'nın kuruluş destanının mimarı Orhan Gazi'nin babası Osman Gazi'den alan köprü, geçmişin ruhunu geleceğin teknolojisiyle harmanlar. Gebze ile Yalova'yı birleştirerek, binlerce yıldır denizle aşılan mesafeyi birkaç dakikaya indirir. Artık gemilerin yelken açtığı, insanların vapur beklediği körfez, çelik halatların gölgesinde yeni bir anlam kazanır.

Ekonomiden Estetiğe: Bir Köprünün Çok Katmanlı Değeri

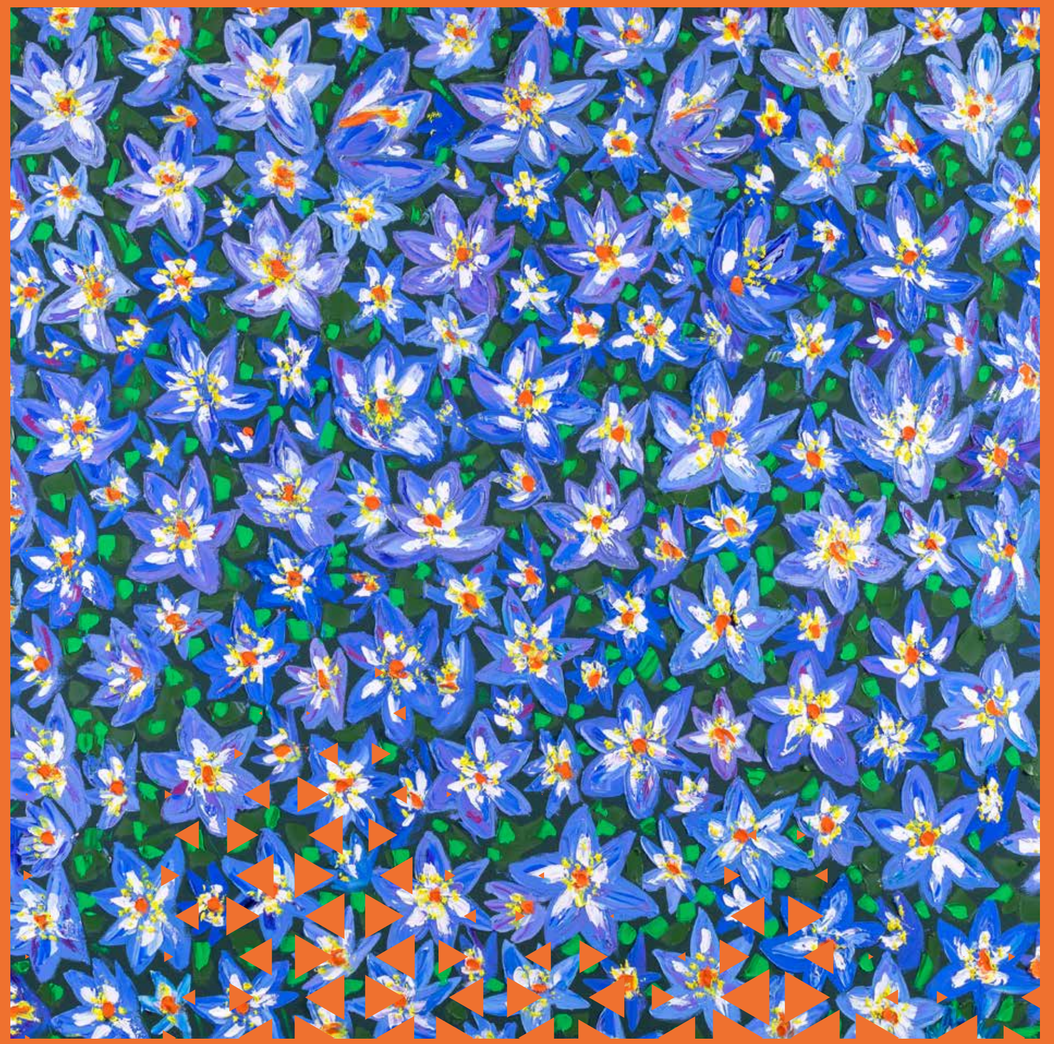
Osmangazi Köprüsü'nün önemi, rakamlarla anlatılamayacak kadar derindir. Evet, 2.682 metre uzunluğu, denizden yüksekliği 64 metre, saatte 135 kilometre rüzgâra dayanıklılığı ile teknik bir harikadır. Bibliyografya 11: https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/osmangazi-koprusunun-seruveni-bu-muzede-anlatiliyor/1475713 Marmara'nın sanayi devlerini Anadolu'ya bağlayarak ekonomiyi canlandırması, yılda milyonlarca litre yakıt tasarrufu sağlaması, lojistikte devrim yaratması elbette paha biçilemez. Ancak onun asıl değeri, insana dokunan yönündedir.

Sabahın erken saatlerinde işine yetişmeye çalışan bir şoförün omzundaki yükü hafifletmesi, körfezin mavisini tepeden gören bir yolcunun içine işleyen manzara, yeni nesiller için "imkânsız" diye bir kelime olmadığını hatırlatmasıdır.

Kocaeli ise bu köprünün ruhunu tamamlayan bir kültür mozaiğidir. Fabrikalarının dumanıyla göğe yükselen çabayı, limanlarından dünyaya açılan ürünleri, tarihi hamamlarıyla modern yaşamın iç içe geçtiği sokaklarıyla, köprünün ayaklarına bastığı topraklara anlam katar. Bu şehir, bir yandan sanayinin kalbi olurken, bir yandan da Hereke'sinden İzmit'ine, el dokuması halıların, çınar ağaçlarının, leblebi kokulu çarşıların sıcaklığını taşır.

İki Devin Omuz Omuza Verişi

Kocaeli ve Osmangazi Köprüsü, birbirini tamamlayan iki devdir. Biri binlerce yıllık bilgeliği, diğeri çağın ilerleyişini temsil eder. Biri toprağın hikâyesini, diğeri göğün ihtişamını anlatır. İkisi birlikte, Türkiye'nin sınırlarını aşan bir vizyonun simgesidir. Bu köprü, sadece iki kıyıyı değil; tarihle geleceği, emekle başarıyı, insanla doğayı birleştirir. Kocaeli ise, bu köprünün gölgesinde değil, ışığında yürüyen bir şehir olarak, medeniyet yolculuğuna devam eder.

KELTEPE ÇİĞDEMİ, 2024, TÜYB,100x100 cm / KELTEPE CROCUS

017

Kocaeli and Osmangazi Bridge

A Trace of Civilization on Both Sides of Time

In the salty winds of Kocaeli, amidst the eternal cycle of flamingos, a bridge comes into view.

Kocaeli is where the secretive waters of the Sakarya River meet the salty breath of the Marmara Sea. These lands embrace two contrasting worlds within their bosom: forests bearing the traces of ancient trade routes, and an industrial belt fragrant with iron and steam. But when spring lays a pink veil over the gulf, all becomes quiet. For a timeless journey begins, stretching from the scorching deserts of Africa to this tranquil harbor of Anatolia: the migration of flamingos...

Göçün en güzel göründüğü yer o köprünün direkleri arasındadır. Osmangazi Köprüsü. Osmangazi Köprüsü, Kocaeli'nin sessizce fısıldadığı bir gerçeği haykırır: "İlerlemek, geçmişi yok saymak değil; onun üzerine daha yükseğe zıplamaktır."

The most beautiful sight of the migration is seen between the pillars of that bridge. The Osmangazi Bridge boldly proclaims a truth quietly whispered by Kocaeli: "Progress is not about ignoring the past; it is about leaping higher upon it."

Kocaeli beats like the breathing heart of Anatolia. It is a city nourished by the deep breaths of history, shouldering the fate of its geography. Standing just beside Istanbul, at the meeting point of Asia and Europe, it is a cradle of culture. Named after Akçakoca, the Ottoman master swordsman, these lands are more than a city—they are a bridge: between past and future, east and west, sea and land... As you walk its streets, beneath every stone lies the trace of an empire, and in every breeze, the tale of a caravan of merchants. At this very point, a modern monument rises to complete Kocaeli's ancient legacy: the Osmangazi Bridge. Wrapping around the Gulf of İzmit like a steel necklace, where blue and green embrace, this bridge does more than connect two shores—it expands a nation's horizon, shortens time, and gives form to dreams. Completed in 2016, this colossal construction holds the title of the seventh-longest suspension bridge in the world. It stands not only as an engineering marvel but also as a testament to humanity's graceful dance with nature.

History and Progress in the Shadow of a Bridge

Throughout history, Kocaeli has been a crossroads of trade routes, military campaigns, and migrations. From Rome to Byzantium, from the Seljuks to the Ottomans, every civilization has left its mark on this land. The Osmangazi Bridge stands as a modern reflection of this ancient journey. Named after Osman Gazi, the father of Orhan Gazi—the founder of the Ottoman legacy—the bridge fuses the spirit of the past with the technology of the future. It connects Gebze and Yalova, turning a sea journey of thousands of years into just a few minutes. The gulf, once defined by waiting for sails to rise or ferries to arrive, now finds new meaning beneath the shadow of steel cables.

From Economy to Aesthetics: The Multifaceted Value of a Bridge

Numbers cannot adequately convey the Osmangazi Bridge's significance. Yes, it is a technical marvel—2,682 meters long, 64 meters above sea level, and resistant to winds up to 135 km/h. It boosts the economy by linking Marmara's industrial giants with Anatolia, saves millions of liters of fuel annually, and revolutionizes logistics. These are all priceless contributions. But its true value lies in the way it touches people's lives. As it eases the burden of a driver rushing to work at dawn, or offers a breathtaking view of the gulf to a traveler gazing from above, it quietly reminds new generations that "impossible" is just a word. Bibliography 11: https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/osmangazi-koprusunun-seruveni-bu-muzede-anlatiliyor/1475713

Kocaeli is the cultural mosaic that gives soul to the bridge. The smoke from its factories, the goods shipped across the world from its ports, and the streets where historic bathhouses blend with modern life all give meaning to the land beneath the bridge. While this city stands as the heart of industry, it also carries the warmth of handwoven carpets from Hereke to İzmit, the plane trees, and the bazaars smelling roasted chickpeas.

The Union of Two Giants

Kocaeli and the Osmangazi Bridge are two giants that complete each other. One embodies millennia of wisdom, the other represents the progress of our era. One tells the story of the land, the other the grandeur of the sky. Together, they stand as a symbol of a vision that transcends Turkey's borders. This bridge connects not only two shores, but also history with the future, labor with achievement, humanity with nature. Kocaeli, walking not in the shadow but in the light of this bridge, continues its journey of civilization.

ONUR SEVEİM - OSMAN GAZİ KÖPRÜSÜ / OSMAN GAZİ BRIDGE

018

Efsunlu Işıklar ve Mimarlar Şehri Kocaeli

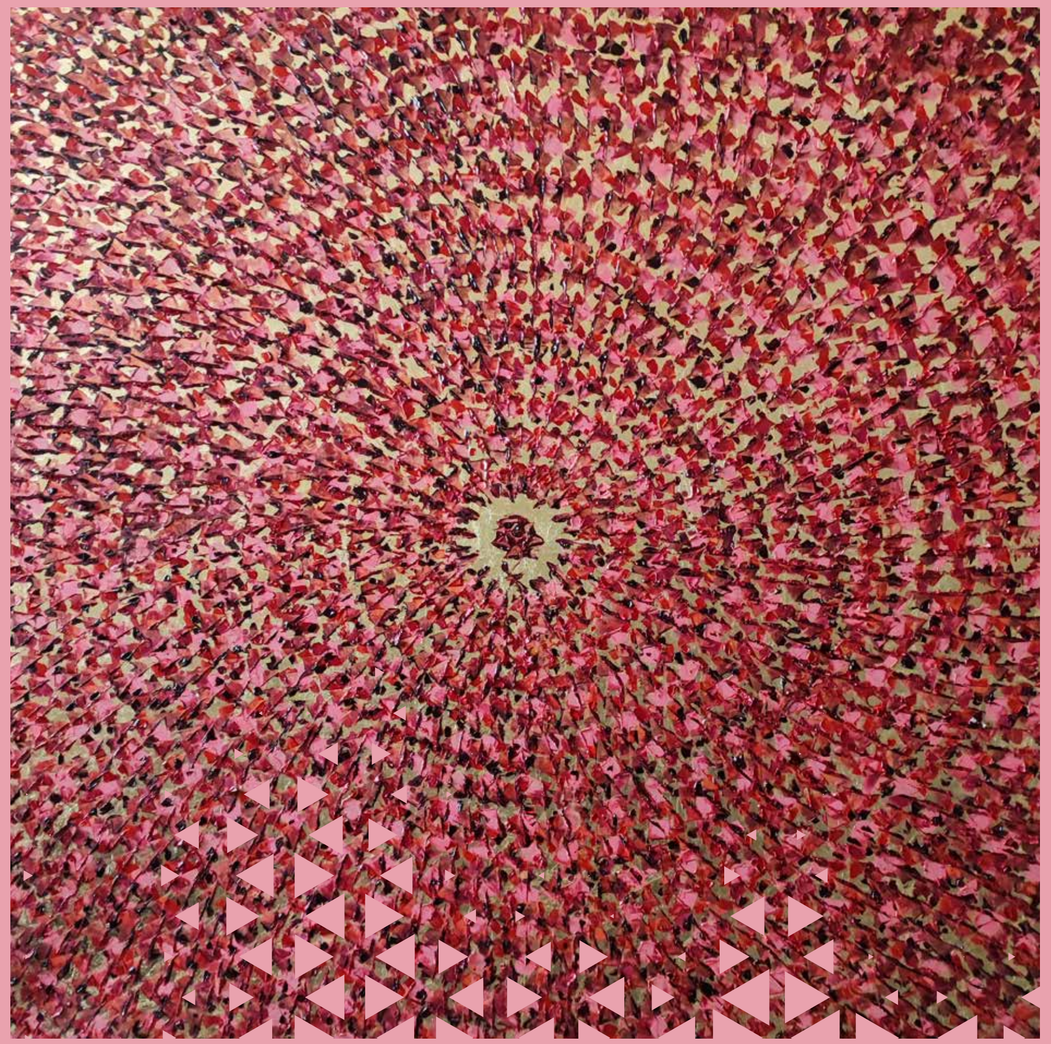
Büyük bir orta kubbeye, yanlarda ise daha küçük ve alçak birer kubbeye sahip olan, tabhâneli plan tipindeki camiler... Kuzeydeki son cemaat yeri iki revaklı, sekizer sütuna oturan dıştaki birinci revak çatı ile örtülü camiler... Mihrap ve minberi altın yaldızlı, ceviz ağacından yapılan, minberi işlemeli konaklar, külliye, medreseler...

Efsunlu ışıkları ile büyülü bir kent.
İstanbul için, Galata göz gibi bakıyorsa, Süleymaniye gönül gibi bakar derler.
Kocaeli içten bakar. Adeta içine bakar.

O kent ki, Her an bahar ve süslü bir gülşen oluyordu. Billûr ışınları bukalemunun süsleri gibi türlü türlü renklere giriyordu.
Çok zarif müzeyyen bir pencereydi Kocaeli.

Mimar Sinan ve Kocaeli'nin Sonsuz Nakışı
Gün doğarken, Topkapı Sarayı'nın avlusunda bir çırak, mermerin damarlarını okşayarak "Taşın dili, sabırla öğrenilir," diye fısıldıyordu. Adı Sinan'dı. 1489'da Ağrıdağ'ın karlı yamaçlarında başlayan yolculuğu, Osmanlı'nın Başmimarı olarak taçlanacaktı. Kanuni'nin huzurunda eğildiği o anı asla unutmadı: "Sultanım," dedi, "kubbelerimiz göğe uzanan dualar, kemerlerimiz insanın yüreğine dokunan şiirler olacak."

Kocaeli'nin İzmit ilçesinde 1579 yılında yapılan Mimar Sinan'ın eseri Pertev Mehmet Paşa Camisi, Vakıflar Genel Müdürlüğü koordinasyonunda aslına uygun restore edildi. Halk arasında "Yeni Cuma Camisi" olarak da anılan Pertev Mehmet Paşa Camisi, vasiyeti üzerine Sultan II. Selim'in veziri Pertev Mehmet Paşa adına yaptırıldı. Kitabesine göre 1579 yılında tamamlanan Mimar Sinan'ın 436 eserinden biri olan cami, Pertev Mehmet Paşa Külliyesi'ne ait bulunuyor. İnşaatında kesme taş malzemesi kullanılan, avlu içinde cami giriş aksı hizasında onikigen şadırvan bulunan tek kubbeli ve tek minareli caminin, restorasyon çalışmaları tamamlandı. Orijinal kalıntıların da ortaya çıkarılması gibi birçok çalışma yapılan caminin resmi açılışının ramazan ayı içerisinde yapılması planlanıyor. Bibliyografya 12: https://tr.wikipedia.org/wiki/Mimar_Sinan%27%C4%B1n_eserleri_listesi

ÖZ, 2024, TÜYB, 150x150 cm / THE ESSENCE

018 The Enchanted Lights and the City of Architects: Kocaeli

Mosques built in the tabhane plan style with a grand central dome flanked by smaller, lower side domes... Northern last congregation spaces marked by twin porticoes, the outer one supported by eight columns and covered with a sloped roof... Mihrab and minbar adorned in gold leaf, intricately carved from walnut wood... Lodges, complexes, madrasahs...

A city enchanted by its own mystical light.

They say that while Galata watches over Istanbul with the eye, Süleymaniye gazes with the heart. And Kocaeli–it looks from within. Almost inwardly.

A city that, at every moment, blossomed like spring, like an ornate rose garden. Its crystalline rays shimmered in every hue, like the ever-changing colors of a chameleon.

Kocaeli was a delicately adorned window–graceful and resplendent.

Mimar Sinan and the Endless Embroidery of Kocaeli
At sunrise, in the courtyard of Topkapı Palace, an apprentice gently brushed the veins of marble and whispered: "The language of stone is learned with patience."
His name was Sinan. His journey, which began in 1489 on the snowy slopes of Mount Ararat, would be crowned with the title Chief Architect of the Ottoman Empire. He would never forget the moment he bowed before Sultan Süleyman:
"My Sultan," he said, "our domes shall rise like prayers to the sky, and our arches shall become poetry that touches the human heart."

Located in İzmit, a district of Kocaeli, the Pertev Mehmet Pasha Mosque – one of Mimar Sinan's masterpieces, completed in 1579 – was restored by the General Directorate of Foundations. Commonly known as "Yeni Cuma Mosque" by the locals, it was commissioned in accordance with the will of Grand Vizier Pertev Mehmet Pasha, under Sultan Selim II. According to its inscription, this structure–one of the 436 works attributed to Sinan–is part of the larger Pertev Mehmet Pasha Complex. Built using cut stone, the mosque features a single dome, a solitary minaret, and a twelve-sided fountain aligned with the entrance axis of the courtyard. Restoration efforts have not only preserved the original structure but also revealed previously hidden architectural elements. The mosque is expected to be officially reopened during the month of Ramadan. Bibliography 12: https://tr.wikipedia.org/wiki/Mimar_Sinan%27%C4%B1n_eserleri_listesi

ABDURRAHMAN ÇETİN - LUNAPARK / THEME PARK

019

Kocaeli'yi Renklerle Kucaklayın!

Veliyüddin Ağa Camisi'nden gördüğün herhangi bir koy,
Zeytinli Bahçe Mescidi'nden hissettiğin herhangi bir deniz,
Hoşgör Pastanesinde İhtifâlci Mehmed Ziyâ Bey oturuyor
Hereke'de mahzun bir tren,
Urgancı Ahmet Çelebi Camisinde Uryânî Ali Efendi bakıyor,
Karanfilleri anımsıyorum,
Kırmızı ya da beyaz,
Kırmızı ve beyaz,
Kocaeli gibi. Hem çok acı hem çok aşk...

Bir kadeh Kocaeli'dir aşk.
Kenti değiştiren, ruhu değiştiren, aklı değiştiren, insanı değiştiren...
Bir Hint atasözünü akla getirir Kocaeli!
Dünyada görmek istediğiniz değişiklik ne ise, o olun!
Hem başkasından üstün olmamız önemli değildir.
Asıl önemli olan şey, dünkü halimizden üstün olmamızdır.

Hiç düşündünüz mü? Belki de hayat olması gerektiği gibi değil, olduğu gibidir.
Onu değiştiren ise onu nasıl yaşadığınızdır...

Değişim mevcut durumdan farklılaşmaktır; güç ve tazelenme demektir. Gücü, yenilenmeyi, tazelenmeyi, yeniden doğmayı beraberinde getirir. Duygusal ve ruhsal olarak da değişiriz. Neticede, insanın sadece bedeni, buna bağlı zihni değil; aynı zamanda çevresi de sürekli değişiyor. Değişim aynı zamanda şeffaf olandır. Değişen insan bile çoğu zaman bunu fark etmez. Bu noktada bilincin asli eylemi olan farkındalığın öneminden bahsetmek gerekir. İnsan farkındalık halinde değişimin gerekliliğinden haberdardır. Bu sayede başka bir şeye, nesneye, düşünceye ya da arzuya odaklanır. Bilinç bunu fark ettiği an farkındalık olur. Farkındalık nesneyi fark ettiği anda, bilinç oluşur. Bilincin derinleşmesi de bilincin değişimi olarak tanımlanır.

Değişim, insan doğasının bir parçası ve doğaya kimse karşı koyamadı bugüne kadar. İnsanın hayat ırmağının akış yönünü değiştiremez... Aynı ırmakta iki kere yıkanmaktan bilinmez diye korkmanın bir anlamı da yok. Coelho'nun Simyacı'da söylediği gibi "Tanrı geleceği pek ender açıklar ve bunu bir tek gerekçe için yapar... Değişmek üzere yazılmış bir gelecek söz konusu olduğu zaman... Kim ve ne olursa olsun, yeryüzünde her insan, her zaman dünya tarihinde başrol oynar... Ve doğal olarak bilmez bunu... En önemlisi de en karanlık an şafak sökmeden önceki andır..." Bu da değişimin güzel yüzüdür. Bu nedenle, yaşadığınız hayatı değiştirmeye başlamalı, "Olumlu bir dönüşüme hazır mıyım?" sorusu hep buralarda bir yerlerde dolaşmalı. Her daim yenilenmek mümkün. Her nefeste dönüşmek mümkün. Sadece ruhunun emir vermesi yeterlidir.

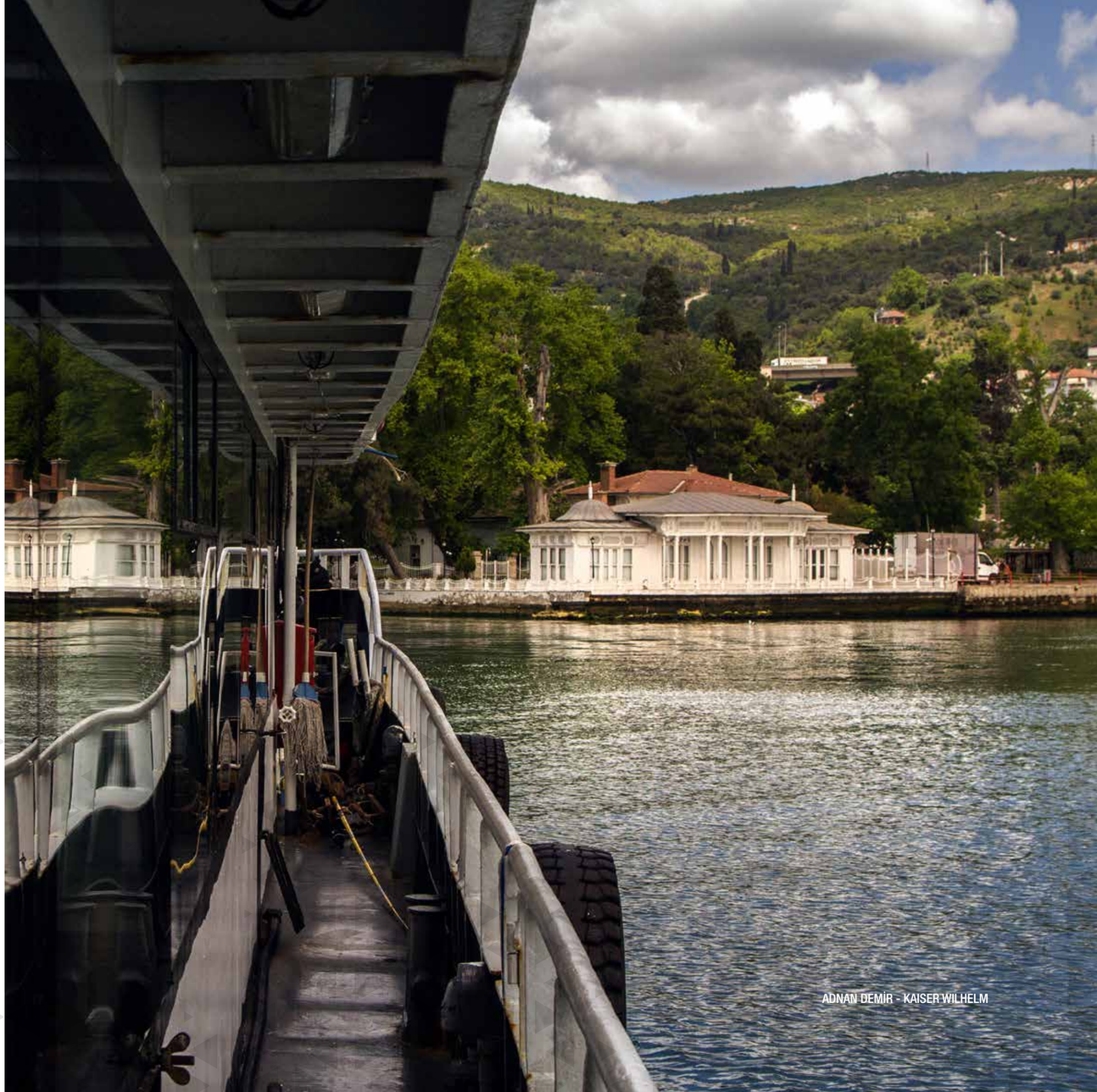
Kocaeli'yi kırmızı ve beyazda görün. 2024 tarihli, 110x110 cm ölçülü Kocaeli Güneşi tablosunda fraktal bir güneş görüyoruz. Gözlerinizle kucaklayın onun kırmızısını, beyazını. Minare minare, ev ev, yol yol, meydan meydan... Sular bembeyazdır, çiçekler kıpkırmızı... Bir iskeleden kalkan vapurun sesi beyazdır, günler ise kıpkırmızı... Kocaeli hep kırmızıdır. Kocaeli hep beyazdır. Kocaeli hep fikirdir. Kocaeli'nin güneşi insanıdır.

Akın Ekici Metal Sanat Tonu
Mavi Gemiler tablosuna bakıyorum. Metal. O alev denizinde yol almaya çalışan gemiler içinde ne taşır? Daha önemlisi bizi nereye götürür? Sanki Akın Ekici boşuna mı mavi resimler yapar? Belki onlar yarınlardır. Belki dün...Hafıza... Derin hafıza... Ekici'nin bazı resimleri boşuna mı maviye büründü? Yok yere mi gökyüzüne yerine döndü ortalık?

Söyleyeyim. Akın Ekici resimlerinde hep bir gönderme vardır. O resimler özel bir geometridedir. Muhteşem ihtimaller içerir. Parlak ışıklar... Metalik bir zarafet... Kışkırtıcı bir parlaklık... Metal sanat tonu ona çok yakışıyor. Onun resmi özel. Soyut bir dünya... Otantik... Anlamak için ne kadar çok ihtimal var. Kent nakkaşlarının aramızda dolaştığını söylemiş miydik? Devrim Erbil gibi. Alev denizinde yüzen mumdan gemiler... Ne güzel ihtimaller. Öyle bir büyü ki bu, kenti nasıl anlatırsın ki? Ne yaşamlar...

Hayat kırıklıkları? Hakikat içimizde midir? Fakirlik... Hakikat bu mu? Kaos? Aramak için... Arayabilmemiz için... O sınavlar bu yüzden mi yaşanır? Sorular bu yüzden mi sorulur? Şehir de birçok sınavdan geçmemiş midir? Bir iz... Tarihe kendimizce anlamı olan bir kayıt daha düşmek için...

Soyutluk! Her şey soyut. İnsanlar, duygular, olaylar, olanlar, ben, belki de sen!.. Her şey içinde muğlaklıklar taşır. O nedenle olanı olduğu gibi anlatmak, göstermek, çizmek ne zordur. Elbette ki gün ağaracak, şehir başka renklerle başka kılıklara girecektir. Tarih oyunu böyle sürer gider. Oyuncular, maziden duydukları ve öğrendikleriyle, kimlere, neden, nasıl dokunacaklarını bilirler elbet. Oyuncular... Zamanın oyuncuları... Sensin o. Benim. O. Biziz. Onlar... Işıkları... Parıltıları... Umutları... Her şeyiyle işte, anla...

ADNAN DEMİR - KAISER WILHELM

09 Embrace Kocaeli with Colors!

Any bay you glimpse from Veliyüddin Ağa Mosque,
Any sea you feel from Zeytinli Bahçe Masjid,
İhtifâlci Mehmed Ziyâ Bey sits at Hoşgör Pastry,
A melancholic train at Hereke,
Uryânî Ali Efendi looks from Urgancı Ahmet Çelebi Mosque,
I remember carnations–
Red or white,
Red and white–
Like Kocaeli. Both deep sorrow and boundless love...

A glass of love–that is Kocaeli.
It changes the city, the soul, the mind, the very person...
Kocaeli brings to mind an ancient Indian proverb:
"Be the change you wish to see in the world."
It matters not to be better than others–
What truly matters is to be better than who we were yesterday.

Have you ever wondered? Perhaps life is not as it should be, but simply as it is. What changes it is how you choose to live it.

Change means moving away from the current state; it brings strength and renewal. It carries with it power, refreshment, rebirth. Emotionally and spiritually, we transform as well. Ultimately, it is not only the human body or mind that changes, but also the world around us. Change is also transparency itself. Often, the changing person is unaware of it. Here, the vital role of awareness–the fundamental act of consciousness–comes into focus. When aware, a person realizes that change is essential. This awareness shifts focus toward something else–an object, a thought, a desire. The moment consciousness perceives this, awareness emerges. As awareness recognizes the object, consciousness forms. The deepening of consciousness is itself a transformation of consciousness.

Change is part of human nature, and no one has ever been able to resist nature itself. One cannot alter the course of life's flowing river... There is no need to fear the idea that one cannot step into the same river twice. As Coelho says in The Alchemist:
"God only rarely reveals the future. When he does so, it is for only one reason: it's a future that was written so as to be altered. No matter what he does, every person on earth plays a central role in the history of the world. And normally he doesn't know it. The darkest hour of the night comes just before the dawn..." This is the beautiful side of change. That's why you should begin to transform the life you live, and the question "Am I ready for a positive transformation?" should always linger somewhere nearby. Renewal is always possible. Transformation is possible with every breath. All it takes is for your soul to command it.

See Kocaeli in red and white. In the 2024 painting Kocaeli Sun, measuring 110 by 110 cm, a fractal sun unfolds before you. Embrace with your eyes its reds and whites. Minaret by minaret, house by house, street by street, square by square... The waters gleam pure white, the flowers blaze vivid red... The ferry's horn from the pier sounds white, and the days themselves glow bright red... Kocaeli is always red. Kocaeli is always white. Kocaeli is always an idea. And the sun of Kocaeli is its people.

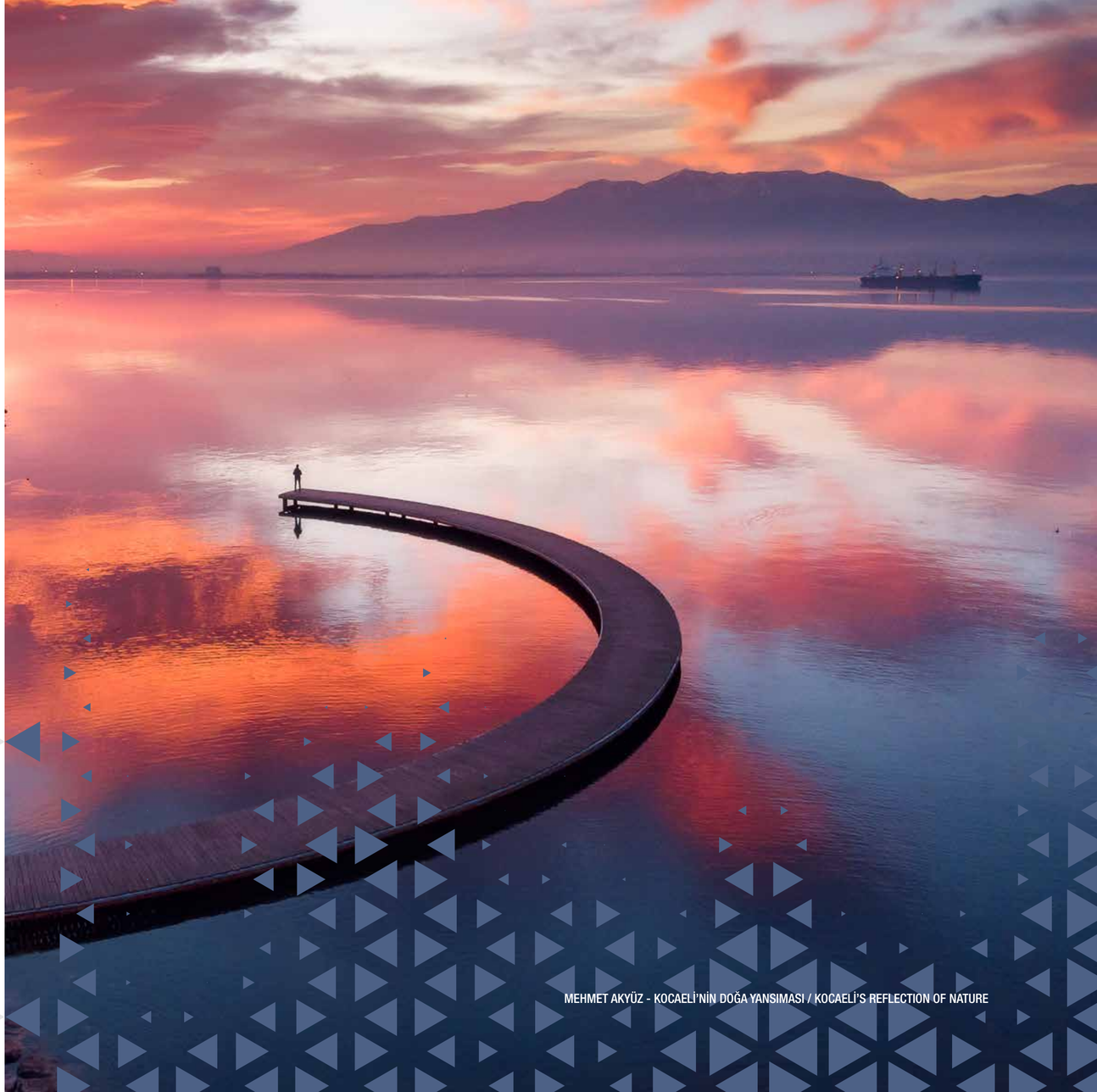
Akın Ekici's Metal Art Tone
I look at the painting Blue Ships. Metal. What do the ships trying to sail on that fiery sea carry? More importantly, where do they take us? As if Akın Ekici paints blue scenes without reason? Perhaps they are tomorrows. Perhaps yesterdays... Memory... Deep memory...
Are some of Ekici's paintings cloaked in blue for no reason?
Did the sky turn back to its place for no reason?

Let me tell you: Akın Ekici's paintings always carry a subtle reference. They belong to a special geometry, full of magnificent possibilities. Bright lights... Metallic elegance... A provocative shine... The metal art tone suits him perfectly. His art is unique. An abstract world... Authentic... Too many possibilities there are to understand. Have we mentioned that urban miniaturists still walk among us? Like painters! Candle ships sailing on a sea of flames... Such beautiful possibilities. What a magic this is–how can you describe this city? What lives...

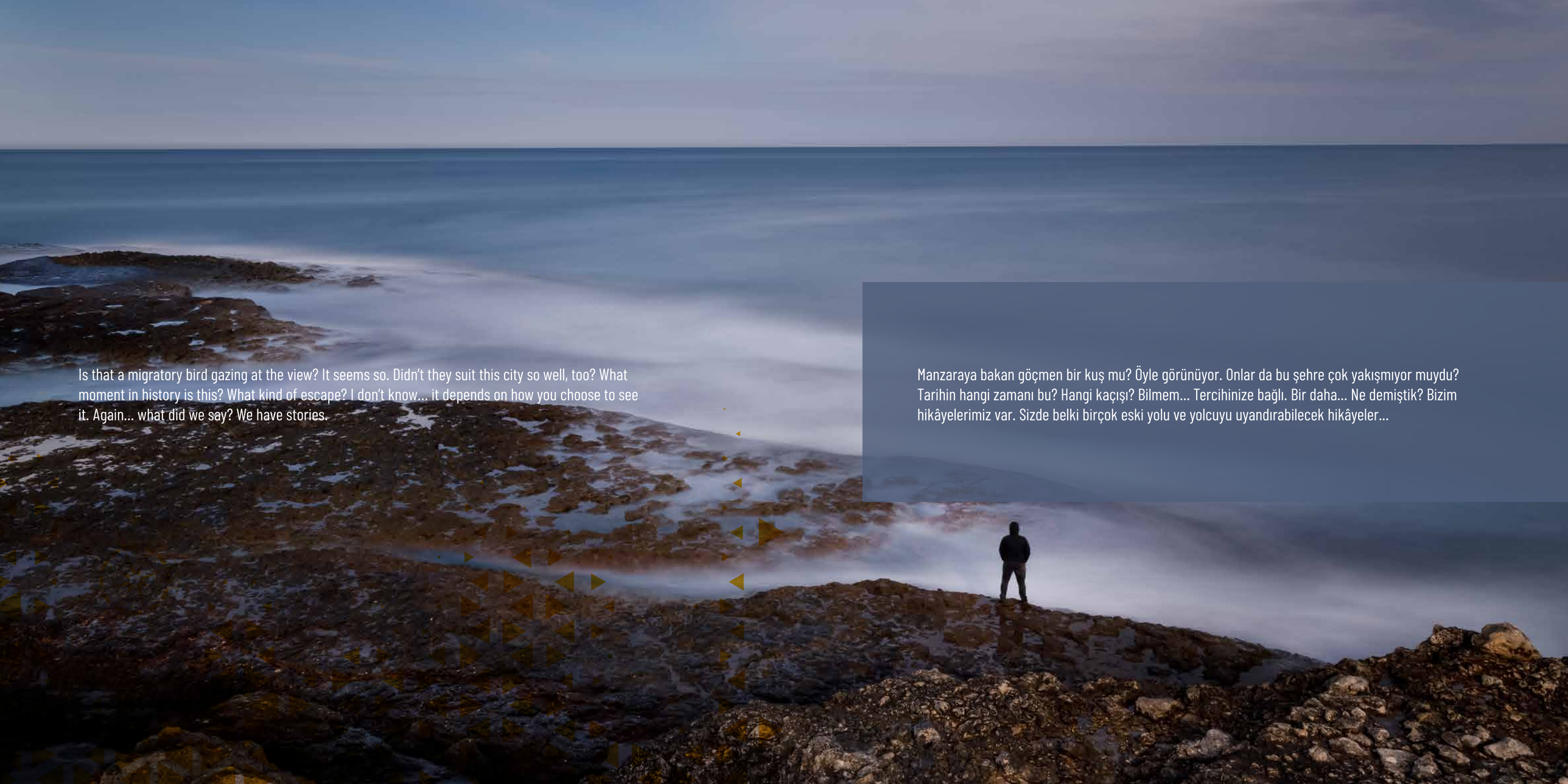
And the silent breaking points of life? Is truth within us? Poverty... Is this the truth? Chaos? Is it all meant for seeking? So that we may seek? Are the trials given to us for this reason? Are the questions asked for this very purpose? Hasn't the city, too, endured countless trials?

A trace... To leave behind a trace in history– one that carries meaning, even if only to ourselves.

Abstraction! Everything is abstract: People, emotions, events, what has been, myself– perhaps even you! Everything carries a veil of ambiguity within. That is why it is so difficult to depict things as they are– to show, to express, to draw the essence of what is. And surely, the day will break. The city will awaken in other colors, wear new faces. This is how the play of history goes on. The players–armed with what they have heard and learned from the past–they know, instinctively, whom to touch, why, and how. The players... The players of time. You. Me. Him. Her. Us. Them. The lights... The gleam... The hopes...All of it – grasp it, feel it.

MEHMET AKYÜZ - KOCAELİ'NİN DOĞA YANSIMASI / KOCAELİ'S REFLECTION OF NATURE

Is that a migratory bird gazing at the view? It seems so. Didn't they suit this city so well, too? What moment in history is this? What kind of escape? I don't know... it depends on how you choose to see it. Again... what did we say? We have stories.

Manzaraya bakan göçmen bir kuş mu? Öyle görünüyor. Onlar da bu şehre çok yakışmıyor muydu? Tarihin hangi zamanı bu? Hangi kaçışı? Bilmem... Tercihinize bağlı. Bir daha... Ne demiştik? Bizim hikâyelerimiz var. Sizde belki birçok eski yolu ve yolcuyu uyandırabilecek hikâyeler...

020

Uryânî Ali Efendi: İlmin Kaleminde Bir Ömür

Kadim Kocaeli, O Ruh Göçlerini Yazar!
Manzaraya bakan göçmen bir kuş mu? Öyle görünüyor. Onlar da bu şehre çok yakışmıyor muydu? Tarihin hangi zamanı bu? Hangi kaçışı? Bilmem... Tercihinize bağlı. Bir daha... Ne demiştik? Bizim hikâyelerimiz var. Sizde belki birçok eski yolu ve yolcuyu uyandırabilecek hikâyeler... Bu vapurlardan birine bindiniz mi? Onunla Kocaeli sahil köylerinden birine gittiniz mi? Bir başkası körfeze götürdü mü? Herhangi birinin kıç güvertesinde, denizdeki köpüklere bakarak, demli bir çay içtiniz mi? O ince belli bardaktan... Hani tabağında sanki kırmızı ojeyle sürülmüş çizgiler bulunan... Ne dersiniz? İçinizde bu tarihe dair, adını vermeye zorlandığınız bir şey uyanıyor mu? Bu resim hangi yolları gizliyor? O yollardan kimler geçiyor? Seyyar zerzevatçılar, balıkçılar, oyuncakçılar, dondurmacılar, hallaçlar, pamuk şekerciler, baloncular, musluk tamircileri, tesisatçılar, lağımcılar, eskiciler, hurdacılar, sütçüler, yoğurtçular, berduşlar, ayyaşlar, sabah işçileri, gece işçileri, sevgililer, yalnızlar, pavyon yorgunları, kumarbazlar, müminler, tekinsiz yabancılar, hayalperestler, deliler, köpekler, kediler, bıkkın oyuncular, komedyenler ve yaptıkları işi, o iş neyse artık, bir komedyenlik gibi görenler...

Kocaeli ahalisi! Eviniz bu haritanın neresinde? Ya sevdikleriniz? Siz? Siz neredesiniz? Şehrin hangi kokusu sizde ne uyandırıyor? Kerpe'de balık ekmek kokusu, eski çarşıda baharat, Pelekanon Savaşı'ndan bir anı, Zıbıncı Mescidi'nde uhreviyat, Cirbin Ali Mağarası'nda ne oluyordur? Darıca'da Çene Çarpan Çorbası içsek! İşkembecilerdeki işkembe, sarımsak ve sirke, dallardaki iğde ve ıhlamur, eski bir evdeki gül reçeli, fırından yeni çıkmış kurabiye kokusu... Ne dersiniz? Bunlar da hikâye sayılmaz mı? Harikalar Sahilinde dünyayı sevsek!

Nakış ve Akın Ekici Nakşı
Spatulanın ucu bu hikâyelerin hangisine dokunur? Akın Ekici'nin resimlerinde yıllarını sanatına adamış, eserlerini tarihin sesleriyle gün ışığına çıkarmış bir minyatür ustasının gizli iddiasını da bulabilirsiniz, bir hakkâkın titizliğini de bir nakkaşın sabrını da... Nakkaşın sabrı... Nereye, neleri nakşedebilirsiniz hayatınızda? Hatırlanan, içinizde uyanan yine bu şehrin doğurduğu bir şiirse?.. Nakkaş kimi aramaktadır? "Bin başlı bir ejder-i münakkaş/Mumdan bir gemi altı bahr-ı ateş..." Bakın, Şeyh Galip de aramıza geldi. O da bize kendi aşkının tarifini yapıyor... Aşk... Aşk... Aşk... Aşk sahiden bin başlı bir ejder gibi mi kalbimize nakşedilmiştir? Kim bilir... Bize aksedendir bu belki. Hiç bitmeyen çaresizliğimiz... Muhteşem çaresizliğimiz... Bin başlı bir ejder... Aşkı yaşamak ve yaşatmak için... Hüzün nakkaşlarının aramızda dolaştığını söylemiş miydik? Ama bana sorarsanız şair asıl söylemek istediğine ikinci mısrada yer veriyor. Ateş denizinde yüzen mumdan gemiler... Ne müthiş bir imge... Ne müthiş bir aşk tarifi... Tasavvufun nefesini hissediyor musunuz? Hakikat içimizde midir? Ya Aşk'ın, bu uzun şiirin tutkulu kahramanının aradığı Kalp diyarı? Hakikat... Aramak için... Arayabilmemiz için... O sınavlar bu yüzden mi yaşanır? Sorular bu yüzden mi sorulur? Şehir de birçok sınavdan geçmemiş midir? Bir iz... Tarihe kendimizce manalı bir kayıt daha düşmek için... O ateş denizinde yol almaya çalışan gemiler bakın bizi nereye getirdi. Hafıza... Derin hafıza...

Akın Ekici'nin resimleri boşuna mı kırmızıya büründü? Yok yere mi yangın yerine döndü ortalık?.. Hüsn-ü Aşk... O da Kocaeli'deki büyük aşkların yarasını taşımıyor muydu? Geriye ne kalıyor? En önemlisini sona sakladım. Benim için en önemlisini elbet. Tüm resimleri birleştiren ve içimde ne kadardır yer etmiş o sarsıcı duyguyu paylaşmanın tam zamanı şimdi. Çizgiler... Bu resimlerdeki kırık çizgiler... Kırıklığın tüm manalarıyla... Onlarda ne görüyorsunuz? Ressam ne görüyor? Herkes kendi cevabını verebilir... Ben burada bir yazı görüyorum. Yazılmak istenip başka bir dilde yazılmış hikâyelerle de karşı karşıyayız sanki, bir isyanla da. Bilgece bir isyanla... Şehri yeniden inşa etme hayalinden gelen bir isyan... Başka bir alfabeyle dile getirilmek istenen bir isyan... Resimlerdeki yolculuğum bu farkındalıkla başlamıştı. O gün bugündür devam ediyor. O günden beri bu çizgilerden çıkardığım hikâyelerin izini sürmeye çalıştım. Birçoğunda gizli, anlatılmamış bir tarihin fısıldadıkları vardı. Şehrin tarihinin... Mario Levi böyle der. Peki büyük üstad Uryânî Ali Efendi ne der? Biz onun hakkında ne deriz?

Uryânî Ali Efendi: Hakikatin Kaleminde Bir Ömür
Kocaeli'nin kültür semasında parlayan bir yıldızdı Uryânî Ali Efendi. Uryânî Ali Efendi İzmit Lokmanlar köyüne mensup olan bir Osmanlı âlimidir. Mehmed Süreyya, Uryânî Ali Efendi'nin Bağdat'ta eğitim aldığını belirtirken Uşşâkîzâde İbrahim Efendi ise Tarih-i Uşşâkîzâde'de Uryânî Ali Efendi'nin İstanbul'da Benli Efendi'den ilim tahsili aldığını ifade etmektedir. (Dipnot: https://www.kocaeliansiklopedisi.com/Default/MaddeDetay/1548). Osmanlı'nın çalkantılı rüzgârlarına inat, kelimeleriyle bir liman inşa eden bu derviş-ruhlu şair hem divanın sırlı mısralarını hem de Anadolu'nun yerel nefesini harmanlayarak, bir medeniyetin içsel çatışmalarını satırlara döktü. Onun şiirleri, yalnızca kâğıda düşen mürekkep değil; bir insanın kendi benliğiyle, toplumla ve sonsuzlukla hesaplaşmasının destanıydı. "Uryânî" mahlası ise, hakikati örtülerden sıyıran bir çığlık gibiydi: Çıplaklık, onun için sade bedenin değil, ruhun perdesizliğiydi. Bibliyografya 13: https://www.kocaeliansiklopedisi.com/Default/MaddeDetay/1548

Kelimenin Kılıcı, Hakikatin Aynası
Şiirlerinde, klasik gazelin ipek dokusunu, halkın yalın söyleyişiyle dokudu. Her beyti, aşkın ateşinde pişmiş, hüznün buğusunda demlenmişti. İnsanın varoluş sancılarını, bir nakkaşın zarafetiyle işlerken, "âşık" dediği yalnızca sevgiliye değil, hayatın kendisine duyulan tutkuya methiye düzüyordu. Bir yanda divanların lale bahçeleri, diğer yanda Anadolu'nun çorak toprakları... Ali Efendi, bu iklimler arasında bir köprü kurarken, "kimlik" denen labirentte kaybolan insanın sesi oldu. Bibliyografya 14: https://atamdergi.gov.tr/tam-metin-pdf/971/tur

Zamana Direnen Miras
Bugün, türbesi belki toprak altında kaybolmuş olsa da Uryânî Ali Efendi'nin mirası, Kocaeli'nin kültür toprağında filizlenmeye devam ediyor. Şiirleri, modern Türk edebiyatının karanlık koridorlarında bir meşale gibi hâlâ parıldıyor. Onun "çıplak hakikat" arayışı, günümüz şairlerine, sanatın süs perdesini yırtma cesareti aşılıyor. Toplumsal adalet temennileri ise, bir asır sonra bile, sokaklarımızda yankılanan sorulara tercüman oluyor: Kimlik nedir? Aidiyet nerede başlar? Sanat, dünyayı değiştirebilir mi?

Kocaeli'nin daracık sokaklarında dolaşırken, bir an durup eski bir kitapçının tozlu raflarına bakın. Belki orada, Uryânî'nin solmuş bir divanına rastlarsınız. Sayfaları çevirdiğinizde, satırların arasından yükselen o kadim ses size fısıldayacak: "Hakikat, örtüsüz yaşanır; şiirse, yüreğin çıplak dansıdır..."

RUH GÖÇÜ, 2025, TÜYB, 90x60 cm / TRANSMIGRATION OF SPIRIT

020

Uryânî Ali Efendi: A Life Etched in the Ink of Wisdom

Ancient Kocaeli Writes the Migrations of the Soul

Is that a migratory bird gazing at the view? It seems so. Didn't they suit this city so well, too? What moment in history is this? What kind of escape? I don't know... it depends on how you choose to see it. Again... what did we say? We have stories. Perhaps stories within you, too–ones that could awaken old roads and long-lost travelers. Have you ever boarded one of these ferries?

Have you taken it to one of Kocaeli's coastal villages? Did another take it across the gulf? Have you ever stood at the stern of any of them, watching the sea foam trail behind, sipping a strong, dark tea–from one of those thin-waisted glasses–the kind with red lines on the tea plate, as if painted on with nail polish. What do you say? Does something stir inside you–something from the past, something you can't quite name? What paths lie hidden in this picture?

Who walks those roads? Wandering greengrocers, fishermen, toy sellers, ice cream sellers, cotton candy peddlers, balloon vendors, tinkers, plumbers, drain diggers, junk dealers, scrap men, dairymen, yogurt sellers, drifters, drunkards, early-morning workers, night workers, lovers, loners, cabaret-worn souls, gamblers, believers, ominous strangers, dreamers, madmen, dogs, cats, weary performers, comedians, and those who see whatever it is they do–as a kind of comedy.

People of Kocaeli! Where on this map is your home? And your loved ones? You–where are you? What scent of the city stirs something within you? The smell of grilled fish in Kerpe, spices from the old bazaar, a fleeting memory from the Battle of Pelekanon, the air of the sacred at Zibinci Mosque... What might be happening now in Cirbin Ali's Cave? Shall we sip some "Çene Çarpan Soup" in Darica? The tripe, garlic, and vinegar in the soup shops, the oleaster and linden on the trees, rose jam in an old house, fresh cookies just out of the oven... What do you think? Aren't these stories too? Let's fall in love with the world–on the Shore of Wonder.

Embroidery and Akın Ekici's Embroidery

Which of these tales is touched by the spatula's tip?
The paintings of Akın Ekici may reveal the secret aspirations of a master miniaturist who has dedicated his life to his craft–bringing his creations to the light and resonating with the voices of history. You might feel the patience of an illuminator, the accuracy of a metal engraver... The patience of the illuminator... What can you engrave upon your own life? And where? If what awakens within you–what is remembered–is a poem born of this very city? Whom does the illuminator seek? "A thousand-headed, ornamented dragon/A wax ship adrift on a sea of fire." Look, we have Şeyh Galip here. He gives us his own meaning of love as well. Love, love, and love... Has love really been etched like a thousand-headed dragon on our hearts? Who knows... Perhaps it's only a reflection we see. Our endless helplessness... Our magnificent helplessness...

A thousand-headed dragon– To live love, and to keep it alive... Have we mentioned the sorrowful illuminators walking among us? But in my opinion, the second line–Wax ships floating over a sea of fire–is where the poet is really trying to convey something. What a powerful image. What a potent way to define love. Do you sense Sufism's breath? Do we all possess truth? And the Land of the Heart–the place sought by Love, the impassioned hero of this long poem? Truth... To seek it... To be able to seek it... Is that why we are tested? Is that why these questions are asked? Hasn't the city, too, endured many trials? A trace–To leave behind a meaningful trace upon history, in our own way... And look–those ships, sailing through the sea of fire, have brought us here. Memory...Deep memory...

Did Akın Ekici's paintings turn red for nothing? Did everything turn into a scene of fire in vain?.. Divine Beauty and Love (Hüsn-ü Aşk)... Didn't it, too, carry the wound of great loves born in Kocaeli? What remains, then? I've saved the most important part for last. At least, what's most important to me. Now is the time to share that piercing feeling, which connects all these paintings and has taken root inside me for so long. The lines... The broken lines in these paintings... Broken in every sense of the word... What do you see in them? What does the artist see? Everyone can answer for themselves... I see a kind of writing here. Stories that longed to be told, but were written in another language, as if we're faced with that–and also, with a kind of rebellion. A wise rebellion... A rebellion born from the dream of rebuilding the city... A rebellion seeking to speak in another alphabet... My journey through these paintings began with that awareness. And it's continued ever since. Since that day, I've tried to trace the stories I've drawn from these lines. In many of them, I heard the whispers of a hidden, untold history. The city's history... That's how Mario Levi would put it like that. But what would the great master Uryânî Ali Efendi say? And what would we say about him?

Uryânî Ali Efendi: A Life Devoted to the Ink of Truth

Uryânî Ali Efendi was a shining star in the cultural skies of Kocaeli. An Ottoman scholar from the village of Lokmanlar in İzmit, Uryânî Ali Efendi's educational background is a subject of differing accounts: while Mehmed Süreyya states that he studied in Baghdad, Uşşâkîzâde İbrahim Efendi, in his Târîh-i Uşşâkîzâde, claims he received his education in Istanbul from Benli Efendi1. Defying the rough winds of the Ottoman era, this dervish-hearted poet built a harbor with his words–fusing the esoteric couplets of the classical divan with the local breath of Anatolia. Through his poetry, he poured onto the page not mere ink, but the epic of a man's reckoning–with himself, with society, and with eternity. The name "Uryânî" echoed like a cry tearing away the veils from truth–it was not the body he sought to bare, but the soul, unveiled and unguarded.
" Bibliyografya 13 https://www.kocaeliansiklopedisi.com/Default/MaddeDetay/1548
The Sword of the Word, the Mirror of Truth

In his poetry, he wove the silky fabric of the classical ghazal with the plainspoken voice of the people. Each couplet was fired in the flames of love, and steeped in the vapor of sorrow. As he delicately embroidered the anguish of existence with the finesse of a miniature painter, the word "lover" in his lines exalted not only the beloved, but also a passion for life itself.
On one side, the tulip gardens of the divans; on the other, the barren lands of Anatolia... Ali Efendi became a bridge between these two worlds, giving voice to the soul of the one lost in the labyrinth we call "identity." Bibliyografya 14: https://atamdergi.gov.tr/tam-metin-pdf/971/tur

A Legacy That Defies Time

Though his tomb may now disappeared beneath the earth, the legacy of Uryânî Ali Efendi continues to sprout from the cultural soil of Kocaeli. His poetry still glows like a torch in the dark corridors of modern Turkish literature. His pursuit of "naked truth" inspires today's poets with the courage to tear through art's decorative veil. And his longing for social justice echoes–more than a century later–in the questions still resounding in our streets: What is identity? Where does belonging begin? Can art change the world?

As you walk through the narrow streets of Kocaeli, take a moment to glance at the dusty shelves of an old bookshop. You might just come across a faded divan of Uryânî's. And when you turn its pages, that ancient voice rising from between the lines may whisper to you:
"Truth is meant to be lived unveiled, and poetry–poetry is the naked dance of the heart."

ALPTUNGA ÜREY - KARTEPE'DE SNOWBOARDCULAR / SNOWBOARDERS IN KARTEPE

021

Charles de Peyssonnel Bir Kocaeli Tabiat İnsanı!

O Kuşluk Vaktinde Kime Fısıldamıştınız?
Gün yavaş yavaş ağaracak, başka bir havanın renklerine karışacaktır. Nikomedia Kurultayı sanki yeni kurulmuş. Pertev Mehmet Said Paşa ihsan eyliyor. Şikâyet Ahkâm Defterleri henüz açılmamış. Karaveys El-Kocevî, ona da sormak gerekir, ne der? Pembe kayalardan bir süreliğine daha ayrılmamamız gerekiyor belki de bu yüzden. Şehrin en maceracı insanların geldiği yer burası neticede. Biraz daha iyi görmeye çalışmamıza kim, ne diyecektir? Bir kuşluk vaktidir desek mi o zaman? Eski bir yüzyılda, şehrin sakinlerinin günün ilk yemeğini yedikleri kuşluk vakti... Leylekler... Yalı çapkınları... Flamingolar...

Başka bir yüzyılda birçok misafirin ağırlandığı vakit... Kahve artık evlerin ve sohbetlerin vazgeçilmezleri arasına girmişken... Bir acı kahvemizi içer miydiniz? Acı kahve lafın gelişi elbet. O geleneksel ve keşke hiç kaybedilmeseydi diyebileceğimiz mütevazılıktan... Herkesin zevki kendine... Sohbet için bahanesi de... Fala duyduğu ihtiyacı da... Bir bakır cezvemiz ile ocağımız ve sönmeyeceğine inanacağımız bir ateşimiz olsun, yeter... Tabii birkaç fincanımız da... Belki yerli belki de Fağfuri... Muhabbet için daha ne isteyebilirsiniz ki... Böyle bir saatte hangi evde hâlâ muhabbete değer verilmektedir? Bu muhabbeti Kocaeli'nin Fransız asilzadesi Charles de Peyssonnel ile yapsak.

Charles De Peyssonnel
18.yüzyılın bilim ve keşif rüzgârları, Fransız bir adam Charles de Peyssonnel'i, Osmanlı coğrafyasının gizemli kıyılarına savurduğunda, Kocaeli'nin kültür mozaiğine nakış gibi işlenecek bir hikâye başlıyordu. Aristokrat kimliğini, doğanın sonsuz laboratuvarına adayan bu seyyah, bir yandan Anadolu'nun yeşil dokusunu ilmek ilmek inceliyor, diğer yandan İzmit'in limanlarında demirleyen ticaret gemilerinin küresel şarkısını dinliyordu. Onun gözünde Kocaeli, yalnızca coğrafi bir nokta değil; tabiatın, ticaretin ve kültürün birbirine dolandığı canlı bir organizmaydı.

Bir Doğa Şairinin Defteri
Peyssonnel, Anadolu'nun bitki örtüsünü tasvir ederken kelimeleri bir ressamın fırçası gibi kullandı. Dağların eteklerinde gizlenen endemik çiçeklerin dilini çözen bu bilge, Karadeniz'in azgın dalgalarında kaybolan balık sürülerinin izini sürdü. Kayalıkları bir jeolog titizliğiyle okuyor, toprağın katmanlarında medeniyetlerin nabzını tutuyordu. Onun seyahat notları, Avrupa'nın akademilerinde heyecanla okunurken, Kocaeli'nin sahilleri, Batılı entelektüeller için egzotik bir keşif haritasına dönüştü. Deniz ticaretinin ipek yollarını çizen rotaları belgelemesi ise, Akdeniz'in ekonomik DNA'sını anlamak isteyenler için bir kılavuz oldu.

Akın Ekici Resöinin Boyutları
Akın Ekici resimlerinin boyutları vardır. resmi de dört boyutludur. Yüzeyi alır. Şekli verir. Hızı çizer. Rengi buna ayrı bir boyut ekler. Resim içi "parçalı geometrilerle" bir iç yüzey/boyut daha oluşturur. Ve en sonunda resminin içinde zaman kavramını da dahil eder. Evet, Ekici resimlerinde zaman ayrı bir boyuttur. Aynen Kocaeli koleksiyonunda olduğu gibi. Onun tuvallerindeki ara geometrik formlar, döngüler, sarmallar, dairleer, üçgenler, kareler, dikdörtgenler, içinde insanı, duyguyu, zamanı, kenti, duyuyu her şeyi çevreler, barındırır.

İki Kıtanın Köprüsünde Bir Kültür Kâşifi
Lakin Peyssonnel yalnızca bir doğa tarihçisi değildi. Osmanlı'nın renkli çarşılarında dolaşırken, tüccarların pazarlık seslerini, dokumacıların tezgâh şarkılarını da kayda geçiriyordu. Onun gözlemlerinde, Kocaeli'nin limanları; ipeğin, baharatın ve fikirlerin buluştuğu bir kavşak olarak resmedilir. Batı'nın merakı ile Doğu'nun kadim bilgeliği, onun satırlarında ilk kez bu denli iç içe geçmişti. Avrupa'ya yazdığı mektuplarda, "Bu topraklar," diyordu, "insanı hem yabancılaştırıp hem aidiyetle saran bir büyüye sahip." Bibliyografya 15: https://tanertimur.org/peyssonnel-charles-de/

Çağlar Ötesine Uzanan Bir Miras
Bugün, Peyssonnel'in Kocaeli üzerine çizdiği tabiat haritaları, botanikçiler için hâlâ bir referans. Sahil şeridinin jeolojik profili, onun notlarında saklı. Fakat belki de en kalıcı mirası, kültür ile ekolojinin ayrılmazlığını vurgulayan o öngörülü bakışıdır. Modern araştırmacılar, onun "İnsan, doğanın yazdığı bir şiirdir," sözünü hatırlayarak, Kocaeli'nin kimliğini çözümlüyor. Tıpkı İzmit Körfezi'nde bir sabah vakti, balıkçı teknelerinin ağlarını toplarken Peyssonnel'in ruhunun hâlâ suların üzerinde gezindiğini düşünenler gibi...

Kocaeli, işte bu Fransız bilginin defterlerinde ölümsüzleşti: Hem bir tabiat cenneti hem uygarlıkların kesiştiği bir sahne. Peyssonnel'in izini sürenler için, onun çalışmaları, geçmişle gelecek arasında kurulmuş bir köprü. Ve bu köprüden geçen her adım, bize şunu fısıldıyor: "Bir coğrafyayı anlamak, onun hem toprağını hem ruhunu okumaktır."

MEHMET SUBAŞI - SİSLERİN ARDINDA / BEHIND THE FOG

021

Charles de Peyssonnel A Nature Spirit from Kocaeli!

To Whom Did You Whisper at That Midmorning?
The day is slowly breaking, merging into the hues of another sky. It's as if the Nicomedia Assembly has just convened anew. Pertev Mehmet Said Pasha is offering his gifts. The Registers of Complaints have not yet been opened. One must also ask Karaveys el-Kocevî– what might he have said? Perhaps we shouldn't part just yet from the pink cliffs. After all, the city's most adventurous souls always seem to find their way here. And if we looked just a little more carefully–who could object? Shall we say it is a midmorning then? In a bygone century, at the midmorning hour when the city's residents would gather for their first meal of the day... And the storks... The kingfishers... The flamingos...

In another century, at the hour when many guests would be welcomed...
Coffee had already become a cherished part of every home, every conversation. Would you join us for a cup of our bitter brew? "Bitter" only in name, of course–born of a humility we now call old-fashioned, and wish we had never lost. To each their own taste... their own excuse for conversation... even their own need to seek meaning in the coffee grounds. All we need is a copper cezve, a hearth to place it on, and a flame we believe will never burn out. That alone is enough. A few cups, perhaps–some local, some fine porcelain... What more does one need for good conversation? At such an hour, in what home does heartfelt conversation still find a place? Let us imagine having it with Charles de Peyssonnel, the French nobleman of Kocaeli.

Charles De Peyssonnel
When the winds of 18th-century science and exploration swept the French nobleman Charles de Peyssonnel toward the mysterious shores of the Ottoman Empire, a story began–one that would be woven like fine embroidery into the cultural mosaic of Kocaeli. Devoting his aristocratic identity to nature's endless laboratory, this curious traveler studied Anatolia's verdant fabric stitch by stitch, while listening to the global symphony echoing from the trade ships anchored in İzmit's harbors. To him, Kocaeli was not merely a spot on the map, but a living organism where nature, commerce, and culture were intricately intertwined.

Notebook of a Naturalist
In describing Anatolia's flora, Peyssonnel used words like a painter uses his brush. This wise man, who deciphered the language of endemic flowers hidden in the mountain foothills, traced the paths of schools of fish lost in the Black Sea's wild waves. He read the rocky coastline with a geologist's meticulous eye and felt the pulse of ancient civilizations in the layers of earth. While his travel notes were eagerly read in European academies, the shores of Kocaeli became an exotic map of discovery for Western intellectuals. His documentation of trade routes that mapped the silk roads of maritime commerce served as a guide for those seeking to understand the economic DNA of the Mediterranean.

The Dimensions of Akın Ekici's Paintings
Akın Ekici's paintings are four-dimensional. He takes the surface, gives it form, depicts motion, and color adds yet another dimension. Within the painting, he creates an inner surface or dimension with "fragmented geometries". And finally, Ekici incorporates the concept of time within his works. Yes, time is a separate dimension in Ekici's paintings–just as in the Kocaeli collection. The intermediate geometric forms on his canvases–cycles, spirals, circles, triangles, squares, rectangles–surround and encompass everything: the human, emotion, time, city, and sensation.

A Cultural Explorer at the Bridge of Two Continents
Yet Peyssonnel was more than just a natural historian. As he wandered the colorful bazaars of the Ottoman lands, he recorded not only the merchants' bargaining voices but also the weavers' loom melodies. In his observations, the ports of Kocaeli emerge as crossroads where silk, spices, and ideas converge. For the first time, Western curiosity and Eastern ancient wisdom intertwined so deeply in his writings. In letters to Europe, he wrote, "These lands possess a spell that both estranges a person and hugs them in a sense of belonging."
Bibliography 15 . https://tanertimur.org/peyssonnel-charles-de/

A Legacy That Transcends Time
Today, the nature maps Peyssonnel drew of Kocaeli remain a reference for botanists. The geological profile of the coastline is preserved in his notes. But perhaps his most enduring legacy is his visionary insight that emphasised the inseparability of culture and ecology. Modern researchers, recalling his words–"Man is a poem written by nature"–seek to decipher Kocaeli's identity. Just like those who, watching fishing boats haul in their nets on a quiet morning in the Gulf of İzmit, believe that Peyssonnel's spirit still lingers above the waters...

Thus, Kocaeli lives on in the pages of this French wise man's notebooks: a paradise of nature, a stage where civilizations converge. For those following in Peyssonnel's footsteps, his works serve as a bridge between past and future. And with every step taken across that bridge, we hear it whisper: "To understand a land is to read both its soil and its soul."

RIZVAN TALHA - KAYNAK, KERPE / SOURCE, KERPE

022

Kocaeli Sanat Köprüsü

Kendisini kuleden semaya, daha önce gördüğümüz kuşlardan biri misali bırakıp karşı yakaya uçuran Hezarfen'i tebessümle anabiliriz şimdi. İstanbul'daydı. Şehrin hafızasındaki yerini almış bir hikâye, bu tebessümü haklı çıkartmak için hâlâ anlatılır. Hatırlamak için önce denizin ortasında, başka birçok fırtınanın, her manadaki fırtınanın şahitliğini yapmış Kız Kulesi'ni de görmemiz gerekiyor. Rivayet edilir ki, bu iki kule yüzyıllardır birbirine aşıkmış. Ne var ki bu aşkta, üstelik her gün göz göze gelmelerine rağmen, o kavuşmayı hiç yaşayamamışlar. Galata Kulesi de yazgılı olduğu yerde durur aşkını dile getiren mektuplar yazarmış. Hezârfen'den, karşı yakaya uçabileceğini görünce, küçük bir ricada bulunmuş. Sevgilisinin üzerinden uçarken onca zamandır yazdığı bu mektupları bırakabilir miymiş? Hezârfen hayır diyebilir mi? İstenileni yapmış tabii. Kız Kulesi de bu mektupları okudukça bir başka güzelleşmiş. Bugünkü güzelliğini bu mektupların hissettirdiklerinden aldığını söyleyenler vardır bu yüzden. İnandırıcı mı, değil mi? Efsane bu. Herkes anlatılanlardan istediği manaları çıkarabilir. Her efsane kendine göre bir şiirdir ayrıca. Hayatını bir şiir gibi yaşama kaygısına düşenler hiç şüphe yok ki başkalarının göremediğini de görür. Mavi, o çok iyi bildiğimiz mavi, içindeki ışığı dışa vurur. Gördüğümüz hayatımızdır, heyecanlarımızdır artık. Gizli endişelerimizdir belki de hiç unutmak istemediklerimiz ve unutamadıklarımızdır. Şehirdeki iç yolculuğumuzdur.

Yaşananlar bir masal mıydı yoksa?

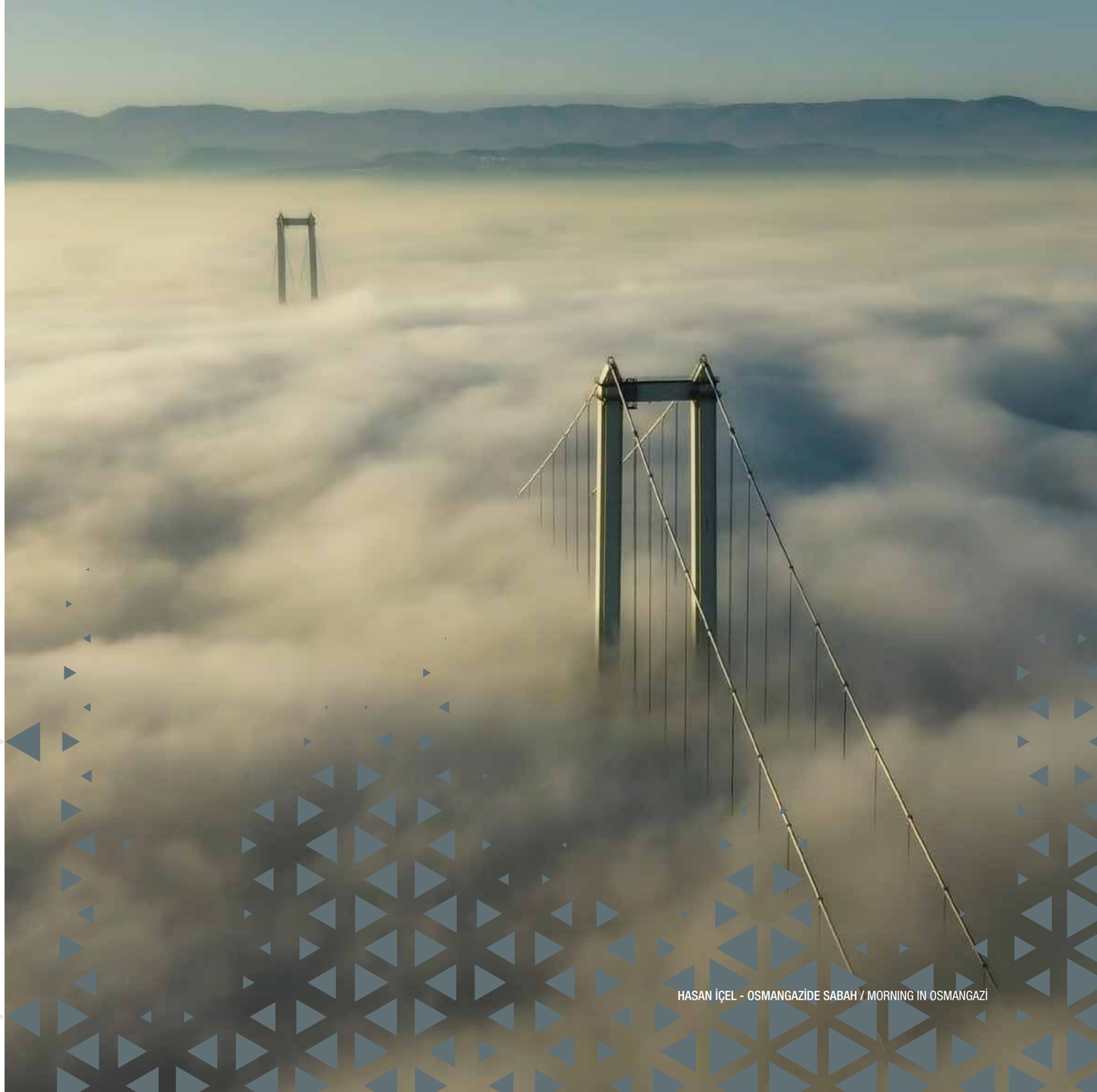
Peki Hezârfen Osmangazi'den uçsaydı!
Bir masal da Kocaeli'ye yakışmaz mıydı?

Bu tecrübeyi Akın Ekici kendi tuvalinde imgeleştirmeliydi belki de. O masalı derinlerimizde hissetmez miydi? Bir büyü gibi olabilirdi... Köprünün terasından Bir Kocaeli Masalı olurdu. Kartepe, şehir silüeti, deniz, gemiler, sanayi, her şey... büyülü. Hezarfen'i görmüş gibi hissettim, ardından bu manzaraya bilmeden ilerledim. Ne çok ayrıntı bir araya gelmişti. Bir yüzyıl bitmek üzereydi, bu yüzyılın nerdeyse tamamını yaşamış ve bana çok kıymetli, yol gösterici hatırasını bırakmış dedem birkaç ay önce ebediyete göçmüştü, artık ellili yaşlarımı yaşıyordum, çok yorulmuştum ve yaşamımın belki de son demlerindeydim. Nerdeyse üzerine yıllardır çalıştığım yaşamımın veda satırlarında... Son noktayı ne zaman koyacağımı bilmiyordum ama sonları yaşamanın hüznünü taşıyordum, bu kesindi. Son nokta var mıydı, ayrı meseleydi tabii. Manzara ve hissettirdikleri karşısında doğru bir yerde durduğumu bağırmıştım içimden. Doğru ve bulunmam gereken bir yerde. Çok iyi bildiğim o hüzün yine sarmıştı benliğimi... Belki de bu anlattıklarımın etkisi altındaydım. Bir sır... Hiç değilse benim için önem taşıyan bir sır... Ama o anlar... O anlar ilham anlarıydı işte... Buluşma anları da... Geçmişle, yaşadığım anların derinliğiyle... Kaybettiklerimle... Kaybettiklerimin kazandırdıklarıyla... Gelip geçiciliğimizi düşünüyordum. Bir daha... Geçiyorduk, biz de geçecektik... Kocaeli bir masaldı belki de... Osman Gazi, bu köprüyü görse ne düşünürdü acaba? Doğru söyleyin aklınıza gelmedi mi hiç?

Sonrası yine sokaklarındı. Yine yaşadığım ve yaşamak istediğim, tüm eksilmelerine rağmen sanki bitmeyecekmiş gibi duran kentler. Yeşile bulanmış bir Kocaeli, Ereğli Evleri, Menodotos, Claude Farrère ya da Karaveys El-Kocevî bir mana ifade edebilir miydi bu durumda?

2024 Akın Ekici koleksiyonundan panoramik bu tablo mavinin zaferi gibiydi. Osmangazi'ye bir saygı gösterisi gibi. Düşündüm. Osmangazi Köprüsü, Kocaeli'nin sessizce fısıldadığı bir gerçeği haykırır: "İlerlemek, geçmişi yok saymak değil; onun üzerine daha yükseğe zıplamaktır."

Masalsı Bir Resim
Kendi "kaotik/renkli" estetiğinde gerçekleşen bir yenileşmeden, yeni bir arayıştan ve sorgulamalardan söz etmeliyiz. Resim estetiği bakımından öncü olması itibariyle, soyut kent-çizer dışavurumcu yaklaşımın resimlerine uygulanışında, semantik göndergelerin teşkilinde Akın Ekici'nin eserleri birçok bağlamda avangart eserler kapsamında değerlendirilmektedir.

HASAN İÇEL - OSMANGAZİDE SABAH / MORNING IN OSMANGAZİ

022 Kocaeli Art Bridge

Now we may smile as we remember Hezârfen, who once cast himself from a tower into the sky, like a bird we had seen before, soaring to the opposite shore. He was in Istanbul. A story that has long since found its place in the city's memory is still told to justify that smile. But to remember it fully, we must also see the Maiden's Tower standing in the middle of the sea– witness to many storms, in every sense of the word. Legend has it that these two towers have been in love for centuries. And yet, despite gazing at each other every day, they have never been able to come together. The Galata Tower, rooted in its destined place, would write letters to express its love. When it saw Hezârfen fly across the Bosphorus, it made a small request:

Could he deliver those letters while flying over his beloved? Could Hezârfen say no? Of course not. He did as asked. And the Maiden's Tower, reading those letters, became more beautiful with each word. Some say the beauty she carries today comes from the emotions in those letters.

Is it believable? Perhaps not. But it's a legend. And from every legend, one can draw their own meaning. Each legend, in its way, is a poem. Those who strive to live life like a poem–without a doubt–see what others cannot.

That familiar shade of blue begins to shine with an inner light. What we see becomes our life, our excitement, perhaps even our quiet fears–what we've never wished to forget. It becomes our inner journey through the city. Was it all just a fairy tale?

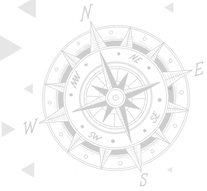
But what if Hezârfen had flown from the Osmangazi Bridge?
Wouldn't such a tale suit Kocaeli, too?

Perhaps Akın Ekici should have envisioned this experience on his canvas. Wouldn't he have made us feel that story deep inside? It could have become a kind of enchantment... From the terrace of the bridge, it might have become A Kocaeli Tale. Kartepe, the city's silhouette, the sea, ships, industry–everything... magical. I felt as though I had seen Hezârfen himself, and unknowingly, I moved toward this view. So many details had come together. A century was drawing to a close. My grandfather–who had lived almost the entire span of this century and left me his precious, guiding memories–had passed away just a few months prior. Now I was in my fifties. I was exhausted, perhaps in the final stages of my life. I was standing somewhere among the farewell lines of my own story, a story I had been working on for years. I didn't know when I would place the final period, but I carried the sorrow of nearing the end. Whether there was a final period at all–that was another question entirely. Yet in the face of this view, and what it made me feel, I screamed silently inside: I am in the right place. The right and necessary place.

That familiar sadness had swept over me again... Perhaps I was under the spell of everything I've just described. A secret... At least, a secret that is meaningful for me.But those moments–They were moments of inspiration. Moments of meeting... With the past. With the depth of the present. With those I had lost. With what my losses had given me. I found myself once again contemplating our impermanence. We were passing through, and we too would pass...: Perhaps Kocaeli was a fairytale after all. And Osman Gazi– If he could see this bridge, what would he think? Be honest–hasn't that question ever crossed your mind?

Then came the streets once again. Cities I had lived in, cities I longed to live in–despite all their witherings, they lingered as if they would never end. Could a green-veiled Kocaeli, the Ereğli Houses, Menodotos, Claude Farrère, or Karaveys El-Kocevî still carry any meaning in that moment?
This panoramic painting from the 2024 Akın Ekici collection felt like the triumph of blue. A quiet homage to Osman Gazi. I thought. The Osmangazi Bridge boldly proclaims a truth quietly whispered by Kocaeli: "Progress is not about ignoring the past; it is about leaping higher upon it."

An Epic Painting
We should speak of a renewal occurring within its own "chaotic/colorful" aesthetics– a new search and a series of inquiries.
Due to its pioneering role in painting aesthetics, Akın Ekici's works are regarded as avant-garde in many respects, especially in their application of the abstract urban-drawing expressionist approach and in the formation of semantic references.

OĞUZ BÜKTEL - OSMANGAZİ GÜN BATIMI / OSMANGAZI SUNSET

023

Pembe Kayalar ve Zamanın Fısıldadıkları

Gün batımının dans eden renklerini "pembe" olarak nasıl çizersiniz? Akın Ekici, harika bir fraktal ile Kocaeli'nin Pembe kayalarını anlatıyor. 110x110 cm'luk Pembe Kayaların Gizemi tablosu nasıl güzel bir döngü anlatıyor.

Ekici'nin fraktalları önemli. Fraktallar, birbirini andıran, büyükten küçüğe, çoktan aza, iriden ufağa veya bunların tam tersi şekilde ölçeklenen, birbiri içine geçmiş, kaotik ama kendince bir düzeni olan, birçok geometrik şekil veya bu şekillere benzer figür ya da dokuların bir sonsuzluğa uzanan tekrarlanış algısı yarattığı şekillerdir. En dıştaki en büyük şekil en küçük ölçekli olanın bir benzeridir. Birbirine benzer nar taneciklerinin oluşturduğu nar misali.

Ekici eserlerini yaparken ortaya çıkan yapıtın fraktal olarak nitelendirilebilmesinden bağımsız olarak ancak bu tanıma da çok uygun olarak kaotik ama dingin bir algının göz önüne serileceği, herkesin içinde kendisine özgü hikayecikler yaratmasına imkân tanıyacak şekil ve figürlerin olduğu kompozisyonlar yaratmayı hedeflemiştir hep. Karışık gibi görünen ama derinlemesine incelendiğinde müthiş bir uyum barındıran zengin, coşkulu, enerjik ve sevimli kompozisyonlar. Bu şekilde ortaya koyabileceğim kompozisyonların izleyicide hem bir bulmaca çözme merakı hem de bir senfoni orkestrası dinliyormuşçasına heyecan uyandırmasını istiyor adeta, bunu hedefliyor. Zaman içerisinde bu hedef doğrultusunda yaptığı işlerin fraktal olarak nitelendirilen yapının içerinde yer aldığını fark ettim. Fraktal resim alanında daha da iyi işler çıkarmayı ve fraktal resmin dünyadaki en iyi temsilcilerinden biri olmayı gerçekten çok isterim. Fraktalde, gizem var, merak var, hayret var, senfonik özellikler var, şiirsellik var, coşku var. Daha ne olsun?

Kocaeli'nin kıyı şeridinde, turkuaz sularla kucaklaşan Pembe Kayalar, bir masal diyarından fırlamışçasına parlıyor. Demir oksitin binlerce yıllık öpücükleriyle kızıla çalan bu devasa kaya kütleleri, güneş battığında adeta "yerin kalbinin atışını" görünür kılıyor. Jeologlar, "Bu renk, taşların içinde uyuyan pasın hikâyesi," dese de balıkçılar, "Deniz perileri, kayalara allarını giydirmiş," diye fısıldıyor. Gerçek şu ki, bu pembelik, rüzgârın türküsüyle aşınmış, yağmurun gözyaşlarıyla şekillenmiş... Ve her akşam, güneşin son ışıklarıyla birlikte ateşten bir tül gibi dalgalanıyor.

Yaşayan Bir Müze: Taşların Sesini Duyabilmek

Pembe Kayalar, sadece bir manzara değil; binlerce canlının sığınağı. Kızılçam ormanlarından süzülen meltem, kayaların yarıklarında endemik sardunyalara hayat veriyor. Kerkenezler, dik yamaçlarda yuva kurarken, ayak izi bile bırakmayan karınca arıları, pembe kumullarda gizemli danslarını sergiliyor. Ancak son yıllarda, fotoğraf çekmek için kayalara tırmananlar, bu kırılgan ekosistemi tehdit ediyor. Bir doğa gönüllüsü, "Bu pembelik, bir uyarıdır; dokunma, sadece seyret!" diye haykırıyor.

Gölgeler ve Işık: İnsanla Doğanın İmtihanı

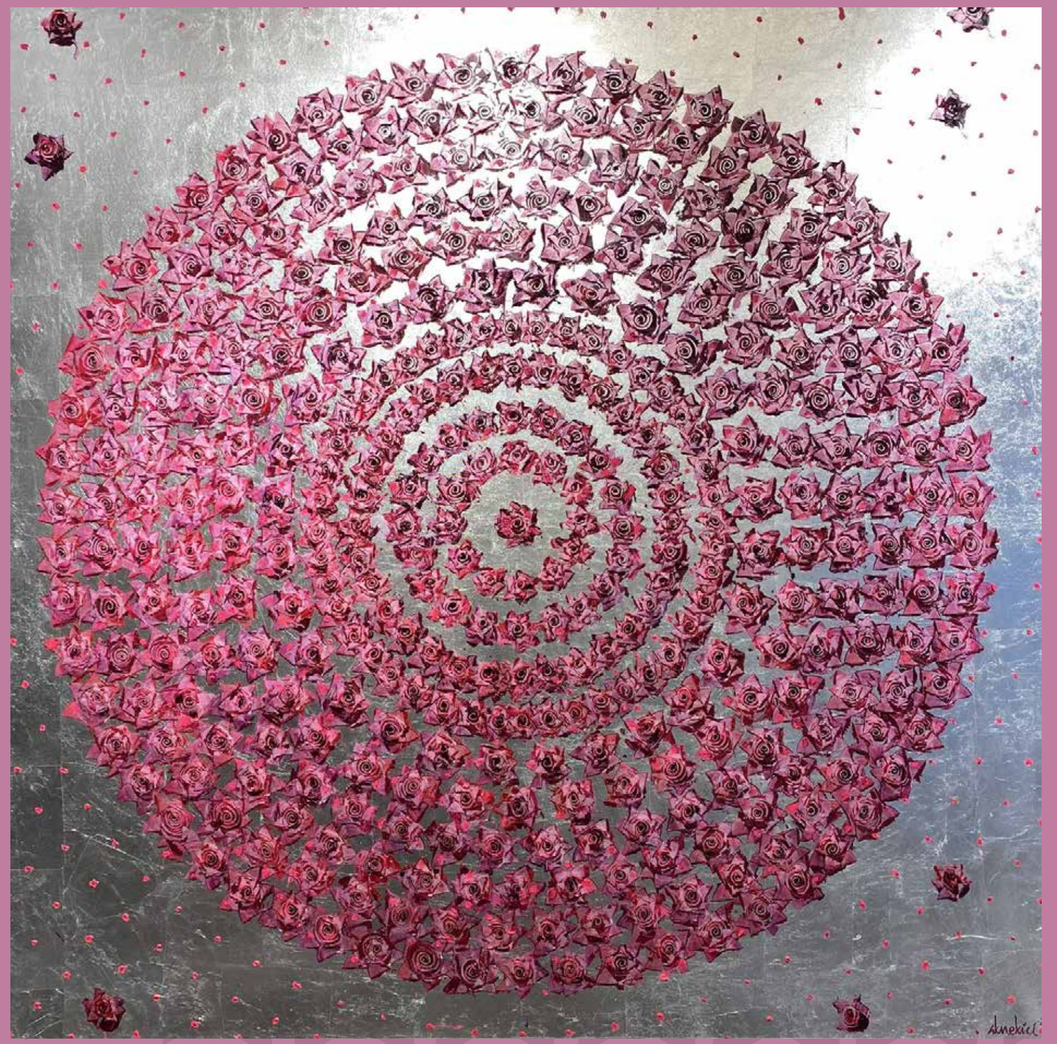
Hafta sonları, kayaların eteğinde kurulan piknik çadırları, renk cümbüşüne renk katıyor. Ancak bir çocuğun, "Anne, bu taşlar neden ağlıyor?" sorusu, herkesi susturuyor. Belediye, "Sürdürülebilir Turizm" projesiyle, yürüyüş parkurlarına ahşap platformlar inşa ediyor. Bir rehber, ziyaretçilere, "Bu pembelik 10 milyon yılda oluştu; yok etmek 10 saniye sürer," diye anlatıyor.

Akın Ekici Pembeliği (!)

Akın Ekici'nin buradaki Pembe Dönence resmindeki tonlara bakın. Pembenin açıktan koyuya 9 tonunu görüyoruz. Bu Ekici'nin sürekli yaptığı bir şey. Resminde bu şekilde kendi içinde bir dönüşüm yapıyor. Onun dönüşümünde figürler, birbirinin yerini alır, ondaki iki ya da daha çok öğe birbiriyle yer değiştirir. Parçalar, parçalarla birleşir ya da tonlar renklerin yerini alır. Çizgiden ziyade doku ritm oluşturur. Şöyle düşünelim. Bir perküsyona dair her vuruşun ardından bir sessizlik onu takip eder ve ilk ritim oluşur. Ekici de de bir dokunun boşlukla, kalın tonun tonla, açık tonun daha koyu olanla yer değiştirmesiyle ritim dönüşüme uğrar.

Rengârenk Bir Miras

Pembe Kayalar, Kocaeli'nin yüzünde bir allık... Ama bu allık, makyaj değil, doğanın kalbinin atışı. Belki de bir gün, kayaların üzerine yaslanıp martı seslerini dinleyen biri, rüzgârın taşıdığı şu sözleri duyacak: "Biz buradayız, çünkü sen dinliyorsun..."
Pembe Kayaların Fısıltısı
Pembe Kayalar, yalnızca jeolojik oluşumlar değil; demir oksit ve deniz tuzunun mürekkebiyle zamanın nakşedilmiş şiiri. Gün batımında, güneş ufkun ardına çekilirken, bir gelin gibi allanır; renkleri al bir ağıta dönüşür. Eskiden denizciler, bu ışıltıya bakarak yön bulur, taşa dönüşen aşıkların hikâyelerini fısıldayarak geçerlerdi. Bugün ise hem bir işaret hem bir uyarı olarak yükseliyorlar: Doğanın sanatının kanıtı ve insanın kırılgan sorumluluğunun. Onlara dokunmak, dünyanın nabzını hissetmektir – imparatorluklardan eski, denizin fısıltısından yumuşak bir ritim...

PEMBE DÖNENCE, 2024, TÜYB, 150x150 cm / PINK TROPIC

023

The Pink Cliffs and What Time Whispers

How do you paint the dancing colors of a sunset as pink?
Akın Ekici portrays Kocaeli's pink cliffs through a stunning fractal. His 110 x 110 cm painting The Mystery of the Pink Cliffs tells a beautiful cycle.

Ekici's fractals are significant. Fractals are forms made up of interwoven figures or textures– chaotic, yet possessing their own internal order. They consist of shapes that resemble one another and scale from large to small, from abundant to minimal, or in reverse. These forms create a sense of infinite repetition. The outermost, largest shape is a reflection of the smallest one–like the seeds of a pomegranate, each mirroring the next.

Regardless of whether the final work can be formally defined as fractal or not, Akın Ekici has consistently aimed to create compositions that–while highly compatible with the notion– present a perception of chaos imbued with calm. His works are filled with forms and figures that allow each viewer to construct their own inner narrative. Compositions that may appear complex at first glance, yet upon deeper reflection reveal an extraordinary harmony–rich, exuberant, energetic, and full of charm. It is as if he wishes these compositions to spark both a curiosity akin to solving a puzzle and an emotional excitement similar to listening to a symphony orchestra. And over time, it becomes evident that many of his works naturally fall within the framework of what is considered fractal art. Clearly, Ekici is progressing with great focus toward his goal of producing even more refined works in the field of fractal painting– and becoming one of its leading global representatives. In fractals there are mystery, wonder, awe, poetry, euphoria–even symphony. What more could one ask for?

On the shoreline of Kocaeli, the Pink Rocks shimmer as if they've leapt out of a fairy tale, embraced by the turquoise waters. These monumental formations, tinged crimson by the kisses of iron oxide over thousands of years, seem to make "the heartbeat of the earth" visible at sunset. Geologists say, "This color tells the story of rust asleep within the stone," but fishermen whisper, "Sea nymphs have dressed the rocks in rouge." The truth is, this pinkness has been sculpted by the song of the wind and the tears of the rain... And each evening, as the sun sets, it ripples like a fiery veil over the sea.

A Living Museum: Listening to the Voice of Stone
The Pink Cliffs are more than a picturesque landscape – they are a sanctuary for thousands of living beings. The breeze drifting down from the red pine forests breathes life into the endemic geraniums nestled in the cracks of the stone. Kestrels nest along the steep cliffs, while velvet ants, leaving no trace behind, perform their secret dances across the pink dunes. Yet in recent years, visitors climbing the rocks to capture the perfect photo have begun to threaten this fragile ecosystem. A nature enthusiast cries out: "This pinkness is a warning – do not touch, only watch!"

Shadows and Light: The Trial of Nature and Humanity
On weekends, picnic tents bloom at the foot of the rocks, adding bursts of color to an already vibrant landscape. But then a child asks, "Mom, why are the stones crying?" – and silence falls over everyone. As part of its "Sustainable Tourism" project, the municipality begins to install wooden platforms along walking trails. A local guide gently reminds visitors: "This pink hue took ten million years to form – and just ten seconds to destroy."
The Pinkness of Akın Ekici Works (!)

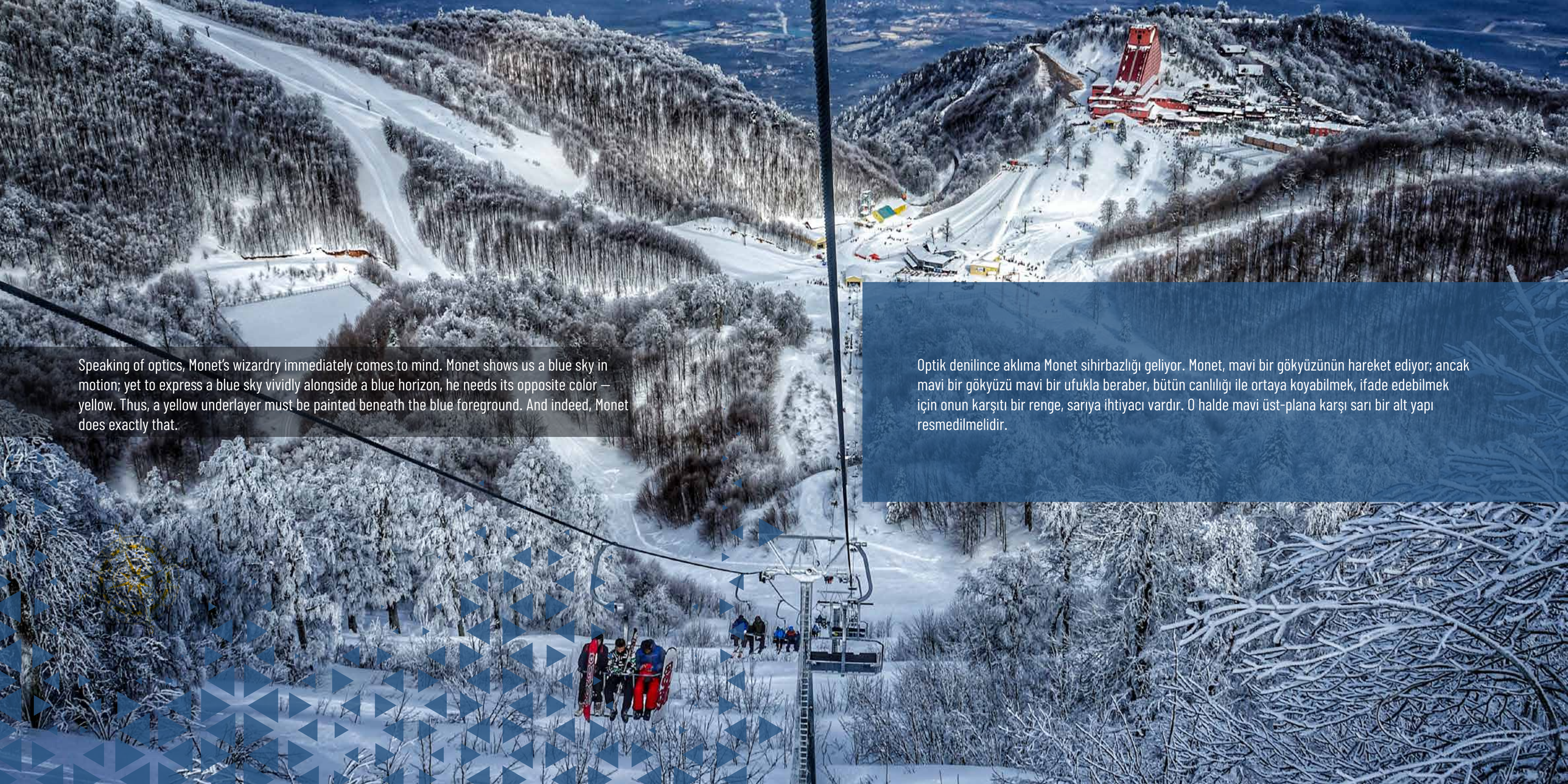
Take a look at the shades in Akın Ekici's Pink Tropic painting here. From light to dark, you'll find nine distinct tones of pink. This is something Ekici does consistently – within each painting, he stages a transformation. In his transformations, figures take each other's place, two or more elements exchange roles within the composition. Fragments merge with fragments, tones substitute for colors. It is not line but texture that gives rise to rhythm. Think of it this way: in percussion, every beat is followed by a silence – and rhythm is born. In Ekici's work, rhythm transforms through the interplay of texture and space, as thick tones yield to light ones, and light to darker still.

A Colorful Heritage
The Pink Cliffs are like a blush upon Kocaeli's face – but not a cosmetic touch, rather the pulse of nature itself. Perhaps one day, someone leaning against the rocks, listening to the cries of gulls, will hear the wind whisper: "We are here, because you are listening..."

The Whisper of the Pink Cliffs
The Pink Cliffs are not merely geological formations; they are poetry inscribed by time, in ink made of iron oxide and sea salt. At sunset, as the sun slips behind the horizon, they blush like a bride, their colors turning into a crimson lament. In the past, sailors would find their way by this glow, whispering tales of lovers turned to stone as they passed. Today, they rise as both a signal and a warning – a testament to nature's artistry, and to the fragility of human responsibility.
To touch them is to feel the pulse of the Earth: a rhythm softer than the sea's whisper, older than empires.

HASAN İÇEL - YALNIZLIK YA DA YALINLIK / LONELINESS OR SIMPLENESS

Speaking of optics, Monet's wizardry immediately comes to mind. Monet shows us a blue sky in motion; yet to express a blue sky vividly alongside a blue horizon, he needs its opposite color — yellow. Thus, a yellow underlayer must be painted beneath the blue foreground. And indeed, Monet does exactly that.

Optik denilince aklıma Monet sihirbazlığı geliyor. Monet, mavi bir gökyüzünün hareket ediyor; ancak mavi bir gökyüzü mavi bir ufukla beraber, bütün canlılığı ile ortaya koyabilmek, ifade edebilmek için onun karşıtı bir renge, sarıya ihtiyacı vardır. O halde mavi üst-plana karşı sarı bir alt yapı resmedilmelidir.

024

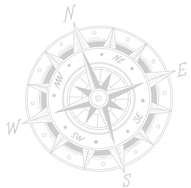
Harikalar Sahili: Kocaeli'nin Renkli İncisi

Harikalar Sahilindeyim!
Uyar şiiri gibi uyandı bugün ressam.
Akın niteliğinde bir sabah idi ve umutluydu:

"Gözlerimde bir yağmurlu gün başlar;
Vakit ikindidir...
Bulutlar vardır, pembeden, beyazdan
Mevsim sonbahardır sessiz ve taze.
Nemli otlar, çekirgeler, solgun yüzün.
Bir gülüş, bir mahzun bukle saçlarında
Bir eski çiçeği andırırsın yazdan.
Ve bir şarkı başlar kahvelerin birinde
Bizi ömrümüzden alır götürür,
Bir şarkı, faslı hicazdan.

Sonra şiir devam ediyordu Harikalar Sahilinde!

Böyledir Harikalar Sahilinde renkler,
Bir hüzün basar ruhunu bazen
Renkler akla gelir.
Sıkıntılar kayar gider avuçlarından
Kocaeli'de
Büyük umutların yaşanacağı
Geceleri vardır
Güz'dedir bu
İnsanlara inanır
Sararır
Yanar
Yükselir.
Renklere inanır,
Maviye inanır,
Pembeye inanır,
Sarıya inanır,
Aşklara inanır,
Bir mucizeye inanır

Yeşiller, turuncular, pembeler, kırmızılar, maviler... Renkler! Harikalar. Tuvalde de harikalar. Sadece sahilde değil! Akın Ekici'nin 100*80 cm'lik Harikalar Sahili tablosu yağlıboya formuyla imgesel bir dokunuş sunmuş. Harikalar Sahili tablosu ile imgesel bir benzeşim yapmış Akın Ekici. Sahili benim için neyin ifadesiydi? En iyi cevabı hemen bulmakta zorlanıyordum. Renge aşinalığım vardı oysa. Aşinalığın da ötesinde bir yazıyla bağlıydım üstelik. Hikâyelerini yeşil mürekkeple yazan ben değil miydim? Hem de neredeyse ilk günden beri. Kırk yılı aşkın bir süredir... Susuyordum. İçime tarif edemediğim bir ürperti yayılmıştı. Neydi bu ürperti, nedendi? Bir şiirdi de bu sanki. Yalnız nasıl bir şiirdi, bulamıyordum. Uzun çağların tortusu muydu görüp de gördüğümü bir türlü kendime söyleyemediğim?

Akın Ekici'de Optik Yanılsama
Bu ilginç ressamın Harikalar Sahili tablosuna bakıldığında "optik yanılsama" etkisini görüyoruz. Optik denilince aklıma Monet sihirbazlığı geliyor. Monet, mavi bir gökyüzünün hareket ediyor; ancak mavi bir gökyüzü mavi bir ufukla beraber, bütün canlılığı ile ortaya koyabilmek, ifade edebilmek için onun karşıtı bir renge, sarıya ihtiyacı vardır. O halde mavi üst-plana karşı sarı bir alt yapı resmedilmelidir. Nitekim Monet de aynı şeyi yapar. Böylece iki karşıt renkten yapıtın temel yapısı ortaya çıkar. Resmin bütünü hakkında o halde şöyle diyebiliriz: Monet, bu resmi optik yasalara, özellikle karşıtlık yasalarına uyarak, onlardan yararlanarak meydana getirmiştir. Harika bir yanılsama. Aslında Ekici işlerinde olduğu gibi.

Kocaeli'nin İzmit Körfezi'ne uzanan kollarında, denizle gökyüzünün kucaklaştığı bir cennet parçası saklıdır: Harikalar Sahili. Adı gibi büyüleyici olan bu kıyı şeridi, incecik kumlarının üzerine serpiştirdiği ışıltıyla hem huzur arayanları hem de maceraperestleri kendine çeker. Denizin mavisiyle göğün turkuazının birbirine karıştığı ufuk çizgisinde, dalgalar usul usul kıyıyı öperken, bu sahilin sakinliği ruhlara işler. Ailelerin çocuk kahkahalarıyla çınlayan bu plaj, aynı zamanda yalnızlığın şiirini yazanlar için de bir sığınaktır. Suyun berraklığı, güneşin altında pırıl pırıl parıldar; sanki her bir dalga, Anadolu'nun kadim denizcilik kültüründen bir hikâye fısıldar.

Bu sahilin büyüsü yalnızca doğasında değil, insanların onu nasıl bir yaşam alanına dönüştürdüğünde gizlidir. Sahil boyunca uzanan kafe ve restoranlardan yükselen Türk kahvesi kokusu, iyotlu deniz havasına karışarak benzersiz bir aroma yaratır. El emeği dükkanlarda sergilenen yöresel ürünler, ziyaretçilere Kocaeli'nin zanaatkâr ruhunu sunarken; lezzet duraklarında közlenmiş balıkların tadı, damaklarda bir Akdeniz ezgisi bırakır. Çimlerde serilen piknik örtüleri, dost sohbetlerine ev sahipliği yapar; koşuşturan çocuklar, uçurtmalarıyla rüzgârı yakalamaya çalışır. Ayrıca, düzenlenen festivaller ve sanat etkinlikleriyle bu kıyı, bir kültür sahnesine dönüşür. Halk oyunlarının coşkusu, resim sergilerinin renkleri ve müziğin ritmi, sahili bir açık hava müzesine çevirir.

Harikalar Sahili'nin bir diğer özelliği ise denizle dans eden cesur ruhları cezbetmesidir. Rüzgâr sörfü yapanların çığlıkları, jet skiyle suları yaranların kahkahaları, burada heyecanın sınır tanımadığının kanıtıdır. Ancak tüm bu hareketliliğin ortasında, doğanın korunmasına dair duyarlılık asla göz ardı edilmez. Belediyenin titiz çalışmalarıyla çevre düzenlemesi yapılan sahil, sürdürülebilir turizm anlayışıyla gelecek nesillere aktarılacak bir miras olarak özenle saklanır. Betonlaşmanın gölgesinden uzakta, yeşil alanları ve temiz plajlarıyla burası, modern hayatın kaosuna inat bir nefes alma noktasıdır.

İşte bu yüzden Harikalar Sahili, Kocaeli'nin yalnızca bir plajı değil; bir yaşam felsefesidir. Denizin tuzlu serinliği, kumların sıcak dokunuşu ve insanların paylaştığı anlar, burayı ölümsüz kılar. Ziyaretçiler, ayak izlerini kumlara bırakırken aslında bu toprakların hafızasına da bir iz bırakır. Çünkü Harikalar Sahili, doğanın cömertliğiyle insanın emeğinin buluştuğu yerdir; bu buluşma, bir kentin kalbinin attığı yerdir.

HARİKALAR SAHİLİ, 2024, TÜYB 100x80 cm / SHORE of WONDERS

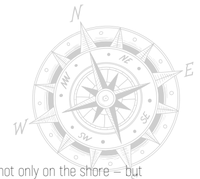
024 The Shore of Wonders: Kocaeli's Colorful Pearl

I Am at the Shore of Wonders!

The painter woke today like a Turgut Uyar poem.
It was a morning of Akın – swift and vivid – and he was full of hope.

"A rainy day begins in my eyes;
It is late afternoon...
There are clouds of pink and White,
The season is autumn – silent and fresh.
Damp grass, crickets, your pale face.
A smile, a wistful curl in your hair –
You remind me of an old flower from summer.
And then a song begins in one of the cafés
That carries us away from our lives,
A song in the Hejaz mode..."
.....
And the poem continues... at the Shore of Wonders!

This is how the colors feel on the Shore of Wonders:
At times, a quiet melancholy settles over your soul.
Colors come to mind.
Troubles slip away from your palms –
In Kocaeli,
Nights bloom
Where great hopes are lived.
It is in autumn.
It believes in people.
It turns yellow,
It burns,
It rises.
It believes in colors –
In blue,
In pink,
In yellow,
In love,
In miracles.

Greens, oranges, pinks, reds, blues... Colors! Wonders. Wonders not only on the shore – but on the canvas too. In his 100x80 cm oil painting Shore of Wonders, Akın Ekici offers a touch of the imaginary. He creates a visual echo of the shore. But what was his shore saying to me? I couldn't quite find the answer – not right away. I was familiar with the color. More than that: I was bound to it, through writing. Wasn't I the one who had been writing stories in green ink – since almost the very beginning? For over forty years... I fell silent. A strange tremor spread within me – something I couldn't quite name. What was it? Where did it come from? It felt like a poem. But what kind of poem? I couldn't say. Was it the sediment of long ages–what I saw but never quite dared to admit to myself?

Optical Illusion in Akın Ekici's Work

When we look at this intriguing painter's Shore of Wonders, we witness the effect of an "optical illusion." Speaking of optics, Monet's wizardry immediately comes to mind. Monet shows us a blue sky in motion; yet to express a blue sky vividly alongside a blue horizon, he needs its opposite color – yellow. Thus, a yellow underlayer must be painted beneath the blue foreground. And indeed, Monet does exactly that. Through these two contrasting colors, the fundamental structure of the artwork emerges. Regarding the whole painting, we can say this: Monet created his work by following and utilizing optical principles – especially the laws of contrast. A marvelous illusion. And, in fact, just like in Ekici's works.

Nestled within the arms of Kocaeli that stretch into İzmit Bay lies a piece of paradise where sea and sky embrace: the Shore of Wonders. As enchanting as its name suggests, this coastline draws both seekers of tranquility and adventurous souls with the shimmering light scattered across its fine sands. At the horizon where the blue of the sea merges with the turquoise of the sky, waves gently kiss the shore, and the calm of this beach seeps into the soul. Echoing with children's laughter, this beach is a haven for families – yet also a sanctuary for those who write the poetry of loneliness. The water's clarity sparkles under the sun, as if each wave whispers a tale from Anatolia's ancient maritime heritage..

The magic of this shoreline lies not only in its nature, but in how people have transformed it into a living space. The aroma of Turkish coffee drifting from cafés and restaurants along the beach mingles with the salty sea breeze, creating a scent found nowhere else. Locally crafted goods displayed in artisanal shops reflect Kocaeli's spirit of craftsmanship, while the taste of fire-grilled fish at seaside eateries lingers on the palate like a melody from the Mediterranean. Picnic blankets spread across the grass become gathering places for heartfelt conversations, as children run about, trying to catch the wind with their kites. With the festivals and art events held here, this coastal stretch becomes a true cultural stage. The energy of folk dances, the colors of open-air exhibitions, and the rhythm of live music turn the shoreline into a open-air museum.

One of the defining features of the Shore of Wonders is that it captivates the daring souls who dance with the sea. The shouts of windsurfers and the laughter of sailors slicing through the waves are living proof that thrill knows no bounds here. Yet amidst all this energy, there remains an unshakable respect for nature. Thanks to the municipality's careful planning, the coastline has been thoughtfully landscaped and preserved as a legacy of sustainable tourism for future generations. Far from the shadow of urban sprawl, its green spaces and pristine beaches offer a sanctuary – a place to breathe against the chaos of modern life.

That's why the Shore of Wonders is not merely a beach in Kocaeli; it is a way of life. The salty breeze, the warmth of the sand, and the moments shared among people give it a timeless essence. Each footprint left on the shore becomes part of the land's memory. For the Shore of Wonders is where nature's generosity meets human devotion – and in that meeting, the true heartbeat of a city is heard.

KYBELE KUTSAL ANASI, 2025, TÜYB, 100x80 cm / KYBELE HOLY MOTHER

025

Kerpe Limanından

Gökyüzünün Zaman Dalgalarına Yolculuk

110x110 cm'lik 2025 tarihli "Müneccim Arif Kerpe'de Gökyüzüne Bakıyor" tablosunu yorumlayarak başlayalım. Akın Ekici figürleri "kasıtlı bir tekrar"dır. Bu tekrarlar hem doku hem ritim kazandırır resmine. Ekici "figural" yer değiştirmeleri tekrarlayarak ritmi oluşturur. Bu anlamda ritim noktalama işareti gibidir. Bu noktalamalarla, yani "tekrarlarla" tanımlı bir "Erbil düzeni" oluşturur. Bu tekrarın düzen oluşturması için Ekici resminde farklı satıhlarda çeşitli karelerin tekrar ettiğini görürsünüz. Bu, kuralın teşkilidir. Tekrarın düzenidir. Ekici'de tekrarın bir tesadüf değil kural olduğunun saptanmasıdır bu. Ritim, düzen duygusundan oluşur. Ekici görsel kompozisyonu da bu şekilde oluşur.

Ekici'de Tempo

Akın Ekici resminde tempo ritim sağlayıcıdır. Ritimle karıştırılabilen bu kavram, gerçekte ritmin tekrar ve değişim sıklığını ifade eder. Sıklık fazlaysa tempo yüksek, seyrekse düşüktür. "Müneccim Arif Kerpe'de Gökyüzüne Bakıyor tablosunda tempoyu kendi içinde görürsünüz. Zemin hareket halindedir. Nesne ile zeminin ilişkisi adeta hareketlenmiş bir gökyüzü algısını yaratır. Ekici'de bu ayrım kolaydır. Onun resmini hep hareket halinde görürsün. Onun birçok tablosunda doğayı kullanılarak eşsiz ritim gösterimleri vardır. Ağaçlar çizer, o ağaçlar onda hep eşit mesafelerde aralıklıdır. Ekici'de nesne blokları da öyledir.

Karadeniz'in hırçın sularıyla Kocaeli'nin ılık nefesinin buluştuğu yerde, bir liman uzanır: Kerpe... Antik çağlarda Calpe adıyla anılan bu koy, tarihin her döneminde medeniyetlerin gizli buluşma noktası olmuştu. Yemyeşil ormanların omuz verdiği sarp kayalıklar, limanı kollarıyla sararken, Ege'den Karadeniz'e uzanan denizciler için bir sığınaktı. Burası, sadece gemilerin değil, hikâyelerin de demir attığı bir diyardı...

From the Port of Kerpe

to the Celestial Tides of Time

Let us begin by interpreting Astrologer Arif Looking at the Sky in Kerpe, a 110 x 110 cm painting completed in 2025. In Akın Ekici's work, figures are used as deliberate repetitions. These repetitions bring both texture and rhythm to his paintings. Ekici creates rhythm by repeating figural displacements In this sense, rhythm functions like punctuation. Through these marks – these repetitions – Ekici constructs a visual language, an "Ekici order" defined by recurrence.

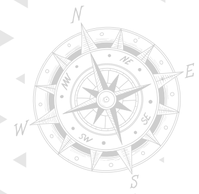
To understand how repetition creates structure, one only needs to observe the way squares reappear across different planes in his paintings. This is the formation of a rule – the order of repetition. In Ekici's visual world, repetition is not a coincidence; it is a compositional rule.

Rhythm arises from a sense of order, and it is through this rhythm that his visual compositions are shaped and sustained. Rhythm emerges from a sense of order. Ekici creates visual composition in this way.

Tempo in Ekici's Work

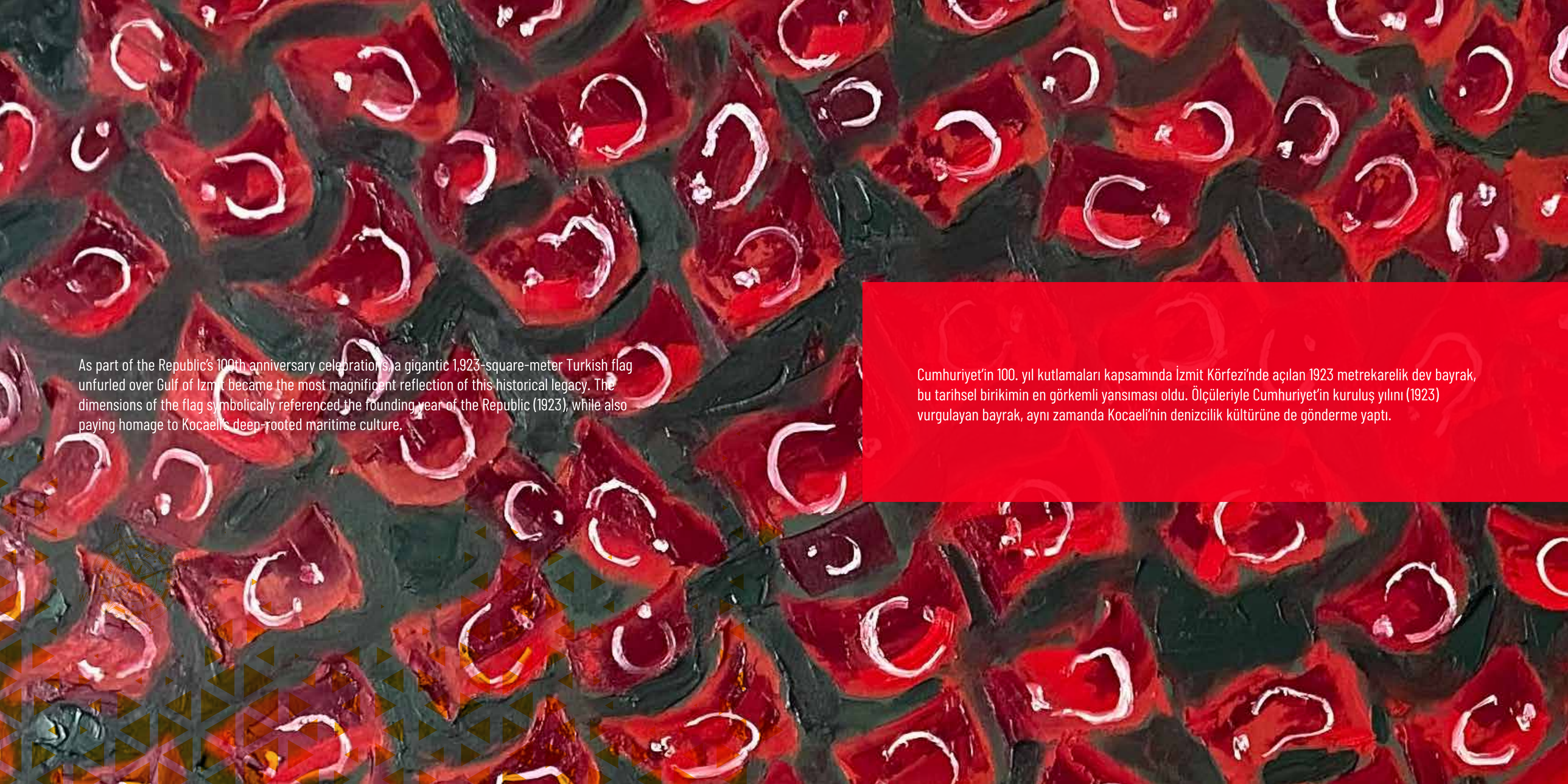
In Akın Ekici's paintings, tempo serves as the regulator of rhythm. Though often confused with rhythm, tempo actually refers to the frequency of repetition and variation. When that frequency is high, the tempo is high; when it is sparse, the tempo is low. In Astrologer Arif Looking at the Sky in Kerpe, one can perceive the tempo in it. The relationship between the object and the background evokes a sense of a sky set in motion. This distinction is clear in Ekici's work: his paintings are always in motion. Many of his paintings feature unique displays of rhythm shaped through elements of nature. He draws trees, for instance – but these trees are always placed at equal intervals. Likewise, blocks of forms in his compositions are arranged in a similarly methodical way.

Where the wild waters of the Black Sea meet the gentle breath of Kocaeli, a harbor stretches out: Kerpe. Known in antiquity as Calpe, this cove has been a hidden meeting point for civilizations throughout the ages. Steep cliffs embraced by lush forests encircle the harbor like protective arms, offering a safe haven to sailors journeying from the Aegean to the Black Sea. But Kerpe was more than just a haven for ships–it was a place where stories came to anchor as well...

MÜNECCİM ARİF KERPE'DE GÖKYÜZÜNE BAKIYOR, 2025, TÜKT, 110x110 cm / ASTROLOGER ARİF LOOKING AT THE SKY IN KERPE

As part of the Republic's 100th anniversary celebrations, a gigantic 1,923-square-meter Turkish flag unfurled over Gulf of Izmit became the most magnificent reflection of this historical legacy. The dimensions of the flag symbolically referenced the founding year of the Republic (1923), while also paying homage to Kocaeli's deep-rooted maritime culture.

Cumhuriyet'in 100. yıl kutlamaları kapsamında İzmit Körfezi'nde açılan 1923 metrekarelik dev bayrak, bu tarihsel birikimin en görkemli yansıması oldu. Ölçüleriyle Cumhuriyet'in kuruluş yılını (1923) vurgulayan bayrak, aynı zamanda Kocaeli'nin denizcilik kültürüne de gönderme yaptı.

026

1923 Metrekarelik Bir Tutku!

Bu tabloda Claude Monet aklıma geliyor. Claude Monet'in İzlenim: Gündoğumu adlı resmi "persperktif" anlamında özel bir eserdir. Resim, fotoğrafçı Nadar'ın Daunou sokağındaki eski stüdyosunda, 15 Nisan 1874'te açılan sergide sergilenir ilk olarak. On gün sonra gazeteci Louis Leroy, Le Charivari gazetesinde bir yazı yazar ve sergiyi İzlenimcilerin Sergisi (L'exposition des Impressionnistes) olarak adlandırır. Leroy, bu deyimi resme olan geleneksel yaklaşımdan vazgeçerek, kendi kişisel görsel izlenimlerini yansıtma yolunu tutan sanatçıları aşağılamak, karşı çıkmak amacıyla kullansa da Monet ve arkadaşları da Leroy'nın kendilerine taktığı bu ismi sahiplenir. Birkaç yıl sonra düzenleyecekleri sergiye aynı adı bizzat kendileri verir. Akın Ekici de145x145 cm'lik "100 Yıldan Sonsuzluğa" tablosunda benzer bir perspektif çiziyor. Kırmızının tüm tonlarını kullanarak "duygusal" bir tablo inşa ediyor. Bu tablo, yumuşak, pastel renkler üzerine inşa edilmiştir. Bu, resmin hassas perspektifinin öne çıkmasına olanak sağlar. Monet resminde, sudaki konturlar sayesinde içsel, organik bir bakış oluşur. Bakış, kayığı saran dalgalara yanaştıkça daha güçlüdür. Resmin ritmi de vardır ve bu resmin merkezindeki balıkçı tarafından bozulur. Halı "gündoğumundan" çok tamamen bu balıkçı ile ilgilidir. Yanıltıcı bir bakıştır bu. Monet, desenleri ve şekilleri işleyerek bir ritim ortaya koymak ve ardından bu ritmi güçlü ifadelerle kırarak özel bir bakış inşa eder.

Akın Ekici'nin tablosu çok anlamlı, bir bayrak destanını anlatıyor. Burada özel bir teknik var. Spatula bu resimlerde etkili oluyor. Elbette ki spatula kullanımı sadece Ekici'ye has bir durum değil. Birçok ressam spatula kullanır. Kimisi belli bir kısım boyayı sürmek ve kazımak için kullanır, kimisi de Ekici gibi hiç fırça kullanmadan resmini spatula ile tamamlar. Ancak Ekici sanırız onlardan daha farklı bir şekilde kullanıyor spatulayı. Akın Ekici yaş boya katmanlarını birbirine karıştırmadan, bir katmanı sürerken bir alttakine bulaştırmadan, üst üste binmiş katmanların hangi kısımlarını ne derinliğe kadar sıyırman gerektiğine onlarca denemeden sonra karar vermiş olarak, bazen bileğin yüz seksen derece bazen daha fazla bir açı ile dönmesini gerektirecek kadar farklı bir teknik yaklaşım onunkisi. Önce bu tekniği ifade edelim. Sonra geçelim konuya, bir bayrak destanı dedik bu resme. Kocaeli'ye ilişkilendirilmiş bir destan!

Kocaeli'nin Tarihsel Süreçte Türk Bayrağı ile İlişkisi
Bir Sembolün Yolculuğu
Kocaeli, coğrafi konumu itibarıyla Anadolu'yu İstanbul'a bağlayan bir köprü olarak, tarih boyunca askeri ve ticari açıdan hayati bir öneme sahip oldu. Osmanlı döneminde bu bölgedeki kaleler ve limanlar, imparatorluğun gücünü simgeleyen sancaklar ve alemlerle donatılırdı. Özellikle İzmit Körfezi'ndeki gemilerde dalgalanan Osmanlı sancakları, bölgenin deniz hakimiyetinin ve egemenlik bilincinin bir ifadesiydi. Kocaeli'nin bu dönemdeki sembolik değeri, Türk bayrağına duyulan bağlılığın köklerini oluşturdu.

Milli Mücadele'de Bayrağın Direniş Sembolü Oluşu
Kurtuluş Savaşı'nın en kritik cephelerinden biri olan Kocaeli, işgal kuvvetlerine karşı verilen mücadelenin sembol şehirlerinden biriydi. 1920-1921 yıllarında yaşanan muharebeler sırasında, Türk kahramanları ellerindeki bayraklar, işgal altındaki topraklarda umudun ve direnişin timsali haline geldi. Öyle ki, bölgedeki köylerde kadınlar tarafından gizlice dikilen bayraklar, düşman hatlarının gerisinde milli bilinci ayakta tuttu. Kocaeli halkı, İzmit'in kurtuluşu olan 28 Haziran 1921'de sokaklara dökülerek Türk bayraklarını dalgalandırdı; bu an, şehrin hafızasında "bayrağa sarılış" olarak yer etti.

Cumhuriyet'in İlanı ve Sanayide Yükselen Bayrak
Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte Kocaeli, sanayi hamlelerinin kalbi olarak Türkiye'nin modernleşme vizyonunu üstlendi. Fabrikaların bacalarından yükselen dumanla yan yana dalgalanan Türk bayrakları hem ekonomik bağımsızlığın hem de ulusal gururun simgesiydi. Özellikle 1960'larda Kocaeli'nde kurulan devasa tesisler, bayrağın renklerini çalışanların üzerinde birleştiren bir rol oynadı. Belediyenin her Cumhuriyet Bayramı'nda esnafa ve vatandaşlara bayrak dağıtma geleneği de bu dönemde başladı; sokakların kırmızı-beyaza bürünmesi, şehrin kimliğinin ayrılmaz bir parçası haline geldi.

100. Yıl ve İzmit Körfezi'nde Tarihe Yazılan Dev Bayrak
Cumhuriyet'in 100. yıl kutlamaları kapsamında İzmit Körfezi'nde açılan 1923 metrekarelik dev bayrak, bu tarihsel birikimin en görkemli yansıması oldu. Ölçüleriyle Cumhuriyet'in kuruluş yılını (1923) vurgulayan bayrak, aynı zamanda Kocaeli'nin denizcilik kültürüne de gönderme yaptı. Projede, bölgenin balıkçılarından öğrencilerine kadar her kesimden insanın emeği vardı; bu kolektif ruh, milli dayanışmanın somutlaşmış haliydi. Etkinlik sırasında körfezde süzülen teknelerin oluşturduğu kırmızı-beyaz koreografi ise, şehrin geçmişten bugüne bayrakla kurduğu duygusal bağı görsel bir şiire dönüştürdü.

Kocaeli'nin Kalbindeki Bayrak
Kocaeli, tarihin her döneminde Türk bayrağının gölgesinde şekillenen bir direniş, sanayi ve dayanışma öyküsü yazdı. İzmit Körfezi'nde açılan dev bayrak, bu öyküyü gelecek kuşaklara aktaran bir miras niteliğinde. Cumhuriyet'in 100. yılında, bu görkemli tören yalnızca bir kutlama değil, aynı zamanda Kocaeli'nin bayrakla ördüğü tarihsel kimliğin bir beyanı oldu. Bu topraklarda doğan her çocuk, fabrikalarda yükselen her duman ve denize açılan her gemi, Türk bayrağının rengini ve anlamını bir kez daha yaşatacak.

BAYRAK VATANDIR, 2024, TÜKT, 90x130 cm

026

A Passion Spanning 1923 Square Meters!

Claude Monet comes to mind when viewing Ekici's From 100 Years to Eternity. Monet's Impression, Sunrise is a particularly significant work in terms of "perspective." It was first exhibited on April 15, 1874, in the former studio of photographer Nadar on Rue Daunou. Just ten days later, journalist Louis Leroy published an article in Le Charivari, mockingly calling it "The Exhibition of the Impressionists" (L'exposition des Impressionnistes). Leroy used the term to belittle the artists who abandoned traditional methods in favor of expressing their own subjective visual impressions. Yet Monet and his fellow painters embraced the name.
A few years later, they would deliberately title their next exhibition with the very term meant to insult them. Akın Ekici, too, draws a similar perspective in his 145 x 145 cm painting From 100 Years to Eternity. By employing every shade of red, he constructs an emotionally charged composition. The painting is built upon soft, pastel tones, allowing its delicate perspective to come forward. In Monet's work, it is the contours in the water that create an internal, organic view– one that becomes more intense the closer the viewer gets to the ripples surrounding the boat. The painting carries a rhythm, yet that rhythm is disrupted by the fisherman at its center. The piece is less about the "sunrise" itself, and more about this solitary figure. It is a deliberately misleading view. Monet crafts a visual rhythm through patterns and forms, then breaks it with bold expression to create a unique focal point.

Akın Ekici's painting is deeply meaningful–it tells a visual epic of the flag. There is a distinctive technique. The palette knife plays a vital role in these works. Of course, using a palette knife is not unique to Ekici; many artists employ it. Some use it to apply or scrape off certain areas of paint, while others–like Ekici–complete entire compositions without ever using a brush. Yet, Ekici seems to use the palette knife differently than most. Akın Ekici's technique relies on applying wet layers of paint without blending them into one another–each new layer laid down without smearing the one beneath it. After countless trials, he determines which portions of the overlapping surfaces should be scraped and to what depth. At times, this method demands a physical approach so intricate that it requires the wrist to rotate at angles of 180 degrees or even more–highlighting the uniqueness and precision of his practice.

Let us first explore this technique, and then turn to the subject: for what we see here is, indeed, a flag-born epic. An epic rooted in Kocaeli.

Kocaeli's Historical Relationship with the Turkish Flag
The Journey of a Symbol

Due to its geographical position as a bridge between Anatolia and Istanbul, Kocaeli has held vital military and commercial importance throughout history. During the Ottoman era, the fortresses and ports in the region were adorned with imperial flags and crescent-topped finials, symbolizing the power of the empire. Especially in the Gulf of İzmit, the Ottoman flags waving from ships were clear expressions of maritime dominance and sovereign pride. The symbolic value of Kocaeli in that era planted the seeds of a lasting allegiance to the Turkish flag.

The Flag as a Symbol of Resistance During the National Struggle
As one of the most critical front lines of the War of Independence, Kocaeli became a symbolic city of resistance against occupation forces. During the battles of 1920–1921, Turkish heroes holding their flags became emblems of hope and defiance in occupied territories. In some villages, women secretly sewed flags that helped keep the national spirit alive behind enemy lines. On June 28, 1921–the day of İzmit's liberation–the people of Kocaeli flooded the streets, waving Turkish flags. This moment became etched in the city's memory as "the embrace of the flag."

The Proclamation of the Republic and the Flag Rising with Industry
With the proclamation of the Republic, Kocaeli took on a central role in Turkey's modernization vision as the heart of industrial initiatives. Turkish flags waving beside the smoke rising from factory chimneys symbolized both economic independence and national pride. Especially during the 1960s, the establishment of massive industrial plants in Kocaeli helped unite people under the colors of the flag. It was during this period that the municipality began the tradition of distributing flags to shopkeepers and citizens on Republic Day; the streets adorned in red and white became an inseparable part of the city's identity.

100th Anniversary ve The GiganticFlag That Wrote History Over Gulf of İzmit
As part of the Republic's 100th anniversary celebrations, a gigantic 1,923-square-meter Turkish flag unfurled over Gulf of Izmit became the most magnificent reflection of this historical legacy. The dimensions of the flag symbolically referenced the founding year of the Republic (1923), while also paying homage to Kocaeli's deep-rooted maritime culture. From local fishermen to students, people from all walks of life contributed to the project; this collective spirit embodied the very essence of national solidarity. During the event, the red-and-white choreography created by boats gliding through the bay transformed the city's emotional bond with the flag–rooted in both past and present–into a visual poem.

The Flag at the Heart of Kocaeli
Kocaeli has, in every chapter of history, penned a story of resistance, industry, and solidarity beneath the shadow of the Turkish flag. The gigantic flag unfurled over the Gulf of İzmit now stands as a legacy–a bridge between past and future. In the centennial year of the Republic, this magnificent ceremony was not merely a celebration, but a declaration of Kocaeli's historical identity woven through its bond with the national flag. Every child born on this land, every smoke rising from its factories, and every ship setting sail from its shores will carry forward the colors and meaning of the Turkish flag once more.

THE FLAG IS HOMELAND, 2024, TÜKT, 90x130 cm

027

İzmit Evleri: Tarihin Gölgesinde Bir Mimari Şölen

Akın Ekici spatulasını vurdukça zarafetin şiiri o taş evler, İzmit Evleri ortaya çıkıyor. Tuvalde bir blok gibi duruyorlar zarif renklerle. Alt katlar, taşın soğuk dokunuşuyla yaz sıcağına direnirken, üst katlar ahşabın sıcaklığına bürünür. Cepheler, birer sanat galerisini andırır: Oymalı konsollar, çiçek motifli söveler, cumbaların altına saklanmış kuş yuvaları... Her detay, ustaların marifetini haykırır. Ressamının ustalığını...

Akın Ekici resimlerinin "perspektif" bakışına örnek teşkil edecek bir anlatımla konuya girdik. Asıl meselemiz perspektifi, "karşıdan bakış"ı irdelemek bu safhada. "Monet"de yaptığımıza benzer bir analiz yapacağız. Geleneksel perspektif; sanat kadar eski değil... Perspektif, Rönesans ile gelmiştir. Sonuçta sanat ise insanlık tarihi kadar eski. O yüzden sanat büyüktür bakış desek yeridir. Nedir karşıdan bakış perspektifi? Ekici, ikili bakış yöntemiyle mimari yapılara ait plan veya fotoğrafları üst üste karşıdan bindirerek farklı perspektifler oluşturmasıyla özgün resimler oluşturulmuştur. Ekici, karşıdan bakış tekniğiyle dünyaya farklı, yeni, özgün bir bakış sunma amacında olmuştur. Karşıdan bakış tekniğinde mekân-kütle ilişkilerini, uzak-yakın ilişkilerini sorguladığı, aşağıdan-yukarıdan bir nesneye bakışın ya da bir kente bakışın yeni örneklerini verdiği eserleri var ressamın. İnsanın düşünceleri geliştikçe, yaptığı işin tekrara düştüğünü gördükçe yeni bir teknik aramak, yeni bir malzeme kullanmak, yeni bir bakış açısı aramak çok muhtemeldir. Bu nedenle bu gelişmeler içerisinde toplumsal olaylarla ilgili resimler yapmıştır Akın Ekici.

Marmara'nın incisi Kocaeli, derin bir tarihin izlerini taşıyan sokaklarında, Osmanlı'nın zarafetini yansıtan evleriyle adeta zamanın dondurulduğu bir mücevher kutusu gibidir. Bu evler, sadece birer yapı değil; medeniyetlerin harmanlandığı, kuşakların hikâyelerini fısıldayan sessiz tanıklardır. İzmit'in kadim dokusunu oluşturan bu konutlar, geleneksel Türk mimarisinin inceliklerini, coğrafyanın sert rüzgârlarına ve iklimin sıcak dokunuşuna uyumlu kılan bir bilgeliği de beraberinde taşır.

Tarihi Gelişim: Medeniyetlerin Dansı

İzmit'in kökleri, MÖ 712'de Megaralıların kurduğu Astakos antik kentine dek uzanır. Hititlerin güçlü surları, Frigyalıların mistik sembolleri, Roma'nın ihtişamlı formları ve Bizans'ın kubbeleri, bu topraklarda birbiri ardına iz bırakmıştır. Ancak şehrin kimliğine en derin dokunuş, Osmanlı İmparatorluğu'nun kılıç yerine kalemi seçtiği dönemde gerçekleşir. 16. yüzyıldan itibaren bir liman kenti olarak yıldızı parlayan İzmit, ipek ve kereste ticaretinin kalbinde, konakların cumbalarının gölgesinde bir zenginlik merkezine dönüşür. Bibliyografya 16: https://koto.org.tr/koto-ve-izmit-belediyesi-nin-gundemi--izmit-in-tarihi-evleri-khd-605da96db8dc4

19.Yüzyıl, İzmit evlerinde altın çağın başlangıcıdır. Tanzimat'ın Batı'ya açılan penceresi, buradaki taş işçiliğine rokoko desenler, ahşap sütunlara neoklasik kıvrımlar ekler. Valilerin, paşaların, tüccar ailelerin inşa ettirdiği köşkler, şehrin siluetini süslerken, her biri ayrı bir hikâyenin kapısını aralar. Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte betonarme yapılar yükselse de dar sokaklarda direnen bu evler, geçmişin ruhunu muhafaza etmek için adeta direnir.

Mimari Özellikleri: Taşın, Ahşabın ve Zarafetin Dansı

Cumbalar, bu evlerin ruhudur. Sokakla ev arasında bir köprü kuran bu çıkıntılar, mahremiyetle merakın sınırında durur. Pencerelerinden sarkan sardunyalar, güneşin ilk ışıklarını içeri davet ederken, geniş saçaklar yağmuru bir şelaleye dönüştürür. İç mekâna adım attığınızda, hayat adı verilen merkezi sofa sizi karşılar. Burada, günlük yaşamın ritüelleri dokunur: Kahve kokuları, çeyiz sandıklarının hışırtısı, çocukların kahkahaları... Odalar, birbirine nakışla bezeli ahşap kapılarla bağlanır; her biri ailenin bir ferdine ait olan bu odalar, geceleri yıldızları izlemek için açılan tavan pencerelerine sahiptir. Bahçeler ise doğanın evle kucaklaştığı yerlerdir. Nar ağaçlarının gölgesinde oturulan taş masalar, gül fidelerinin arasından süzülen kelebekler, şadırvanın şırıltısı... Hepsi, İzmit'in nefes aldıran yanını temsil eder.

Coğrafyanın Kucakladığı Mimari

İzmit Körfezi'nin mavisini sırtına alan şehir, evlerini dağların koruyucu kollarına yerleştirmiştir. Kuzeydeki Samanlı Dağları'ndan kesilen keresteler, evlerin iskeletini oluştururken; Kartepe'nin killi toprağı, kerpiç duvarlara hayat verir. Yazın nemli havasına karşı yüksek tavanlar, kışın dondurucu poyrazına karşı kalın perdeler... Her detay, doğayla bir uzlaşmanın ürünüdür. Körfez'e nazır evler, sabahları balıkçı teknelerinin çapalarını, akşamları ise güneşin suyla buluştuğu anı seyreder. Ormanlardan toplanan meşe palamutları, sokak aralarında kurutulur; bahçelerdeki kuyulardan çekilen sularla serinletilir taş zeminler... Tabiat, bu evlerde yalnızca bir manzara değil, yaşamın ta kendisidir.

Geleceğe Aktarılacak Bir Miras

İzmit evleri, taşlarında sakladığı hikâyelerle birer açık hava müzesi. Onlar, sadece geçmişin değil, insanın doğayla uyum içinde yaşama becerisinin de sembolü. Bu evler korunduğu sürece, İzmit yalnızca bir şehir olmaktan çıkıp, bir medeniyetin yürek atışı olmaya devam edecek. Unutmamak gerekir ki, bir kapı tokmağı bile, bize binlerce yıllık bir bilgeliği fısıldayabilir...

İZMİT EVLERİ, TÜYB, 2024, 109x109 cm / IZMIT HOUSES

027

Izmit Houses: An Architectural Feast in the Shadow of History

With every stroke of Akın Ekici's spatula, a poetic elegance takes shape—those stone houses, the Izmit Houses, emerge on the canvas. They stand like sculpted blocks with graceful colors. The lower floors stay cool with stone, while the upper floors feel warm with wood. The façades resemble art galleries: carved consoles, floral-patterned jambs, bird nests tucked beneath bay windows... Every detail proclaims the craftsmanship of the masters—just as it reveals the mastery of the painter himself.

We began with a discussion that exemplifies the "perspective" approach found in Akın Ekici's paintings. At this stage, our main focus is on perspective — more specifically, the notion of "frontal viewing." We will carry out an analysis similar to the one we did on Monet. It's important to note that traditional perspective is not as old as art itself; perspective emerged with the Renaissance, whereas art dates back to the very beginnings of humanity. In this sense, one might justifiably say that "art surpasses perspective." So, what exactly is this frontal perspective? Ekici creates original compositions by superimposing architectural plans or photographs in a dual perspective format, generating alternative perspectives. Through this frontal viewing technique, he seeks to offer a different, novel, and authentic way of seeing to the world. Ekici's works, shaped by the technique of frontal viewing, open new windows into the dynamics between space and volume, nearness and distance—inviting the viewer to reconsider how we gaze upon an object, or a city, from every imaginable angle. As human thought evolves, and as one becomes aware of the repetitiveness in their own work, it is only natural to seek a new technique, a new material, or a new point of view.

"Kocaeli, the pearl of the Marmara, is like a jewel box where time seems to have stood still—its houses reflecting the elegance of the Ottoman era in the streets echoing the deep traces of history. "These are not merely buildings; they are silent witnesses to the convergence of civilizations, whispering the stories of generations. Shaping the ancient fabric of İzmit, these homes embody a quiet wisdom—one that aligns the delicate artistry of traditional Turkish architecture with the fierce winds and tender warmth of the local climate.

Historical Evolution: A Dance of Civilizations

The roots of İzmit trace back to the ancient city of Astakos, founded by the Megarians in 712 BCE. Over the centuries, the mighty walls of the Hittites, the mystical symbols of the Phrygians, the grand forms of Rome, and the domes of Byzantium have all left their traces on this land. Yet, the city's most profound transformation came during the era when the Ottoman Empire chose the pen over the sword. From the 16th century onward, İzmit began to rise as a prominent port city—transforming into a center of prosperity at the heart of the silk and timber trade, in the shadow of grand mansions and their ornate bay windows.
Bibliography 16: https://koto.org.tr/koto-ve-izmit-belediyesi-nin-gundemi--izmit-in-tarihi-evleri-khd-605da96db8dc4

The 19th century marked the golden age of İzmit's houses. The window to the West opened by the Tanzimat era brought Rococo motifs to the local stonework and Neoclassical curves to the wooden columns. Mansions commissioned by governors, pashas, and merchant families began to shape the city's silhouette—each one opening a door to a unique story. With the proclamation of the Republic, reinforced concrete structures began to rise. Still, the houses that cling to the city's narrow alleys seem to resist the passage of time, determined to preserve the spirit of the past.

Architectural Features: The Dance of Stone, Wood, and Grace

The bay windows are the soul of these houses—poised between curiosity and privacy, forming a graceful bridge between the street and the interior. Geraniums spill from their windows, welcoming the first rays of sunlight, while broad eaves turn rainfall into cascading waterfalls. As you step inside, you are greeted by the central hall, known as the sofa, the heart of the home where daily rituals unfold: the scent of coffee drifting through the air, the soft rustle of trousseau chests, the laughter of children echoing against the walls. The rooms are connected by wooden doors adorned like embroidery. Each room belongs to a family member, and many are crowned with skylights, opened at night to watch the stars. The gardens are where the house meets nature in a quiet embrace: stone tables shaded by pomegranate trees, butterflies weaving through rose bushes, and the gentle murmur of a courtyard fountain. Together, they reflect the breathing, life-giving side of İzmit.

Architecture Embraced by Nature

With the blue of the Gulf of İzmit at its back, the city has nestled its houses into the protective embrace of the mountains. Timber from the northern Samanlı Mountains forms the skeletal framework of these houses, while the clay-rich soil of Kartepe breathes life into their adobe walls.

High ceilings combat the heavy humidity of summer, while thick curtains guard against the biting north winds of winter. Each architectural detail is a product of a subtle deal with nature. From the windows facing the gulf, one can watch fishing boats drop anchor in the early morning, and in the evening, witness the sun melting into the sea. Oak acorns gathered from the forests are laid out to dry in alleyways; stone floors are cooled with water drawn from garden wells. In these houses, nature is not merely a view—it is life itself.

A Legacy for the Future

The houses of İzmit are open-air museums, their stones quietly preserving the stories of time. They are not only symbols of the past, but also of humanity's ability to live in harmony with nature. As long as these houses are protected, İzmit will be more than just a city—it will continue to beat as the living heart of a civilization. Let us not forget: even a simple door knocker can whisper the wisdom of millennia.

TUNÇ YEŞİL - BAYRAK HER YERDE VATANDIR / THE FLAG IS THE HOMELAND EVERYWHERE

YILMAZ BENZER, İZMİT EVLERİ / IZMIT HOUSES

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ KENT ARŞİVİ - PEMBE KÖŞK / PINK MANSION

Yıldızların İzinde: Müneccimbaşı Arif Efendi

028

Gökyüzünü yakmaz mıydı yıldızlar?
İhtimalleri gizlemez miydi?
İçimizde bir özlem yaratmaz mıydı?
Gelmeyen gün, bitmeyen zaman yoktu.
Unutmak kolay, beklemek zordur.
Ummak ise hep elzemdi.
Ne de olsa her fırtına dinmeye mahkumdu...

Kocaeli'nin sisli sabahlarında, bir çocuk gökyüzüne bakarak büyüdü. Arif, babasının cübbesinin eteğine tutunup sorardı: "Yıldızlar neden her gece aynı yoldan geçer?" Babası, eline eski bir zayiçe tutuşturdu: "Öğren evlat, semanın şifresi burada!"

Ayrıksı bir adam, hoş bir resim. Başlayalım.

Akın Ekici Kocaeli'si
Akın Ekici'nin 2024 tarihli Müneccimbaşı Arif Efendi, 110x110 cm. boyutlu yağlıboya tablosu Kocaeli'den gökyüzü portresi sunuyor. Masalsı bir formda. Söz konusu Ekici olduğunda anlatmak ve tartışmak istediğim şey referansını kişisel deneyimimden ve dolayısıyla belleğimden aldığımı da belirtmeliyim. Erbil resmini meseleye yabancılaşıp neredeyse üstel bir bakışla ve "-dir'li, "-dır"lı cümlelerle nasıl dile getirebileceğimi düşündüm. Akın Ekici resmindeki sentaktik kaygı da kendisini bitimsiz ve köşeli bir biçim ve perspektif çeşitlemesinde gösterir. Kocaeli'ni bazen kuşbakışı bazen masalsı, bazen bilimsel, bazen kaotik, bazen fraktal, bazen karşıdan bakış kullanarak çizdiği eserleri, minyatür etkileri taşıyan yatay veya kare çerçeveler içinde manzara kompozisyonlarıyla beğenimize sunuyor. Bunu ifade etmek gerekir. Hatta Kocaeli'nin mimari kodlarla çizen, geometrize ettiği ve rengi minimuma düşürerek yaptığı kuşbakışı Kocaeli görünümlerini minyatürümsü bir işçilikle resmediyor. Gittikçe az görülen ve belki de tümüyle yitecek olan Anadolu kırsalı ile başlayan resimleri (Mesela Kocaeli Otantik Kırmızı, 2024, Tüyb, 120x80 cm tablosu) köylere, bitkilere kadar uğramıştır!

Medreseden Saraya Yolculuk
Esbak Müneccimbaşı İzmidli Arif Efendi, İstanbul'un medreselerinde riyaziyatla yoğruldu. Geceleri Süleymaniye Kütüphanesi'nde kaybolur, İbn-i Heysem'in ışık deneylerini mırıldanırdı. Bir gece, padişahın huzuruna çıktı. II. Mahmud, hilali hesaplama emrini verdiğinde, üç gün üç gece çalıştı. Sonunda, Zic-i Şehinşahi adlı eserini sundu: "Göklerin dili rakamlardır, ama kalbi şiirdir," diye fısıldadı.

Fillerin Gölgesinde Bir Deha
Müneccimbaşı olduğunda, Topkapı'nın rasathanesine dev bir usturlap yerleştirdi. Ramazan hilallerini hesaplarken, bir yandan da şiirler yazdı:
"Felek bir saattir, her anı devran,
Yıldızlar elif elif yazar Kur'an..."
Batılı astronomlar onun trigonometrik tablolarına hayrandı. Ama o, köylülerin "Hocam, yağmur ne zaman?" sorularına, bulutları okuyarak cevap verirdi.
Kerpe'den Yıldız Göçü
21.Yüzyılda Kerpe, bir cazibe merkezine dönüştü. Yaz aylarında, İstanbul'dan gelen sanatçılar, ahşap evlerde sergiler açarken; "Deniz Festivali"nde, çocuklar denizci türküleri söylerdi. Limanda sıralanan balık lokantalarında, Levrek şiş kokusu, rakı bardaklarının şıngırtısına karışırdı. Ancak tekneler hâlâ sabahın dördünde açılırdı; tıpkı dedelerinin yaptığı gibi... Bir turist, selfie çekerken kayalıklarda gördüğü Byzantine yazılı bir taş parçasını sorduğunda, yerli rehber gülümsedi: "Bu liman, herkese bir parça kendinden verir. Sana tarih düştü. Müneccim'e ise yıldızlar düşmüştür!

Miras: Bir Şehrin Yıldız Tozu
1850'de vefat ettiğinde, cebinden Newton'un "Principia"sının tercümesi çıktı. Geride, Kandilli Rasathanesi'ne ilham olan eserler bıraktı. Bugün, İzmit Saat Kulesi'nin dibinde oturan yaşlılar, "Bak, Arif Hoca'nın hesapladığı yıldız kaydı!" diye parmağıyla gökyüzünü gösterir. Edirnekapı'daki mütevazı mezar taşında yazar: "O, semanın sırlarını rakamlara döken şairdi." Kocaeli'nin çocukları, her yıldız kaydığında bir dilek tutar... Belki de Arif Efendi, hâlâ duaları yıldızlara taşıyordur. https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/arif-arif-mehmed-efendi-tufenkcibasi

Yıldızların Dili ve Divanın Sözü
Gençliğinde, Kocaeli'nin zeytin bahçelerinde geceyi gözlemlerken, "Her yıldız, bir harftir; gökyüzü, Tanrı'nın yazdığı bir şiir," diye düşünürdü. Sarayda Zij-i Arifi adlı eserini yazarken, rakamların soğuk dilini, gazellerin ateşiyle eritti. Bu kitap, sadece gezegenlerin yolunu değil, çiftçinin ekim vaktini, padişahın kararını da belirleyen bir kılavuzdu. Satır aralarına serpiştirdiği beyitlerde, "Felek, bir saattir; insan, onun tik takları arasında dans eder," diye yazdı.

Gökyüzünden Toprağa: Bir Bilgenin Mirası
Arif Efendi'nin etkisi, Kocaeli'nin dar sokaklarından imparatorluğun uçsuz bucaksız topraklarına yayıldı. Çiftçiler, onun takvimine göre tohum ekerken, vezirler, yıldızların işaret ettiği günlerde sefere çıktı. Bir gün, III. Selim'e sunduğu bir raporu, "Mars'ın kılıcı gölge düşürüyorsa, diplomasiyle ilerlemelisin," diye bitirdi. Şiir meclislerinde ise, "Ayın on dördü gibi parlasan da gölgen yere düşer," diyerek insanın faniliğini hatırlattı.

İlmin ve İrfanın Kucaklaşması
Onun için astronomi, rakamlarla yazılmış bir kasideydi. Rasathanesinde çıraklarına, "Hesap yaparken kalbinizi kaybetmeyin; zira yıldızlar, aklın değil, ruhun sesini duyar," diye öğüt verirdi. Kocaeli'nin köylerinde anlatılan bir hikâyeye göre, bir gece yarısı, köylüler onu zeytin ağacının altında ağlarken görmüş. "Niye ağlıyorsun Müneccimbaşı?" diye sorduklarında, "Satürn'ün halkasına takılan bir çocuk hayalini kaybettim," demiş.

Günümüze Uzanan Bir Köprü
Bugün, Kocaeli'nin yıldız gözlem etkinliklerinde, Arif Efendi'nin adı hâlâ anılır. Zij-i Arifi'nin restore edilen nüshaları, müzede şiirle matematiğin dansını sergiler. Bir lise öğrencisi, projesinde "Osmanlı'nın yıldız şairi"ni anlatırken, "O, rakamları aşkla, aşkı rakamlarla anlattı," diye yazar. Belki de bir gün, bir çiftçi tarlasında yıldızlara bakıp, "Arif Hoca'nın dediği gibi, bu gece toprak uyur, tohum rüya görür," diye mırıldanacak...

İZMİT EVLERİNDE BAHAR, 2024, TÜYB, 120x120 cm

In the Track of the Stars: Chief Astrologer Arif Efendi

Did the stars not set the sky ablaze?
Did they not veil all possibilities?
Did they not awaken a longing within us?
There was no day that wouldn't come,
no moment that wouldn't pass.
To forget, so easy.
To wait, so difficult.
Yet hoping remained essential,
for every storm, after all, was fated to fade.

On Kocaeli's misty mornings, a child grew up gazing at the sky. Arif would tug at the hem of his father's robe and ask, "Why do the stars follow the same path every night?"
His father would press an old astrological chart into his palm and say...
"Learn, my son—the sky's secret lies within this chart."
A peculiar man, a beautiful painting. Let us begin.

Akın Ekici's Kocaeli

Akın Ekici's 2024 oil painting Chief Astrologer Arif Efendi (110 × 110 cm) offers a celestial portrait of Kocaeli—rendered in a dreamlike form. When it comes to Ekici's work, I must first note that what I aim to describe and discuss here draws upon personal experience—and therefore, upon memory. In approaching Erbil's paintings, I once considered how to describe them from a distanced, almost exponential gaze, using sentences filled with factual "is"s and declarative "must be"s. The syntactic concern in Akın Ekici's painting reveals itself in an endless and angular variety of forms and perspectives. With echoes of miniature art, he offers us his visions of Kocaeli—at times bird's-eye, at times dreamlike, scientific, chaotic, or fractal—set within square or horizontal frames of intricate landscape compositions. Indeed, it must be said: He even reimagines Kocaeli through architectural codes—rendering its aerial views in geometric forms, reducing color to a minimum, and painting them with a level of detail reminiscent of miniature art. His paintings, which began with the increasingly rare and perhaps soon-to-vanish Anatolian countryside—such as Kocaeli, Authentic Red, (2024, Oil on canvas, 120x80 cm) —have since extended to include villages and even plants.

Journey from Madrasa to Palace

Arif Efendi from İzmid, a former Chief Astrologer, was shaped by mathematics during his years in Istanbul's madrasas. At night, he would vanish into the depths of the Süleymaniye Library, whispering Ibn al-Haytham's experiments with light. One night, he came into the presence of the Sultan. When Mahmud II ordered him to calculate the crescent, he worked on it for three days and three nights. At last, he presented his work, Zic-i Şehinşahi, whispering:
"The heavens speak in numbers, but their heart beats in poetry."

A Genius in the Shadow of Giants

Upon becoming Chief Astronomer, he installed a massive astrolabe in the observatory of Topkapı Palace. While calculating the Ramadan crescents, he also composed poetry.
"The heavens are a clock, its every moment a revolution. The stars write the Qur'an—stroke by stroke, in solemn motion." Western astronomers admired his trigonometric tables. Yet he preferred to answer the villagers' simple question—"Hodja, when will it rain?"—by reading the clouds.

Star Migration from Kerpe

In the 21st century, Kerpe has become a centre of attraction. During the summer months, artists from Istanbul hold exhibitions in wooden houses, while children sing sailors' songs at the "Sea Festival." The scent of grilled sea bass drifts from the harbor's fish restaurants, mingling with the clink of raki glasses. Yet the boats still depart at four in the morning—just as their grandfathers once did. When a tourist, taking a selfie, asked about a stone inscribed with Byzantine script among the rocks, the local guide smiled:
"This harbor gives a piece of itself to everyone.
To you, it gave history. To the astrologer—it gave stars."

Legacy: The Stardust of a City

When he passed away in 1850, a translation of Newton's Principia was found in his pocket. He left behind works that would later inspire the foundation of the Kandilli Observatory. Today, old men sitting at the foot of İzmit Clock Tower still point to the sky and say, "Look, a falling star—Arif Hodja once calculated!" On his modest gravestone in Edirnekapı, it is written: "He was a poet who translated the secrets of the sky into numbers." And the children of Kocaeli still make a wish upon every falling star... Perhaps Arif Efendi is still carrying their prayers to the stars.

The Language of the Stars, the Word of the Divan

In his youth, while observing the night sky at the olive gardens of Kocaeli, he would think, "Each star is a letter; the sky, a poem written by God." While writing his book Zij-i Arifi in the palace, he melted the cold language of numbers with the fire of ghazals. This book was not only a chart of planetary paths, but also a guide for the farmer's planting season and the sultan's decisions. Between the lines, he slipped in couplets like:
"The heavens are a clock; and man dances within its ticking rhythm." Bibliography 17: https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/arif-arif-mehmed-efendi-tufenkcibasi

From the Sky to the Ground: The Legacy of a Wise Man

Arif Efendi's influence spread from the narrow streets of Kocaeli to the boundless reaches of the empire. While farmers followed his calendar to plant their seeds, while viziers launched campaigns on days marked by the stars. In a report he once delivered to Sultan Selim III, he ended with a quiet caution:
"If Mars casts its sword-shaped shadow, walk the path of diplomacy."
And in gatherings of poets, he would speak of mortality with simple truth:
"Even when you shine like the full moon, your shadow still falls to the earth."

Where Science Meets Spirit

For him, astronomy was a sacred poem written in numbers. In his observatory, he would remind his apprentices: "Do not lose your heart in the math—stars listen not to the mind, but to the soul."
According to an old story told in Kocaeli villages, he was found beneath an olive tree, quietly crying. "Why do you cry, Chief Astrologer?" villagers asked. And he said,
"I lost the dream of a child—trapped in Saturn's ring."

A Bridge Reaching the Present

Today, Arif Efendi's name is still spoken at Kocaeli's stargazing events.
Restored copies of Zij-i Arifi exhibit poetry and mathematics dance side by side in the museum. A high school student, writing about "the poet of stars of the Ottoman Empire," notes in her project:
"He spoke numbers with love, and love through numbers." And perhaps, one evening, a farmer will gaze up at the stars from his field and softly whisper: "As Arif Hodja once said, tonight the earth sleeps, and the seed dreams."

Gökyüzüne Yazılan Mektup
Arif Efendi, ölüm döşeğinde son kez usturlabını çevirdi. "Yıldızlar doğar, insanlar göçer... Ama bilgi, gökyüzündeki iz gibi kalır," dedi. Bugün Kocaeli'nin semalarında parlayan her yıldız, onun bir şiirinin mısrasıdır. Ve belki de bir göktaşı, düşerken Zij-i Arifi'nin sayfalarına dokunup, "Teşekkürler, şair müneccim," diye fısıldar...

Akın Ekici'nin "Müneccim" Tuvali
Akın Ekici'nin tablosu Kocaeli'den yıldızlara bakan bir imge. Tabir-i caizse ki caiz işte o an geldiğinde unutma der Ekici! Kerpe'de de olsan yıldızlar tepende. Yıldızlara baktığında; o anda taşlar yerinden oynar, gökler yerle yeksan olur, insanın gönlü kar, tipi, fırtına olur! Coşkun olur, dingin olur ama olur. Bu an, ahir zaman öncesi gerçek bir fani dünya testidir. Belki de yıldızlardır sana bakan! Zihinde, kalpte, ruhta, mekânda ve zamanda yıldızlardır.

Her büyülü kentin bir mitosu vardır. Kocaeli'nin mitoslarından biri de yıldızlardır. Bir diğeri müneccimlerdir.

Doğanın Şiiri: Kayalar ve Deniz
Kerpe Limanı'nın coğrafyası, bir destan kadar görkemliydi. Doğal koy, rüzgârlara karşı bir kalkan gibiydi; liman kelimesi burada can bulurdu. Cenaze Kayası'nın gölgesinde balıkçı tekneleri, ağlarını örerken, martıların çığlıklarına manastır yeli eşlik ederdi. Suların altı ise renk cümbüşüydü: Maviyle yeşilin dans ettiği derinliklerde, orfozlar kayalara sürtünür, denizatları zarif kuyruklarını sallardı. Sahildeki kumlar, antik amfora kırıklarıyla parlardı; her dalga, bin yıllık bir çömleğin izini taşırdı.

Sonsuzluk Türküsü
Kerpe Limanı, gece olduğunda deniz fenerinin ışığı altında bir masal anlatıcısına dönüşür. Dalgalar, antik gemilerin kürek seslerini taklit eder. Ve Cenaze Kayası, kaybettiği denizcilere hâlâ ağıt yakar... Ama liman bilir: Deniz asla ölmez, sadece uyur.

"Gel," der Kerpe'nin rüzgârı, "burada zaman yok olmaz. Sadece tuzla kaplanır..."

A Letter Written to the Sky
On his deathbed, Arif Efendi turned his astrolabe fort he last time.
"Stars are born, people pass on... but knowledge remains, like a trace in the sky," he said.
Today, every star shining over Kocaeli carries a verse from one of his poems.
And perhaps, as a meteor falls, it brushes against the pages of Zij-i Arifi and gently whispers:
"Thank you, poet of the stars."

Akın Ekici's "Astrologer" Canvas
Akın Ekici's painting is an image of one gazing at the stars from Kocaeli. And as he himself might say—rightfully so—when that moment comes, do not forget! Even if you are in Kerpe, the stars are still above you. And when you gaze at them, stones shift from their place, the heavens collapse into the earth, and the human heart becomes a storm, a blizzard, a fury, a whirlwind!

It becomes ecstatic, then serene, but it becomes. That moment is a trial of this mortal world before the end of time. And perhaps the stars who gaze at you. In the mind, the heart, the soul, in space and in time, they are stars.

Every enchanted city has its myth. One of Kocaeli's myths is written in stars. Another is told through its astrologers.

The Poetry of Nature: Rocks and Sea
The geography of Kerpe Harbor was as magnificent as an epic. Its natural cove stood like a shield against the winds here, the word harbor found its true meaning.
In the shadow of the "Funeral Rock," fishermen in the fishing boats wove their nets as the cries of seagulls mingled with the monastery wind. Beneath the surface, the water was a festival of color: in the depths where blue and green danced, groupers brushed against rocks, and seahorses flicked their delicate tails. On the shore, the sand shimmered with fragments of ancient amphorae. Each wave carried the trace of a pot buried for a thousand years.

Ballad of Eternity
At night, Kerpe Harbor becomes a storyteller beneath the lighthouse's beam. The waves echo the oars of ancient ships, and the Funeral Rock still sings laments for the sailors it has lost...
But the harbor knows: The sea never dies, it only sleeps.
"Come," whispers the wind of Kerpe, "Time is not lost here, it is merely veiled in salt."

MÜNECCİMBAŞI ARİF EFENDİ, 2024, TÜKT, 110x110 cm.

Akın Ekici's "Starry Almanac: The Kocaeli Observatory" measures 110 x 110 cm and dates from 2024. It is an Impressionist painting. This is no surprise. In the second half of the 19th century, Impressionism—a movement developed by figures such as Van Gogh, Claude Monet, Camille Pissarro, Édouard Manet, and Pierre-Auguste Renoir—initially captured the artist's interest. However, by the late 19th and early 20th centuries, the rise of Modernism, led by Vasily Kandinsky, Henri Matisse, Gustav Klimt, and Pablo Picasso, along with the abstract and expressive tendencies seen in Expressionism and Fauvism, began to draw his attention far more.

Akın Ekici'nin Yıldız Salnamesi Rasathane-i Kocaeli, tablosu 110x110 cm ebadında ve 2024 tarihli. Empresyonist bir tablo. Bu, sürpriz değil 19. yüzyılın ikinci yarısında Van Gogh, Cloud Monet, Camille Pisaro, Edouard Manet, Pierre Auguste Renoir gibi isimlerle gelişen empresyonizm (izlenimcilik) akımı önceleri ressamın ilgisini çekse de sonraları 19.yy.sonlarında ve 20.yy başlarında Vasili Kandinsky, Henri Matisse ve Gustav Klimt ve Pablo Picasso ile başlayan modern sanat akımı ve bahsettiği ressamlarda gördüğü, ekspresyonizm (dışavurumculuk) ve fovizm (renkçilik) akımları altında gelişen soyut ve soyutlamaya yönelik eserler çok daha dikkatini çekmeye başlıyor.

029

Kocaeli'de Yıldız Salnamesi "Rasathane-i Kocaeli"

O kentte gökyüzü yıldız bulutları ile kaplı. Ne kadar da ihtişamlı, ne kadar da yaşama dair! Siz onlara bir bakın, isterseniz bu mükemmel fraktal lekelere yıldız deyin, ister ressamının deyişiyle seksen altı bin dört yüzü bir gün oluyor deyin, günlerin akışını hatırlayın, bu karmaşa içerisinde nasıl baş döndürdüklerini hatırlayın... Ekici'in resminin dilinden dersek, bunlar ritmin taşıyıcıları, bunlar ressamın alfabesidir. Bu alfabeyi çözmek için onların içine girip hissetmek gerek, mavi ile beyaz ilişkisi ve gizli bir grinin ona kattığı anlamı görmek, görebilmek gerekir.

Peki, resimlerinde hiç insan figürü kullanmayan Ekici'in resimlerinde en çok insan vardır desek. Gökyüzünde insan var, kuşlarda insan var, kent karmaşasında insan var, İstanbul'da insan var, çizgide insan var, perspektifte insan var, yönde insan var, mavide insan var, gride insan var, beyazda insan var. Umutta insan var. Umut zaten insana dair!

Gök Kubbe'den Perspektif Bakış

Gök kubbene bak ve bana söyle: Her şeyi bırakarak, sevdiklerinizi, sahip olduklarınızı, küçük kızınızın güzel gözlerini, annenizin sıcak elini, yaşamınızı, her şeyi; Cennette yeriniz garanti olsa tam şu an gider misiniz?

O zaman kendinizi bulmalısınız.
Kendinizi bulmak için önce kendinizi kaybedin!"
Kendinizi belki gökyüzünde bulursunuz!

Bir zamanlar bir şehzade varmış; bebeklik çağında kendi şehrinden sürülmüş, bir ormancı tarafından büyütülmüş. Bu şartlar altında olgunluk çağına erişmiş olduğu için; kendisini birlikte yaşadığı bu barbar ırka mensup birisi zannedermiş. Bir gün babasının vezirlerinden biri onu bulmuş ve ona kim olduğunu anlatmış. Böylece kendi kimliği hakkındaki yanlış fikirden kurtulmuş. Anlamış ki, kendisi aslında bir prensmiş.

"İnsan ruhu da böyledir!" diye devam eder Hindu filozof, "İçinde bulunduğu şartlar yüzünden kendi kişiliğini yanlış anlar; ta ki bir mübarek üstat kendisine gerçeği açıklayıncaya kadar; o zaman kendini tanır ve anlar ki aslında bir Brahma'dır."

Kendine dokunurken elleri, ruhunu örten şeffaf bir karanlık vardı... Karanlığın şeffaf olanını bilir misiniz? En az karanlığın kendisi kadar kötüdür. Belki de daha kötü... Çünkü karanlığın ardını görürsünüz ama karanlık yine de karanlıktır. Bir de insanın kendisini bilmesini engelleyen bir örtüdür o karanlık.
Şeffaftı, çünkü kendini tanır gibi oluyordu ama emin olamıyordu.
Elindeki hiçbir yazı olmayan deftere baktı. Yazılı değildi işte. Ama sanki defterde bir şey yazıyormuşçasına tekrar etti: "Nosce te ipsum."

Ne demek olduğunu merak edecek oldu, zihninden başka başka cümleler döküldü:
"Her insan kendi iç dünyasının mimarıdır...
Hayat yolculuğunda araç yolun kendisi, sonuç ise insandır..."
O halde, "Nosce te ipsum": Sen kendini bil...

Çok eski bir deyişti bu. Nereden aklına takıldı bilemedi. Ama çok da garipsemedi.

Sonuçta hayat, bir yaşam aramak değil, insanın kendisini aramasıydı...

İnsanın kendisini bulması için de bazen kendisini kaybetmesi gerekiyordu...

Peki insanın gök kubbesi neredir?

Basit bir alçak duvarla sınırlanmış çimenli toprak bir sahadan mı ibarettir bir namazgâh? Ya da bir caminin kıble yönünde bulunan ve içinde türbelerle hazîreyi barındıran avluda mihrap ekseninde ele alınmış dârülkurrâ mıdır işin sırrı? Hayır değildir. İnsanın kubbesi onun içindedir. Cibran'ın dediği gibidir, Ekici'nin çizdiği gibidir. Cenneti ve cehennemi illaki gelecekte arama... İkisi de şu an burada mevcuttur. Ne zaman birini hesapsız, masumca ve delice sevmeyi başarsak, cennetteyizdir aslında... Ne vakit hasetle tutuşsak; husumete, kıskançlığa ve kibre bulaşsak, olduğu gibi cehenneme düşüveririz.

Akın Ekici'nin Yıldız Salnamesi Rasathane-i Kocaeli, tablosu 110x110 cm ebadında ve 2024 tarihli. Empresyonist bir tablo. Bu, sürpriz değil 19. yüzyılın ikinci yarısında Van Gogh, Cloud Monet, Camille Pisaro, Edouard Manet, Pierre Auguste Renoir gibi isimlerle gelişen empresyonizm (izlenimcilik) akımı önceleri ressamın ilgisini çekse de sonraları 19.yy.sonlarında ve 20.yy başlarında Vasili Kandinsky, Henri Matisse ve Gustav Klimt ve Pablo Picasso ile başlayan modern sanat akımı ve bahsettiği ressamlarda gördüğü, ekspresyonizm (dışavurumculuk) ve fovizm (renkçilik) akımları altında gelişen soyut ve soyutlamaya yönelik eserler çok daha dikkatini çekmeye başlıyor. Eserleri de öyle. Matisse gibi renk kullanımı, Kandinsky gibi kompozisyon yeteneği ve Klimt gibi romantik şaşalı anlatım hep tarzı oluyor Ekici'nin. Bu eserde de görüyoruz.

Bitirelim. Alemin şaşırtıcı halleriyle bunların hikâyeleri gerçekten pek çoktu. Bunlardan biri de namlı doğu ışığıydı. Tepeden aşağı inen, alımlı, yamaçlarla dans eden... ışık. Sâdabad Harabelerini Dersaadet'e çeviren ışık. Ne derler bilirsiniz, bazıları bir sebepten dolayı dünyaya gelmiştir. Renklerin sultanı Ekici de işte bunlardandı. Nam-ı meşhur bir hadisi şeriften mülhemdir; buna göre gelenin zahmeti zaten kopmuştur! Bazısının ise çizdiğinde cenneti başlamıştır. Geçmişten adam hisse kaparmış... Ne masal şey! Beş bin senelik kıssa yarım hisse mi verdi? "Tarih"i "tekerrür" diye tarif ediyorlar; Hiç ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi? [Safahat: Yedinci Kitap] kime yarım hisse verdi? Tarih tekerrür değildir, tekerrür tarihtir..."

Yani, şüphesiz ki, insanların sultanı "aşk" ile gelir, "kemâl" ile vefât eder!
Yedi katlı ışıktır yeni umudun adı
Feyz alır ay güneşten, güneşi yer yutar.
Geçit vermez ki karanlığa, yol göstersin inananlara.
Yıldızlar bu azgından kaçar hep göklere... Ah bu yükselen ışıklar... Vah bu ışıklar...

YILDIZ SALNAMESİ RASATHANE-i KOCAELİ, 2024, TÜKT, 110x110 cm / STARRY ALMANAC: THE KOCAELİ OBSERVATORY

029

STARRY ALMANAC: THE KOCAELI OBSERVATORY

In that city, the sky is filled with star-clouds—how majestic, how full of life! Look up at them: call these perfect fractal stains stars, if you wish. Or, as the painter says, "eighty-six thousand and four hundred become one day." Remember the flow of days, and how they dizzy in that chaos.

According to the language of Ekici's painting, these are the bearers of rhythm, the letters of the painter's alphabet. To decipher that alphabet, you must step inside and feel them. You must sense the bond between blue and white, and discover what secret meaning a hidden grey brings to their union.

And what if we said: though Ekici never paints a human figure, there is human more than anything in his works? There is human presence in the sky, in the birds, in the city's chaos. There is human in Istanbul, in the line, in the perspective, in the direction, in the blue, in the grey, in the white. There is human in hope, and hope, after all, belongs only to us.

A Celestial Perspective
Look up to the celestial dome and tell me:
If you had a guaranteed place in paradise, would you leave—right now—leaving behind everything? Your loved ones, your home, your little daughter's bright eyes, your mother's warm hands, your life itself?"

Then you must find yourself.
And to find yourself... First, you must lose yourself.
Perhaps you will find yourself somewhere in the sky.

Once upon a time, there was a prince, banished from his homeland in infancy, raised by a forester in a distant land. Having grown to maturity under these circumstances, he came to believe he belonged to the wild tribe with whom he lived. One day, a vizier of his father found him and revealed the truth: he was not one of the tribe, he was a prince. And thus, he was freed from the illusion of false identity, and came to understand his true self.

"So too is the soul of man," says the Hindu philosopher. "Because of the conditions in which it lives, it misinterprets its true nature, until a blessed master appears to say the truth. Only then does the soul come to know itself, and realize that it is, in fact, Brahman."

As his hands reached toward himself, he felt a transparent darkness cloaking his soul.
Do you know transparent darkness? It is no less sinister than absolute darkness. Perhaps it is worse. Because you can see beyond it, but it is still darkness. And that kind of darkness is what keeps a person from ever truly knowing themselves.

It was transparent, for he felt as though he were beginning to know himself, yet he could not be certain. He looked down at the notebook in his hands. Its pages were blank. And yet, as if something had been written there, he softly repeated: "Nosce te ipsum."

He was about to wonder what it meant, but his mind gave way to other phrases:
"Every soul is the architect of its own inner world..."
"On the journey of life, the path is the vehicle, and the destination is the human being."

So then, Nosce te ipsum: Know yourself.
An ancient saying. He didn't know why it came to him now, but he didn't find it strange either. After all, life was not about seeking a life, but about seeking the self. And sometimes, in order to find the self, one must first lose it...

But then, where is the heavens of the soul?
Is a namazgah merely a grassy patch of earth bordered by a low Wall,an open-air site where prayers are said beneath the sky? Or is the secret hidden in the dârülkurrâ, a traditional Islamic school dedicated to Qur'anic recitation and memorization, positioned along the mihrab axis within the courtyard of a mosque on the qibla side, where tombs and a hazîre,secluded burial places reserved for saints, scholars, and benefactors, rest in quiet dignity? No it is not. The dome of the human being lies within. It is as Gibran once said, and as Ekici once drew: Do not look for heaven and hell in the faraway future, for both are already here, present in this very moment.

Whenever we love someone unconditionally, innocently, madly we are in paradise. And whenever we are consumed by envy, when we fall into resentment, jealousy, or pride we plunge straight into hell.

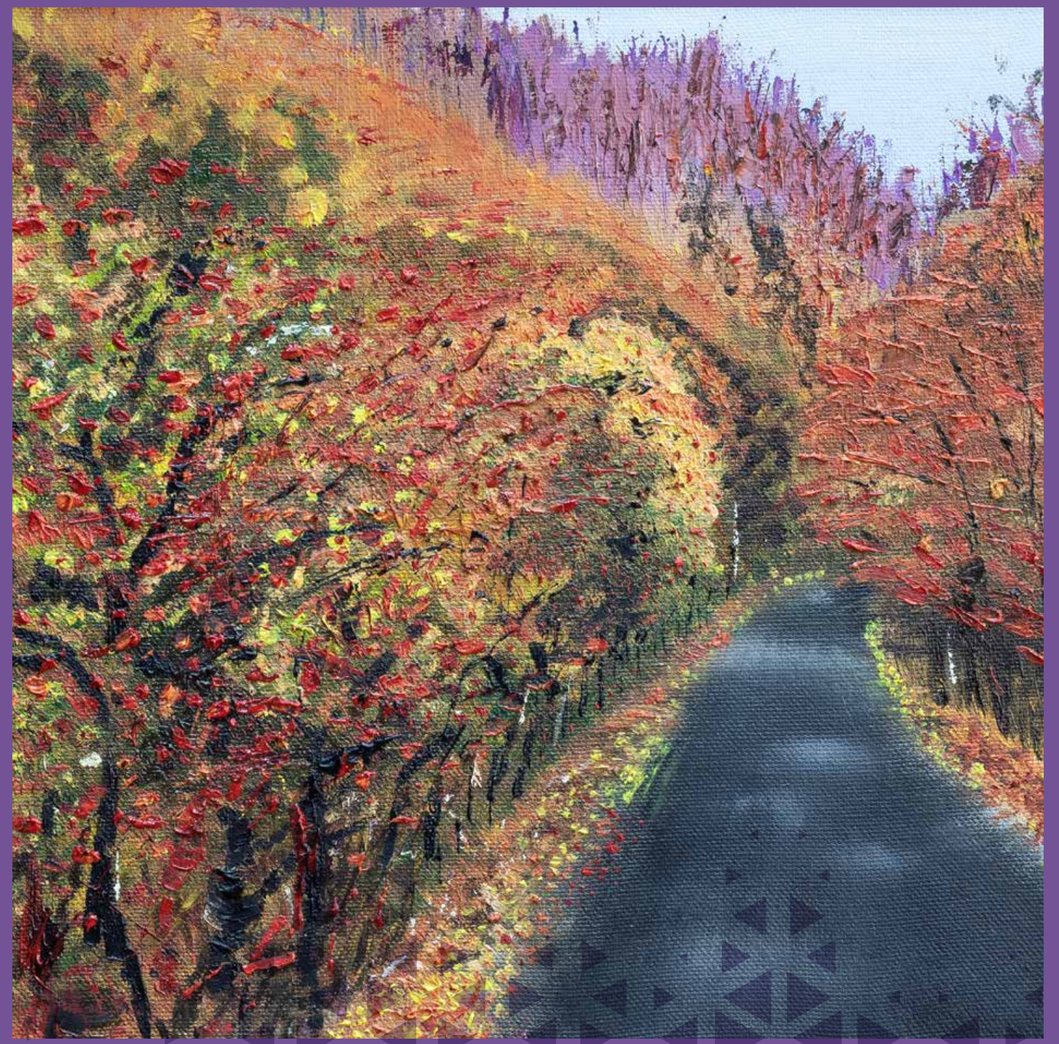
In truth, there is no heaven, and no hell. It is we who carry love into paradise, and we who carry fire into the flames of hell.

Akın Ekici's "Starry Almanac: The Kocaeli Observatory" measures 110 x 110 cm and dates from 2024. It is an Impressionist painting. This is no surprise. In the second half of the 19th century, Impressionism—a movement developed by figures such as Van Gogh, Claude Monet, Camille Pissarro, Édouard Manet, and Pierre-Auguste Renoir—initially captured the artist's interest. However, by the late 19th and early 20th centuries, the rise of Modernism, led by Vasily Kandinsky, Henri Matisse, Gustav Klimt, and Pablo Picasso, along with the abstract and expressive tendencies seen in Expressionism and Fauvism, began to draw his attention far more. Ekici's works reflect this evolution. His use of color echoes Matisse, his compositional skill mirrors Kandinsky, and his romantic, ornate expression recalls Klimt. This painting is no exception.

Let us conclude. The astonishing phenomena of the universe hold many stories—one of them being the renowned Eastern light: a graceful light descending from above, dancing with the slopes... the light that transformed the ruins of Sâdabad into Dersaadet.

As the saying goes, some are born into this world for a reason. Akın Ekici, the sovereign of colors, was undoubtedly one of them. Inspired by a famous hadith: "The hardship of the one who comes has already been rewarded." For some, paradise begins the moment they start to create. From the past, one may draw a lesson... What a tale! Has a five-thousand-year-old story only yielded half a share? They call history "repetition"; but if lessons were truly learned, would history repeat itself? [Safahat: Seventh Book]—to whom did it grant half a share? History is not repetition; repetition is history...

Indeed, without a doubt, the sultan of humanity arrives with "love" and departs with "perfection."
The name of new hope is a sevenfold light—
The moon draws grace from the sun, devours the sun.
It yields no passage to darkness, but lights the way for those who believe.
The stars, in awe, flee from its wild brilliance to the heavens... Oh, these rising lights... Alas, these lights...

KOCAELİDE SONBAHAR, 2024, TÜYB, 25x35 cm / AUTUMN IN KOCAELI

030

Kocaeli'nin Kültürel Silüeti:
Doğa, Tarih ve Modernitenin Uyumu

Akın Ekici, 30° Doğu Meridyeni Kocaeli koleksiyonunda doğası, insanı, yaşamı, çiçeği taşkın Kocaeli'nin yaşamını anlatır. Yağmuru yağdı mı gökten boşanır, güneşi çıktı mı asılı çamaşırları kurutur, çılgın gibi poyrazı eser, lodosu sıcak yalar yüzü, sevgilinin mavi gözüdür deniz, örgüdür iki kıyısı, şirin bir kız çocuğudur Bayramoğlu'su... Elle tutulur, gözle görülür bir hayaldir Kocaeli. Zihinlerden masallar boşanır.

Paşadağ Kale Kalıntısı, Pelekanon Savaşı ya da Yalakdere Köprüsü, yanında Karaveys El-Kocevi, Ekici'nin imgeleridir. Ekici tablosunda sultanlar ve imparatorlar heybetindeki tepeler, renklere bürünür. Sadece onu hayal etmemizi bekler.
Tuvali sol üst kenarından kaldırın, altında göreceklerinizi söyleyelim:
Masmavi bir deniz,
Osmangazi Köprüsü,
Gemiler,
Kartepe,
Sanayi silüeti...

Deniz Tanrısı Poseidon belki de Boğaz'a değil, Körfez' konmuştu...
İkaros'un kanatlarıyla hareketlendiği Haliç değil belki de Bağırganlıydı.
Iustinianos'tan Süleyman'a imparator ve sultanları birleştiren vadiler...
Nehir Tanrısı Okeanus'un yüzdüğü Asya ve Avrupa'yı birleştiren Boğaz, belki de orası değil Sarısu'ydu.

Hepsi bir Kocaeli Silüeti'nin arkasına saklanmış hayallerdi söylendiği gibi...

Kocaeli, Marmara Bölgesi'nin incisi olarak anılan bu kadim şehir, coğrafi konumuyla İstanbul'un komşusu, sanayisiyle Türkiye'nin üretim merkezi, doğasıyla ise soluk alınan bir nefes noktasıdır. Ancak Kocaeli'nin en büyüleyici yanlarından biri, şehrin kimliğini yansıtan silüetidir. Bu silüet, birbiriyle uyum içinde dans eden doğal güzellikler, tarihi izler ve modern yapıların eşsiz bir karışımıdır.
İzmit Körfezi: Silüetin Mavi Çerçevesi
Kocaeli silüetinin belki de en çarpıcı unsuru, şehri iki yakaya bölen İzmit Körfezi'dir. Körfezin sakin suları, gün batımında turuncu ve mor tonlara bürünerek şehrin manzarasını bir tabloya dönüştürür. Sahil boyunca uzanan yürüyüş yolları, iskeleler ve martı sesleri, bu mavi çerçevenin canlı detaylarıdır. Körfezin karşı kıyısında yükselen yeşil tepeler ise silüete derinlik katarak Kocaeli'nin doğayla iç içe olduğunu hatırlatır.

Tarihin İzleri: Saat Kulesi ve Tarihi Yapılar
Kocaeli'nin silüetinde tarih, özellikle İzmit Saat Kulesi ile kendini gösterir. 1901 yılında Sultan II. Abdülhamid döneminde inşa edilen bu zarif yapı, şehrin simgesel kalbi olarak silüetin en dikkat çeken noktalarından biridir. Saat Kulesi'nin yanı sıra, Osmanlı döneminden kalan Pertev Mehmed Paşa Camii, Osmanlı'nın Klasik Dönem zirve yapılarından birisi gibi tarihi eserler, şehrin köklü geçmişini yansıtan diğer mimari detaylardır.

Modern Çizgiler: Köprüler ve Gökdelenler
Sanayi ve ticaretin merkezi olan Kocaeli, silüetini modern yapılarla da tamamlar. Özellikle OSB (Organize Sanayi Bölgesi) çevresinde yükselen fabrika bacaları ve lojistik depolar, şehrin ekonomik dinamizmini simgeler. Bunun yanında, Osman Gazi Köprüsü'nün devasa formu, İzmit Körfezi'ni aşarak Asya ve Avrupa'yı birleştiren bir mühendislik harikası olarak silüete teknolojik bir estetik katar.

Doğanın Silüete Katkısı: Ormanlar ve Göller
Kocaeli denilince akla yalnızca fabrikalar gelmemeli! Şehrin silüetini tamamlayan en önemli unsurlardan biri de Seker Kanyonu, Kartepe'nin yemyeşil ormanları gibi doğal güzelliklerdir. Özellikle Kartepe'nin zirvesinden bakıldığında, körfezin mavisi ile ormanların yeşili arasında kurulan denge, Kocaeli'nin eşsiz coğrafyasını gözler önüne serer.

Silüetin Sembolik Anlamı: Geçmiş ve Gelecek Arasında Bir Köprü
Kocaeli'nin silüeti, bir yandan Osmanlı'nın izlerini taşırken diğer yandan hızla gelişen bir sanayi kentinin dinamizmini yansıtır. Bu ikilik, şehrin kimliğini oluşturur: Tarihe saygı duyan, ancak geleceğe emin adımlarla ilerleyen bir şehir. Silüetin her bir parçası, Kocaeli'nin çok katmanlı hikâyesini anlatır.

Kocaeli'nin silüeti, sadece bir manzaradan ibaret değil; bu toprakların ruhudur. Sabahın ilk ışıklarında körfezin üzerine vuran güneş, öğle vakti fabrika bacalarından yükselen dumanlar, akşam ise tarihi çarşının üzerine çöken huzur... Tüm bu detaylar, Kocaeli'nin sessizce anlattığı bir destandır. Bu silüeti görmek, Kocaeli'yi anlamanın ilk adımıdır.

KOCAELİ KÜLTÜREL SİLÜET, 2025, TÜYB, 90x70 cm / KOCAELI CULTURAL SILHOUETTE

030

The Cultural Silhouette of Kocaeli:
A Harmony of Nature, History, and Modernity

In his 30th Eastern Meridian – Kocaeli collection, Akın Ekici paints the vibrant life of Kocaeli–where nature, humanity, daily life, and blooming beauty all overflow. When the rain comes, it pours from the sky; when the sun shines, it dries the laundry on the line. The northeaster howls wildly, while the southwester breezes gently kisses your face. The sea is a lover's blue eyes; its two shores, a woven tapestry. Bayramoğlu is a sweet little girl. Kocaeli is a dream you can touch and see. Myths spill from memory.

The ruins of Paşadağ Fortress, the Battle of Pelekanon, or the Yalakdere Bridge and together with them, Karaveys el-Kocevi are images of Akın Ekici. In his paintings, hills with the majesty of sultans and emperors come alive in color. All they want is that we imagine them.

Now, lift the upper-left corner of the canvas, and let us tell you what lies beneath:

A deep blue sea,
The Osmangazi Bridge,
Ships,
Kartepe,
And the silhouette of industry...

Perhaps it was not the Bosphorus that Poseidon, the god of the sea, chose to land, but the Gulf.
Perhaps it was not the Golden Horn where Icarus took flight, but Bağırganlı.
The valleys that united emperors and sultans–from Justinian to Suleiman...
And maybe the strait where the river god Oceanus once swam, uniting Asia and Europe, was not where we think, but Sarısu.

All of them–just dreams tucked behind the silhouette of Kocaeli, just as they were said to be...

Kocaeli–this ancient city known as the pearl of the Marmara Region–is Istanbul's neighbor in geography, Turkey's industrial heartland in economy, and a breath of fresh air in nature.
Yet one of Kocaeli's most captivating aspects is its silhouette, which reflects the identity of the city.
This silhouette is a unique blend where natural beauty, historical traces, and modern structures come together–dancing in perfect harmony.

The Gulf of İzmit: The Blue Frame of the Silhouette
The Gulf of İzmit, which gently divides the city into two shores, is perhaps the most striking element of Kocaeli's silhouette. At sunset, the gulf's tranquil waters turn shades of orange and purple, transforming the cityscape into a living painting.
The walking paths, piers, and cries of seagulls that line the coast form the vibrant details of this blue frame.
On the opposite shore, the green hills rise softly, adding depth to the silhouette and reminding us that Kocaeli is a city that communes with nature.

Traces of History: The Clock Tower and Historical Structures
History reveals itself in Kocaeli's silhouette most prominently through the İzmit Clock Tower. Built in 1901 during the reign of Sultan Abdülhamid II, this elegant structure stands as the symbolic heart of the city and one of the silhouette's most striking features.
Alongside it, other historical landmarks such as the Pertev Mehmed Pasha Mosque–one of the masterpieces of the Classical Ottoman era–reflect the city's deep-rooted past through their enduring architectural presence.

Modern Lines: Bridges and Skyscrapers
As a center of industry and commerce, Kocaeli completes its silhouette with striking modern structures. Factory chimneys and logistics warehouses rising around the Organized Industrial Zones (OIZ) symbolize the city's economic dynamism. Besides, the monumental form of the Osman Gazi Bridge gets beyond the Gulf of İzmit–an engineering marvel that connects Asia and Europe while adding a distinctly technological aesthetic to the silhouette.

Nature's Contribution to the Silhouette: Forests and Lakes
Kocaeli should never be thought of as only a city of factories! Among the most vital elements shaping its silhouette are the region's natural wonders like the Sugar Canyon and the lush forests of Kartepe. Especially from the summit of Kartepe, the harmony between the blue of the gulf and the green of the forests reveals the unique geography of Kocaeli.

The Symbolic Meaning of the Silhouette: A Bridge Between Past and Future
Kocaeli's silhouette carries the traces of the Ottoman while also reflecting the dynamic energy of a rapidly developing industrial city. This duality shapes the city's identity: a place that honors its history yet steps confidently into the future. Each element of the silhouette tells a layered story of Kocaeli.

But this silhouette is more than just a view–it is the very spirit of this land. The sun rising over the gulf at dawn, the smoke rising from factory chimneys at noon, and the calm that settles over the historic bazaar at dusk... These details form a quiet epic that Kocaeli tells each day. To see this silhouette is to take the first step toward understanding the city.

MELİH SULAR - İNSAN / HUMAN

031

Toprağın Dua Edilen Zamanları

Hacet Bayramları

Akın Ekici, stilize bir ressam. Ayrıca suya atılan bir taş parçasının suda oluştuğu halka halka dalgalanmalar gibi merkezden genişleyen döngüleri de bizatihi yerelden ve gelenekselden evrensele ve moderne olan yolculuğu, evrensel ve modernden yerel ve geleneksele geri gönderilen selamı anlatır. Merkezi geleneksel ve yerel olarak kabul edersek tuval uzamının alabildiği en son halka da modern ve evrenselin son noktasıdır. Merkezden gönderilen ve halka halka taşınan enerji ve mesaj tüm halkaların hakkını verdikten sonra son halkada yerini alır ona biçim verir ve sonra aynı şekilde son halkadan geriye merkeze döner, devimini tamamlanır. Burada da görüyoruz ki bana göre gelenekten bağımsız modern, yerelden bağımsız evrensel olamaz. Geleneksel olan böylece çağdaşla birleşir, iç içe geçer.

Kocaeli'nin bereketli topraklarında, yüzyılların sessiz tanığı olan bir gelenek vardır: Hacet Bayramları... İlkbaharın tazeliğini getiren meltemlerle uyanan bu kutlamalar, toprağa tohum, insana umut serper. Hacet, kelamın en saf haliyle "dilek" demektir; tarlasında alın teriyle dua eden çiftçinin, sürüsünü dağlara salan çobanın, yağmurun toprağa düşmesini bekleyen kadının yüreğinde filizlenen bir niyaz... Bu bayram, işte o niyazların gökyüzüne yükseldiği, yeri ve göğü birleştiren kutsal bir köprüdür.

Toprağın Dua Edilen Zamanları

İlk tomurcuklar patladığında, köy meydanları davulun ritmiyle çınlar. Genç kızların ellerinde mendiller uçuşur, delikanlıların ayakları toprağa sevinçle vurur. Yaşlı nineler, çocuklara eski zaman hikâyelerini fısıldarken, bir yandan da gözleri geleceğe dair hayallerle ışıldar. Bu anlar, yalnızca dansın ve müziğin değil, kuşakların birbirine kenetlendiği bir mirasın da şölenidir. Çocuklar, dedelerinin dilinden dökülen türküleri ezberlerken, kültürün ateşini taşıyan yeni meşaleler olurlar. Hacet Bayramları, işte bu yüzden sadece bir kutlama değil, kökleri derinlerde saklı bir çınar gibi dallarını geleceğe uzatan bir yaşam ağacıdır.

Bayram sabahlarında, köyün girişi renk renk sergilerle donanır. Buğdayın altın rengi, zeytinin yeşili, el dokuması kilimlerin desenleri, güneşle yarışır. Yörenin kadim lezzetleri, sacın üstünde kızaran gözlemeler, tandırda pişen ekmekler, misafirleri bir sofrada buluşturur. Çömlekçinin çarkı döner, bakırcının çekici ritim tutarken, bu emek, bir yandan da kültürün nakışlarını işler. Farklı dillerden dualar, aynı gökyüzünde birleşir; farklı eller, aynı ekmeği böler. Hacet Bayramları'nın sihri, işte bu birlikte var oluşun türküsüdür.

Zaman, nehrinin sularını hızla akıtsa da bu bayramlar, her yıl yeniden doğar. Dedelerin anlattığı masallar, torunların yüreğinde can bulur. Kocaeli'nin bu kadim geleneği, yalnızca geçmişi yâd etmez, aynı zamanda geleceğe bir mektup gönderir: "Unutmayın," der, "bereket, toprakta değil, insanın yüreğinde filizlenir."

Sacred Moments of the Earth

Hacet Festival

Akın Ekici is a stylized painter. His work resembles the ripple effect of a stone cast into water—circles expanding outward from a center which begins in the local and the traditional, expands toward the modern and the universal, and then sends a greeting back from the universal and modern to the local and traditional. If we accept the center as the traditional and the local, then the outermost ring—reaching the limits of the canvas—is the final point of the modern and the universal. The energy and message that were sent from the center pass through each ring with purpose, take its place at the last ring and give form it, and eventually return to the center—completing the motion. Here, too, we see: for me, there is no such thing as a modernity disconnected from tradition, nor universality detached from locality. The traditional merges with the contemporary—interwoven, inseparable.

In the fertile lands of Kocaeli, there is a tradition that has silently endured for centuries: the Hacet Festivals. Awakening with the spring breeze, these celebrations scatter seeds into the soil and hopes into the hearts of people. In its purest form, hacet means "wish." It is the heartfelt plea that sprouts in the soul of the farmer who prays with sweat on his brow, the shepherd who leads his flock to the mountains, and the woman who waits for rain to kiss the soil. This festival is a sacred bridge—where those silent wishes rise to the heavens, uniting earth and sky.

Sacred Moments of the Earth

When the first buds begin to bloom, village squares come alive with the rhythm of drums. Handkerchiefs flutter in the hands of young girls, while the joyful footsteps of boys tap the ground. Elderly grandmothers whisper old stories to the children, their eyes gleaming with dreams of the future. These moments are not only a celebration of dance and music but also a vibrant festival of heritage—where generations are woven tightly together. As children memorize the folk songs passed down by their grandfathers, they become the new torches that carry the fire of culture forward. This is why the Hacet Festivals are not merely celebrations, but trees of life—deep-rooted like ancient plane trees, their branches stretching toward the future.

On festival mornings, the village entrance is adorned with vibrant displays. The golden hue of wheat, the olive's green, the handwoven patterns of kilims—all compete with the sun. Ancient local flavors like flatbreads sizzling on iron griddles, breads in tandır ovens bring people together. The potter's wheel spins, the coppersmith's hammer beats in rhythm—each act of labor weaving another thread into the fabric of culture. Prayers rise in many languages under a shared sky; different hands break the same bread. The true magic of the Hacet Festivals lies in this song of coexistence.

Though the river of time flows swiftly, these festivals are reborn each year. The tales told by grandfathers take root in the hearts of grandchildren. This ancient tradition of Kocaeli is not only a remembrance of the past, but also a letter to the future: "Never forget," it says, "abundance does not grow from the soil—it blossoms in the human heart."

TOPRAĞIN MAVİ DUASI, 2025, TÜKT, 110X110 cm / BLUE PRAYER THE EARTH

032

Kocaeli'nin Dört Mevsimlik Masalı

Kocaeli, Marmara'nın incisi, Anadolu'nun saklı cenneti... Tarihin derin izleriyle bezeli bu topraklar, dört mevsimi birbirinden görkemli renklere, seslere ve kokulara bürünen eşsiz bir tabiat senfonisidir. Karadeniz'in hırçın dalgalarından Marmara'nın dingin sularına, Kartepe'nin karlı zirvelerinden Samanlı Dağları'nın yemyeşil yamaçlarına uzanan bu coğrafya, her mevsimde farklı bir masal anlatır. İnsanı büyüleyen bu döngü, yalnızca gözleri değil, ruhu da besler.

İlkbaharın Uyanışı: Dirilişin Senfonisi
Kocaeli, ilkbaharın ilk ışıklarıyla birlikte derin bir uykudan uyanır. Mart ayının sonlarında, toprak altından fışkıran nergisler ve laleler, baharın müjdecileri olarak karları deler. Samanlı Dağları'nın eteklerinde, kır çiçekleri adeta bir halı gibi yayılır: mor salkımlar, sarı papatyalar, beyaz kardelenler... İzmit Körfezi'nin mavi suları, bu renk cümbüşüne yansırken, güneşin altında pırıl pırıl parlar.

Ağaçlar tomurcuklanırken, ormanlarda çitlembikler ve meşeler yapraklarını açmaya başlar. Kuş cıvıltıları, özellikle Ballıkayalar Tabiat Parkı'nda yankılanır; leylekler göçten döner, arılar ilk nektar için kovanlarından çıkar. İlkbahar yağmurları, toprağın mis gibi kokusunu havaya karıştırır. Bu mevsimde yöre halkı, "diz dize" toplantılarında bahar şenlikleri planlar; Kandıra'nın köylerinde taze ot toplama ritüelleri başlar.

İzmit sahilinde martıların dansı, Körfez'in sakin sularında kürek çekenlerin neşesiyle birleşir. Seka Park'ta aileler, çocukların koşuşturmasına gülümseyerek bakarken, piknik sepetlerinden taze kekik kokuları yükselir. İlkbahar, Kocaeli'nde yalnızca doğanın değil, insanların da dirilişidir.

Yazın Coşkusu: Hayatın Ritmi
Haziran, Kocaeli'yi sıcak bir kucaklaşmayla sarar. Yaz, enerjisini Karadeniz'in serin meltemleriyle dengeler. Kıyı şeridi, özellikle Kerpe ve Kefken sahilleri, kumların üzerine serilen havlularla renklenir. Çocukların çığlıkları, dalgaların şarkısına karışır. Plajlarda midye dolma tezgâhları kurulur, balıkçı tekneleri taze istavritleriyle döner. Şehrin içinde ise yaz akşamları bir başka yaşanır. Seka Park'ta açık hava sinemaları kurulur. İzmit'in tarihi çarşılarında dondurmacıların önünde kuyruklar oluşur; kavun aromalı dondurma, yaz sıcağına serin bir kaçamaktır.

Kartepe'de yaz, yaylalarda kamp ateşlerinin etrafında anlatılan hikâyeler demektir. Maşukiye'nin şelaleleri serinlemek isteyenleri cezbederken, orman içi yürüyüş parkurları maceraperestleri çağırır. Akşamüstleri, Sultan Dağları'nın eteklerinde bisiklet turları düzenlenir; pedal sesleri, kuş cıvıltılarına eşlik eder. Güneşin batışı ise bir tablo gibidir. Pembe ve turuncu tonları, İzmit Körfezi'nin sularında dans ederken, teknelerin siluetleri bu renk senfonisini tamamlar. Yaz, Kocaeli'de yaşamın tüm renklerinin coşkuyla sahneye çıktığı bir mevsimdir.

Sonbaharın Hüznü: Renklerin Vedası
Eylül yağmurlarıyla birlikte Kocaeli, yavaş yavaş sarı ve kızıl tonlara bürünür. Ormanlar, sanki bir ressamın paleti gibi çeşit çeşit renge boyanır: akçaağaçlar kıpkırmızı, ceviz ağaçları altın sarısı, meşeler ise turuncunun bin bir tonu... Ballıkayalar'da trekking yapanlar, yaprak hışırtıları arasında kendilerini masal diyarında hisseder.

Sonbahar, bereketin de mevsimidir. Kandıra'nın köylerinde üzüm bağlarından şıra damlaları toplanır; köy pazarlarında kestane, ceviz ve elma tezgâhları kurulur. Yöre halkı, kış hazırlıklarına başlar: turşular kurulur, reçeller kaynatılır. Hava serinledikçe, sabah sisleri Kartepe'yi gizemli bir örtüyle kaplar. Zirveden aşağıya süzülen sis, ormanları büyülü bir atmosfere sokar. Yağmur sonrası toprak kokusu, şehri sardığında, insanlar sıcak kahvelerini yudumlayıp pencereden bu manzarayı izler. Sonbahar hüznü, Kocaeli'de bir içe dönüş, doğayla derin bir sessizlik içinde buluşma vaktidir.

Kışın Sessizliği: Beyaz Bir Rüya
Aralık ayının ilk kar taneleri, Kocaeli'yi beyaz bir masal diyarına çevirir. Kartepe Kayak Merkezi, kayak severlerin akınına uğrar. Pistlerdeki çocukların kahkahaları, teleferikten yükselen heyecan dolu çığlıklarla birleşir. Zirvedeki kafelerde sıcak çikolatalar yudumlanırken, kar manzarası eşliğinde sohbetler koyulaşır.

Samanlı Dağları, karla kaplandığında adeta bir Narnia sahnesini andırır. Ormanların arasındaki köylerde bacalardan yükselen dumanlar, kışın sıcaklığını hatırlatır. Evlerde odun sobaları tüter; üzerinde kestane pişer, çay demlenir. Darıca'daki Faruk Yalçın Hayvanat Bahçesi'nde bile hayvanlar, beyaz örtüyü seyre dalar.

Şehir merkezinde ise kış, sakin bir ritimle ilerler. Tarihi Kapanca Sokak'taki kafe vitrinleri, ışıltılı süslemelerle donatılır. İnsanlar, simit fırınlarının önünde biriken karları temizlerken komşularıyla muhabbet eder. Kış, Kocaeli'nde huzurun, paylaşmanın ve sıcak bir yuvaya dönüşün mevsimidir.

Kocaeli'nin Doğal Dokusu: İki Denizin Kucaklaştığı Cennet
Kocaeli, coğrafi konumuyla eşsiz bir mirasa sahiptir. Karadeniz'in hırçın dalgaları ile Marmara'nın sakin suları arasında kalan bu topraklar, iki iklimin harmonisini yaşar. Karadeniz'in nemli havası, iç kesimlerdeki ormanları beslerken; Marmara'nın ılıman iklimi, körfez kıyılarında palmiyelerin yetişmesine olanak tanır.

Bitki örtüsü, Avrupa-Sibirya florasıyla Akdeniz ikliminin bir sentezidir. Ballıkayalar'daki kalker kayalıkları, endemik türlere ev sahipliği yapar. Ormanlarda geyikler, tilkiler, hatta nadiren karacalar görülür; gökyüzünde ise şahinler ve atmaca sürüleri dolaşır Yüzlerce kuş türüne ev sahipliği yapan bu sulak alanlar, fotoğraf tutkunlarının da uğrak noktasıdır. Havası, Karadeniz'den gelen iyotlu rüzgârlarla ve ormanların oksijen zenginliğiyle doludur. Özellikle Kartepe'deki oksijen oranı, şehir merkezine göre katbekat yüksektir. Bu nedenle astım ve alerji hastaları için bir kaçış noktasıdır.

İnsan ve Doğa: Bir Arada Yaşamın İzleri
Kocaeli'nde insanlar, doğanın ritmine ayak uydurmayı bilir. İlkbaharda köylüler tarlalara buğday eker, yazın yaylalara çıkılır, sonbaharda zeytin toplanır, kışın ise ocak başında anılar tazelenir.

Şehirleşme, doğal güzelliklerin korunmasıyla dengelenmiştir. İzmit'in merkezinde bile ağaçlar, beton yığınlarına meydan okur gibi yükselir. Seka Park gibi endüstriyel miras alanları, yeşil dokuyu koruyarak dönüşür.

Dört Mevsim Bir Ömür
Kocaeli, her mevsimde ayrı bir şiir yazar. İlkbaharın tazeliği, yazın coşkusu, sonbaharın dinginliği, kışın saklı sıcaklığı... Bu topraklar, doğanın insana sunduğu bir armağandır. Burada yaşayanlar, dağlardan denize uzanan bu cömertliğin farkındadır. Kocaeli'nin dört mevsimi, yalnızca bir zaman döngüsü değil; bir yaşam felsefesidir: "Doğayla uyum içinde, her anın kıymetini bilmek..."

KOCAELİ PANORAMA, 2025, TÜYB, 120x160 cm / KOCAELI PANORAMA

032

Kocaeli's Four-Season Tale

Kocaeli—the pearl of the Marmara, the hidden paradise of Anatolia... Adorned with the deep traces of history, these lands transform into a singular symphony of natüre, each season dressing the landscape in its own majestic hues, melodies, and fragrances.
From the fierce waves of the Black Sea to the calm waters of the Marmara, from the snow-capped peaks of Kartepe to the lush slopes of the Samanlı Mountains—this geography tells a different tale with each passing season. This enchanting cycle nourishes not only eyes but the soul.

Spring Awakens: The Symphony of Renewal
Kocaeli awakens from a deep sleep with the first lights of spring. By late March, daffodils and tulips, bursting from the soil, pierce the snow as heralds of spring. At the foot of the Samanlı Mountains, wildflowers spread like a living carpet: clusters of purple wisteria, golden daisies, and delicate white snowdrops... The blue waters of the Gulf of İzmit mirror this riot of color, sparkling brilliantly under the sun.

As the trees begin to bud, the hackberries and oaks of the forest unfurl their first leaves. Birdsong echoes through Ballıkayalar Nature Park, while storks return from migration and bees emerge from their hives in search of the season's first nectar. Spring rains fill the air with the fragrant scent of earth. During this time, local communities gather "knee to knee" to plan spring festivals, and in the villages of Kandıra, the ritual of collecting wild herbs begins anew.

Along the İzmit shoreline, the dance of seagulls merges with the joyful rhythm of rowers gliding across the calm waters of the Gulf. In Seka Park, families watch with warm smiles as children race through the grass, while the scent of fresh thyme rises gently from picnic baskets. Spring in Kocaeli is not only the rebirth of nature—it is the renewal of the people as well.

Summer's Exuberance: The Rhythm of Life
June wraps Kocaeli in a warm embrace. Summer balances its energy with the cool breezes from the Black Sea. Along the coast, especially the beaches of Kerpe and Kefken become colorful with towels sprawling across the sand. Children's joyful screams mingle with the song of the waves. Vendors set up stalls selling stuffed mussels, while fishing boats return with fresh horse mackerel. In the heart of the city, summer evenings take on a charm of their own. Open-air cinemas are set in Seka Park. In İzmit's historic bazaars, lines stretch in front of ice cream vendors, and melon-flavored ice cream offers the sweetest escape from the heat of the summer.

In Kartepe, summer means stories shared around the glow of campfires on the high plateaus.

The waterfalls of Maşukiye lure those seeking refreshment, while forest trails beckon to adventurers. In the late afternoon, cycling tours are held through the foothills of the Sultan Mountains, the rhythmic sound of pedals blending with birdsong. Sunset becomes a painting in motion—soft pinks and warm oranges dance across the waters of the Gulf of İzmit, as the silhouettes of boats complete the symphony of color. Summer in Kocaeli is a season where all the colors of life take the stage in joyful celebration.

The Melancholy of Autumn: A Farewell of Colors
With the rains of September, Kocaeli gradually cloaks itself in shades of gold and crimson. The forests become a painter's palette: maples blaze red, walnut trees shimmer in golden yellow, and oaks turn a thousand shades of orange. Those hiking through Ballıkayalar find themselves enveloped in the whisper of leaves, as if wandering through a fairytale realm.

Autumn is also the season of abundance. In the villages of Kandıra, fresh grape must is collected from the vineyards; market stalls overflow with chestnuts, walnuts, and apples. The local people begin their preparations for winter: pickles are jarred, and jams simmer gently on the stove. As the air cools, morning mists drape Kartepe in a mysterious veil. The fog that descends from the summit transforms the forests into a dreamlike atmosphere. And when the scent of rain-kissed earth fills the streets, people sip their warm coffee by the window, watching in silence this landscape. In Kocaeli, the melancholy of autumn becomes a quiet turning inward—a gentle reunion with nature in stillness and reflection.

The Silence of Winter: A White Dream
With the first snowflakes of December, Kocaeli is transformed into a white fairytale. Kartepe Ski Resort welcomes eager visitors; children's laughter echoes from the slopes, mingling with the excited cries of those ascending in the cable cars. At cafés atop the mountain, hot chocolate is sipped, as conversations deepen with the snowscape.

When the Samanlı Mountains are cloaked in snow, they resemble a scene from Narnia. In the forest villages tucked among the trees, smoke rises from chimneys, whispering of winter's quiet warmth. Wood-burning stoves glow in the homes; chestnuts roast on top, while tea gently brews. Even the animals at the Faruk Yalçın Zoo in Danca pause to watch the silent beauty of the snow-covered world.

In the city center, winter moves at a gentler rhythm. Café windows on historic Kapanca Street shimmer with festive lights. Neighbors chat as they clear snow from the fronts of simit bakeries. Winter in Kocaeli is a season of calm, of shared moments, and of returning to the warmth of home.

Kocaeli's Natural Tapestry: A Paradise Where Two Seas Embrace
Kocaeli has a unique heritage due to its geographical location. This land, between the fierce waves of the Black Sea and the calm waters of the Sea of Marmara, embodies the harmony of two climates. The moist air from the Black Sea nourishes the inland forests, while the milder Marmara breeze allows palm trees to thrive along the Gulf coast.

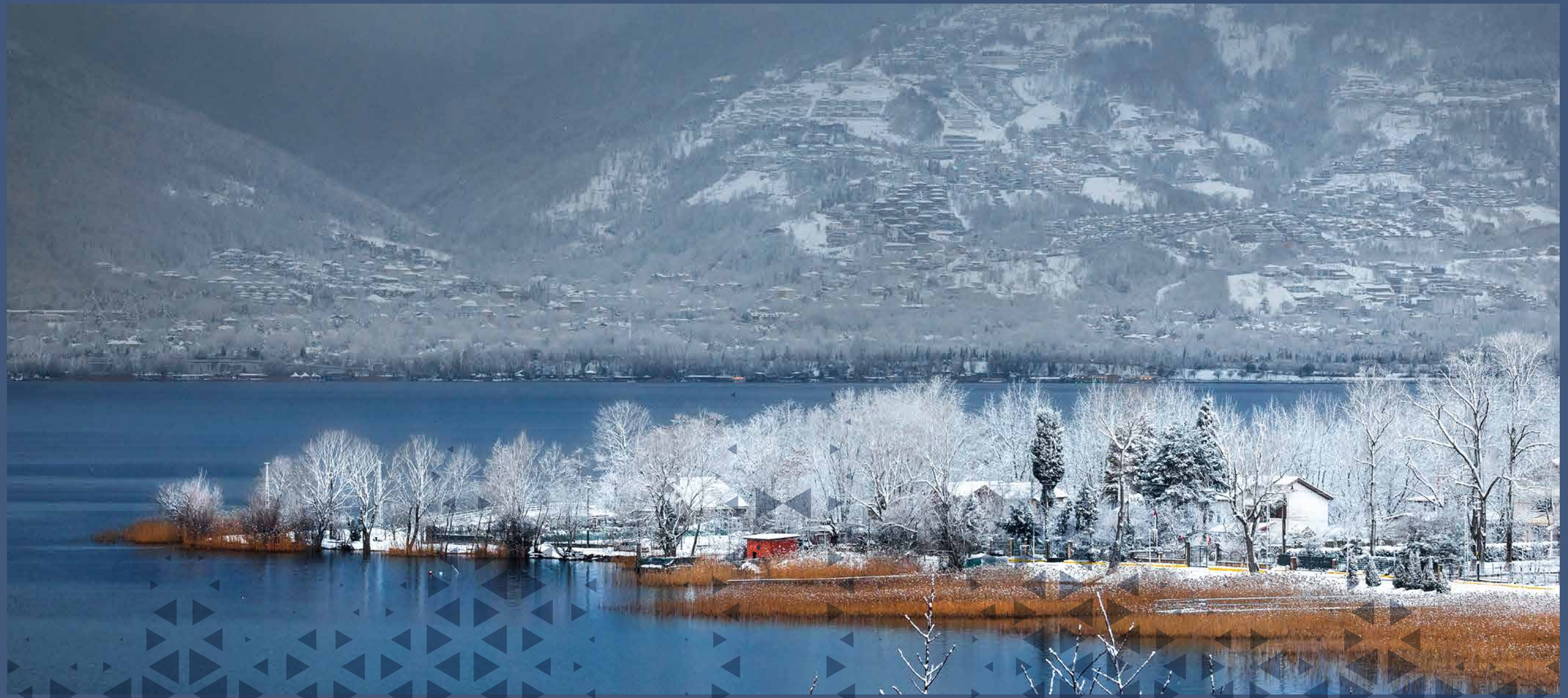
Its vegetation is the synthesis of Euro-Siberian and Mediterranean flora. The limestone cliffs of Ballıkayalar shelter endemic species, and the forests are home to deer, foxes, and—on rare occasions—roe deer. Above, hawks and sparrowhawks glide through the sky.
The region's wetlands host hundreds of bird species, making it a haven for birdwatchers and nature photographers alike. The air here is rich with oxygen and iodine-laced breezes from the Black Sea. Especially in Kartepe, oxygen levels are significantly higher than in the city center, making it a natural retreat for those with asthma or allergies.

Human and Nature: Traces of Coexistence
In Kocaeli, people have long known how to move in rhythm with the nature.
In spring, villagers sow wheat into the earth; in summer, they ascend to the high pastures. Autumn brings the olive harvest, and in winter memories are shared beside the warmth of the hearth. Urbanization here unfolds in harmony with nature. Even in the center of İzmit, trees rise defiantly against the skyline of concrete and steel. Industrial heritage sites like Seka Park have been transformed with care, preserving the green fabric that breathes life into the city.

A Lifetime in Four Seasons
Kocaeli composes a unique poem with every season. The freshness of spring, the exuberance of summer, the tranquility of autumn, the hidden warmth of winter... These lands are a gift from nature to humankind. Those who live here know the generosity stretching from mountains to sea. Kocaeli's four seasons are not merely a cycle of time; they embody a philosophy of life: "To live in harmony with nature, cherishing every moment."

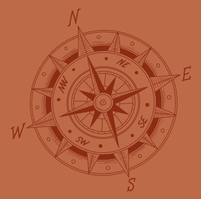

HÜSEYİN CEREN -EŞSİZ BİR KAR TABLOSU / A UNIQUE SNOW TABLE

İSA CIDA - KARTEPE'DE KIŞ / WINTER IN KARTEPE

Akın Ekici is renowned for his “Suprematist” works. Suprematism is an art movement that idealizes abstract geometric forms. Ekici seemingly removes all expressionist and narrative elements found in abstract painting, using objects solely as tools to establish absolute pure shapes and simple harmonies.

Gel gör ki neticede Akın Ekici anlatı biçimiyle tam bir masalcı. O, deneyimin ve tecrübenin kendisine kazandırdığı gözlem yetisini kullanarak, hiçbir detayı atlamayan ve bize bambaşka perspektifler ve ışıklar sunarak geçmişimizi saklamamıza yardım eden eşsiz bir sanatçı. Onun resmi aslında sürece tanıklığımız ve sürecin kanıtı olarak gördüğümüz imajlar üzerinden şekillenmekte.

ALAATTİN ŞENOL - EKMEKÇİ / BREAD

033

Köprüde Yanan Ateş:
Millî Mücadele Döneminde Kocaeli

Akın Ekici, "süprematik" eserleri ile ünlü. Süprematizm, soyut geometriciliği idealize eden bir resim anlayışıdır. Ekici, adeta soyut resimde bulunan bütün ekspresyonist ve hikâyeci öğeleri ortadan kaldırıp, nesneleri mutlak saf biçimlerin ve basit uyumların kurulmasında araç olarak kullanıyor. Bundan farklı olarak Kuvâ-yi Milliye serisinde yaptığı üç resmin ilkinde yağlıboya tekniği ile Ateş Çemberi tablosunu spatula iziyle yapıyor. 100x70 cm'lik 2025 tarihli bu ilk resim, renk kullanımında, fırçasız resim tekniği gibi bir yöntemde, kompozisyonları anlamında ayrıksı bir resim çizmiş: Renk kodların baktığımızda kan ve kırmızı, savaş ve siyah, insan ve gri... Eşsiz bir renk kombinasyonu.

Gel gör ki neticede Akın Ekici anlatı biçimiyle tam bir masalcı. O, deneyimin ve tecrübenin kendisine kazandırdığı gözlem yetisini kullanarak, hiçbir detayı atlamayan ve bize bambaşka perspektifler ve ışıklar sunarak geçmişimizi saklamamıza yardım eden eşsiz bir sanatçı. Onun resmi aslında sürece tanıklığımız ve sürecin kanıtı olarak gördüğümüz imajlar üzerinden şekillenmekte. Demiştik, Ekici resmi kadar, perspektifleri de özel bir ressamdır. Bakışı özeldir. Onun resimlerinde öylesine sürüklenen hayatı, kentin düzenli halini, kaotik halini, belki bir Kocaeli efsanesinin fantazyasını izliyoruz. Kuva-i Milliye Ateş Çemberi, 2025, Tüab, 100x70 cm tablosunda bir kurtuluş efsanesini çiziyor. Bellek resmi bu. Soyutlamayla duygu aktarımı yapıyor. Çarpıcı. Zaten imgelemlerimiz bellekte. Süreci imgelemelerle belgelemiş olmamız, Ekici resminin diline ilişkin onun özgünlüğü yanında ve düşünülenin aksine, metnin akışını daha da fantastik hale getirmekte çünkü iç içe girmiş birçok kavram ve olgu arasındaki gerilimden oluşan metnin tüm sorumluluğu artık bakana ait. Resimle ilişkili kentin hikayesine geçelim.

Yıl 1918... İstanbul'a sis çökmüştü. Fakat bu sis, sadece boğazın nemli havasından değil, çöken işgalin ağırlığındandı. Limana yanaşan yabancı savaş gemileri, top menzillerini saraya çevirmişken, gözler İstanbul'un hemen doğusundaki o geçit bölgesine, Kocaeli'ye çevrilmişti. Zira bu topraklar, sadece bir şehir değil; Anadolu'ya uzanan damarların geçtiği bir kavşaktı. İstanbul'la Anadolu arasında giden telgraflar, demiryolu trenlerinin ritmi, cephanelerin gizlice taşındığı toprak yollar... Hepsi Kocaeli'nden geçerdi. İşte bu yüzden, işgal güçlerinin haritalarında İzmit'in etrafı kırmızıyla çizilmişti. İngilizler, ardından Yunan askerleri, buraya adım attı. Düzensiz kıtalarla değil, ince hesaplarla... Kontrol noktaları kurdular, telgraf hatlarına el koydular. Fakat unuttukları bir şey vardı: Kocaeli halkının yüreğinde henüz sönmemiş bir ateşin yandığı...

İzmit'in dar sokaklarında, fısıltıyla yayılan kelimeler vardı: "Direniş başlıyor." Bu fısıltı, dağlara ulaştığında artık bir çığlığa dönüştü. Herkesin tanıdığı, sevdiği, korktuğu ve güvendiği insanlar birer birer ortaya çıktı. Yahya Kaptan... Kocaeli dağlarında, istihbarat ve silah sevkiyatı için kurduğu ağlarla adeta bir gölge gibi dolaşıyordu. Onun adı duyulduğunda, işgalciler telsizlerine daha sık sarılıyor, ama çoğu zaman cevap alamıyorlardı. Çünkü Yahya Kaptan, sadece bir insan değil; örgütlü bir direnişin kalbiydi.

Bu Kent Yalnız Değildi!

Geyve Boğazı'na giden yollar ise halk tarafından korunuyordu. Buradan Anadolu'ya bir silah geçtiğinde, cephede bir asker daha yaşama tutunuyordu. İzmit'in dağ köylerinden, Körfez'in kıyılarına kadar uzanan bu direniş, sadece yerel bir savunma hattı değildi. Ankara'da Mustafa Kemal Paşa, Anadolu'daki direniş raporlarını okuduğunda, Kocaeli isminin yanına her defasında özel bir not düşüyordu: "Stratejik geçit. Moral kaynağı."

İşte böyle... Kocaeli, bir şehrin değil, bir milletin yüreği oldu o günlerde. Sadece düşmana karşı değil, korkuya ve umutsuzluğa da karşı savaştı. Ve ne zaman bir umut taşındı Anadolu'ya, o umudun yolu hep Kocaeli'nden geçti. Kocaeli, köprüydü. Ama sadece İstanbul'la Anadolu arasında değil; esaretle özgürlük, karanlıkla aydınlık arasında kurulmuş bir köprü... Ve o köprü, halkın yaktığı ateşle aydınlandı. Bugün de modern ve gelişmiş haliyle sanatla aydınlanıyor.

KUVA-İ MİLLİYE ATEŞ ÇEMBERİ, 2025, TÜAB, 100x70 cm / NATIONAL FORCES, THE RING OF FIRE

033

The Burning Fire on the Bridge:
Kocaeli During the National Struggle

Akın Ekici is renowned for his "Suprematist" works. Suprematism is an art movement that idealizes abstract geometric forms. Ekici seemingly removes all expressionist and narrative elements found in abstract painting, using objects solely as tools to establish absolute pure shapes and simple harmonies. In contrast, within his National Forces (Kuvâ-yi Milliye) series, the first of three paintings—The Ring of Fire—is executed in oil paint using a palette knife technique, characterized by visible spatula strokes. This first painting, measuring 100x70 cm and dated 2025, employs a brushless painting technique and presents an unconventional composition. Its color palette is strikingly symbolic: blood and red, war and black, humanity and gray... A unique and powerful combination.

However, ultimately, Akın Ekici is a true storyteller in his artistic expression. Drawing on the observational skills gained from experience and practice, he leaves no detail overlooked, offering us entirely new perspectives and illuminations that help preserve our past. His paintings are shaped through images that we see as testimonies and evidence of a process. As we said, Ekici is not only a remarkable painter but also a master of perspective. His vision is unique. In his works, we follow the life that flows effortlessly, the city's orderly state, its chaotic moments, and perhaps even the fantasy of a Kocaeli legend. In his painting, National Forces, The Ring of Fire, 2025, Acrylic on canvas, 100x70 cm, he depicts a independence myth. It is a painting of memory, conveying emotion through abstraction, striking. Our imagery resides in memory. Documenting the process through these images adds to the originality of Ekici's visual language and, contrary to expectations, makes the text flow even more fantastical. The entire responsibility for understanding the text, which is formed by the tension between many intertwined concepts and phenomena, now belongs to the viewer.

Let us now move on to the story of the city connected to the painting.
The year was 1918... A fog had settled over Istanbul. But this fog was not just from the damp air of the Bosphorus—it carried the heavy weight of the collapsing occupation. As foreign warships docked at the harbor, their artillery aimed at the palace, all eyes turned to the gateway region just east of Istanbul: Kocaeli. For these lands were not merely a city, but a crossroads through which the vital veins leading to Anatolia passed. Telegraphs sent between Istanbul and Anatolia, the rhythmic passage of railway trains, the secret transport of ammunition along dirt roads—all flowed through Kocaeli. That was why, on the occupiers' maps, the area around İzmit was marked in red. First the British, then Greek soldiers, stepped onto these lands—not with disorganized troops, but with calculated precision. They established checkpoints and seized telegraph lines. Yet, they had forgotten one thing: a fire still burning fiercely in the hearts of the people of Kocaeli...

In the narrow alleys of İzmit, words spread in whispers: "The resistance is beginning." By the time that whisper reached the mountains, it had become a scream. Familiar faces—those known, loved, feared, and trusted—began to emerge one by one. Yahya Kaptan... In the mountains of Kocaeli, he moved like a shadow, orchestrating a vast network for intelligence gathering and weapon transportation. At the mere mention of his name, the occupiers would reach for their radios more frequently—only to be met with silence. Because Yahya Kaptan was not merely a man; he was the beating heart of an organized resistance.

This city was not alone!
The roads leading to the Geyve Gorge were protected by the locals themselves. Every weapon that made it through this route to Anatolia meant one more soldier holding on to life at the front. This resistance, stretching from the mountain villages of İzmit to the shores of the Gulf, was not merely a local line of defense. In Ankara, whenever Mustafa Kemal Pasha read reports of resistance efforts across Anatolia, he consistently marked Kocaeli with a special note: "Strategic passage. Source of morale."

Here it was... In those days, Kocaeli became not just the heart of a city, but the beating heart of a nation. It fought not only against invaders, but also against fear and despair. And every time a spark of hope made its way to Anatolia, its path always led through Kocaeli. Kocaeli was a bridge—not only between Istanbul and Anatolia, but between captivity and freedom, between darkness and light. And that bridge was lit by the fire kindled by its people. Today, in its modern and developed form, it is illuminated once again—this time through art.

MURAT İBRANOĞLU BAĞIRGANLI

034

Kocaeli'nin Kuva-yi Milliye Dönemindeki Rolü ve Önemi

Akın Ekici'nin bu ikinci eserine bakıyorum: Kuvâ-yi Milliye Gurur İçin, 2025, Tüab, 110x70 cm tablosu. Bu bir renk kolajı. Gururu, mücadeleyi, acıyı Kuşlar gökyüzünde cıvıl cıvıl. Oldukça mutluyum. Böyleyse daha ne kalıyor ki hayata? Sonra düşünüyorum. Tüm halıları birleştiren ve içimde ne kadardır yer etmiş o sarsıcı duyguyu paylaşmanın tam zamanı şimdi. Çizgiler... Bu halılardaki kırık çizgiler... Kırıklığın tüm manalarıyla... Onlarda ne görüyorsunuz? Ressam ne görüyor? Herkes kendi cevabını verebilir elbet. Ben burada bir duygu görüyorum. Yazılmak istenip başka bir dilde yazılmış hikâyelerle karşı karşıyayız sanki. Resim dilinde. Bir isyan da var sanki burada. Bilgece bir isyan... Tarihi yeniden inşa etme hayalinden gelen bir isyan... Zaferi çağrıştıran! İnsanlar... Mücadele... Gurur... Renkler bunu tespit sanki. Başka bir alfabeyle dile getirilmek istenen bir tespit... Hikayeye bakalım.

I. Dünya Savaşı'nın ardından imzalanan Mondros Mütarekesi (30 Ekim 1918), Osmanlı Devleti'nin fiilen işgalini beraberinde getirdi. İtilaf Devletleri, Anadolu'nun stratejik noktalarını kontrol altına alırken, İstanbul Hükümeti'nin etkisiz kalması, yerel direniş örgütleri olan Kuvayı Milliye'nin ortaya çıkmasına yol açtı. Bu dönemde Kocaeli, coğrafi konumu nedeniyle hem İstanbul-Anadolu bağlantısında hem de askeri lojistikte kilit bir rol üstlendi.

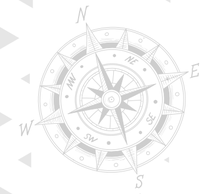
Kocaeli Yarımadası, İstanbul Boğazı'na yakınlığı ve Sapanca Gölü üzerinden Anadolu'ya açılan koridorlarıyla askeri hareketlilik için hayati bir bölgeydi. Özellikle İzmit-Kandıra-Gebze hattı, İstanbul'dan Anadolu'ya geçiş güzergâhını kontrol ediyordu. İngilizler, 1918 sonlarında İzmit'i işgal ederek bölgede denetim kurmaya çalıştı. Yunan kuvvetleri ise 1920'de Bursa üzerinden bölgeye sarkmayı hedefledi. Bu durum, Kocaeli'yi hem İtilaf güçlerinin hem de Kuvayı Milliye'nin mücadele alanına dönüştürdü. Kocaeli'deki direniş, İstanbul'dan Anadolu'ya silah ve insan kaçırılmasında kritik bir rol oynadı. Bölgedeki Kuvayı Milliye grupları, Gebze, Kandıra ve Karamürsel'de örgütlendi. Yerel liderlerden Hacı Şükrü (Aydındağ) Bey, İzmit ve çevresinde teşkilatlanmayı sağlayan kişiydi. Ayrıca Çerkes Ethem'in birlikleri, Yunan ilerleyişini durdurmak için Kocaeli cephesinde de faaliyet gösterdi.

Kocaeli's Role and Significance during the National Struggle

I look at Akın Ekici's second piece: National Forces, For Pride, 2025, Acrylic on canvas, 110x70 cm. It is a collage of colors—of pride, of struggle, of sorrow. Birds flutter joyfully across the sky. And I feel deeply happy. If this is what life offers, what more could one ask for? Then a thought arises. Now is the moment to share that haunting feeling that has long settled in me, the one that ties together all these carpets. The lines... The fractured lines within these woven patterns... With all the meanings of fractures. What do you see in them? What does the painter see? Surely, everyone can give their own answer. But I see a feeling here. As if we're faced with stories that were meant to be told, but in a different language, in the language of painting. There's a sense of rebellion too, it seems. A wise rebellion... One born of the dream to reconstruct history. One that echoes victory! The people... The struggle... The pride... The colors seem to assert all this. It's a statement delivered in another alphabet. Let us look at the story.

The Armistice of Mudros, signed on October 30, 1918, in the aftermath of World War I, marked the effective occupation of the Ottoman Empire. As the Allied Powers moved to seize control of key strategic points across Anatolia, the Istanbul government remained largely passive, leading to the emergence of local resistance movements known as National Forces. During this period, Kocaeli assumed a critical role due to its geographical position. It served as a vital junction between Istanbul and Anatolia and played a key part in military logistics.

The Kocaeli Peninsula, due to its proximity to the Bosphorus and its natural corridors stretching toward Anatolia via Lake Sapanca, was a region of vital military importance. The İzmit–Kandıra–Gebze axis, in particular, controlled the main route from Istanbul to the heart of Anatolia. In late 1918, British forces occupied İzmit in an attempt to establish control over the area. Greek forces, meanwhile, aimed to advance into the region through Bursa in 1920. This made Kocaeli a contested battleground—fought over by both the Allied Powers and the National Forces. The resistance in Kocaeli played a crucial role in smuggling weapons and people from Istanbul to Anatolia. Local National Forces units were organized in Gebze, Kandıra, and Karamürsel. One of the key figures in this effort was Hacı Şükrü (Aydındağ) Bey, who helped coordinate the resistance in and around İzmit. In addition, the forces of Çerkes Ethem also operated on the Kocaeli front, attempting to stop the advance of Greek troops.

KUVA-İ MİLLİYE ATEŞ ÇEMBERİ, 2025, TÜAB, 100x70 cm / NATIONAL FORCES, THE RING OF FIRE

035

Kocaeli'nin Kalbinde Saklı Cennet:
Ormanya'nın Büyülü Dünyasına Bir Yolculuk

Akın Ekici dediğimizde tonlama önemli. Ton dediğin nedir ki? Yaşamın da bir tonu var. Duyguların da var. Hikayelerin de. Teknik olarak renk teorisinde renk tonu, açıklığı artıran beyazla bir renk karışımı iken, gölge siyahla bir karışımdır, bu da koyuluğu artırır. Her iki işlem de ortaya çıkan renk karışımının göreli doygunluğunu etkiler. Sanatta ise plastik ve geometrik bir kavram olan çizgi, sanat eserinin oluşmasında baz olan, onu şekillendiren, görsel hale dönüştürerek eseri var eden unsurdur. Öyle ki, bir resmin oluşmasındaki en önemli unsur yapılacak konunun kompozisyon bütünlüğü içinde tasarlanması da ton yoluyla olur. Göz tonu gerçekleştirir. Mesela bir çocuğun da hayal dünyası ton yoluyla dışarı çıkar. Bir çocuk büyürken de dış dünya gerçekliği, gözünün terbiyesi tondan geçer. Bir nesneyi görme biçimi görme alışkanlığı geliştikçe temel unsurlara indirgenir. Tonun kendisi de onun izlemiş olduğu yol üzerinde yürür. Doğanın kendisi de çeşitli tona dair yapılardan oluşur. Akın Ekici için onun tözüne baktığımızda kendisinde bu çizgidir. Varlığının özü gibi. Renkler tonların içine gömülmüştür. Göz hareketi tondan kaynaklanır, ritmi o oluşturur. Lekecilik/taşizme kadar uzanan serbest fırçaları bile ton inşa eder.

Ormanya da tonun harika bir "doğal" örneğidir.
Marmara'nın mavi gözlü incisi Kocaeli, beton yığınlarının göğe uzandığı, hayatın telaşlı bir nehir gibi aktığı İstanbul'un hemen yanı başında, adeta gizli bir bahçe saklar bağrında: Ormanya. Şehrin gürültüsünden, koşturmacasından yorgun düşen ruhlar için bir sığınak, yeşilin bin bir tonunun fısıltılarıyla dolu bir masal diyarıdır burası. Adını andığınızda, zihninizde yemyeşil, sonsuza uzanan ormanlar, dalların arasında neşeyle seken kuşların cıvıltıları ve ciğerlerinizi ferahlatan o tarifsiz toprak kokusu canlanırsa, bilin ki hayal gücünüz sizi doğru yerlere götürmüştür.

İki Dünya Arasında Bir Köprü: Doğanın Sessiz Çığlığı
Kocaeli, Asya ile Avrupa'yı kucaklayan stratejik bir kavşakta yer alır. Tarihin tozlu sayfalarında nice medeniyetlere ev sahipliği yapmış bu bereketli topraklar, İzmit Körfezi'nin lacivert sularıyla Karadeniz'in zümrüt yeşilinin aşkla buluştuğu bir coğrafyadır. Osmanlı'nın vakur saat kuleleri, Roma'nın zamana meydan okuyan antik kalıntıları ve modern çağın endüstriyel yapıları, bu topraklarda yan yana, iç içe yaşar. Ancak Ormanya'nın gizemli kapısından içeri adım attığınız anda, zamanın ve mekânın ötesine geçersiniz. Sanki bambaşka bir aleme, doğanın dingin ve bilge kollarına bırakırsınız kendinizi.

Ormanya'nın Yüreği: Bir Ekosistem Senfonisi
Ormanya'nın sizi ilk karşılayışı, ayaklarınızın altında hışırdayan kurumuş yaprakların melodisidir. Yüzyıllık meşe ağaçlarının heybetli gölgesinde ilerlerken, toprağın nemli kokusu burnunuza dolar, ruhunuzu okşar. Şanslıysanız, çalılıkların arasından ürkek bir karacanın meraklı bakışlarına denk gelebilirsiniz. İlkbaharın müjdecisi olan rengarenk çiğdemler ve narin yabani orkideler, yemyeşil örtünün üzerinde birer mücevher gibi parıldar. Sonbahar geldiğinde ise doğa, adeta bir ressamın sihirli fırçasıyla altın sarısı ve kızılın en canlı tonlarına bürünür. Yaprakların hışırtısı, hüzünlü ama bir o kadar da büyüleyici bir şarkıya dönüşür.
Burada sadece sessiz ve dingin bitkiler değil, özgür ruhlu hayvanlar da yaşar. Ormanın derinliklerinde yaban domuzlarının keyifli homurtuları duyulur, kurnaz tilkiler gölgelerde usulca süzülür. Nadiren de olsa, gizemli bakışlarıyla vaşaklar, ormanın derinliklerinde kaybolur. Gökyüzünde ise heybetli atmacalar ve keskin gözlü şahinler, daireler çizerek özgürlüğün türküsünü söyler. Ormanya'nın en dokunaklı yanı, bu canlıların doğal yaşam alanlarına saygı duyarak, onlara zarar vermeden bu güzellikleri ziyaretçilerine sunmasıdır. Özenle inşa edilmiş ahşap yürüyüş yolları ve stratejik noktalara yerleştirilmiş gözlem kuleleri, insanoğlunun doğaya misafir olmasının en güzel örneğidir.

Yeşilin İzinde Sürdürülebilir Bir Umut
Kocaeli, son yıllarda sanayinin dumanlı yüzünün ardında sakladığı doğal güzellikleriyle, ekoturizm alanında umut vadeden adımlar atıyor. Ormanya'da kiralayacağınız bir bisikletle, kırk kilometrelik huzurlu parkurlarda pedal çevirebilir, kuşların binbir çeşit sesinin arasında kaybolarak kuş gözlemciliği yapabilir ya da sevdiklerinizle birlikte yemyeşil çimlerin üzerinde keyifli bir piknik yapabilirsiniz. Ancak tüm bu aktivitelerin temelinde yatan bir bilinç vardır: doğaya duyulan derin bir saygı. Çöplerin özenle ayrıştırıldığı, tesislerin enerjisinin büyük ölçüde güneş panellerinden sağlandığı Ormanya, sürdürülebilirliğin sadece bir slogan olmadığını, yaşanabilir bir gelecek için atılması gereken somut adımlar olduğunu gözler önüne serer.

Bu sürecin en değerli parçalarından biri de yerel halktır. Köylerin güler yüzlü kadınları, kendi elleriyle hazırladıkları mis gibi peynirleri ve reçelleriyle ziyaretçilere sıcak bir karşılama sunar. Genç ve heyecanlı rehberler, Ormanya'nın sadece bugünkü güzelliklerini değil, yüzyıllardır süregelen hikayesini anlatırken gözlerindeki ışıltıyı görmemek imkansızdır. Burası sadece bir doğa parkı değil; aynı zamanda doğayla uyum içinde yaşamayı seçmiş insanların bir yaşam biçimidir.

Cennetin Kıyısında Beliren Zorluklar ve Yeşeren Umutlar
Elbette, her büyülü diyarın karanlık gölgeleri, her cennetin bir tehdidi vardır. Hızlı sanayileşme, Ormanya'nın doğal sınırlarını zorlamakta, su kaynaklarının kirlenmesi ve vicdansız kaçak avcıların açgözlü elleri, bu narin ekosistemi derinden yaralamaktadır. Ancak umutsuzluğa kapılmak yersizdir. Yerel yönetimlerin ve doğa sevdalısı sivil toplum kuruluşlarının bu sorunlara karşı verdiği onurlu mücadele, geleceğe dair inancımızı taze tutmaktadır. Minik kalplere doğa sevgisini aşılayan etkili eğitim programları ve atıkları en aza indirmeyi hedefleyen geri dönüşüm projeleri, bu mücadelenin en anlamlı adımlarıdır.

Gelecekte Ormanya'nın sadece Türkiye'nin değil, tüm dünyanın tanıdığı örnek bir ekoturizm merkezi olması artık bir hayal değildir. Planlanan rengarenk botanik bahçeleri, arıtılmış sularla beslenecek olan huzurlu göletler ve doğayla bütünleşen ekolojik köyler, bu büyük vizyonun ilk tohumlarıdır. Belki bir gün, Ormanya'nın bağrında nesli tükenmekte olan bir türün yeniden hayata döndürüldüğünü, doğa ile insanın el ele vererek mucizeler yaratabileceğini duyacağız.

Doğanın Kalbinde Uyanış
Kocaeli ve onun kalbinde atan yeşil damar Ormanya, modern dünyanın karmaşasından, betonun soğukluğundan uzakta, ruhunuzu dinlendirebileceğiniz, yeniden doğabileceğiniz bir limandır. Bir sabah erkenden yola çıkın, Ormanya'nın henüz sislerin gizemli örtüsüyle bürünmüş patikalarında kaybolun. Belki ürkek bir geyik sürüsüne rastlarsınız, belki de sadece yaprakların arasından süzülen rüzgârın fısıltılarını dinlersiniz. Ama emin olun ki bu topraklar size unutamayacağınız bir hikâye anlatacaktır: Doğa ve insanın yan yana, uyum içinde yaşayabileceğinin, birbirine şifa olabileceğinin zamansız hikayesini...

ŞEVKİ KARACA - ORMAN KUTUPHANESİ / FOREST LIBRARY

035

A Hidden Paradise in the Heart of Kocaeli:

A Journey into the Enchanted World of Ormanya

When we speak of Akın Ekici, toning is important. But what is tone, really? Life has a tone. So do emotions. So do stories. In technical terms, color tone in color theory refers to the mixture of a hue with white to increase its lightness or with black to increase its darkness. Both processes affect the relative saturation of the resulting color. In art, the line—understood as a plastic and geometric concept—forms the foundation of a visual work. It shapes the subject, renders it visible, and brings the piece into existence. In fact, one of the most essential elements in the formation of a painting is how the chosen subject is designed within the integrity of a composition—and that design is achieved through tone. It is the eye that realizes tone. Even a child's imagination finds its way outward through tone. As a child grows, the eye is refined—and it is through tone that this refinement begins to shape their perception of the external world. The way we perceive an object gradually simplifies, breaking down into its fundamental elements as our visual habits develop. Tone itself follows the path traced by the gaze. Nature itself is composed of structures built upon variations in tone. When we look at Akın Ekici's artistic essence, we find it rooted in the line. As if it were the very essence of his being. Colors are embeded within tone. The movement of the eye springs from tone—it is tone that creates rhythm. Even the free brushstrokes that stretch toward tachism are, in the end, constructions of tone. Ormanya is a magnificent, "natural" example of tone in all its glory.

Kocaeli, the blue-eyed pearl of the Marmara, lies just beside Istanbul—a city where concrete towers reach toward the sky and life rushes like a hurried river. Yet, within its heart, Kocaeli cradles a hidden garden: Ormanya. For souls weary from the city's noise and relentless pace, Ormanya offers a sanctuary—a fairy-tale realm filled with whispers of a thousand shades of green. When you hear its name, if your mind conjures endless verdant forests, the joyful chirping of birds flitting between branches, and the indescribable scent of earth that fills your lungs with freshness, know that your imagination has led you to the right place.

A Bridge Between Two Worlds: The Silent Cry of Nature

Kocaeli stands at a strategic crossroads, embracing both Asia and Europe. These fertile lands, which have hosted countless civilizations throughout the dusty pages of history, are a geography where the deep blue waters of İzmit Bay passionately meet the emerald green of the Black Sea. The dignified Ottoman clock towers, the timeless Roman ruins, and the industrial structures of the modern age coexist here side by side, intertwined. Yet, the moment you step through the mysterious gates of Ormanya, you transcend time and space. It is as if you enter a different realm, surrendering yourself to the tranquil and wise arms of nature.

The Heart of Ormanya: A Symphony of Ecosystems

Ormanya greets you first with the melody of dry leaves rustling beneath your feet. As you walk beneath the majestic shade of century-old oaks, the damp scent of earth rises gently into your senses, soothing your soul. If you're lucky, a timid roe deer may meet your gaze through the thickets, curious but cautious. Vibrant crocuses and delicate wild orchids—the heralds of spring—glimmer like jewels upon the lush green carpet of the forest. When autumn arrives, nature cloaks itself in the most vivid shades of gold and crimson, as if touched by a painter's enchanted brush. The rustle of falling leaves becomes a sorrowful, yet utterly enchanting song.

Not only silent and tranquil plants thrive but also free-spirited animals live here. In the depths of the forest, the contented grunts of wild boars echo softly, while clever foxes glide silently through the shadows. On rare occasions, lynxes vanish into the depths of the forest with their mysterious gaze. Above, majestic hawks and sharp-eyed falcons trace wide circles in the sky, singing a silent hymn to freedom. Perhaps the most touching aspect of Ormanya is its deep respect for the natural habitats of its creatures—sharing this beauty with visitors without causing them harm. Carefully constructed wooden walkways and observation towers placed at strategic points stand as graceful examples of how humankind can be a respectful guest in nature's home.

Following the Green Path: A Sustainable Hope

In recent years, Kocaeli has begun to take promising steps in ecotourism, unveiling the natural beauty long veiled behind the smoky face of industry. At Ormanya, you can rent a bicycle and ride along forty kilometers of peaceful trails, immerse yourself in the diverse calls of birds while birdwatching, or enjoy a joyful picnic with loved ones upon lush green lawns. Yet at the heart of all these activities lies a guiding awareness: a deep respect for nature. At Ormanya, where waste is meticulously sorted and much of the facility's energy is drawn from solar panels, it becomes clear that sustainability is not merely a slogan—but a series of solid steps toward a livable future.

One of the most cherished parts of this journey is the local community. The warm-hearted women of nearby villages greet visitors with fragrant cheeses and homemade jams, prepared lovingly by hand. Young and passionate guides speak not only of Ormanya's present-day wonders but also of its stories stretching back through centuries—and the sparkle in their eyes is impossible to miss. More than just a nature park, this is a living testament to a life consciously lived in harmony with the rhythms of the natural world.

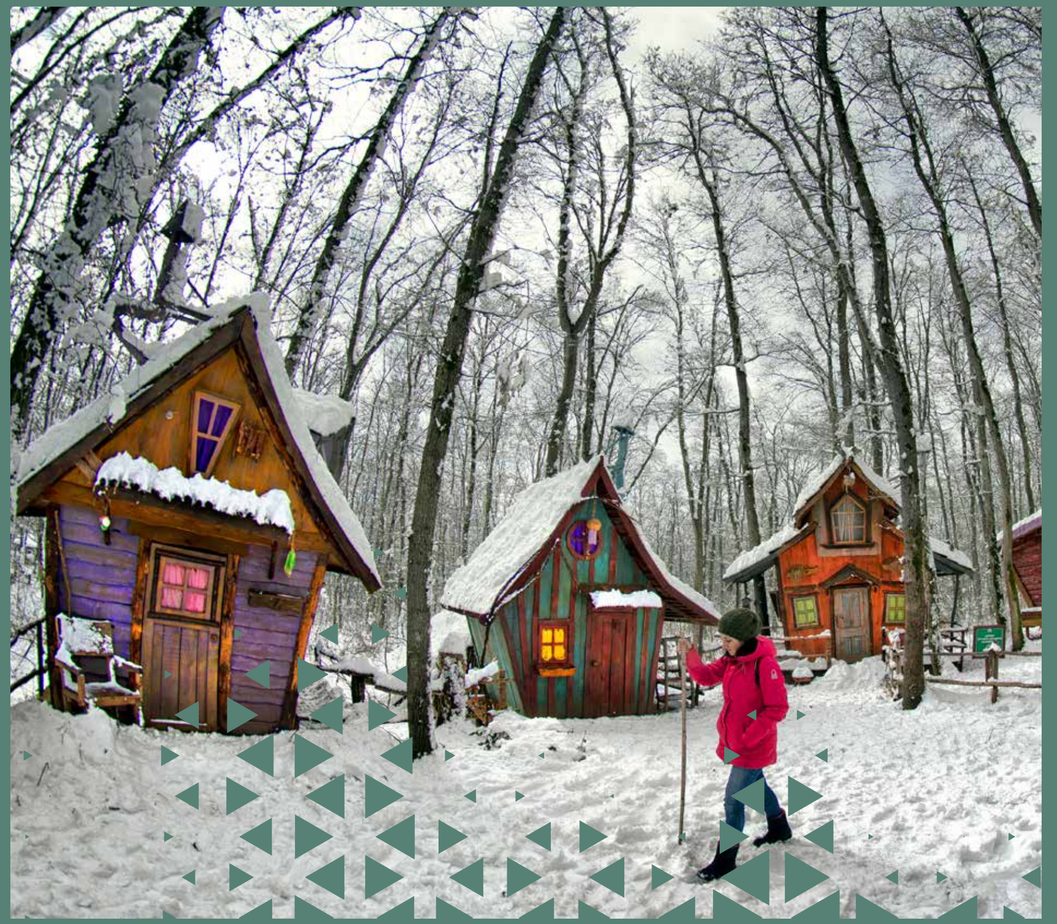
Challenges on the Edge of Paradise and the Seeds of Hope

Every enchanted land has its shadows, every paradise its threats. Rapid industrialization is beginning to strain Ormanya's natural boundaries; the pollution of water sources and the greedy hands of ruthless poachers are deeply wounding this fragile ecosystem. And yet, despair would be misplaced. The honorable efforts of local administrations and nature-loving civil society organizations continue to nourish our hope for the future. Effective educational programs that instill a love for nature in young hearts, and recycling initiatives aimed at minimizing waste, stand among the most meaningful steps in this ongoing struggle.

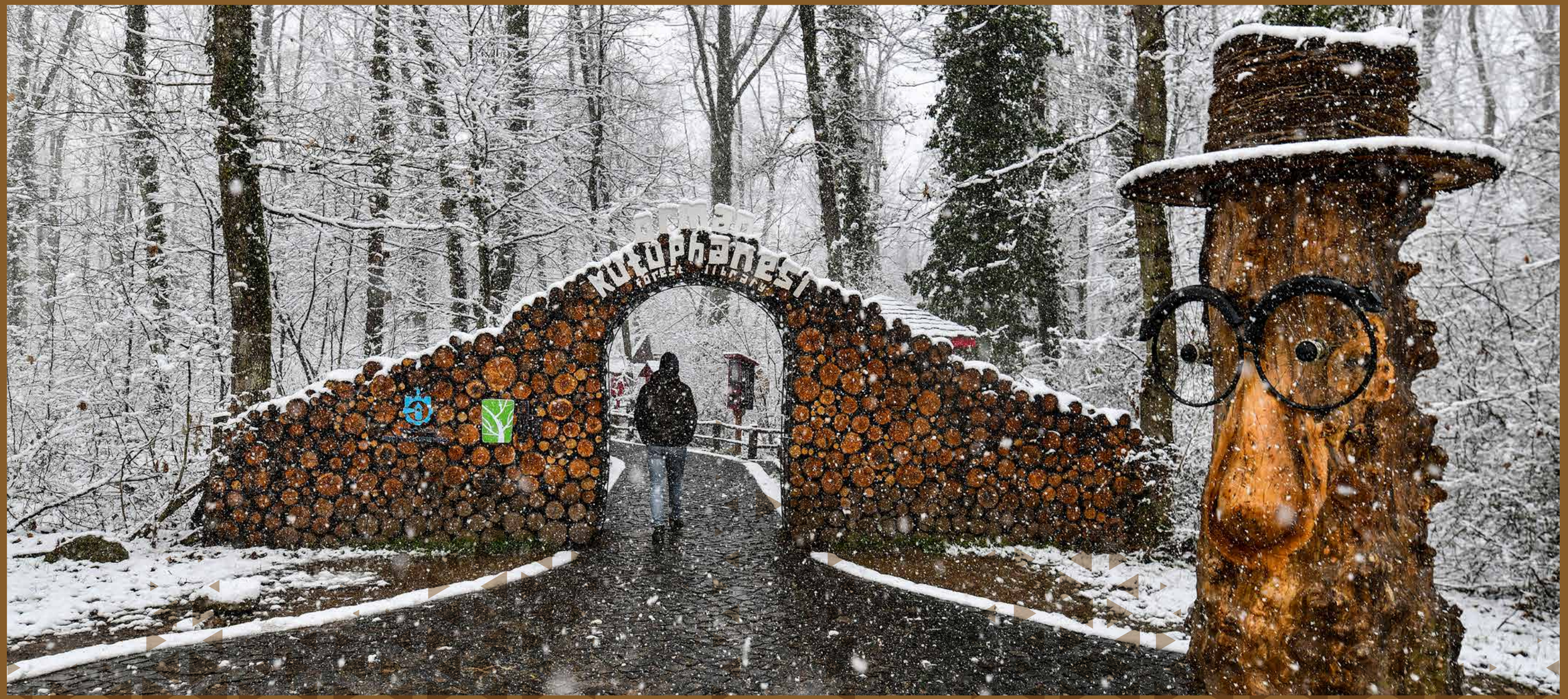
The dream of Ormanya becoming not only a national treasure, but a globally recognized model of ecotourism, no longer feels distant. The envisioned botanical gardens in full bloom, serene ponds nourished by purified waters, and eco-villages in harmony with nature, these are the first seeds of a grand vision taking root. Perhaps one day, we will hear that a once-endangered species has been brought back to life in the heart of Ormanya, a sign that, together, nature and humanity can create miracles.

An Awakening in the Heart of Nature

Kocaeli, with Ormanya as its vibrant green pulse at the core, stands apart from the chaos of the modern world and the cold grip of concrete, a haven where your soul may find peace and be renewed. It is a place where your soul can rest, and where you may be quietly reborn. Set out early one morning, and lose yourself along Ormanya's trails, still wrapped in the mysterious veil of mist. Perhaps you'll cross paths with a shy herd of deer or simply listen to the whispers of the wind slipping through the leaves. But one thing is certain: these lands will tell you a story you'll never forget, a timeless tale of how nature and humanity can live side by side, in harmony, offering healing to one another.

AHMET TURAN KURAL - BÜYÜLÜ ORMANYA / ENCHANTED FOREST

FATİH BAYIRBAŞI - ORMANYA'DA KAR / SHOW IN ORMANYA

As dusk falls, those gathered around the campfire gaze toward the twinkling lights of Kocaeli's cities, sharing stories. The future of Kuzuyayla takes root in these conversations: wind turbines, recycling workshops, and ecological lessons in the village school...

Akşam çökerken, kamp ateşinin etrafında toplananlar, Kocaeli'nin ışıklı şehirlerine uzaktan bakıp hikâyeler paylaşıyor. Kuzuyayla'nın geleceği, bu diyaloglarda filizleniyor: Rüzgâr tribünleri, geri dönüşüm atölyeleri, köy okulundaki ekolojik eğitimler...

OĞUZHAN EDMAN - GÖKYÜZÜ / SKY

036

Kuzuyayla:
Kocaeli'nin Saklı Cennetinde Bir Doğa Şöleni

Kuzuyayla'yı anlatırken Akın Ekici ile başlayalım. Ekici'ye empresyonist diyen oluyor, bu makul. Ekici, titreşim, ritim, devinim ve hareket kavramlarını yapısal olarak kullanıyor. Onda optik yanılsamalar, çizgi, renk ve biçimin salınımlar halinde kullanımı, resminde bir özellik yaratıyor. Ekici resminde nokta biçiminde uygulanan renklerin gözde rezonans etkisi yaratması bir illüzyon. Adeta sıvı manyetiğin sanatta kullanımıyla oluşturulan titreşimli etkilere sahip. Ekici "akış" görüntülerinin anlık değişimlerinin resmedilmesi, kendisinin çizgi, kontür ve hareketle yaptığı bir ritme dayanıyor. Ekici bir araştırmacı sanki. Resminde aramış, bulmuş ve titreşme ile hareket etkisi yaratması gibi farklı titreşimsel etkiler bulgulamıştır. Ekici, rezonansı ifade etme üsluplarının farklı etkilerde farklı şekillerde ortaya çıktığını düşünüyor. Bu, bütüncül bir şey. Onun duygusu, ruhu, davranışları, bakış açısı ve algılama biçimine göre sanatı ifade etme şekli ve rezonans algısının oluştuğunu söylemeliyiz. Ekici'in titreşim etkilerini daha iyi anlatabilmek için onun ruh hali ile düşünülmesi gerekir. Ekici, müzikte olduğu gibi halılarında da birbirini tekrarlayan objelerin ya da görüntülerin bir tempoyu andırması ile ritim oluşturuyor. Ressam, aynı renk, aynı boyut ve aynı şekillerdeki nesneleri sıralı şekilde çiziyor. Ekici, soyuttan tutun da Kocaeli resimlerine kadar; ritmin şekillerin altta yatan bir vuruş yaratacağı şekilde düzenlenmesini yapmıştır. Ekici'de söz konusu ritim, müziğin ritmine benzer ancak notalar ve sesler yerine renkler ve şekiller kullanarak halı inşa edilir. Akın Ekici'de ister işitsel ister görsel isterse başka bir şekle bürünsün, her türlü ritmin üç temel nitelikten oluştuğunu söyleyebiliriz. Bunlar ton, fraktal ve döngüselliktir.

Güneş, Kocaeli'nin yemyeşil tepelerini ışıltılarla süslerken, Samanlı Dağı'nın eteklerinde Kuzuyayla'nın büyüleyici silueti beliriyor. Burası, Marmara'nın kucakladığı bir sır; toprağında antik izler, ormanlarında huzurun notalarını taşıyan bir diyar. Sık çam ağaçları, rengârenk orman gülleri ve gökyüzüne merdiven dayayan kayalıklarıyla Kuzuyayla, adeta Kocaeli'nin doğal bir tacı. Rüzgâr, meşe dallarından süzülürken fısıldıyor: "Burada insan, kendini unutur..."

Kocaeli'nin Kalbinde Bir Sığınak

300 metre yükseklikte, İzmit'in nefes kesen manzaralarına komşu bir huzur vahası. Dağlar, birbirine dolanmış devasa yeşil kollar gibi Kuzuyayla'yı sarıp sarmalıyor. Kışın hafif çisentiler, yazın serin meltemler bu topraklara hayat veriyor. Açılan her patika, yeni bir keşfe çağırıyor: Belki Ballıkayalar'a bakan uçurumlarda heyecanlanacaksınız, belki de samanyolunu izlemek için çamların altında bir çadır kuracaksınız. Yerel rehber Cemal, "Bu toprakların her köşesi bir tarih saklar," diyor. Demli çayını yudumlarken, Kurtuluş Savaşı'nda cepheye erzak taşıyan dedelerini anlatıyor; nasıl ki Roma'dan Osmanlı'ya, tüm medeniyetler bu topraklarda soluklanmış...

Bir Biyolojik Hazinenin İzinde

Kuzuyayla'nın ormanları, Kocaeli'nin ciğerleri gibi. Kızılcıklar, erguvanlar ve nadir bulunan Anadolu orkideleri... Her adımda toprak, bin yıllık bir ritim tutuyor. Sabahın ilk ışıkları, karacaların izlerini aydınlatırken, sincaplar çalılıklarda cıvıldaşıyor. Biyolog Ayşe, bir ağaçkakanın sesini dinlerken, "Bu ekosistem, Kocaeli'nin doğal bir laboratuvarı," diye ekliyor. "Bir yaprak düşse, tüm dünya hissediyor."

Kültürün Kökleri ve Ritimleri

Köyün ortasındaki çeşme başında, nineler el işi oyalar yaparken, çocuklar ceviz ağaçlarının gölgesinde gülüşüyor. Her temmuzda düzenlenen "Kuzuyayla Fest"te, davul-zurna eşliğinde horonlar kuruluyor. Yaşlılar, pancarlı gözleme tariflerini gençlere aktarırken, gözlerinde kaybolan köy hayatının izleri parlıyor. "Bu toprak bize atalarımızdan miras," diyor 90 yaşındaki Zeynep Teyze. "Onu torunlarımıza tertemiz bırakmalıyız."

Turizm: Büyümenin Sancıları

Kuzuyayla, son yıllarda İstanbul'a yakınlığıyla keşfedildikçe bir yol ayrımında. Bir yanda doğa dostu turizm umudu: Köy evlerinden dönüştürülen butik oteller, yöresel lezzet turları, kuş gözlem istasyonları... Diğer yanda, betonlaşma tehdidi. İstanbul'dan gelen bir gezgin, "Bu sessizliği bozmamalıyız," diye mırıldanıyor. Ancak bir girişimci, "Buraya bir termal tesis yakışır," diye hayal kuruyor. Muhtar Murat ise, "Kocaeli'nin yeşil kalmayı başaran son köşelerinden biri burası," diyerek uyarıyor. "Gelişirken, kimliğimizi kaybetmemeliyiz."

Sürdürülebilir Bir Yayla Hayali

Akşam çökerken, kamp ateşinin etrafında toplananlar, Kocaeli'nin ışıklı şehirlerine uzaktan bakıp hikâyeler paylaşıyor. Kuzuyayla'nın geleceği, bu diyaloglarda filizleniyor: Rüzgâr tribünleri, geri dönüşüm atölyeleri, köy okulundaki ekolojik eğitimler... Bir doğa aktivisti, "Burada insan, doğanın dilini öğrenmeli," diyor. "Yaprak kıpırtısından, suyun şarkısına kadar..." Kuzuyayla, Kocaeli'nin saklı bir mücevheri. Onu korumak, sadece ağaçları değil, kuşaktan kuşağa aktarılan anıları da yaşatmak demek. Belki bir sabah, siz de bir patikada yürürken, rüzgârın size fısıldadığı cümleyi duyarsınız: "Dinle, sev ve olduğu gibi bırak..."

ECRİN GÜZİN GÜLFİDAN - DOĞADA ÇOCUK / CHILDREN IN THE HEART OF NATURE

036 Kuzuyayla:
A Natural Feast in Kocaeli's Hidden Paradise

Let us begin describing Kuzuyayla with Akın Ekici. Some describe Ekici as an impressionist which is a reasonable characterization. Ekici structurally employs concepts such as vibration, rhythm, motion, and movement. His work features optical illusions through the oscillating use of line, color, and form, creating a distinct quality in his paintings. In Ekici's art, the application of color in pointillist dots produces a resonance effect in the eye is an illusion that defines his style. His work evokes vibrational effects reminiscent of liquid magnetism applied in art. The fleeting transformations of "flow" imagery in his paintings are built upon a rhythm he constructs through line, contour, and motion. Ekici resembles a researcher, one who explores, discovers, and identifies various forms of vibrational energy in his art, seeking to convey the sensations of tremor and movement. He believes that the expression of resonance emerges in different forms, depending on the effect and stylistic approach used. It is a holistic matter. One must say that Ekici's way of expressing art and his perception of resonance are shaped by his emotions, spirit, behavior, perspective, and mode of perception. To truly understand the vibrational effects in his work, one must consider his emotional state. Like in music, Ekici creates rhythm through the repetition of objects or images in his compositions, reminiscent of a steady tempo. The artist arranges and draws objects of the same color, size, and shape in a sequential order. From his abstract works to his depictions of Kocaeli, Ekici composes rhythm by arranging forms in a way that evokes an underlying pulse. In his practice, rhythm resembles that of music, but instead of notes and sounds, he weaves with colors and shapes, constructing a kind of visual tapestry. In Akın Ekici's understanding, no matter whether rhythm takes an auditory, visual, or alternative form, it always rests on three essential qualities: tone, fractality, and cyclicality.

As the sun adorns Kocaeli's emerald hills with shimmering light, the enchanting silhouette of Kuzuyayla reveals itself at the foothills of Mount Samanlı. This is a hidden secret cradled by the Marmara, a land where traces of ancient civilizations lie beneath the soil, and the forests carry the quiet notes of peace. With its dense pine trees, vibrant wild rhododendrons, and cliffs that seem to climb toward the heavens, Kuzuyayla stands like a natural crown upon Kocaeli. And as the wind weaves its way through the oak branches, it whispers: "Here, one forgets oneself..."

A Sanctuary in the Heart of Kocaeli

At 300 meters above sea level, this oasis of tranquility neighbors the breathtaking vistas of İzmit. The mountains encircle Kuzuyayla like colossal green arms intertwined, gently cradling the land. Light drizzles in winter and cool breezes in summer breathe life into the soil. Every path leads to a new discovery Perhaps you'll feel a thrill standing on the cliffs overlooking Ballıkayalar,
or find yourself pitching a tent beneath the pines to watch the Milky Way. Local guide Cemal says, "Every corner of this land holds a piece of history." As he sips his strong tea, he tells of his grandfathers who once carried provisions to the front during the War of Independence—just as every civilization from Rome to the Ottomans once paused to rest on this very ground.

Tracing a Biological Treasure

The forests of Kuzuyayla are like the lungs of Kocaeli. Cornels, Juda's trees, and the rare Anatolian orchids thrive here... With every step the earth beats a rhythm millennia old. As the first light of dawn illuminates the paths of the deer, squirrels chatter among the bushes. Biologist Ayşe, listening to the call of a woodpecker, adds, "This ecosystem is Kocaeli's natural laboratory. When a single leaf falls, the whole world feels it."

Roots and Rhythms of Culture

By the village fountain, grandmothers craft delicate hand-embroidered lace while children laugh beneath the shade of walnut trees. Every July, the "Kuzuyayla Fest" fills the air with the vibrant sounds of drums and zurnas, setting the stage for traditional horon dances. Elders share their treasured recipes for beet-filled flatbread with the younger generation, their eyes reflecting traces of a fading village life. "This land is a legacy from our ancestors," says 90-year-old Aunt Zeynep. "We must leave it pristine for our grandchildren."

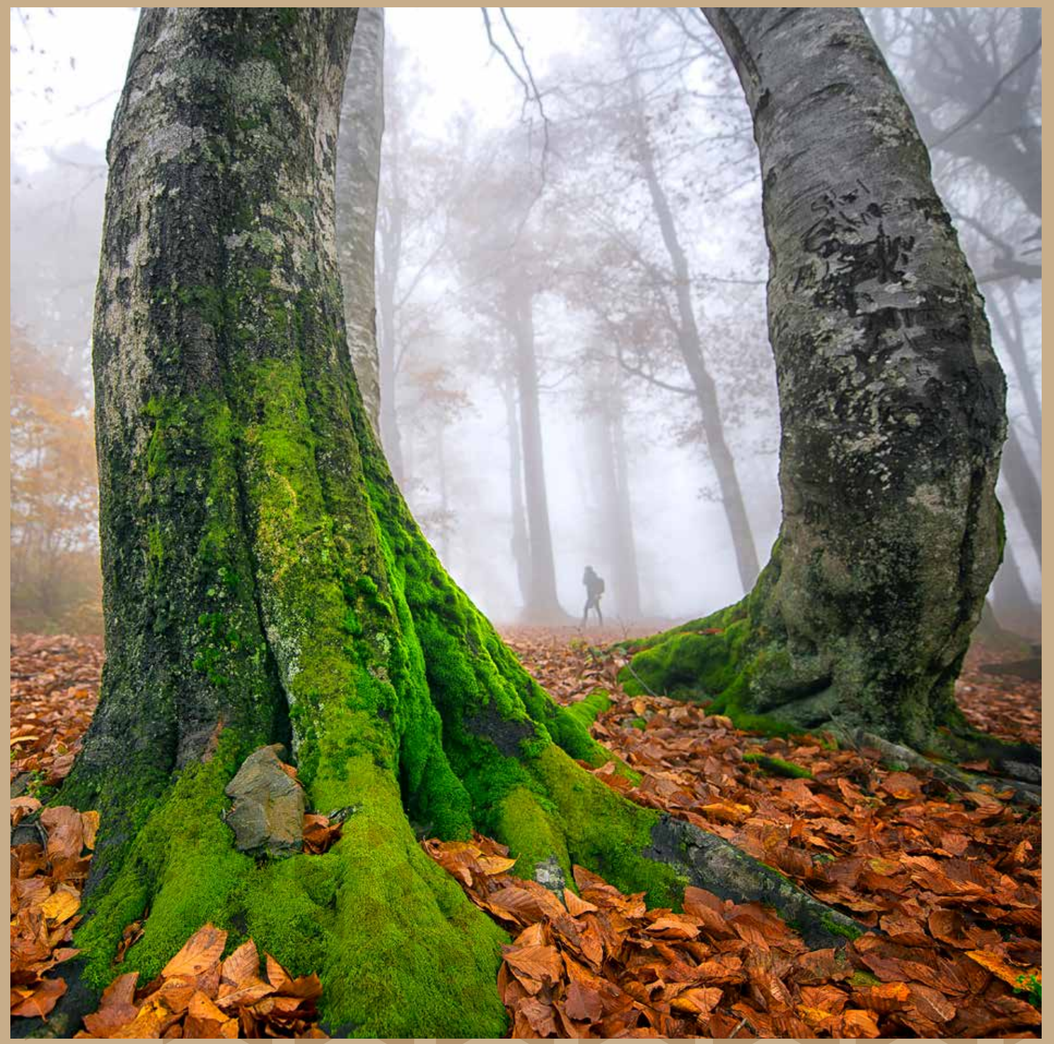
Tourism: The Growing Pains

As Kuzuyayla is increasingly discovered due to its proximity to Istanbul, it stands at a crossroads. On one side lies the hope of eco-friendly tourism: boutique hotels converted from village houses, local culinary tours, and birdwatching stations. On the other, the threat of concrete development. A traveler from Istanbul whispers, "We must not disturb this silence." Yet an entrepreneur dreams aloud, "A thermal resort would suit this place." Village headman Murat cautions, "This is one of the last green corners of Kocaeli. As we develop, we must not lose our identity."

A Dream of a Sustainable Plateau

As dusk falls, those gathered around the campfire gaze toward the twinkling lights of Kocaeli's cities, sharing stories. The future of Kuzuyayla takes root in these conversations: wind turbines, recycling workshops, and ecological lessons in the village school... A nature activist says, "Here, one must learn the language of natüre, from the flutter of leaves to the song of water."

Kuzuyayla is a hidden jewel of Kocaeli. To protect it means not only preserving the trees, but also nurturing the memories passed down through generations. Perhaps one morning, as you walk a trail, you'll hear the wind whisper to you: "Listen, love, and leave it as it is..."

AHMET TURAN KURAL - KARTEPEDE SONBAHAR ENTLERİ / AUTUMN ENTS IN KARTEPE

037

Teleferik:
Bir Şehrin Kanatlanan Hayali

Güneş, Kocaeli'nin yemyeşil tepelerine dokunduğunda, şehir uyanıyordu. Derin nefes alan ormanların arasından yükselen çelik ipler, gökyüzüne uzanan bir masalın ipuçlarını taşıyordu. Kocaeli Teleferik Projesi, sadece bir ulaşım aracı değil, şehrin kalbine dokunan bir rüyaydı. İnsanlar, bu rüyanın peşinden giderken hem geçmişin izlerini hem de geleceğin umudunu taşıyorlardı.

İki Dünyanın Köprüsü
Kocaeli, tarihin fısıldadığı taşlarla modernin camları arasında sıkışmış bir şehirdi. Sanayinin telaşıyla doğanın huzuru, birbirine karışmış, şehrin sokaklarında bir dans başlamıştı. Teleferik, bu dansa yeni bir ritim katacaktı. Kabinler, Kartepeler'in sisli doruklarından Maşukiye'nin şelalelerine uzanan bir yolculuğa çıkarken, insanlar şehrin gizli kalmış güzelliklerini ilk kez bu kadar yakından göreceklerdi. Rüzgâr, teleferiğin camlarına vurdukça, Kocaeli'nin hikâyesi yeniden yazılıyordu.

Gökyüzünden Bir Selam
Proje, mühendislerin çizim masalarında doğmuştu. Her bir çizgi, Kocaeli'nin nefes alışını dinliyordu. 3,5 kilometrelik bir iplikle dikilen bu devasa nakış, saatte 1.200 yolcuyu taşıyacak kadar güçlüydü. Kabinler, adeta şeffaf kelebekler gibi havada süzülürken, yolcular aşağıda kalan dünyaya hayran kalıyordu. Bir büyükbaba, torununa eski Kocaeli'nin hikâyelerini anlatırken, genç bir fotoğrafçı, objektifine sığmayan manzaraları yakalamaya çalışıyordu. Teleferik, sadece bir yol değil, insanların hayallerini birbirine bağlayan bir köprüydü.

Kocaeli'nin Turizm Potansiyeli: Saklı Cennetin Kapıları
Kocaeli, İstanbul'un kalabalığından kaçanlar için bir sığınaktı. Kartepe'de kışın kar taneleri dans ederken, Sapanca Gölü'nde yazın yelkenler şişiyordu. Teleferik, bu saklı cennetin kapılarını araladı. Bir turist, kabinden Kandıra'nın lacivert sularını izlerken, "Burası Türkiye'nin İsviçre'si mi?" diye mırıldandı. Tarihi saat kulesi, teleferiğin gölgesinde yeniden parladı. Nicomedia'nın antik taşları, modern kabinlerle buluşunca, zamanın nasıl da iç içe geçtiğini fark ettirdi.

Ekonomik Etkiler: Altın Zincirler
Teleferik, şehrin ekonomisine altın bir zincir ördü. İnşaat sırasında çalışan Ahmet, ilk maaşıyla kızının okul kitaplarını almıştı. Açılıştan sonra, teleferiğin dibindeki küçük kafe, yerli yabancı turistlerle dolup taştı. Sahibi Ayşe Teyze, "Eskiden günde üç müşteri gelirdi, şimdi üç saatte üç dil konuşuyorum!" diye gülüyordu. Oteller, yeni rezervasyonlarla dolarken, bir zanaatkâr, el yapımı bileklikilerini teleferik istasyonunda satmaya başladı. Para, şehrin damarlarında yeniden akmaya başlamıştı.

Çevresel Etkiler: Doğanın Kucaklaşması
Teleferik, doğaya meydan okumak yerine onunla dans etmeyi seçmişti. Direkler, ağaçların arasına öyle ustaca yerleştirilmişti ki kuşlar yuvalarını terk etmemişti. Güneş panelleri, kabinlere enerji verirken, bir çevre gönüllüsü olan Zeynep, "Bu proje, insanın doğaya saygısının kanıtı," diyordu. Yağmur suları, özenle toplanıp toprağa geri veriliyordu. Teleferik, sadece insanları değil, umutları da taşıyordu.

Toplumsal Etkiler: Bir Şehrin Kalbi
Proje, bazılarının yüreğine su serperken, bazılarını endişelendiriyordu. Emekli öğretmen Nejla Hanım, "Gürültü artacak mı?" diye sorarken, genç mühendis Can, "Bu proje, Kocaeli'yi dünya haritasına koyacak," diye haykırıyordu. Açılış günü, herkes sokaktaydı. Çocuklar, ilk kabine binerken çığlık atıyor, yaşlılar gözleri dolu dolu manzarayı izliyordu. Teleferik, sadece bir ulaşım aracı değil, şehrin yürek atışıydı.

Kanatlanan Bir Şehir
Kocaeli, teleferikle birlikte kanatlanmıştı. Gökyüzünden bakınca, sanayinin gri tonlarıyla doğanın yeşili bir ressamın paletinde buluşuyordu. Bir turist defterine şunları yazdı: "Bu şehir, teleferikle birlikte bana bir şey öğretti: İlerlemek, köklerinden kopmadan da mümkünmüş."Kocaeli Teleferik Projesi, sadece kabinlerin hareketi değil, bir şehrin yeniden doğuşunun hikâyesiydi. Ve bu hikâye, her sabah güneşle birlikte yeniden yazılıyordu...

ALPTUNGA ÜREY - TELEFERİK'TE KAR / SNOW ON THE CABLE CAR

037

The Cable Car:
A City's Dream Taking Flight

As the sun touched Kocaeli's lush green hills, the city began to awaken. Steel cables rising through the deep-breathing forests carried whispers of a tale stretching toward the sky. The Kocaeli Cable Car Project was more than just a means of transport—it was a dream reaching into the heart of the city. As people followed this dream, they carried with them both the traces of the past and the hope for the future.

A Bridge Between Two Worlds
Kocaeli was a city caught between the stones whispered by history and the glass towers of modernity. The rush of industry blended with the calm of nature, sparking a dance along the city's streets. The cable car was set to add a new rhythm to this dance. As the cabins journeyed from the misty peaks of Kartepe to the waterfalls of Maşukiye, people would behold the city's hidden beauties up close for the very first time. With the wind tapping gently against the cable car's windows, Kocaeli's story was being rewritten anew.

A Greeting from the Sky
The project was born on engineers' drafting tables. Every line listened to Kocaeli's breath. This colossal embroidery, woven with a 3.5-kilometer cable, was strong enough to carry 1,200 passengers per hour. As the cabins glided like transparent butterflies through the air, passengers marveled at the world below. An elderly grandfather shared tales of old Kocaeli with his grandchild, while a young photographer struggled to capture vistas too vast for his lens. The cable car was not just a route—it was a bridge connecting people's dreams.

Kocaeli's Tourism Potential: Gates to a Hidden Paradise
Kocaeli serves as a sanctuary for those fleeing Istanbul's crowds. While snowflakes dance over Kartepe in winter, sails billow on Sapanca Lake in summer. The cable car has opened the gates to this hidden paradise. A tourist, gazing at Kandıra's deep blue waters from the cabin, whispered, "Is this Turkey's Switzerland?" The historic clock tower gleamed anew beneath the cable car's shadow. As Nicomedia's ancient stones met modern cabins, one could truly feel how time intertwines.

Economic Impact: Chains of Gold
The cable car wove a golden chain into the city's economy. Ahmet, who worked during its construction, used his first salary to buy schoolbooks for his daughter. After the grand opening, the small café near the station overflowed with local and foreign visitors.
Its owner, Aunt Ayşe, laughed, "I used to have three customers a day—now I speak three languages in three hours!" Hotels filled with new reservations, and a local artisan began selling handmade bracelets at the cable car station. Money had begun to flow once more through the city's veins.

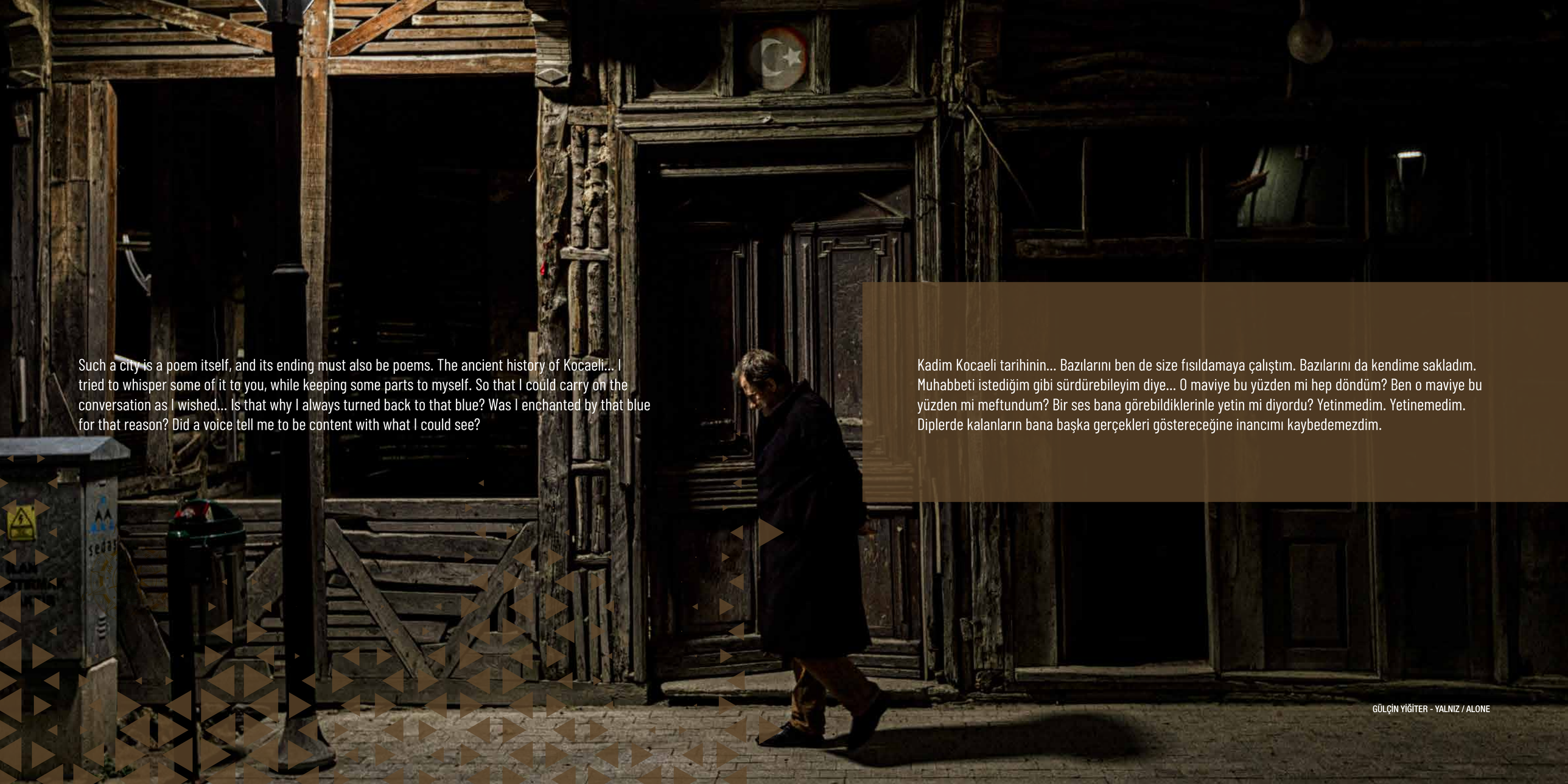
Environmental Impact: An Embrace with Nature
The cable car chose not to challenge nature, but to dance with it. The towers were placed so masterfully among the trees that the birds never abandoned their nests. Solar panels powered the cabins, and Zeynep, an environmental volunteer, said, "This project is a testament to humankind's respect for nature." Rainwater was carefully collected and returned to the soil. The cable car carried not only people—but hope as well.

Social Impact: The Heartbeat of a City
While the project soothed some hearts, it stirred concern in others. Retired teacher Ms. Nejla asked, "Will the noise increase?" Young engineer Can exclaimed, "This project will put Kocaeli on the world map!" On the day of the opening, the whole city was in the streets. Children screamed with joy as they boarded the first cabin, while elders watched the scenery with tearful eyes. The cable car was not just a means of transportation, it had become the heartbeat of the city.

A City Takes Flight
With the cable car, Kocaeli had taken flight. From above, the gray tones of industry and the greens of nature blended on the palette of an invisible painter. A tourist wrote in his notebook: "This city, through its cable car, taught me something: It is possible to move forward without severing your roots." The Kocaeli Cable Car Project was not just the motion of cabins, it was the story of a city reborn. And each morning, with the rising sun, that story is written anew.

LEVENT UYSAL - AYTEPE GÜNEŞLİ HAVADA KARDA YÜRÜYÜŞ / AYTEPE SUNNY WALKING IN THE SNOW IN THE AİR

Such a city is a poem itself, and its ending must also be poems. The ancient history of Kocaeli... I tried to whisper some of it to you, while keeping some parts to myself. So that I could carry on the conversation as I wished... Is that why I always turned back to that blue? Was I enchanted by that blue for that reason? Did a voice tell me to be content with what I could see?

Kadim Kocaeli tarihinin... Bazılarını ben de size fısıldamaya çalıştım. Bazılarını da kendime sakladım. Muhabbeti istediğim gibi sürdürebileyim diye... O maviye bu yüzden mi hep döndüm? Ben o maviye bu yüzden mi meftundum? Bir ses bana görebildiklerinle yetin mi diyordu? Yetinmedim. Yetinemedim. Diplerde kalanların bana başka gerçekleri göstereceğine inancımı kaybedemezdim.

GÜLÇİN YİĞİTER - YALNIZ / ALONE

Hâtime-i Rengîn-nâme[9]

"İçten dışa, genelden özele, geçmişten geleceğe hareketleniyordu her şey!"

"Fraktallar, iriden küçüğe, çoktan aza, birbirine benzeyen, diğerini andıran, girift ve düzenli, kaotik ama tanımlı birçok geometrik şeklin oluşturduğu, sonsuzluğa doğru giden, kompleks ve göz kamaştırıcı şekillerdir. Fraktal, bir geometri sistemidir; fraktallar yakından incelendiğinde büyük şekli oluşturan ve orantılı olarak küçülerek oluşan küçük şekillerin büyük şekle benzediği ve bu kendini tekrar etme olayının sonsuzluğa uzandığı görülür. Fraktallar, birbirini andıran, büyükten küçüğe, çoktan aza, iriden ufağa veya bunların tam tersi şekilde ölçeklenen, birbiri içine geçmiş, kaotik ama kendince bir düzeni olan, birçok geometrik şekil veya bu şekillere benzer figür ya da dokuların bir sonsuzluğa uzanan tekrarlanış algısı yarattığı şekillerdir. En dıştaki en büyük şekil en küçük ölçekli olanın bir benzeridir. Birbirine benzer nar taneciklerinin oluşturduğu nar misali."
Akın Ekici (The Independent, 2024)

Ve sonuç gelir nihayetinde her zaman...
Bir şiirle başlayalım.

Kocaeli Şiiri
Renkler ile oynayan renkbazlar, sesler ile oynayan sesbazlar,
harfler ile oynayan harfbazlar,
kelimeler ile oynayan kalembazlar rivayet ederlerdi ki;
Bir nebi, dünyadaki tüm hikâyelerin
insanın aslî vatanına dönüşüne dair olduğunu iddia edermiş.
Ona göre, her şeyi özünde toplayan bir hikmet varmış ki,
o da hak marifetiymiş.
Ve dünyadaki her insan da aslında onun sayısı kadar bir renkmiş...

Cennete layık olarak gösterilen, yaratılmış olanların en şereflisi olarak,
"eşref-i-mahlûkat" diye tabir olunan insan aynı zamanda
ahsen-i takvim olanmış.
Dünyayı ayakta tutan ise merhamet yasalarıymış,
İnsanı insan yapan ise letafet, feraset ve zarafetmiş... Akılmış, iradeymiş...

Bir de ona bakan gözmüş. Onu anlayan zihinmiş, onu seven kalpmiş, ona basan ayakmış.

Belki sadece özlemek için varmış geceler.
Geceler olmadığında her şey yarımmış.
Senin olmadığındaki gibiymiş...
Sen olduğunda her şey tammış, kırmızıymış.
Kocaeli'nin şafağı gibiymiş...

Sabahın şafağında takalar; en çok umut, sevgi taşırmış, huzur taşırmış,
Hayatın her ânı, Kocaeli'de zaten şiir gibi akarmış,
İstanbul'un şiiri de zaten bunun ta kendisiymiş.

Nedim'in bir rengine Acem mülkünü feda ettiği bu şehirmiş,
Kendini aşkla seyreden gözlerden kıskanmakmış,
İlhamın kendisiymiş,
Öyle bir şehirmiş ki bu her bir doğan güneş, ışığını bu şehirden sakınmazmış,
Tüm aşkları doğuran aslında bu ışıkmış.

Bu şiiri en güzel yazan ressam ise belki de Akın Ekici'ymiş...
Bu öylesine bir şiirmiş ki, Akın Ekici şiirinde;

Avrupai mimarisiyle Sultan Abdülaziz'in av köşkü
Kasr-ı Hümayun,
Doğada hazır halde olmayan çizgi, Kocaeli'nin göbeğinde hayatı taşırmış,
Ritimler nesneleri de alıp, Kocaeli'nin doğasını tasarlarmış.
Renklerin valörü, şiddeti, kroması, doygunluğu, kontrastı sanki Kocaelililerintüm duygularını anlatır,
Renkler, çizgilerden arta kalan alanları doldurur,
Bazen renkli, bazen monokrom bir armoni Kocaeli'yi severmiş, Kocaeli de da onu...

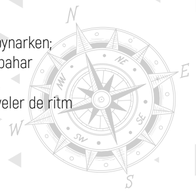
İnsanlık belki binlerce yıldır her nefes alışında zan ve vehimlerle veya
doğrudan doğruya cehaletin verdiği telkinlerle daralıp bocalayan
aklın tutamaklarında kaybolmuş.
Zihinlerin dehlizleri karanlık, labirentler
belki de olması gerektiği gibi çıkışsızmış.
O kadar vahimmiş ki, en safların rüyası bile kirlenmek üzereymiş.
Ama hep bir umut varmış çünkü insan bu yeryüzünde hâlâ şarkılar söyler, Akın Ekici gibi modern zaman büyücüleri eşsiz imgeler inşa edermiş...

O zaman tam olarak şimdi;

Durun bugün etrafınıza bakın;
Evet, durun bakın; bir dünya iniyor çatımıza,
Nurları sönüyor gök kubbemizin,
Fakat biliriz ki, ebedi mükâfat varsa ahirde,
Dünyanın güzelliği de en çok kalplerdeymiş,
Eskiden ulema ehli ölürken bile özür dilermiş, verecek daha çok şeyi varken,
Çünkü ruhları bilirmiş ki; insana zarafet lazımmış...

Bir varmış bir yokmuş, Allah'ın kulu çokmuş.
Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde cinler cirit oynarken;
O sesin çınladığı uzak ülkedeki insanlar, yıllar yılı sonbahar
sesli bir bilgenin çizdiği resimlerden bahsederlermiş,
Resimlerin her biri eşsiz birer hikâyemiş ve bu hikâyeler de ritm

Böylesi bir şiir işte bu kent, bitişi de şiirler olmalıydı.

9 Şehrengizin bitiş bölümüdür. Sonuç anlatılarıdır.

Kadim Kocaeli tarihinin... Bazılarını ben de size fısıldamaya çalıştım. Bazılarını da kendime sakladım. Muhabbeti istediğim gibi sürdürebileyim diye... O maviye bu yüzden mi hep döndüm? Ben o maviye bu yüzden mi meftundum? Bir ses bana görebildiklerinle yetin mi diyordu? Yetinmedim. Yetinemedim. Diplerde kalanların bana başka gerçekleri göstereceğine inancımı kaybedemezdim. O seslere sağır kalamazdım. Yürüdüm. Yürüyebildiğimce yürüdüm... Benliğimdeki yorgunluğun hazzıyla... Daha fazlasını görme umuduyla... Tıpkı yazma yolculuğunda olduğu gibi... Son yoktu ya... Son nokta hiçbir zaman konulamazdı ya... Kırmızıyla, yeşille, sarıyla, maviyle malul kalplerin hep bir anlatacağı vardı çünkü, biliyordum. Gidenlerle gelenlerin, gelenlerle kalanların ve bırakılanlarda o hasreti çekenlerin akşamı başka hangi renklerle anlatılabilirdi ki? Hangi zamanda anlatılır ki? Sonuçta burası zamanın başlayıp bittiği yer güzel ülkem için: Kocaeli!

Zamanın Kalbi Atttığı 30.Meridyen Kocaeli'den Geçiyor!
Türkiye'deki saat sistemi, 26 Aralık 1925'te 'Günün 24 Saate Taksimine Dair Kanunun Meclis'te görüşülüp kabul edilmesi ile değişmiştir. 697 sayılı Kanun, 2 Ocak 1926'da Resmî Gazete'de (260. Sayı) yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Kanun'un birinci maddesi 'Türkiye Cumhuriyeti dâhilinde gün, gece yarısından başlar ve saatler sıfırdan yirmi dörde kadar sayılır' diyerek ülkede günün 24 saate bölündüğü saat sistemini yürürlüğe koymuştur.
Kanun'un 2. maddesi ile ulusal saat sistemi İzmit'ten geçen 30. meridyen esas alınarak oluşturulmuştur. 30 derece doğu meridyeni, antimeridyeni olan 150 derce batı meridyeni ile tam bir meridyen dairesi oluşturur. Türkiye'de İzmit'ten geçen 30 derece doğu meridyenin yerel saati, Türkiye için ulusal saat olarak kullanması kararlaştırılmıştır.

1926 yılından günümüze kadar Türkiye'de zaman Kocaeli'den kuruluyor.
30° Doğu Meridyeni, ki Kocaeli'ten geçer, Türkiye için zamanın başlangıcıdır. Onun antimeridyeni olan 150° Batı Meridyeni ile tam bir meridyen dairesi oluşturur ve zamanı kusursuz bir döngüye dönüştürür. Bu zamanın fraktal olmasıdır. Kendisini tekrar eden bir nevi zaman döngüsü. Bir sarmal. Her sabah, her gece... Kocaeli'den başlar. Tüm Türkiye, Kocaeli'ye her gün bir kere uğrar! Her sabah her şey Kocaeli'de başlar! Kocaeli'de biter... Kocaeli hayatın başladığı yer. Sanayinin. Dinamizmin.

Türkiye'nin Saat Serüveni Kocaeli'de Başlar!
Türkiye'de güneşin doğuşundan gecenin derinliklerine kadar her an, bir yerlerde hayat durmaksızın akar. Peki bu ritmi düzenleyen, ülkenin dört bir yanını aynı zaman diliminde buluşturan neydi? Cevap, Kocaeli'nin göbeğinden geçen o görünmez çizgide saklı: **30° Doğu Meridyeni.**

1925 yılının son günlerinde, Meclis'te alınan bir kararla Türkiye'nin zamanı yeniden şekillendi. 2 Ocak 1926'da yürürlüğe giren kanun, günü 24 saate böldü ve gece yarısını "yeni gün"ün başlangıcı ilan etti. Ancak asıl değişim, İzmit'ten geçen 30. meridyenin ulusal saatimizin temeli olmasıyla gerçekleşti. Bu çizgi, sadece bir coğrafi hat değil, adeta Türkiye'nin zamanla kurduğu köprü oldu.

Meridyenlerin Dansı ve Zamanın Döngüsü
30° Doğu Meridyeni, antimeridyeni olan 150° Batı ile el ele vererek dünyayı tam bir çemberle sarar. Türkiye ise bu dansın tam ortasında, Kocaeli'nin yüreğinde durur. Her sabah güneş buradan yükselir, her gece yıldızlar buradan parlar. Sanki zaman, Kocaeli'den başlayıp tüm Anadolu'ya yayılan bir nehir gibi akar.

Bu sistem yalnızca teknik bir hesaplama değil, aynı zamanda bir "yaşam ritmi"dir. Fabrikaların çarkları burada dönmeye başlar, tren rayları buradan hareketlenir, insanların nefes alışverişi bu saatle senkronize olur. Kocaeli, sanayinin kalbi olduğu kadar, zamanın da başlangıç noktasıdır. Her gün milyonlarca insan, farkında olmasa da Kocaeli'nin belirlediği bu ritimle işine koşar, sevdiklerine sarılır, hayaller kurar.

Zaman Fraktalı: Sonsuz Bir Tekrar
Belki de en çarpıcı olan, bu sistemin "fraktal" bir döngüyü andırmasıdır. Tıpkı bir sarmıcın suyu yeniden kullanması gibi, zaman da her gece yarısı sıfırlanır ve Kocaeli'den yeniden doğar. Her sabah aynı coşkuyla, aynı dinamizmle... Belki de bu yüzden Türkiye, köklerinden beslenirken geleceğe hep umutla bakmayı başarır.

Bugün bile, telefonlarımızın ekranına baktığımızda gördüğümüz saat, aslında Kocaeli'nin bize uzattığı bir dost elidir. Unutmayalım: Türkiye'de zaman yalnızca ilerlemez, aynı zamanda Kocaeli'den ilerler. Çünkü orası, hayatın başladığı yerdir.

O Meftunu Olduğunuz Mavi
O Haydarpaşa Garı ki birçok yabancısını aniden denizle ve az önce seyrettiğimiz yarımadayla karşı karşıya bırakır. Şehir bilhassa orada kendisini göstermekte ve o yabancıya 'Şehri hissetmek istiyorsan önce görmen gereken budur' demektedir. Gece burada ürkütücü mü geliyor? Yine neler hissettiğinize bağlı. Esasında hiç uyumayan, gece sakinleriyle de yaşayan bir şehirde, sesini duyabileceğiniz bir insanı veya köşeyi mutlaka bulursunuz. Hepsi sizin adımlarınızda... O cesareti gösterdikten sonra bir sokak, hiç değilse bir sokak sizi kendisine çekecektir. Sonra günü geldiğinde o sokaktan artık kopamayacağınızı anlayacaksınızdır. Tabii şehirden de... Ancak vakti geldiğinde... Çünkü bu mavi unutulmaz... Ekici de bu maviye, semanın anlattıklarına kendisini kaptırmış birçok hikâye tutkunu gibi meftun anlaşılan. Mavinin farklı ışıkları... Bundan kaçamazdık. İstanbul'un rengi daha çok mavidir çünkü. Mavi hüznün rengidir de ondan mı? Öyle gören, öyle görmek istemiş. Bu mavide, az önce gördüğümüz gecenin ardından, nasıl bir gün doğuyor? Haliç'te sabahın ilk saatleri Saba makamındadır. Şafak vakti... Mavi bu yüzden mi kendini hafif bir sise veya puslu havaya kaptırmış? Fatih'in, tarihe yazdırdığı zaferinin de duyurduklarıyla, yorgun bir gecenin ardından gördüğü bu mudur?

Bu şehrengiz de bu akışlarla akar gider... Kocaeli için hazırlanan...

The Colorful Epilogue[9]

"Everything was set in motion—from the inside out, from the general to the particular, from the past to the future!"

Fractals are intricate yet orderly, chaotic yet structured formations composed of numerous geometric shapes that resemble each other—growing from large to small, from many to few, and extending infinitely . ". Fractal is a system of geometry. When observed closely, one sees that the small shapes forming the larger structure resemble that larger shape itself. This repetitive structure continues infinitely in scale, creating a mesmerizing and complex visual rhythm. Fractals are forms made up of interwoven figures or textures—chaotic, yet possessing their own internal order. They consist of shapes that resemble one another and scale from large to small, from abundant to minimal, or in reverse. These forms create a sense of infinite repetition. The outermost, largest shape is a reflection of the smallest one—like the seeds of a pomegranate, each mirroring the next.
Akın Ekici [The Independent, 2024]

And in the end, the conclusion always comes...
Let us begin with a poem.

Poem of Kocaeli
It is told by the masters of color—those who play with hues,
By the masters of sound—those who shape silence into echo,
By the masters of letters—those who bend symbols to their will,
And by the masters of the pen—those who conjure worlds with words:
There once was a prophet who claimed
that all the stories in this world
were, in essence, tales of return—
a return to the soul's true homeland.
He believed in a wisdom that gathers all things into itself:
the knowledge of the Divine.
And every human being on earth,
he said, was but a color—one among the infinite shades
of that sacred number.
Deemed worthy of paradise, the most honored of all creation—
known as the "eşref-i mahlûkat"—
the human is also the finest of forms (ahsen-i takvim).
What holds the world upright are the laws of compassion;
what makes a human truly human are delicacy, insight, and grace...
Flowing through it all is will and consciousness
And there is the eye that watches,
the mind that understands,
the heart that loves,
and the foot that walks the path.
Perhaps the nights exist only for longing—
without nights, everything is incomplete,
just like when you are not here...
But when you are present, everything is whole, vibrant red—
like the dawn of Kocaeli...
At the break of morning, the boats carry
hope, love, and peace.
Every moment of life in Kocaeli flows like poetry,
and the poetry of Istanbul is nothing but a reflection of this very essence.
This was the city for which Nedim would trade the riches of Persia for just one of its hues.

A city so enchanting, it envied the eyes that gazed upon it with love.
It was inspiration itself.
Such a city it was, that every rising sun withheld none of its light from this city—
for it was this very light that gave birth to all loves.
And perhaps, the painter who penned this poem best was Akın Ekici...
Such a poem it was, that in Akın Ekici's verse:
With its European architecture, Sultan Abdülaziz's hunting lodge, Imperial Pavilion,
became the bearer of life in the heart of Kocaeli, where no natural line exists in nature.
Rhythms embraced objects and shaped the nature of Kocaeli.
The value, intensity, chroma, saturation, and contrast of colors seemed to express the full spectrum of emotions felt by its people.
Colors filled the spaces left between the lines.
Sometimes vibrant, sometimes monochrome harmony that loved Kocaeli, and was loved in return.
Perhaps for thousands of years, humanity has been lost—
gasping for breath under the weight of illusions, assumptions,
or the suggestions whispered by ignorance itself.
The mind has wandered through the dim corridors of thought,
in labyrinths perhaps meant to be without an exit.
So dire was the state, even the dreams of the purest souls
were on the verge of being stained.
And yet, there has always been hope, because humankind still sings on this earth, and modern-day sorcerers like Akın Ekici continue to create unique images.
And so, right now, at this very moment:

Pause. Look around you today.
Yes, pause and look: a world is descending upon our roof,
The lights of our celestial dome are dimming.
But we know this—if there is eternal reward in the hereafter,
Then the true beauty of the world lies mostly within hearts.
Once, even the wise would apologize upon dying—
For having so much more still to give.
Because their souls knew:
What humankind needs most... is grace.
Once upon a time, God had many servants.
Once upon a time, in a land of myths, when djinns roamed wild and free,
In a faraway land where echoes still ring,
The people would speak, year after year, of paintings drawn
By a sage whose voice sounded like autumn.
Each painting was a story unto itself,
And those stories were rhythm.

Such a city is a poem itself, and its ending must also be poems. The ancient history of Kocaeli... I tried to whisper some of it to you, while keeping some parts to myself. So that I could carry on the conversation as I wished... Is that why I always turned back to that blue? Was I enchanted by that blue for that reason? Did a voice tell me to be content with what I could see?
I was not. I could not be content. I could not lose my faith that what lies beneath would reveal other truths to me. I could not be deaf to those voices. I walked. I walked as far as I could... With the bittersweet pleasure of the fatigue within me... With the hope of seeing more... just as in the journey of writing... There was no end after all... No final point could ever be placed...

For hearts burdened with red, green, yellow, and blue always had stories to tell, I knew.
How else could the evening of those who left and those who came, those who stayed with the newcomers, and those left behind, aching with longing, be told? In what time could it be told? After all, this is the place where time begins and ends for my beautiful country: Kocaeli!

The 30th Meridian, Where the Heart of Time Beats , Passes Through Kocaeli!
The timekeeping system in Turkey changed on December 26, 1925, with the adoption of the Law on the Division of the Day into 24 Hours by the Grand National Assembly. Law No. 697 was published in the Official Gazette [Issue No. 260] on January 2, 1926, thereby coming into effect. The first article of the law states: "In the Republic of Turkey, the day begins at midnight and the hours are counted from zero to twenty-four." With this, the 24-hour clock system was officially implemented.

According to Article 2, the national time system was established based on the 30th meridian east, which passes through İzmit. This meridian, forming a complete great circle with its antimeridian at 150 degrees west, was chosen as the prime meridian for Turkey. The local time at this 30th meridian east, cutting through Kocaeli, was thus designated as the national standard time.

Since 1926, time in Turkey has been set from Kocaeli. The 30th Meridian East, which passes through Kocaeli, marks the starting point of time for Turkey.
Together with its antimeridian, the 150th Meridian West, it forms a complete great circle, transforming time into a perfect cycle. This is where time becomes a fractal: a self-repeating rhythm, a spiral of moments. Every morning, every night... it begins in Kocaeli. Each day, Turkey passes through Kocaeli. Every morning, everything begins in Kocaeli. And everything ends there too... Kocaeli is where life begins. Where industry was born. Where dynamism starts.

Turkey's Time Journey Begins in Kocaeli!
From the rising of the sun to the depths of night, life flows ceaselessly across Turkey. But what keeps this rhythm in harmony, drawing the entire nation into a shared pulse of time?
The answer lies hidden in an invisible line that passes through the very heart of Kocaeli: the 30th Meridian East. In the closing days of 1925, a parliamentary decision reshaped the way Turkey measured time. With the law that came into effect on January 2, 1926, the day was divided into 24 hours, and midnight was declared the beginning of a new day. But the true transformation came with the adoption of the 30th meridian passing through İzmit as the foundation of the national time system. This line is more than a geographic coordinate; it became a symbolic bridge between Turkey and the very concept of time itself.

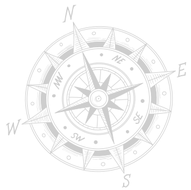
The Dance of Meridians and the Cycle of Time
The 30th Meridian East joins hands with its antimeridian, the 150th Meridian West, to encircle the Earth in a perfect circle. And Turkey stands at the heart of this celestial dance, in the soul of Kocaeli. Each morning, the sun rises here; each night, the stars shimmer from this very point. It is as if time flows from Kocaeli like a river, spilling outward across all of Anatolia. This is not merely a technical calculation, it is a rhythm of life. The wheels of factories begin to turn here, trains stir upon their tracks from this origin, and the breathing of a nation aligns with this very hour. Kocaeli is not only the industrial heart of Turkey, it is the birthplace of time. Each day, millions live in sync with this rhythm, rushing to work, embracing loved ones, and dreaming dreams without even knowing that their days begin with Kocaeli's quiet pulse.

Fractal of Time: An Infinite Repetition
Perhaps the most striking aspect of this system is how it resembles a fractal cycle, like a spring that reuses its water, time resets itself at every midnight and is reborn again from Kocaeli. Each morning the same energy, the same momentum...
Perhaps this is why Turkey, nourished by its roots, always manages to look toward the future with hope. Even today, the time we see glowing on our phone screens is, in a way, a familiar hand extended from Kocaeli. A gentle reminder that in Turkey, time does not simply move forward. It moves forward from Kocaeli. Because that is where life begins.
That Blue You Are Enchanted With

Ah, Haydarpaşa Station... How many strangers it suddenly confronts with the sea and the silhouette of a distant peninsula. It is there that the city first reveals itself and seems to whisper: "If you wish to feel me, this is what you must first see." Does the night feel eerie here? That too depends on what you're willing to feel. In a city that truly never sleeps and breathes through its nighttime souls, there is always someone, or somewhere, waiting to be heard. All lie in your footsteps. If you dare to take that first step, a Street, at least one, will surely draw you in.

And then, one day, you'll realize that you can no longer part from that street...nor from the city itself. Not until the time comes. Because this blue cannot be forgotten. It seems Ekici, too, like many who are enchanted by stories the sky tells, has fallen for this blue. The many hues of blue. How could we ever escape them? After all, İstanbul is mostly a city painted in shades of blue.

Perhaps because blue is also the color of melancholy? They chose to see it. And in this blue, following the very night we just witnessed, what kind of day begins to rise?
In the Golden Horn, the first breath of morning takes on the maqam of Saba. The break of dawn... Perhaps that's why blue drapes itself in mist, in a delicate haze. Is this what Sultan Mehmed the Conqueror saw at the end of a weary night, as the echoes of his victory began to write themselves into history?
And so flows this şehrengiz... Written for Kocaeli...

9 This is the final part of a şehrengiz, where the narrative is brought to a conclusion.

ARZU YEŞİL - DUMAN / SMOKE

30° Doğu Meridyeni
Kocaeli Sanat Koleksiyonu Sergisi

Zaman Kendini Doğurur, Kendinde Erir!
30° Doğu Meridyeni, ki Kocaeli'den geçer, Türkiye için zamanın başlangıcıdır. Onun antimeridyeni olan 150° Batı Meridyeni ile tam bir meridyen dairesi oluşturur ve zamanı kusursuz bir döngüye dönüştürür. İşte bu, zamanın fraktal oluşudur.

Bir Varım, Bir Yokum!
Zuang Zi düşünde bir kelebek olduğunu gördü ama uyandığında, düşünde kendini bir kelebek olarak gören bir insan mı, yoksa düşünde kendini bir insan olarak gören bir kelebek mi, olduğunu bilemedi.

Beni Boydan Boya Kaplayan Bir Nehirdir Zaman!
"Zaman, beni oluşturan malzemedir. Beni boydan boya kaplayan bir nehirdir zaman, ama o nehir de ben'im; zaman beni mahveden kaplandır, ama o kaplan da ben'im; beni tüketen ateştir zaman, ama o ateş de ben'im. Ne yazık ki dünya gerçek; ben de ne yazık ki, zamanım. Bir varım, bir yokum..."

Türkiye'de Zaman Kocaeli'de Başlar!
Kendisini tekrar eden bir nevi zaman döngüsü. Bir sarmal. Her sabah, her gece... Kocaeli'den başlar. Tüm Türkiye, her gün bir kere Kocaeli'ne uğrar! Her sabah her şey Kocaeli'de başlar! Kocaeli'de biter... Kocaeli, hayatın başladığı yer. Sanayinin. Dinamizmin.

"O, Gökyüzü Elidir!
En Saf Şeklinde Kendini Gördüğün Şehirdir Kocaeli"
Kocaeli Şehrengizi sanat, edebiyat, şehir kültürü, tarih ve mitoloji ekseninde özel bir kitaptır. İçinde kurgu, şiir, göstergebilim, retorik ve hikâye anlatımının çeşitli unsurlarını barındırır. Eser, farklı disiplinlerden beslenen derin bir araştırmaya dayanır. Kocaeli kentine, bu kadim ve modern şehre dair mekânların, insanların ve tarihsel unsurların hikâyeleştirilmesiyle zenginleşmiştir.

Akın Ekici Fraktalları... İç Döngüsel Bir Zaman Döngüsü!
İlham verici ressam Akın Ekici'de de zaman ve geometri esastır. Onun resminin nüvesi iç içe döngülerdeki zaman ve mekandır. Ekici resimlerinde bir geometri sistemine dönüşüyor. Onun resimlerini dikkatle incelediğimizde büyük şekli oluşturan ve orantılı olarak küçülerek oluşan küçük şekillerin büyük şekle benzediği ve bu kendini tekrar etme olayının sonsuzluğa uzandığı görülür. Bu mükemmel bir resim sistemi anlamına geliyor.

Yatay ve Dikey Derin Bir Kent Koleksiyonu!
Yağlıboya eserler
Batik Eserler
Kufi ve Makili Eserler
Alüminyum Baskı
Tekstil Eserler
Seramik Heykeller
Moda Tasarımları
Kıyafer Enstelasyonu
Serigrafiler
İpek Şardone Baskılar

Kent Silüetleri Sergisi
Sanayi Şehri Kocaeli
Körfez ve Deniz
Keltepe Çiğdemi
4 Mevsim Kocaeli
Kartepe Silüeti
Kocaeli'de Bahar
1923 Bayrakları
Mavi Körfez
İzmit Saat Kulesi
Gün Döngüsü
Zaman Atlamaları
Kocaeli Çiçekleri
Leylekler
Kuvâ-yi Milliye

RAMAZAN TARI - FOTOĞRAF PEŞİNDE / CHASING PHOTOGRAPHY

30th Meridian East
Kocaeli Art Collection Exhibition

Time Gives Birth to Itself – and Dissolves Within Itself
The 30th Meridian East, which passes through Kocaeli, marks the beginning of time for Turkey. Together with its antimeridian the 150th Meridian West, it forms a complete meridian circle, transforming time into a perfect cycle. This is the very nature of fractal time.

I exist and then I don't.
Zhuangzi dreamt he was a butterfly. But when he awoke, he could not know: Was he a man who had dreamt of being a butterfly or a butterfly now dreaming of being a man?

Time is A River Which Sweeps Me Along
"Time is the substance I am made of. Time is a river which sweeps me along, but I am the river; it is a tiger which destroys me, but I am the tiger; it is a fire which consumes me, but I am the fire. The world, alas, is real. I, alas, am time. Here one moment, gone the next..."

In Turkey, Time Begins in Kocaeli
A self-repeating spiral of time. Each morning, each night... it begins in Kocaeli. Every day, Turkey passes through Kocaeli. Each morning everything begins in Kocaeli. It ends there. Kocaeli is where life begins. Of industry. Of dynamism.

"It Is the Hand of the Sky!
Kocaeli Is the City Where You See Yourself in Your Purest Form."

Kocaeli's Şehrengiz is a unique book at the crossroads of art, literature, urban culture, history, and mythology.

It weaves together fiction, poetry, semiotics, rhetoric, and storytelling into a textured narrative.

This work draws on deep interdisciplinary research and enriches its vision of Kocaeli both ancient and modern through imagined and real stories of places, people, and historical layers.

Akın Ekici's Fractals... An Inner Spiral of Time!
In the inspiring works of painter Akın Ekici, time and geometry are foundational. The core of his art lies in space and time expressed through interwoven cycles.
His paintings form a system of geometry, a world where small shapes, gradually shrinking in perfect proportion, mirror the larger form, repeating endlessly. This recursive pattern stretches into infinity. And it becomes... a system of visual perfection.

EMRE BOSTANOĞLU - DERİNCEDE DERİN GEÇİT / DEEP PASS IN DERINCE

DİPNOTLAR

Dipnot 1: Karaca, Derya, Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi / The Journal of International Social Research Cilt: 11 Sayı: 55 Şubat 2018 Volume: 11 Issue: 55 February 2018, www.sosyalarastirmalar.com Issn: 1307-9581, http://dx.doi.org/10.17719/jisr.20185537184

Dipnot 2: Sebeb-i telifler, divan edebiyatındaki bazı türlerde eserin yazılış sebeplerinin açıklandığı bölümlerdir. Klasik edebiyatta mesnevilerin sebeb-i telifleri çoğunlukla benzer motiflerle karşımıza çıkmaktadır.

Dipnot 3: Divan edebiyatındaki bazı türlerde "nesip" bölümünden sonra gelen, asıl anlatılanlara geçiş niteliği taşıyan bölüm.

Dipnot 4: Sebeb-i telifler, divan edebiyatındaki bazı türlerde eserin yazılış sebeplerinin açıklandığı bölümlerdir. Klasik edebiyatta mesnevilerin sebeb-i telifleri çoğunlukla benzer motiflerle karşımıza çıkmaktadır. Bu bölümde bir hikâye anlatılır, hoş bir hikâye ki
akılda kalsın.

Dipnot 5: Şehrâşûb, şehrengîzin ana bölümü gibi düşünülebilir; bir şehir yahut ülke ve halkıyla ilgili (sosyal-siyasal) değişimlerin, yaşamın veya refahın anlatıldığı şiirdir.

Dipnot 6: Genellikle manzum bir edebî eserin konusu ve yazılış sebebiyle ilgili önsözü.

Dipnot 7: Şehrengîzin ana bölümüdür. Bu türde hikâyeye başlamayı ifade eden bir tabirdir

Dipnot 8: Aydoğan, Basılmamış Tez

Dipnot 9: Şehrengîzin bitiş bölümüdür. Sonuç anlatılarıdır.

Görseller online kaynakça, https://www.sirtcantam.com.tr/30-0%E2%80%B2-d-kocaeli/ adresinden alınmıştır.

METİN İÇİ BİBLİYOGRAFYA

Bibliyografya 1: https:// https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/saat-kulesi--zmit

Bibliyografya 2: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/kulturenvanteri/pembe-kosk

Bibliyografya 3: https://ozhanozturk.com/2018/01/01/antik-cagda-kocaeli-astakus-olbia/ https://www.kocaelikulturturizm.gov.tr/

Bibliyografya 4: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/portakal-hafiz-konagi

Bibliyografya 5: https://islamansiklopedisi.org.tr/pertev-pasa-kulliyesi

Bibliyografya 6: https://kocaelibitkileri.com/content/crocus-keltepensis-keltepe-cigdemi/

Bibliyografya 7: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5

Bibliyografya 8: https://kulturenvanteri.com/yer/validekopru-karamursel/#17.1/40.605119/29.52591

Bibliyografya 9: https://www.aa.com.tr/tr/yasam/flamingolar-izmit-korfezine-renk-katiyor/2500706

Bibliyografya 10: https://kulturenvanteri.com/yer/gultepe-nekropolu/#17.1/40.782219/29.928453

Bibliyografya 11: https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/osmangazi-koprusunun-seruveni-bu-muzede-anlatiliyor/1475713

Bibliyografya 12: https://tr.wikipedia.org/wiki/Mimar_Sinan%27%C4%B1n_eserleri_listesi

Bibliyografya 13: https://www.kocaeliansiklopedisi.com/Default/MaddeDetay/1548

Bibliyografya 14: https://atamdergi.gov.tr/tam-metin-pdf/971/tur

Bibliyografya 15: https://tanertimur.org/peyssonnel-charles-de/

Bibliyografya 16: https://koto.org.tr/koto-ve-izmit-belediyesi-nin-gundemi--izmit-in-tarihi-evleri-khd-605da96db8dc4

Bibliyografya 17: https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/arif-arif-mehmed-efendi-tufenkcibasi

Bibliyografya 18: https://www.kocaelikulturturizm.gov.tr/TR-200902/izmit-saat-kulesi.html

Bibliyografya 19: https://www.kocaelikulturturizm.gov.tr/TR-200892/kapanca-sokagi.html

Bibliyografya 20: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/gumusluoglu-konagi

Bibliyografya 21: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/sirri-pasa-konagi

Bibliyografya 22: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/akcakoca-anit-mezari

Bibliyografya 23: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/izmit-hamamlari

Bibliyografya 24: https://www.kocaelisanat.com/

Bibliyografya 25: https://www.kocaelikutuphanesi.com/

Bibliyografya 26: https://www.seka.gov.tr/

Bibliyografya 27: https://www.kartepe.bel.tr/

Bibliyografya 28: https://www.dergipark.org.tr/tr/pub/kocaelitarihi

Bibliyografya 29: https://www.kocaeli.bel.tr/tarihi-ve-kulturel-miras.htmlGezinomi+2Kocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gezinomi+2
Bibliyografya 30: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliyografya 31: https://www.haberturk.com/kocaeli-haberleri/67437316-ortayli-tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiKocaeli Ticaret Odası+5Habertürk+5Çağdaş Kocaeli Gazetesi+5

Bibliyografya 32: https://www.bugunkocaeli.com.tr/haber/19025209/kocaelinin-parlayan-yildizlari-bir-sehrin-unluleri-kocaelili-unluler-kimler-kocaelinin-unluleriBugün Kocaeli Gazetesi

Bibliyografya 33: https://kocaeli.ktb.gov.tr/kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliyografya 34: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/kocaeli-gezinizde-gormeniz-gereken-tarihi-yerler.htmlGebze Belediyesi+2Gezinomi+2Gezinomi+2

Bibliyografya 35: https://www.cagdaskocaeli.com.tr/haber/4595240/tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiÇağdaş Kocaeli Gazetesi+1Habertürk+1

Bibliyografya 36: https://www.artnicomedia.org/izmitin-tarihi-yerleriKocaeli Büyükşehir Belediyesi+14Art Nicomedia+14Kocaeli Ticaret Odası+14

Bibliyografya 37: https://www.haber7.com/foto-galeri/50647-kocaelinin-unlu-kisileriHaber7+1Bugün Kocaeli Gazetesi+1

Bibliyografya 38: https://kocaeli.ktb.gov.tr/TR-69208/muzeler-ve-orenyeleri.htmlkocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliyografya 39: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliyografya 40: https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/3567189Home+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliyografya 41: https://nek.istanbul.edu.tr/ekos/KITAP/ekt0000259.pdfNekroloji

Bibliyografya 42: https://www.coraltatil.com/blog/kocaeli-gezilecek-yerler/Coral Tatil

Bibliyografya 43: https://www.kocaeli.gov.tr/ilimizde-gorev-yapmis-valilerKocaeli Valiliği
Bibliyografya 44: https://www.golcukbasiskeleturizm.com/idet/169/152/tarihi-doku-ve-yapilarKocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gölcük Bağışık Ekleme Turizm+2Çağdaş Kocaeli Gazetesi+2

Bibliyografya 45: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/izmit-in-mutlaka-gormeniz-gereken-tarihi-ve-kulturel-yerleri.htmlArt Nicomedia+3Gezinomi+3Gezinomi+3

Bibliyografya 46: https://kocaeli-spor-kultur-sanat-gezi-kurs.blogspot.com/2016/08/kocaelili-meshur-kisiler-izmitli-meshur.htmlKOCAELİ REHBERİ

Bibliyografya 47: https://www.kocaeli.bel.tr/tarihi-ve-kulturel-miras.htmlGezinomi+2Kocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gezinomi+2

Bibliyografya: 48 https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliyografya 49: https://www.haberturk.com/kocaeli-haberleri/67437316-ortayli-tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiKocaeli Ticaret Odası+5Habertürk+5Çağdaş Kocaeli Gazetesi+5

Bibliyografya 50: https://www.bugunkocaeli.com.tr/haber/19025209/kocaelinin-parlayan-yildizlari-bir-sehrin-unluleri-kocaelili-unluler-kimler-kocaelinin-unluleriBugün Kocaeli Gazetesi

Bibliyografya: 51: https://kocaeli.ktb.gov.tr/kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliyografya 52: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/kocaeli-gezinizde-gormeniz-gereken-tarihi-yerler.htmlGebze Belediyesi+2Gezinomi+2Gezinomi+2

Bibliyografya: 53 https://www.cagdaskocaeli.com.tr/haber/4595240/tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiÇağdaş Kocaeli Gazetesi+1Habertürk+1

Bibliyografya 54: https://www.artnicomedia.org/izmitin-tarihi-yerleriKocaeli Büyükşehir Belediyesi+14Art Nicomedia+14Kocaeli Ticaret Odası+14

Bibliyografya 55: https://www.haber7.com/foto-galeri/50647-kocaelinin-unlu-kisileriHaber7+1Bugün Kocaeli Gazetesi+1

Bibliyografya 56: https://kocaeli.ktb.gov.tr/TR-69208/muzeler-ve-orenyeleri.htmlkocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliyografya 57: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliyografya 58: https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/3567189Home+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliyografya 59: https://nek.istanbul.edu.tr/ekos/KITAP/ekt0000259.pdfNekroloji

Bibliyografya 60: https://www.coraltatil.com/blog/kocaeli-gezilecek-yerler/Coral Tatil

Bibliyografya 61: https://www.kocaeli.gov.tr/ilimizde-gorev-yapmis-valilerKocaeli Valiliği

Bibliyografya 62: https://www.golcukbasiskeleturizm.com/idet/169/152/tarihi-doku-ve-yapilarKocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gölcük Bağışık Ekleme Turizm+2Çağdaş Kocaeli Gazetesi+2

Bibliyografya 63: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/izmit-in-mutlaka-gormeniz-gereken-tarihi-ve-kulturel-yerleri.htmlArt Nicomedia+3Gezinomi+3Gezinomi+3

Bibliyografya 64: https://kocaeli-spor-kultur-sanat-gezi-kurs.blogspot.com/2016/08/kocaelili-meshur-kisiler-izmitli-meshur.html

bibliography

FOOTNOTES

Footnote 1: Karaca, Derya, The Journal of International Social Research Volume: 11 Issue: 55 February 2018, www.sosyalarastirmalar.com Issn: 1307-9581, http://dx.doi.org/10.17719/jisr.20185537184

Footnote 2: Sections in certain classical Ottoman literary genres where the reasons for composing a work are explained. In classical literature, The Reason for Composition of masnavis often revolve around similar motifs.

Footnote 3: A transitional section that follows the nesip in certain genres of Divan literature, serving as a bridge to the main narrative.

Footneote 4: Sections in certain classical Ottoman literary genres where the reasons for composing a work are explained. In classical literature, The Reason for Composition of masnavis often revolve around similar motifs. This part typically includes a story—pleasant and memorable—told so that it may linger in the reader's mind.

Footnote 5: Shahr-âshub can be considered the main section of a şehrengiz—a form of poetry that depicts social or political transformations, daily life, or prosperity in relation to a specific city, country, or its people..

Footnote 6: Preface, usually in verse, that introduces the subject and the reason for the composition of a literary work.

Footnote 7: It is the main section of a şehrengiz and refers to the point where the narrative begins.

Footnote 8: Aydoğan Unpublished Thesis

Footnote 9: This is the final part of a şehrengiz, where the narrative is brought to a conclusion.

Images were taken from the online bibliography, https://www.sirtcantam.com.tr/30-0%E2%80%B2-d-kocaeli/.

INTERTEXTUAL BIBLIOGRAPHY

Bibliography 1: https:// https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/saat-kulesi--zmit

Bibliography 2: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/kulturenvanteri/pembe-kosk

Bibliography 3: https://ozhanozturk.com/2018/01/01/antik-cagda-kocaeli-astakus-olbia/ https://www.kocaelikulturturizm.gov.tr/

Bibliography 4: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/portakal-hafiz-konagi

Bibliography 5: https://islamansiklopedisi.org.tr/pertev-pasa-kulliyesi

Bibliography 6: https://kocaelibitkileri.com/content/crocus-kaltepensis-keltepe-cigdemi/

Bibliography 7: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5

Bibliography 8: https://kulturenvanteri.com/yer/validekopru-karamursel/#17,1/40.605119/29.52591

Bibliography 9: https://www.aa.com.tr/tr/yasam/flamingolar-izmit-korfezine-renk-katiyor/2500706

Bibliography 10: https://kulturenvanteri.com/yer/gultepe-nekropolu/#17,1/40.782219/29.928453

Bibliography 11: https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/osmangazi-koprusunun-seruveni-bu-muzede-anlatiliyor/1475713

Bibliography 12: https://tr.wikipedia.org/wiki/Mimar_Sinan%27%C4%B1n_eserleri_listesi
Bibliography 13: https://www.kocaeliansiklopedisi.com/Default/MaddeDetay/1548

Bibliography 14: https://atamdergi.gov.tr/tam-metin-pdf/971/tur

Bibliography 15: https://tanertimur.org/peyssonnel-charles-de/

Bibliography 16: https://koto.org.tr/koto-ve-izmit-belediyesi-nin-gundemi--izmit-in-tarihi-evleri-khd-6056da96db8dc04

Bibliography 17: https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/arif-arif-mehmed-efendi-tufenkcibasi

Bibliography 18: https://www.kocaelikulturturizm.gov.tr/TR-200902/izmit-saat-kulesi.html

Bibliography 19: https://www.kocaelikulturturizm.gov.tr/TR-200892/kapanca-sokagi.html

Bibliography 20: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/gumusluoglu-konagi

Bibliography 21: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/sirri-pasa-konagi

Bibliography 22: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/akcakoca-anit-mezari

Bibliography 23: https://www.kulturportali.gov.tr/turkiye/kocaeli/gezilecekyer/izmit-hamamlari

Bibliography 24: https://www.kocaelisanat.com/

Bibliography 25: https://www.kocaelikutuphanesi.com/

Bibliography 26: https://www.seka.gov.tr/

Bibliography 27: https://www.kartepe.bel.tr/

Bibliography 28: https://www.dergipark.org.tr/tr/pub/kocaelitarihi

Bibliography 29: https://www.kocaeli.bel.tr/tarihi-ve-kulturel-miras.htmlGezinomi+2Kocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gezinomi+2

Bibliography 30: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliography 31: https://www.haberturk.com/kocaeli-haberleri/67437316-ortayli-tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiKocaeli Ticaret Odası+5Habertürk+5Çağdaş Kocaeli Gazetesi+5

Bibliography 32: https://www.bugunkocaeli.com.tr/haber/19025209/kocaelinin-parlayan-yildizlari-bir-sehrin-unluleri-kocaelili-unluler-kimler-kocaelinin-unluleriBugün Kocaeli Gazetesi

Bibliography 33: https://kocaeli.ktb.gov.tr/kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliography 34: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/kocaeli-gezinizde-gormeniz-gereken-tarihi-yerler.htmlGebze Belediyesi+2Gezinomi+2Gezinomi+2

Bibliography 35: https://www.cagdaskocaeli.com.tr/haber/4595240/tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiÇağdaş Kocaeli Gazetesi+1Habertürk+1

Bibliography 36: https://www.artnicomedia.org/izmitin-tarihi-yerleriKocaeli Büyükşehir Belediyesi+14Art Nicomedia+14Kocaeli Ticaret Odası+14

Bibliography 37: https://www.haber7.com/foto-galeri/50647-kocaelinin-unlu-kisileriHaber7+1Bugün Kocaeli Gazetesi+1

Bibliography 38: https://kocaeli.ktb.gov.tr/TR-69208/muzeler-ve-orenyeleri.htmlkocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliography 39: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliography 40: https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/3567189Home+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliography 41: https://nek.istanbul.edu.tr/ekos/KITAP/ekt0000259.pdfNekroloji

Bibliography 42: https://www.coraltatil.com/blog/kocaeli-gezilecek-yerler/Coral Tatil

Bibliography 43: https://www.kocaeli.gov.tr/ilimizde-gorev-yapmis-valilerKocaeli Valiliği

Bibliography 44: https://www.golcukbasiskeleturizm.com/idet/169/152/tarihi-doku-ve-yapilarKocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gölcük Bağışık Ekleme Turizm+2Çağdaş Kocaeli Gazetesi+2

Bibliography 45: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/izmit-in-mutlaka-gormeniz-gereken-tarihi-ve-kulturel-yerleri.htmlArt Nicomedia+3Gezinomi+3Gezinomi+3

Bibliography 46: https://kocaeli-spor-kultur-sanat-gezi-kurs.blogspot.com/2016/08/kocaelili-meshur-kisiler-izmitli-meshur.htmlKOCAELİ REHBERİ

Bibliography 47: https://www.kocaeli.bel.tr/tarihi-ve-kulturel-miras.htmlGezinomi+2Kocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gezinomi+2

Bibliography: 48 https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliography 49: https://www.haberturk.com/kocaeli-haberleri/67437316-ortayli-tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiKocaeli Ticaret Odası+5Habertürk+5Çağdaş Kocaeli Gazetesi+5

Bibliography 50: https://www.bugunkocaeli.com.tr/haber/19025209/kocaelinin-parlayan-yildizlari-bir-sehrin-unluleri-kocaelili-unluler-kimler-kocaelinin-unluleriBugün Kocaeli Gazetesi

Bibliography: 51: https://kocaeli.ktb.gov.tr/kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliography 52: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/kocaeli-gezinizde-gormeniz-gereken-tarihi-yerler.htmlGebze Belediyesi+2Gezinomi+2Gezinomi+2

Bibliography: 53 https://www.cagdaskocaeli.com.tr/haber/4595240/tarihin-onemli-insanlari-kocaeliden-yetistiÇağdaş Kocaeli Gazetesi+1Habertürk+1

Bibliography 54: https://www.artnicomedia.org/izmitin-tarihi-yerleriKocaeli Büyükşehir Belediyesi+14Art Nicomedia+14Kocaeli Ticaret Odası+14

Bibliography 55: https://www.haber7.com/foto-galeri/50647-kocaelinin-unlu-kisileriHaber7+1Bugün Kocaeli Gazetesi+1

Bibliography 56: https://kocaeli.ktb.gov.tr/TR-69208/muzeler-ve-orenyeleri.htmlkocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2kocaeli.ktb.gov.tr+2

Bibliography 57: https://koto.org.tr/kocaeli-nin-tarihi-cd-5c534709154c5Kocaeli Ticaret Odası+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliography 58: https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/3567189Home+1Kocaeli Ticaret Odası+1

Bibliography 59: https://nek.istanbul.edu.tr/ekos/KITAP/ekt0000259.pdfNekroloji

Bibliography 60: https://www.coraltatil.com/blog/kocaeli-gezilecek-yerler/Coral Tatil

Bibliography 61: https://www.kocaeli.gov.tr/ilimizde-gorev-yapmis-valilerKocaeli Valiliği

Bibliography 62: https://www.golcukbasiskeleturizm.com/idet/169/152/tarihi-doku-ve-yapilarKocaeli Büyükşehir Belediyesi+2Gölcük Bağışık Ekleme Turizm+2Çağdaş Kocaeli Gazetesi+2

Bibliography 63: https://www.gezinomi.com/gezi-rehberi/izmit-in-mutlaka-gormeniz-gereken-tarihi-ve-kulturel-yerleri.htmlArt Nicomedia+3Gezinomi+3Gezinomi+3

Bibliography 64: https://kocaeli-spor-kultur-sanat-gezi-kurs.blogspot.com/2016/08/kocaelili-meshur-kisiler-izmitli-meshur.html

